BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Michael Hartland

Un mare maestru al genului thriller, autorul celebrelor romane publicate în numeroase limbi:

ÎN IAD PRINTRE MORȚI, LOVITURĂ DE STAT, A TREIA ÎNȘELĂCIUNE, FRONTIERA SPAIMEI

ANUL SCORPIONULUI

MICHAEL HARTLAND

ANUL SCORPIONULUI

Traducere: MARIANA POPESCU-MĂLĂEȘTI

EDITURA LIDER
București, 1999

ANUL SCORPIONULUI

Cunoscutul scriitor britanic MICHAEL HARTLAND s-a născut în Cronwall şi a absolvit cursurile Universităţii Cambridge. Înainte de a se lansa în literatură, a lucrat ca diplomat douăzeci de ani, timp în care a călătorit foarte mult în lumea întreagă. De asemenea, a îndeplinit funcţia de director al Agenţiei de Antiterorism din cadrul O.N.U.

Acumulând o asemenea experienţă, el reuşeşte să abordeze, cu uşurinţă şi profesionalism, în cărţile sale, teme din lumea secretă a spionajului şi contraspionajului, conferindu-le astfel, un caracter de mare autenticitate.

Primul său roman intitulat ÎN IAD PRINTRE MORŢI s-a bucurat de o primire entuziastă în rândul cititorilor din întreaga lume.

Curând, MICHAEL HARTLAND a devenit unul dintre cei mai mari scriitori contemporani al genului thriller.

Acţiunea romanului de faţă debutează în China anului 1950, în plin război civil. Un băieţel german ai cărui părinţi sunt ucişi de soldaţi este luat și crescut de comuniști spre a fi folosit mai târziu...

După patruzeci de ani, cu puţin timp înainte de cedarea Hong Kong-ului, acţiunea cărţii continuă să se deruleze în China, o ţară comunistă, măcinată de puternice convulsii.

Interesele sunt mari și luptele se duc cu încrâncenare, fără milă și fără oprire. S-ar părea că toate reţelele mari de spionaj și-au trimis agenţii în zonă. În acest context, se profilează ameninţătoare umbra celui supranumit *Scorpionul.* Cine este personajul? De unde vine? Toţi vor să afle și toţi vor să-l distrugă. Dar *Scorpionul,* ca și cel al cărui nume îl poartă, nu și iartă adversarii și nu se lasă capturat. Totul, până când este prins în mrejele unei mari iubiri...

Un roman exploziv, scris într-un ritm alert, cu momente de luptă, dragoste și trădare, a cărui acţiune se desfăşoară în faţa cititorului ca un film pe care îl urmărești cu respiraţia tăiată.

I.S.B.N.: 973-9343-38-4

Versiune ebook: [1.0] hunyade

PROLOG

CHINA - 1950

În timp ce doi soldaţi îl sileau să îngenuncheze, misionarul se zbătea scoţând un strigăt de durere când ei îi răsuciră braţele la spate, până ce umerii ajunseră contorsionaţi ca ai unui infirm. Vreme de câteva clipe rămase nemișcat, doar câteva secunde, dar suficient: sabia spintecă aerul și capul lui se rostogoli precum o minge de fotbal. Trupul îngenuncheat se prăbuși la pământ fără nici un zgomot, în afara unui șuierat ascuțit de aer - un cauciuc care se dezumflă - și sângele țâșni din gât, de un roșu închis, devenind cafeniu pe măsură ce se îmbiba în praf.

Soldaţii ridicară mortul și-l azvârliră în șanțul de pe marginea drumului, unde zăcea deja cadavrul soţiei lui. Ceilalţi râseră și continuară să jefuiască în voie căruța cu coviltir. Unul râgâi, și o sticlă goală se sfărâmă când fu aruncată în bolovanii de pe taluz. Erau soldaţii din armata naţionalistă înfrântă, încercând să se refugieze pe colinele de la sud de Wuhan. Recrutaţi de Chiang Kai-shek, luptaseră într-un crâncen război civil împotriva comuniștilor și acum erau abandonaţi de „conducătorul" care fugise în Taiwan. Căminele lor se aflau la depărtare de cel puţin o mie de mile, în mâinile comuniștilor, și ei nu aveau să le mai vadă niciodată.

Grupul soldaţilor îi întâlnise pe europeni pe drumul de munte - un

bărbat îmbrăcat în întregime în negru și o femeie bine făcută, cu păr blond deschis, ambii călătorind într-o căruţă cu coviltir de pânză groasă, trasă de un catâr. Deja beţi, soldaţii o înșfăcaseră pe femeie, dar ea se zbătuse prea mult, și soţul ei se luase la luptă cu ei, așa că-i uciseseră pe amândoi. În căruţă nu era mare lucru: doar pături făcute sul, puţin orez şi apă, o ladă cu Biblii în limba chineză şi cărţi de imnuri luterane. Luară catârul, orezul şi apa, apoi dădură foc căruţei şi se retraseră pe coline. După ce pieriră din vedere, un băieţel ieşi prudent dintre bolovanii printre care îl ascunsese tatăl lui chiar înaintea atacului. Ochii lui erau măriţi de groază, dar se supusese: „Indiferent ce se va întâmpla... chiar dacă ne vor lovi pe Mutti şi pe mine... să rămâi aici până vor pleca oamenii aceştia răi. Fii băiat cuminte şi să nu faci nici un zgomot.”

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore când sosiseră ceilalţi soldaţi - bărbaţi în uniforme verzi, şleampete, cu stele roşii pe șepci cântând fără entuziasm *Estul e roşu* în timp ce mărşăluiau. Îl găsiră pe copil adormit, lipit de trupul rece al mamei lui. Era îmbrăcat ca un mic chinez, dar se vedea bine că e european şi avea în jur de doi ani.

PARTEA ÎNTÂI

HONK KONG ŞI MACAO

1

Patruzeci de ani mai târziu, Ah Ming stătea culcat în apa noroioasă ce băltea pe un câmp necules. Nori învârtejiţi de muson ascundeau luna. Era singură în întuneric, îngheţată, încremenită de frică la vederea şirului de lumini electrice albe ce străluceau pe gardul din faţa ei. Deşi aerul care o înconjura era cald şi umed, electrizat de iminenţa taifunului, trupul subţire al fetei tremura de frig şi de frică.

Ah Ming avea doar paisprezece ani, dar făcuse tot drumul spre sud de una singură, ascunzându-se ziua, mergând cu teamă numai pe durata nopţii. Se maturizase brusc atunci când tatăl ei se înspăimântase în urma masacrului din piaţa Tian'an Men. Atunci îi luase de la şcoală pe Ah Ming şi pe fratele ei şi-şi trimisese întreaga familie să locuiască la nişte rude, într-un sat prăpădit şi dezgustător. Pretinsese că era un soi de vacanţă, dar ea simţise primejdia ameninţându-i din toate părţile şi nu o surprinsese arestarea mamei sale. Ea şi fratele ei fuseseră închişi într-un complex de tineret care se deosebea prea puţin de un lagăr de muncă, dar Kwai-Ian abia împlinise zece ani şi refuzase s-o însoţească atunci când ea evadase. Nu se aşteptase să-i fie atât de dor de el; în fiecare noapte plângea când se gândea la el şi la părinţii ei. Ştia că aceasta era singura soluţie pentru a supravieţui, însă în adâncul inimii ştia şi că niciodată nu avea să-l mai vadă pe vreunul dintre ei.

Acum nu mai erau de străbătut decât o sută de metri, doar un gard de sârmă înalt de trei metri despărţind-o de Hong Kong. În urmă cu zece minute se strecurase pe lângă ultimul post al Armatei Populare

de Eliberare. Sperase să vadă zgârie-nori strălucind de lumini, dar ştia că până acolo mai era o depărtare de câteva mile. Aici era „ţara nimănui”, întunecată şi oferind siguranţă, dar dacă s-ar ridica în picioare s-ar afla din nou în primejdie - o primejdie mai mare decât oricare dintre cele care o ameninţaseră de când sărise din camionul ce o aducea înapoi, la complex, după ce stivuise blocuri de beton zgrunţuroase pe şantierul de construcţii. Acum mâinile i se vindecaseră, dar pe atunci îi fuseseră mereu julite şi sângerânde.

Ah Ming urmări cu privirea un jeep care trecu prin faţa ei, pe drumul de pe cealaltă parte a gardului de sârmă, apoi se târî înainte, străduindu-se să nu facă apa să plescăie. Tresări când atinse o raţă ce dormea cu capul îndesat în pene şi se tupilă în apă în clipa în care pasărea se îndepărtă măcăind indignată. Mai apoi domni din nou tăcerea şi fata se pomeni zăcând la marginea terenului uscat; gardul sclipea în lumină la o depărtare de numai zece metri şi nu era nici un semn care să indice prezenţa paznicilor. În clipa în care strânse în mână cleştele de tăiat sârmă pe care-l furase la Canton, fu brusc ispitită să se întoarcă şi să încerce să străbată înot portul; dar aşa ceva era imposibil, fiindcă nu învăţase niciodată să înoate. Se târî înainte, spre lumina strălucitoare, lipindu-se cât mai mult cu putinţă de pământ.

Se afla chiar lângă gard când simţi o uşoară adiere şi constată că norii se mişcau mai repede pe cerul întunecat. O spărtură se întredeschise, lăsând să se vadă luna, şi lumina palidă şi cenuşie evidenţie flanela ei de corp albă. Sub imboldul panicii o luă la fugă. În spatele ei se auzi un strigăt şi, dintr-o dată, întreaga lume păru să explodeze într-o flacără albă. Fasciculul unui reflector mătură terenul cu o precizie sălbatică, orbind-o în timp ce fata alerga spre gard, făcând zigzaguri într-un efort zadarnic de a scăpa de lumina aceea intensă. Prima împuşcătură nu o nimeri, dar cea de-a doua îi străpunse umărul şi, scoţând un ţipăt, fugara ridică braţele în sus, zvâcnind sub durerea arzătoare şi sub vălul de sânge cald ce-i îmbiba veşmintele. Poticnindu-se, izbuti să parcurgă ultimii câţiva metri şi,

gâfâind din cauza efortului, se agăţă cu mâinile de sârmă când al treilea glonţ o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Soldatul chinez se înapoie în coliba în care tovarăşul său continua să se uite la un film de desene animate pe televizorul portabil. Notă ceva în registru conform ordinelor. Uneori trebuia să-i lase să treacă frontiera, alteori doar să arate că Beijing-ul avea dinţi. Înălţă din umeri - toate astea erau politică şi îl depăşeau. Soldaţii nepalezi de pe partea cealaltă puteau să ridice cadavrul în zori.

În dimineaţa următoare, nava cu zbaturi avu nevoie de o oră şi un sfert ca să parcurgă cele patruzeci de mile de-a curmezişul estuarului râului Pearl, către Macao. La început fu o traversare hurducăită, un vânt puternic bătând apele noroioase şi ridicându-le în valuri de culoarea cafelei cu lapte; însă vremea se însenină treptat şi ajunseră pe uscat pe un soare strălucitor. Macao nu era frenetic şi agitat ca Hong Kong-ul - un oraş portughez calm, din lumea veche, situat pe o coastă spălată de Marea Chinei de Sud. I se părea relaxant americanului înalt care descinse pe străzile oraşului, străbătându-le cu paşi mari. Era cald, dar el simţea răcoarea unei plăcute brize sărate ce sufla din largul golfului; trecea pe lângă cazinouri jerpelite şi prin cartiere dărăpănate alcătuite din colibe de tablă ondulată ruginită, cu frânghii pline de rufărie de un alb strălucitor întinse de-a curmezişul aleilor pline de gunoaie putrezite. Pe vremea când Macao era o colonie portugheză, colibele acestea fuseseră căminul a mii de refugiaţi din China Roşie şi refugiaţii încă se mai aflau acolo, deşi, acum, aici era un „teritoriu chinez aflat sub administraţie portugheză”.

După micile colibe urmă *Praia Grande,* aleea de clădiri cu obloane descriind o curbă graţioasă de-a lungul ţărmului, umbrită de bananieri noduroşi. Fata îl aştepta, cocoţată pe balustradă şi privind în depărtare, spre mare. Păr blond şi lung, fâlfâind în adierea brizei, picioare lungi, balansându-se deasupra talazurilor. El o învălui într-o privire plină de admiraţie, dar femeia aceasta nu avea nici un pic de

gingășie. În urmă cu câți va ani trebuie să fi fost fragilă și frumoasă; acum era frapantă, cu o aură de forță fizică pe care el o considera atrăgătoare, dar aproape nefeminină. Antebrațele și pulpele bronzate ale picioarelor ei, ieșind pe sub blugii albi, aveau o musculatură puternică. Femeia îi adresă un zâmbet larg, dar atitudinea ei avea ceva distant.

— Domnișoara Cable? întrebă el. Mă bucur să vă cunosc, ma'am[1].

— Dumneata trebuie să fii Robert Gatti? replică ea, cu o eficiență rece care alungă orice aparență înșelătoare a gândurilor carnale care fuseseră cât pe-aci să-i treacă prin minte.

Când se ridică în picioare, văzu că e aproape tot atât de înaltă ca și el. Îl studie și ea: mai înalt de un metru optzeci, dar cu umeri ușor căzuți, deși ea știa că bărbatul nu împlinise încă patruzeci de ani; blugii spălăciți îl făceau să semene mai degrabă cu un măturător de pe plajă decât cu un comandant din marina americană. Femeia zâmbi iar, acum mai cald și oarecum încurajator. Apoi atitudinea ei redeveni energică și practică.

— Mergi de-a lungul celei de-a doua alei pe dreapta și vei găsi prăvălia unui fabricant de coșciuge. Intră pur și simplu și vei constata că ei te așteaptă.

— Foo este acolo?

— Nu, e acasă. Dar el este proprietarul magazinului - actualmente e proprietarul a jumătate din Macao. Te vor duce cu furgonul lor închis să livreze două sicrie și te vor lăsa în garajul vilei lui Foo. El are mare grijă ca nici unul dintre noi să nu fie văzut intrând sau plecând.

— Și dumneavoastră?

— Eu voi mai sta puțin aici, ca o turistă, apoi mă voi apropia de curtea fabricantului de coșciuge venind pe aleea din spate. Voi călători împreună cu dumneata... în cealaltă ladă. Sunt foarte comode, mai ales dacă sunt cumva căptușite.

---

[1] În lb. engl.: formulă de adresare deosebit de respectuoasă, echivalentă în lb. rom. cu: doamnă (din partea unei slugi către stăpână), coniță (n. t.).

Scoase un chicot din gâtlej și vreme de o clipă, când la colţurile ochilor apărură încreţituri, femeia păru pentru prima dată umană; dar apoi se întoarse brusc spre mare. I se dădea de înţeles că poate să plece.

De fapt, călătoria în spatele furgonului, care, tras de un măgar hurduca pe pietrele caldarâmului, fu departe de a fi confortabilă. Cei doi stăteau culcaţi în două sicrie chinezești scurte, cu picioarele bălăbănite și izbite penibil de pereţii lăzii și cu privirile aţintite spre copertina de pânză groasă care îi ascundea vederii. Lumina soarelui, filtrată prin ţesătura aceea groasă, le dădea feţelor o nuanţă verzuie, bolnăvicioasă. Cât timp furgonul înaintă clătinându-se de-a lungul cheiului pescarilor, de afară se simţi miros de pește și se auziră strigătele celor ce mânuiau plasele de pescuit, dar, când intrară în bogata zonă rezidenţială, vacarmul se stinse. Părăsind spaţiul înghesuit care le înţepenise trupurile și ieșind într-un garaj închis, cei doi urcară un rând de trepte de piatră. Mai înainte, Sarah Cable remarcă un Mercedes alb mare și un Ferrari roșu, și se întrebă unde naiba or fi găsind ei loc să conducă un Ferrari pe un teren care nu avea mai mult de o milă lăţime și cinci lungime.

Când ajunseră pe terasă, găsiră câteva șezlonguri viu colorate și niște scaune metalice albe, adăpostite sub umbrele acolo unde palmierii nu-și aruncau umbra... și o superbă priveliște a Mării Chinei de Sud. O femeie în jur de treizeci și cinci de ani se întoarse spre ei să-i salute, un zâmbet de sincer bun venit luminându-i faţa mai mult rotundă decât ovală. Purta o rochie de mătase crem, care-i scotea discret în evidenţă rotunjimile generoase. Ca și tunsoarea simplă a părului negru, rochia costase fără îndoială mult, dar femeia avea un aer de voioșie nepretenţioasă care lăsa să se înţeleagă că, pentru ea, semnele bogăţiei erau lipsite de importanţă.

— Sunt Ruth Foo, spuse ea, zâmbind iar.

Avea ochi frumoși, de culoarea chihlimbarului. Gatti era intrigat - cum dracu' se însurase chinezul acesta puternic cu o englezoaică, ba chiar cu una care nu arăta deloc rău?

— Fiţi bineveniţi la *Lin Ciao*… soţul meu vorbeşte la telefon şi va veni aici într-un minut.

Ezită, nefiind sigură care dintre cei doi era superiorul, apoi se întoarse spre Gatti.

— Aţi dori să beţi ceva? Ceai? Sau poate o bere?

Înainte ca Gatti să poată răspunde, Sarah declară:

— Ceai va fi foarte bine pentru amândoi, mulţumesc.

Ruth clătină aprobator din cap, apoi se întoarse pentru a da ordinul unui slujitor invizibil, aflat undeva în interiorul casei. Se instalară într-un colţ al terasei, sorbind ceai verde din mici boluri de porţelan. Doamna Foo arătă cu mâna către un şir de jonci ce alunecau cu aripi ca de liliac pe apa scânteietoare.

— Este incredibil de frumos, nu-i așa? zise ea voioasă. Nici n-ai crede că toate acele biete suflete continuă să trăiască în orășele de cocioabe, la o depărtare de numai două mile. Există și aici câteva probleme reale, să ştiţi, nu se reduce totul la restaurante pentru turişti şi cazinouri.

În momentul acela Foo ieși din casă. Era foarte înalt pentru un chinez, cu trăsături accentuate și cu un păr încărunţit dat pe spate, dezvăluind o frunte lată. Emana demnitate și putere, așa cum se cădea statutului său social, însă această impresie era negată de ochii lui, întotdeauna gata să zâmbească. Dădu mâna cu oaspeţii și luă loc, în timp ce soţia lui umplea o a patra ceașcă de ceai. Din felul în care cei doi soţi se uitau unul la celălalt, Sarah intui că între ei există o legătură puternică, dar seriozitatea lui Foo rămase neschimbată când soţia lui își puse picior peste picior, lăsând să se vadă o bună porţiune de coapsă bronzată, pe care ea se grăbi s-o acopere.

Nu avu loc nici un schimb de mici fraze de politeţe.

— Vă mulţumesc că aţi venit la mine, spuse Foo pe un ton hotărât. Îmi pare rău dacă ultima parte a călătoriei a fost puţin obositoare.

Din nou surâsul acela îmbietor și o privire pătrunzătoare a unor ochi ce păreau să vadă prin tine.

— După cum ştiţi, probabil, eu am fost cândva în strânsă legătură

cu serviciile secrete ale țării dumneavoastră, domnișoară Cable, ceea ce însemna, inevitabil, să am de-a face cu Agenția Centrală de Informații a dumneavoastră, domnule comandant Gatti. Toate acestea s-au sfârșit acum zece ani, când am părăsit Hong Kong-ul pentru a mă ocupa de afacerile mele de aici. S-au sfârșit în împrejurări foarte nefericite, astfel că sunt oarecum surprins să vă văd aici, dar pe vremea aceea îl cunoșteam bine pe Nairn, și o solicitare din partea unui fost camarad nu poate fi ignorată. Așadar, cum vă pot ajuta?

Urmă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de mugetul unui motor diesel al unei vedete rapide ce remorca de-a curmezișul golfului un amator de schi nautic.

Gatti își lăsa jos bolul de ceai, remarcând abia acum delicatețea porțelanului albastru și alb.

— Eu... presupun că doamnei Foo îi sunt cunoscute aceste probleme, domnule?

Subînțelesul cuvintelor lui era evident și se așternu o nouă tăcere penibilă. Buzele lui Sarah se strânseră: pentru ce n-o lăsa idiotul ăsta pe ea să poarte discuția?

— Bineînțeles.

În răspuns se simți o bruscă răceală.

Gatti întrebă iar:

— Când erați activ, domnule, cred că ați urmărit în China un agent, un anume Tang Tsin?

Foo încuviință, dând aproape imperceptibil din cap.

— Fapt este, domnule Foo, că omul acesta fusese ani de-a rândul inactiv, transmițându-i legăturii sale - care acum se află la ambasadă - doar informații sporadice și lipsite de importanță, material de foarte proastă calitate. Apoi, acum șase luni, a început să furnizeze informații de nivel superior, chiar de la vârful partidului și guvernului.

— Este un funcționar de grad înalt.

Tonul lui Foo fusese atât de rece, încât Gatti își simți gâtlejul uscat

și glasul răgușit. Își dădu seama că punea greșit problema.

— Recent a început să exprime și pretenţii - mai întâi bani, apoi un loc sigur pentru el și familia lui spre a părăsi China, întreţinere pentru tot restul vieţii... și alte asemenea lucruri.

După o nouă tăcere, cea care vorbi fu Sarah, și atmosfera păru mai puţin îngheţată, poate din cauză că *tai-pan* [2] -ul o considera atrăgătoare.

— Problema, domnule, este că afirmaţiile lui par foarte grave - dar sunt oare doar o ficţiune? Este el altceva decât un refugiat cu o imaginaţie fertilă care doreşte să se stabilească în America sau în Australia, cu un sac de bani, şi să nu mai trăiască în sărăcie într-un oraş de cocioabe, aici sau la Hong Kong?

Foo se uită cu atenţie la un cargobot ruginit care înainta prin estuar către Canton, cu un steag roșu cu cinci stele aurii fâlfâind la pupă. Expresia feţei sale era de nedescifrat.

— Ce fel de afirmaţii?

— Unele de natură militară, o ameninţare pentru interesele ambelor noastre ţări... din partea singurei mari puteri comuniste totalitariste, încă înainte după prăbușirea Europei de Est.

— Asta nu-mi spune nimic.

Sarah sorbi din ceaiul verde, acum rece și scârbos, măsurându-l pe Foo cu o privire pătrunzătoare peste marginea bolului său. Știa că el se apropie de șaizeci de ani, dar corpul acela atletic ar fi putut fi al unei persoane cu cincisprezece ani mai tânără.

— Dacă ne puteţi ajuta, voi obţine libertatea de a vă spune mai multe, dar deocamdată nu sunt autorizată să fiu mai explicită, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, domnișoară Cable. Cel care ne-a alungat din serviciul dumneavoastră a fost sir David Nairn. Dacă dintr-o dată are nevoie de ajutorul meu, ar trebui să se afle aici el însuși, nu să trimită

---

[2] Denumire dată în China unui om de afaceri de origine străină (n. t.).

doi - iertaţi-mă - doi funcţionari de rang relativ inferior, înarmaţi doar cu o jumătate de poveste.

Sarah înclină capul cu respect.

— Voi transmite acest mesaj, domnule Foo.

— Vă mulţumesc. Cât despre întrebarea dacă Tang este sincer sau un spion... mi-l amintesc ca pe un agent valoros, demn de încredere şi pe care te puteai bizui. Dar bineînţeles că e probabil să se fi schimbat... sau ar putea să fie manipulat, acţionând sub constrângere?

— Întocmai.

— Îi puteţi spune lui Nairn două lucruri. Aici, în Macao, nu suntem cu totul izolaţi, şi de când a venit Gorbaciov la putere, văd cum guvernele din Occident se afundă într-o derută tot mai mare. Pacea pare să se răspândească în întreaga Europă, partidele comuniste prăbuşindu-se de la Baltică până la Marea Neagră şi lăsând locul unui soi de democraţie... deşi se pare că, după o reacţie excesivă, nu acelaşi lucru s-a petrecut şi în Rusia. Sarah şi Gatti nu spuseră nimic. Chiar şi în China situaţia este alta. Schiţă cu mâna un gest către nord, în direcţia Canton-ului. Ne aflăm la marginea celei mai mari ţări din lume - cu cea mai mare armată şi cu cele mai mari probleme. La Beijing, partizanii politicii dure sunt încă la putere. Există o opoziţie formidabilă, aşa cum am văzut în piaţa Tian'an Men, dar nu vă lăsaţi înşelaţi: oamenii aceia duri urmăresc să păstreze controlul. Sunt izolaţi şi speriaţi; au forţa de partea lor, însă forţele cu care se confruntă sunt puternice. Este o situaţie extrem de primejdioasă, mult mai primejdioasă decât Războiul din Golf sau orice s-a întâmplat în statele baltice, iar şefii voştri ignoră acest lucru pe propriul lor risc.

Sarah dădu din cap, stăpânindu-şi iritarea pe care i-o provocau toate acele generalităţi, când ea venise în căutarea unor fapte concrete.

— Şi cel de-al doilea lucru, domnule Foo?

— Spuneţi-i lui Nairn că dacă vine el însuşi aici, în casa mea, voi

încerca să-l ajut.

*

Foo insistă ca ei să se înapoieze la Hong Kong cu iahtul său *A-ma* - Zeiţa Mării - o navă mare şi albă, amarată chiar mai jos de vilă. Cheiul, la care se ajungea printr-un tunel privat ce trecea pe sub drum, era apărat de un zid înalt. Sarah se întrebă ce mărfuri ilicite ar putea să necesite o asemenea discreţie. Echipajul alcătuit din patru oameni o conduse, împreună cu Gatti, în salonul de sub punte, unde nu puteau fi văzuţi, şi se îndepărtă în felul acela şleampăt, dar plin de încredere de sine, caracteristic marinarilor chinezi. O dată cu mugetul unor motoare diesel puternice, Gatti simţi cum marea începe să-şi rostogolească valurile pe sub punte şi văzu oraşul Macao dispărând în vălul de stropi de la pupa. Se întoarse spre Sarah.

— Individul acela mă derutează.

— Ne derutează pe toţi.

— De unde a răsărit?

— Tatăl lui era un negustor din Shanghai care a avut neplăceri cu comuniştii prin anii treizeci. Întreaga familie a murit în timpul războiului civil şi al invaziei japoneze... cu excepţia tânărului Benjamin,, care a fugit în Hong Kong în 1948. Avea abia nouăsprezece ani - şi nici un ban - când a sosit, dar în zece ani a făcut avere, a devenit cetăţean britanic şi s-a dovedit indispensabil bazei locale a SIS[3]. De fapt, l-a condus vreme de opt ani. A fost o adevărată legendă în cadrul serviciului nostru, până în 1979, când l-a concediat Nairn.

— De ce a fost concediat?

— Contracte dubioase cu China Roşie, dar nici o dovadă reală care să fi rezistat în faţa unui tribunal. Dacă ar fi fost britanic prin naştere şi ar fi condus un oficiu la Londra, n-ar fi putut să se atingă de el. În

[3] Special Investigation Service (lb. engl.) = Serviciul Special de Investigaţii (n. t.).

chip de răzbunare, a luat-o cu el pe Ruth - ea era ofiţer în cadrul SIS şi prietena lui Nairn. Bănuiesc că de aceea vrea ca Nairn să vină în persoană: Foo a fost umilit, iar acum e rândul lui Nairn.

Din partea cealaltă a cocpitului, Gatti se uită la ea.

— Pentru ce dracu' n-a venit el însuşi? Foo ne-a tratat ca pe un gunoi, dar nu era oare îndreptăţit să se simtă ofensat?

— Nairn este bătrân şi suferă de inimă. Ar fi trebuit să iasă la pensie. Poate ar fi fost un efort pentru el să facă o călătorie lungă, zise Sarah, înălţând din umeri. Dacă Foo mai are încă resentimente, venirea noastră aici a fost o greşeală.

— La dracu'! Sigur c-a fost. Dacă aş fi cunoscut antecedentele lui Foo, m-aş fi împotrivit. N-am pus întrebări deoarece eram convins că Nairn ştie ce face.

— Poate că ştie, dar îmbătrâneşte, Bob.

— Iisuse, ce mai încurcătură! Nedumerit, Gatti dădu din cap. Oare Foo i-a iertat pe oamenii voştri... sau tot mai doreşte să se răzbune, chiar după doisprezece ani?

— Dumnezeu ştie. A devenit îndeajuns de bogat pentru a deţine o putere imensă. Poate că l-a iertat pe Nairn şi toată atitudinea lui e sinceră. Sau poate că mai are prieteni la Beijing şi totul nu-i decât un mic plan pus la cale împreună cu ei...

— Cum dracu' să decidem care din două este ipoteza corectă?

— Nu ştiu, Bob. Dar îţi spun un lucru: dacă greşim, ne vor crucifica pe amândoi. Poate chiar şi dacă nimerim varianta cea bună.

Revenită la Hong Kong, Sarah îşi petrecu două ore la birou, dar la cinci, la radio se difuză anunţul de avertisment cu privire la taifun şi ea plecă în grabă spre casă, către Cheung Chau. De când primise postul de la Hong Kong, cu un an în urmă, locuise într-un apartament închiriat, pe mica insulă din largul mării. Călătoria cu feribotul dura o oră, dar merita, pentru a scăpa de aglomeraţia şi înghesuiala din centru. Cheung Chau avea forma unei haltere: două coline împădurite înălţându-se din mare şi legate printr-o fâşie

netedă de uscat care alcătuia zona portului. Acesta era înţesat de ambarcaţiuni, în majoritate jonci, ale căror pupe pătrăţoase, din lemn lăcuit, se ridicau deasupra apei, drapate cu rufe spălate şi plase de pescuit cu flotori portocalii. Astăzi totul se închidea în hangare, iar şampanele[4] mai mici alunecau încoace şi-ncolo în căutarea unui adăpost, cu motoarele duduind şi cu copastiile apărate de vechi anvelope de care atârnau alge de mare şiroind de apă.

Sarah se pomeni antrenată de un val de chinezi care coborau pasarela. De obicei, cheiul era aglomerat, asurzindu-te cu ritmul *staccato* al dialectului cantonez vorbit de femei îmbrăcate în tunici şi pantaloni negri, cu pălării de pai pe cap, care vindeau peşte viu adus în găleţi; dar astăzi venea taifunul. Atmosfera era tăcută, în timp ce chinezi înveşmântaţi în veste şi pantaloni scurţi albaştri montau obloane. Sarah coti, pornind de-a lungul aleii ce trecea pe lângă staţia de pompieri şi peste zece minute se afla în apartamentul de la etajul doi din apropiere de Nam Tam Wan - Plaja dimineţii. Potrivit standardelor chinezeşti, era luxos - o cameră de zi cu balcon, dormitor separat, baie şi o mică bucătărie - şi scump, dar regina plătea cu grijă chiria tuturor celor care lucrau în posturi dincolo de Ocean.

El se afla deja acolo, închizând obloanele ferestrelor ce dădeau spre balcon, mai înalt decât Sarah, neîngăduit de inimos. Îl îmbrăţişă, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

— Nick! Ce minunat... te credeam încă la Beijing?

— Am revenit în dimineaţa asta.

O sărută în felul acela tandru şi atent care-i plăcea ei atât de mult. Pentru un neînduplecat agent al serviciilor de informaţii din cadrul marinei, era neaşteptat de blând şi avea ochi extraordinar de blajini.

— Oare cafeneaua din colţ va rămâne deschisă chiar dacă vine

---

[4] Şampan - ambarcaţiune tipică pentru Extremul Orient asiatic, cu fundul plat, adesea cu un catarg, având în partea centrală o cabină cu pereţi din tulpini de bambus.

taifunul?

— Ah Wong? Oh, da, el va ţine localul deschis până în ultimul minut.

— Bine. Mă gândeam să-ţi fac o surpriză, pregătind cina, dar n-am avut timp să cumpăr de nici unele. N-ar fi mai bine să ne ducem la Ah Wong?

Ea continuă să-l alinte, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Te rog! Mă întreb cât va dura taifunul?

— Cel puţin două sau trei zile. Ce altceva am putea face?

Izbucniră amândoi în râs în clipa în care, instinctiv, ochii ei se îndreptară către patul dublu din camera alăturată. Dar tocmai atunci uşa deschisă dinspre balcon începu să se trântească, izbită de vânt.

— Hristoase! Ar fi mai bine să închid obloanele alea.

Afară, cerul se întunecase deja, şi intensitatea vântului creştea, marea nemaifiind albastră, ci de un cenuşiu plumburiu, iar valuri mânioase se zdrobeau pe plajă. În curând aleile aveau să fie acoperite de gunoaie şi de şuvoaiele de ploaie.

2

Dar taifunul nu sosi în seara aceea. După o ploaie torenţială, vântul căzu, lăsând în colonie o atmosferă încinsă, plină de abur şi iritabilă. Bob Gatti lucră până târziu în biroul lui de pe Peak[5]. În ierarhia CIA[6], el era al doilea om din secţia locală, după şeful acesteia - un credincios slujbaş al politicii republicane care nu ştia mai nimic în legătură cu munca de informaţii. Însă în cursul săptămânii trecute, amiralul fusese retras la Washington pentru o operaţie de hemoroizi şi Gatti îi ţinea locul. Îl aşteptase un maldăr impresionant de note interceptate şi dosare şi acum lucra din greu şase ca să le parcurgă.

Trecuse de unsprezece când Gatti plecă spre casă şi era aproape miezul nopţii când cobora colina, intrând în Stanley. La o depărtare de numai cinci mile străluceau luminile de neon din Wanchai, străzile umede erau încă înţesate de lume, iar barurile cu afişe reprezentând femei dezbrăcate vibrau de sunetele ultimului succes al lui Michael Jackson. Dar aici, de cealaltă parte a colinei Peak, domnea o tăcere ca de cimitir. Mai jos de Gatti, luna răspândea o lumină argintie peste un golf în formă de potcoavă, punctat de şampane şi vedete rapide. Ferestrele maşinii erau deschise, deoarece aerul era apăsător şi încărcat cu electricitate, şi el auzea cum marea îşi sparge valurile pe nisipul plajei, în vreme ce vântul reîncepea să se

---

[5] în lb. engl. = vârful. Denumirea unei coline din Hong Kong (n. t.).

[6] Central Intelligence Agency, prescurtat: CIA - Serviciul Secret American (n. t.).

intensifice. La capătul oraşului, drumul urca până când, după un cot, dădea într-un bulevard cu vile albe, de unde, privind în jos, printre siluetele fantomatice ale bananierilor ale căror trunchiuri se legănau în bătaia vântului, se vedea portul. Casa lui Gatti se afla la capătul acelui bulevard - două caturi, cu o mare verandă cu pereţi de geam, totul ascuns în spatele unui zid înalt. Parcă lângă poarta laterală de fier forjat. Din motive de siguranţă, conducea un anonim Rover britanic, cu numere de înmatriculare obişnuite, de Hong Kong - nimic care să-l facă remarcat ca militar. Aici, sus, vântul era mai puternic, suflând în rafale violente, şi Gatti deschise cu greu poarta, după care urcă, târându-şi picioarele obosite pe treptele ce duceau la uşa de la intrare.

Casa era cufundată în întuneric. Ciudat, fiindcă de obicei, când se ducea cu băieţii la culcare, Sue lăsa lumina din hol aprinsă pentru el. De asemenea, interiorul era foarte neaerisit şi încărcat de bâzâitul enervant al muştelor. În atmosfera aceea umedă, transpiraţia începu să-i curgă şiroaie pe trup şi îşi dădu seama că instalaţia de aer condiţionat era oprită. Când întoarse comutatorul, lămpile nu se aprinseră şi Gatti îşi găsi pe bâjbâite drumul spre bucătărie, unde, într-un dulap, se afla tabloul de siguranţă. Lângă chiuvetă se împiedică de ceva moale; la lumina lunii, se uită cu atenţie pe pardoseală şi se trase înapoi. Îngenunchind, o înconjură cu braţele, dar ea era deja rece.

— Nu! Oh, Hristoase, nu!

Îşi înăbuşi un hohot de plâns când simţi pe degete sânge închegat în jurul rănii de sub bluza sfâşiată. În lumina cenuşie a lunii, strecurată pieziş prin fereastră, expresia de pe chipul ei era urâtă - nu poznaşă şi gata să râdă, aşa cum îşi amintea că o văzuse de dimineaţă, ci schimonosită de groază. Rămase îngenuncheat acolo vreme îndelungată, continuând să-i înconjoare cu mâinile capul şi umerii, uitându-se la ea fără să-şi creadă ochilor, până când izbuti să se silească să-şi desprindă privirea.

Străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, se ridică încet,

găsi tabloul de siguranță și restabili întrerupătorul basculant în poziția „alimentat”.

Luminile se aprinseră în toată casa. Gatti îngenunche iar lângă soţia lui şi îi pipăi încheietura mâinii: poate că încă mai exista o scânteie de viaţă? Dar pielea ei era rece ca gheaţa şi nu se simţea pulsul. Şuieratul aerului condiţionat începuse, însă în afară de acesta în casă domnea o linişte deplină. Băieţii! Cuprins brusc de panică, urcă scară din câteva sărituri, poticnindu-se la treapta de sus, şi mâna îi tremura când se prinse de balustradă pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Cei doi copii se aflau fiecare în dormitorul lui. Amândoi erau morţi, cu răni în piept. Micul Chris nu se trezise, dar Edward avea ochii sticloşi şi gura deschisă, cu o expresie de durere și teamă. Sângele de pe aşternuturile lui mai era încă lipicios. Gatti ieşi clătinându-se pe palier, împiedicându-se de un trenuleţ de lemn, pradă unor valuri de greaţă și copleșit de neputință. Se simţea prostit, amorţit, străduindu-se să ajungă până la telefon ca să ceară ajutor. Spaima pierderii totale, durerea și deznădejdea pe care le văzuse la alţii aveau să vină mai târziu, mult mai târziu. Acum, senzaţia de neîncredere ceda locul unei mânii cumplite și sentimentului de neajutorare; şi convingerii că ceea ce se petrecuse nu era un jaf care se terminase prost. Ca orice zi în care are loc o tragedie, cea de astăzi începuse destul de obișnuit, dar el dăduse peste ceva ce niște indivizi duri erau hotărâţi să păstreze secret - indivizi care reacţionaseră într-un răstimp de câteva ore, distrugându-i familia pentru a-l avertiza să stea deoparte. Uciseseră singurele persoane cu o reală importanță în viaţa lui. Când el se afla la birou, ai lui încă mai fuseseră în viață, mâncând „burgeri” îngheţaţi şi uitându-se la televizor. Acum erau morţi. Mesajul era inconfundabil. Era ceva imposibil, ceva ce mintea lui nu putea să priceapă. Dar sângele de pe degetele sale și liniștea înconjurătoare îi azvârlea adevărul în faţă. Ar fi vrut să blesteme și să strige, să facă să dispară durerea care îi străpungea creierul, ca și cum fibrele acestuia s-ar fi transformat dintr-o dată în sârme înroșite în

foc, dar nimic nu putea realiza așa ceva. Mişcându-se de parcă ar fi trecut pe pilot automat și în ciuda lacrimilor care îl orbeau, apucă receptorul.

Poliţia intră în casa lui Gatti în mai puţin de o jumătate de oră şi rămase până la patru dimineaţa, făcând măsurători şi fotografii, scotocind prin tufişurile din grădină - în general, ştergând orice indicii care ar fi putut duce spre ucigaş. Îşi făcu apariţia un inspector chinez care îi mustră pe sergentul în uniformă sosit primul la faţa locului pentru că fuma şi lăsa să-i cadă scrumul pe covorul din salon. Inspectorul Feng era tânăr, inteligent, foarte înțelegător. Însă Gatti îl văzu că începe să-și piardă interesul din clipa în care își dădu seama că avea de-a face cu unul dintre „ciudaţii" care locuiau pe Peak.

Feng se aşeză împreună cu Gatti într-un colţ al vastei încăperi, ale cărei perdele fuseseră trase la o parte, lăsând să se vadă siluetele contorsionate ale arborilor ce se legănau în grădină, deoarece acum vântul urla, iar ploaia turna cu găleata. Membri ai poliției chineze, cu un aer eficient și purtând uniforme kaki cu pantaloni scurți, forfoteau, intrând și ieșind, îndeplinind sarcini misterioase și ignorându-l. Feng era conștiincios, notând meticulos răspunsurile lui Gatti într-o agendă de modă veche, dar se vedea bine că totul era o problemă de rutină. Nu era vorba de o spargere cu furt, ci de un omor cu premeditare: nu acţiunea unor „triade", ci ceva de ordin politic. Poliţia nu avea să rezolve niciodată cazul acesta - probabil că vreun for superior avea să-i spună peste o săptămână sau două să închidă dosarul.

În următoarele câteva zile, se întâmplă adesea ca Gatti să dea de diverse persoane făcând tot felul de lucruri în jurul lui, aproape fără a se lăsa văzute, încercând să-și manifeste amabilitatea într-un mod care era profund jignitor: tratându-l ca și cum el nu s-ar fi aflat acolo. Prima situaţie de acest fel avu loc în timp ce-l interoga inspectorul Feng. Fără un cuvânt, cele trei cadavre - soţia și copiii lui - fură luate fără încuviințarea lui, fără a i se spune, fără a i se îngădui o clipă în

care să-i atingă şi să-i sărute pentru ultima oară.

— N-a mai rămas mult din noapte, zise în cele din urmă Feng, cu intonaţia lui sacadată, specifică dialectului cantonez. Poate aveţi pe cineva la care să staţi? Eventual câteva zile?

Gatti dădu din cap.

— O să mă simt foarte bine aici, mulţumesc.

Dar zece minute mai târziu, singur în casa liniştită, senzaţia de pustietate deveni de nesuportat. Umblă fără astâmpăr dintr-o cameră în alta, auzind gemetele vântului de afară, oprindu-se îndelung în dormitoarele băieţilor, de unde aşternuturile şi alte obiecte fuseseră luate, probabil pentru a fi examinate de medicul legist. Ceea ce îl făcu să realizeze cu acuitate faptul că nu-i va mai putea lua niciodată în braţe pe Edward sau pe Chris şi să-i dezmierde; şi le văzu atât de clar feţele, vii şi zâmbitoare, cu Sue în spatele lor, încât se lăsă iarăşi copleşit şi izbucni în plâns. Chiar şi atunci, adevărul, adevărul în toată realitatea lui, era cu neputinţă de acceptat. Se culcă pe patul din camera de oaspeţi, nesperând să doarmă, dar, în ciuda urletelor taifunului, se cufundă destul de repede în somn, ca urmare a unei totale extenuări.

Sarah se trezi în braţele lui Nick Roper. El era întors spre ea, cu chipul luminat de un semisurâs, dormind încă în pofida vântului care urla afară. Faţa lui părea foarte tânără, ca şi cum n-ar fi aparţinut întru totul umerilor musculoşi, dezgoliţi de pătura subţire şi moale care alunecase pe alocuri. Îi mută blând braţul şi se strecură afară din pat, să se uite printre zăbrelele oblonului. Văzu marea ridicându-se în valuri înalte de aproape douăzeci de metri şi ţigle de acoperiş zburând de-a lungul aleilor. Înfiorată, îşi acoperi goliciunea cu un capot şi dădu fuga în bucătărie, să pună de cafea.

Faptul că-l cunoscuse pe Nick era fără îndoială cel mai bun lucru care i se întâmplase ei vreodată. Se cunoscuseră atunci când sosise ea la Hong Kong, cu aproape un an în urmă. La vremea aceea, Sarah avea douăzeci şi şapte de ani şi viaţa ei era un haos. Relaţia sa cu

„serviciul” oscila între iubire şi ură; şi trecuse prin prea multe experienţe în care se lăsase atrasă de bărbaţi imposibili, sex şi viaţă de petreceri, urmată de perioade de dureroasă singurătate. Apoi, într-o zi, el intrase în biroul ei, aducându-i din China un set de documente: locţiitorul de comandant Roper, ataşat adjunct din partea marinei la ambasada americană din Beijing, în jur de treizeci de ani, cu doi-trei centimetri mai înalt decât Sarah, diabolic de chipeş.

Chiar şi aşa, la început nu păruse tocmai genul ei. Evident, Nick avea o educaţie mai degrabă clasică, specifică Noii Anglii - era originar din Boston, Massachusetts, deşi el pronunţa „Borston” - şi în cercurile serviciilor de informaţii era respectat ca un bun profesionist. „Nick Roper ăsta”, se şoptea în barurile frecventate de agenţii secreţi, o să-şi încheie cariera ca director în CIA. Pentru a fi privit astfel, trebuia să fie ambiţios, dar nu se manifesta ca atare. Când o invită în oraş, ea descoperi că lustrul de „american din creştet până-n tălpi” ascundea un bărbat tot atât de profund cinic ca şi Sarah în privinţa profesiunii pentru care amândoi erau nepotriviţi şi, ca atare, geniali. El avea un simţ al umorului anarhic, era amuzant... şi nespus de blând. Cu un an în urmă, Sarah ar fi râs la ideea că s-ar putea îndrăgosti de un american elegant, cu un trup ca de zeu grec, dar când făcuseră dragoste pentru prima oară se simţise dorită cu o pasiune atât de copleşitoare, încât îi venise să plângă. Apoi Nick primise ordin să-şi petreacă jumătate din timp lucrând pentru Gatti, în Hong Kong, şi el şi Sarah începuseră să trăiască împreună. Destul de ciudat şi în ciuda scepticismului pe care-l împărtăşeau, cu cât Sarah se simţea mai relaxată şi mai bine în compania lui Nick - ajungând chiar dependentă de el - cu atât devenise mai stăpână pe sine în problemele de serviciu. În cele din urmă începuse să ţintească spre ceva asemănător cu o carieră precisă, deşi îi era greu să recunoască acest lucru chiar şi faţă de ea însăşi. Ducând două ceşti aburinde, se înapoie în dormitor şi deschise pe jumătate oblonul. Nick era treaz şi, când ea se strecură iar lângă el, o sărută.

— Eşti prea bună cu mine, Cable.

— Ai foarte mare dreptate. Sarah se rostogoli pe burtă, cu faţa pe braţe.

La graniţa cu China, doi soldaţi nepalezi se luptau, sub ploaia torenţială, să ridice în afara gardului de sârmă micuţul trup prăbuşit, cu membrele larg desfăcute. Ţâşnind prin apă, noroiul galben aluvionar era atât de alunecos, încât cei doi abia reuşeau să se ţină pe picioare. Nămolul li se lipea de ghetele de luptă precum plasticul topit, oricât de sus le-ar fi ridicat ei, străduindu-se să se scuture de clisă. Fără prea multe menajamente, o rostogoliră pe o targă, fixând-o cu ajutorul unor chingi, şi începură să se târască, alunecând, înapoi spre poarta din gard, ocărând printre dinţi în nepaleză.

3

Taifunul ţinu trei zile, lăsându-i pe Sarah şi pe Nick izolaţi de restul lumii, pe Cheung Chau. Când vântul începu să-şi piardă puterea, locuitorii insulei strecurară priviri prudente prin uşile caselor, clipind ca nişte bursuci ieşiţi din hibernare, şi restaurantul lui Ah Wong se redeschise. Pentru Sarah şi Nick, trei zile împreună constituiseră un lux de care rar aveau parte. Au stat de vorbă o mulţime, au făcut dragoste, au deschis câteva sticle de vin roşu sec. Singurul neajuns a fost iritarea lui Sarah la gândul de a se întoarce să lămurească situaţia cu Tang şi Foo; întotdeauna se simţea frustrată şi enervată până când cazul la care lucra începea să capete un oarecare contur. Aşa că vineri răsuflă oarecum uşurată când, trezindu-se, văzu un cer senin. Două ore mai târziu, la opt şi jumătate, străbătea pe jos, prin Central, drumul de la feribot spre micul ei birou de pe vasul britanic de război *Tamar*. Clădirile din cărămidă, cu aspect banal ale bazei navale erau îngrămădite în zona portuară, plină de marinari voioşi cu berete albe, cu pantaloni scurţi albi şi cu picioare păroase. Dumnezeu ştie ce făceau toţi într-o bază navală atât de mică.

Relatarea lui Lynne despre seara fierbinte petrecută cu un tânăr exaltat de la Jardine Matheson fu urmată de horoscoape şi modele de tricotaj, când Sarah auzi sunând telefonul din încăperea alăturată. Dădu fugă înapoi, în propriul birou, blestemând uşa încuiată, şi ridică receptorul.

— Sarah? Aici Mason.

Unul dintre şefii cei mari din biroul de pe Peak.

— Sunt onorată.
Interlocutorul râse.
— Chestia aia cu Tang Tsin e pe cale să reînvie. Avem o şedinţă cu Dumnezeu la două fix, în sala de conferinţe B, aici sus. Presupun că poţi veni.
Fusese un mod politicos de a da un ordin.

Era un oraş mic şi nenorocit în Shansi, la numai trei sute de mile spre sud-vest de capitală, dar prezenta întru totul cele mai rele caracteristici ale Chinei provinciale. Clădirile de pe strada principală aveau o înfăţişare neîngrijită, iar atmosfera era uscată şi prăfoasă. Obişnuitele firme verticale, roşii şi albastre, urcau pe faţade, dar nu pe multe dintre ele... iar magazinele nu prea aveau ce vinde. Ieşind din casa de oaspeţi a guvernului cu geanta lui neagră, Tang Tsin se simţea stânjenit. Când trecu pe lângă un şantier de construcţii, pe ale cărui schele din bambus nişte tineri îmbrăcaţi în tunici și pantaloni scurţi se balansau ca nişte balerini, ostilitatea și violența stăpânită care îi însoţi paşii deveniră aproape tangibile. După Tian'an Men, revenise la obiceiul de a purta un costum cenușiu tip Mao - o tunică informă încheiată până la gât - care îl indica drept unul dintre asupritori.
Tang era un bărbat de înălţime medie, puţin peste un metru și cincizeci, cu păr încă negru, dar care începea să se rărească, și cu o faţă palidă ale cărei trăsături erau marcate de oboseală. Venise în ajun cu avionul pentru o plictisitoare şedinţă cu comandantul poliţiei regionale. Tang nu reușea să-și închipuie pentru ce preferă omul acela să conducă operaţiunile dintr-o localitate atât de prăpădită. Cândva, pe vremea lui Kang Sheng, serviciile de securitate aveau cel puţin un anumit stil. La capătul străzii urcă într-un autobuz aglomerat care avea să-l ducă în orașul următor și la aeroport. Toate scaunele erau ocupate de femei îmbrăcate în tunici și pantaloni negri și de bărbaţi în vârstă care scuipau întruna pe pardoseală. Mirosul de transpiraţie era greţos.

La nici o milă de mers, autobuzul fu oprit de un baraj rutier al armatei. Așadar, situaţia de la mină nu se îmbunătăţise. Prin ferestrele prăfuite văzu porţile închise și un șir de bărbaţi cu căști galbene de plastic care se uitau prudent prin gardul de sârmă. Unii dintre ei ţineau în mâini lopeţi sau târnăcoape, în chip de arme. Soldaţii de afară îi depășeau numeric - cel puţin trei la unu - și înaintau încet în spatele unui car blindat, cu puști automate AK-47 atârnate pe umeri, dar legănând amenințător în mâini bastoane lungi de lemn. Distanţa se păstrase timp de trei zile, dar Tang știa că acesta era sfârșitul - pentru căpeteniile răzvrătiţilor un sfârșit în adevăratul înţeles, deoarece până seara oamenii aveau să fie judecaţi și împușcaţi. În autobuz se lăsă tăcerea - încetă până și neîntreruptul scuipat -, în vreme ce pasagerii priveau încremeniţi într-o muţenie fascinantă. Deodată, carul blindat luă viteză și se izbi în porţi, zdrobind sub roţi lemnul subţire și sârma. Soldaţii năvăliră înăuntru, soarele sclipind pe căştile lor metalice, dar minerii greviști rămaseră pe poziţii, rotind amenințător târnăcoapele în aer.

Crâncena încăierare corp la corp nu durǎ însă decât câteva minute. Ofiţerul care stătea în picioare în carul blindat urlă niște ordine printr-un megafon, și soldaţii lui se retraseră în fugă cu câţiva metri, se întoarseră cu faţa spre mineri și deschiseră focul - nu în aer, ci drept în trupurile greviştilor, trei salve lungi de metal fierbinte. Imediat, oamenii se zvârcoliră pe pământ și pretutindeni se împrăștie sânge. Tang auzea gemetele și blestemele ca și cum răniţii s-ar fi aflat la o depărtare de numai doi-trei metri. Soldaţii încărcară și traseră din nou. Greviștii rămași în picioare se întoarseră cu spatele și o luară la fugă, urmăriţi de oamenii în uniformă care mânuiau bâtele cu toată puterea; iar autobuzul își continuă drumul.

Ajunse la aeroportul Shoudu peste patru ore, după un zbor intern întârziat. De astă dată îl aștepta o mașină oficială, care urma să-l ducă la birou. Nu ajunse acasă decât abia la ora opt seara. Ca și China, casa lui Tang nu avea ferestre către lumea exterioară. Era construită din

piatră și dispusă în jurul unei curți mici, în mijlocul căreia se afla o fântână secată. Avusese noroc că-i fusese alocată în urmă cu zece ani, și cu timpul se deprinsese s-o îndrăgească, chiar și pe vreme de iarnă, când țiglele acoperișului erau acoperite de zăpadă și soba încinsă încălzea mulțumitor numai camera principală. Dar acum era primăvară, cald... și casa lui devenise propria-i închisoare.

Pedală de-a lungul aleii înguste, a cărei lățime permitea la limită trecerea unei mașini, dar el nu posedase nicicând un asemenea obiect de lux. Descălecă și împinse bicicleta prin poarta de lemn, băgând-o în curte. Se simțea îngrozitor, extenuat după ziua aceea de douăsprezece ore și vlăguit de neîncetata îngrijorare. Se împlineau șase luni de când, din motive de siguranță, își trimisese soția și cei doi copii la niște rude, la țară. La început își scriseseră reciproc în fiecare săptămână, dar de cinci săptămâni el nu mai avea nici o știre. Era sigur că făcea obiectul unei supravegheri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și nu voia să-și asume riscul de a da în vileag locul în care se aflau, ducându-se să-i vadă. În casa vărului său nu exista telefon - în tot satul nu era decât unul, la postul de poliție. Era puțin probabil ca *Gonganbu*[7] să dispună de dovezi concrete împotriva lui, însă o bănuială le-ar fi fost suficientă pentru a-l aresta atunci când ar fi fost pregătiți să o facă. Pe de altă parte, dacă el ar reuși să reziste chinurilor interogatoriului și și-ar ține gura, lor le-ar lua mult timp până să-i găsească familia... cu siguranță îndeajuns de mult timp pentru ca ilegaliștii sau biserica să-i ducă undeva unde să fie în afara primejdiei.

Temerile pentru el însuși se prelungeau prin temerile pentru patrie. Cândva, în anii cincizeci, crezuse că socialismul lui Mao era drumul progresului, că nesfârșitele probleme ale Chinei puteau fi rezolvate. Dar pe urmă Mao înnebunise și acum nu mai rămăsese la centru decât o clică de bătrâni criminali, al căror unic scop în viață era să se

---

[7] În China, Ministerul Securității Publice (vezi și cap. Post-scriptum) (n. t.).

distrugă unul pe altul. Singurul obiectiv pe care îl împărtăşeau cu toţii era nevoia de a se agăţa de putere şi de a zdrobi curentele de opoziţie care se agitau pretutindeni în China. Tian'an Men nu rezolvase nimic şi cumplita scenă la care fusese martor Tang în dimineaţa aceea se repeta zilnic în vreun alt loc. Dumnezeu ştie cum avea să se sfârşească totul... sau dacă el avea să mai fie în viaţă ca să vadă acel sfârşit.

În ciuda deprimării sale, curtea cea mică păru să-i ofere o fărâmă de linişte. Când se instală sub ţiglele verzi şi curbate ale streşinii, cu orezul şi legumele lui de seară, se simţi mai puţin întemniţat. Auzea zgomotul traficului de pe drumul principal, dar numai din depărtare. Tot ce putea vedea inspira armonie: proporţiile ferestrelor de lemn care dădeau spre curtea casei - dintre care cele mai multe aveau acum obloanele trase, uşa scundă de la intrare, planta agăţătoare de pe pereţi şi gălbenelele aurii care, în ciuda faptului că le neglijase, răsăreau în jgheabul de piatră pentru a înflori încă un an. Când se înseră, aprinse lanterna şi îşi turnă un pahar de *mao-tai,* urmat de încă unul când se simţi din nou posomorât.

Se înnoptase şi era ameţit când auzi dinspre alee nişte ciocănituri. Interludiul de linişte luase sfârşit. Când, clătinându-se, se duse să deschidă poarta, un val de teamă îl străbătu brusc, precum un şoc electric - lumina galbenă a lanternei scotea la iveală trei soldaţi înarmaţi în faţa casei.

Sala de conferinţe nu avea ferestre, pereţii erau izolaţi cu straturi de polistiren despre care se presupunea că-i asigură securitatea împotriva microfoanelor secrete, iar aerul condiţionat era rece ca gheaţa. Tom Rumbelow, şeful bazei, şedea în capul mesei, cu haina de tweed strânsă pe lângă corp. În afară de Sarah, acolo nu se afla decât Mary Devereux, faţă în faţă cu un scaun gol pe care ar fi trebuit să şadă Gatti. Cele două femei fură uluite când Rumbelow le spuse ce se întâmplase.

— Toată familia lui?

Sarah crezuse că devenise nesimţitoare faţă de moartea violentă, dar glasul îi tremura.

— Doi băieţi? Este îngrozitor! El s-a înapoiat în State sau ce-a făcut?

— Nu, este încă aici, răspunse Rumbelow, dând din cap. Zice că trebuie să rămână la datorie atâta timp cât este şeful bazei. Al dracului nebun! Dumnezeu ştie ce se va întâmpla… ceremonia funerară va avea loc mâine, la crematoriul de la Cape Collinson, dacă vrea cineva să meargă.

— Eu mă voi duce, spuse Sarah. Dar *de ce* s-a întâmplat acest lucru? Era oare destinat să… are vreo legătură cu Tang şi Foo? Un avertisment?

Rumbelow căscă. Toată lumea ştia că el împlinise cincizeci şi patru de ani şi era plictisit de moarte. În anul următor avea să iasă la pensie şi abia aştepta să se instaleze în vila pe care o cumpărase în Suffolk, în apropiere de Southwold.

— Eşti puţin cam fantezistă, Sarah… este important să te fereşti să dramatizezi totul, dacă nu te superi că ţi-o spun.

Îi zâmbi cu un aer protector, apoi se întoarse către cealaltă femeie.

— Mai vorbeşte-ne, Mary, despre individul acesta, Tang.

— Tang Tsin este membru de partid, domnule, şi slujbaş la *Tewu*[8]. A fost recrutat ca agent de către Benjamin Foo pe vremea când încă mai lucra pentru oamenii voştri.

— Cum anume? mormăi Rumbelow! Vreau să spun, face asta pentru bani sau de ce?

— A fost crescut în credinţa catolică şi, deşi în taină, încă mai este catolic. Bănuiesc că pur şi simplu urăşte acest regim. Ceea ce este valabil pentru extraordinar de mulţi chinezi, să ştii.

Rumbelow dădu alene din cap. Niciodată nu-i înţelesese cu adevărat pe agenţii motivaţi de ideologie.

---

[8] Departamentul pentru Afaceri Speciale. [Vezi şi cap. Post-scriptum.] (n. t.)

— Să continuu? întrebă Mary.

Sarah își dădu seama că asculta mai mult glasul cu intonaţii agreabile al lui Mary decât ceea ce spunea ea. Felul în care vorbea Mary îi amintea întotdeauna de șefa clasei când anunţa rezultatele la handbal. În sinea ei, Sarah zâmbi și se sili să revină la realitate.

— Tang are mai multe motive firești pentru a lua legătura cu ambasada americană și nu cu cea britanică, reluă Mary, așa că l-am filat. Produsul a fost împărţit.

— *Eu* n-am văzut niciodată nimic, spuse Rumbelow, părând nedumerit.

— Presupun că rezultatele activităţii lui plecau de la Washington de-a dreptul la Londra. În orice caz, în ultimii cinci ani n-a furnizat mare lucru. Noi îl consideram ca pe un agent inactiv.

Se uită întrebător la Rumbelow și acesta mormăi, îndemnând-o să continue.

— Pe urmă, acum șase luni, trimite brusc cartea asta poștală către una dintre casele conspirative de aici, punând în funcţiune o procedură privitoare la o întrunire de urgenţă stabilită de către Foo, care de doisprezece ani a ieșit din afacere.

— Și atunci s-a dus Roper să se întâlnească cu el? (Sarah simţi că roșește când Rumbelow aminti de Nick - încă i se mai părea ciudat să aibă un iubit al cărui nume era pomenit în activitatea ei profesională.) S-a dus la locul convenit cu Foo acum doisprezece ani?

— Da, lângă lacul din Parcul Zizhuyuan, în apropiere de grădina zoologică. Foo plănuise lucrurile foarte inteligent: Roper urma să se afle acolo la ore prestabilite, dar toate diferite, în fiecare zi de luni, miercuri și vineri, până când apărea el. Roper n-a fost nevoit să se ducă la locul respectiv decât de două ori. L-a întâlnit în octombrie trecut, au schimbat parole, și ura!

Mary zâmbi, ca și cum l-ar îi încurajat pe Rumbelow să se trezească și să facă treaba pentru care era plătit. Dar șeful bazei părea statornic în impasibilitatea lui.

— Și atunci de ce dracu' s-a stârnit toată panica?

— El zicea că fusese mutat într-un nou post, în care avea de-a face cu șase importanţi agenţi infiltraţi în Occident. Toţi având cumva legătură cu apărarea.

— Credeam că toate astea ţin de trecut.

Rumbelow își trase haina mai bine în jurul lui, ca să se încălzească.

— De când a preluat conducerea ţarul Mihail, toată lumea ne iubeşte.

— Nu şi chinezii. Ei sunt ultima putere comunistă serioasă şi nu ştiu ce anume i-a lovit. Sunt nervoşi, speriaţi, alcătuindu-şi propriile reţele pentru a rămâne mereu cu un pas înaintea duşmanului... şi prin asta ne înţeleg pe noi, şi pe americani.

Rumbelow dădu din cap, îndemnând-o:

— Continuă!

Deşi părea tot plictisit, Sarah intui că în spatele măştii aceleia devenise dintr-o dată atent.

— Roper a aranjat să-l întâlnească după o săptămână, dar Tang nu și-a făcut apariția. În săptămâna următoare a venit și i-a dat lui Roper fotocopii ale câtorva documente, care s-au dovedit a fi procese verbale de la ședințele comitetelor la vârf ale serviciilor lor de informaţii. Au stabilit două puncte pentru predarea altor materiale, unul în parc, celălalt în apropiere de gara Xizhimen, și vreme de cinci luni Tang a lăsat acolo materiale de primă calitate.

— De unde le obţinea? întrebă Rumbelow. Vreau să zic, care este *ocupaţia* lui?

— Slujba lui constă în analizarea materialelor furnizate de acești șase agenţi din Vest, corelarea lor cu mesajele interceptate... redactarea unor rapoarte pentru nivelurile superioare ale guvernului.

— Î-hî. Rumbelow părea sceptic. Și apoi a solicitat o altă întâlnire?

— Da, însă de astă dată în parcul Beihai, în apropiere de Pavilionul celor Cinci Dragoni.

În încăpere se așternu o tăcere plină de așteptare.

— Continuă, spuse Rumbelow în șoaptă. Asta s-a întâmplat foarte recent, nu-i așa?

— Da, acum două săptămâni. În ultimele două sau trei locuri secrete pentru predarea materialelor, lăsase bilete în care spunea că vrea să i se asigure ieşirea din ţară - azil politic în Occident pentru el şi familia lui. Acum insistă asupra acestui lucru, zice că vreme de cincisprezece ani ne-a ajutat în fel şi chip, şi că asta a fost înţelegerea dintotdeauna.

— Dar mai era ceva, nu?

— Declara că acum are o nouă responsabilitate - îşi concentrează atenţia asupra unor rapoarte furnizate de un agent foarte important, al cărui nume de cod este Scorpion.

— Cu relaţii în marină? Cineva sus-pus şi în legătură cu Trident... poate vreun ofiţer de pe unul din noile submarine, sau cu muncă pe uscat, la comunicaţii?

— Nu neapărat... încercă Mary să-l întrerupă, dar Rumbelow era în plin avânt verbal, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi pironindu-şi privirea sticloasă în tavan.

— Piatra preţioasă din coroana apărării noastre. Platformele noastre de lansare subacvatice pentru toate rachetele alea primejdioase şi mijloacele de acţionare a lor. Singura armă de care atât noi, cât şi voi ne agăţăm cu dinţii şi pe care am putea-o folosi împotriva oricărei ocârmuiri,- marxistă, islamică, cu judecată sănătoasă sau nu - care ar deveni supărătoare în tot haosul acesta politic. Cumplit. Deştept, bătrânul Cetăţean Chinez.

Coborî privirea asupra documentelor lui, răsucind între degete o cariocă.

— Presupun că nu avea un nume sau ceva folositor de felul ăsta?

— Nu, se decoda singur, stabilind legătura pe frecvenţe radio joase şi pe baza detaliilor tehnice referitoare la Trident, în măsura în care le sunt cunoscute celor de la Beijing. Credea că va evalua rapoarte fără a cunoaște vreodată numele agentului. Dar legătura din cadrul marinei ar putea fi doar o coincidenţă, domnule. S-ar putea însă ca ţinta principală să fie mult mai largă decât Trident, ceea ce pentru măsurile noastre de apărare este esenţial, însă, pentru China nu prezintă o

importanță deosebită în momentul de față.

Tom Rumbelow se ridică, arcuindu-și spinarea și vârându-și mâinile adânc în buzunarele hainei. Studie harta Chinei care acoperea unul dintre pereţi.

— Fi-ar al dracului! Și cei de la Londra se vor supăra - din câte știm, Trident este singurul domeniu care n-a fost infiltrat până acum. Poate că nu-l vom utiliza niciodată, dar - pe Dumnezeul meu! - nu-l puteam lăsa să fie controlat de un trădător. De ce dracu ’ trebuie să facă parte din domeniul meu de responsabilităţi?

Sarah și Mary Devereux se uitară una la alta, disperate.

— Domnule Rumbelow, îl întrerupse Sarah hotărât, problema nu este Trident, ci faptul că trebuie să-l găsim pe acest *Scorpion*.

Rumbelow se întoarse spre ea.

— Știu asta, copilă dragă... de aceea te-am trimis să-l vizitezi pe *Foo*.

— Ceea ce probabil că a fost o greșeală.

Sarah vorbea cântărindu-și cuvintele și încercând să-l privească drept în ochi.

— Ne-am dat cărțile pe față, și Bob Gatti a primit un avertisment dur la numai câteva ore.

Chipul lui Rumbelow se înnegri de supărare.

— Am spus că nu trebuie să dramatizăm exagerat, Sarah. E posibil să nu existe nici o legătură între una și alta.

Expresia lui se schimbă, căpătând o ușoară nuanță de timiditate.

— Dar ți-am transmis raportul mai departe, Sarah - apropo, un raport bun!

Zâmbi din nou cu un aer protector.

— Arată clar că noi nu l-am fi consultat pe Foo dacă n-ar fi existat legătura lui din trecut cu Nairn, că el a reacționat prost și că nu mai putea merge mai departe decât dacă sir David se va întâlni personal cu Foo.

„Așa este, inventează-ți scuze”, gândi Sarah. Cu glas tare, spuse:

— Foo a fost dat afară acum doisprezece ani din cauza unor

contracte dubioase cu China Roșie și eu continuu să n-am nici un pic de încredere în el.

— S-ar putea să ai dreptate, dar să nu complicăm lucrurile mai mult decât e cazul. După cum zici, problema este Scorpion, și nu avem de făcut decât să-l ispitim cu vreo momeală şi să-l prindem pe ticălos, încheie Rumbelow, închizându-și cu zgomot mapa, ca o cursă care își imobilizează prada.

— Şi după aceea îl scoatem afară pe Tang?

Îngrijorarea lui Mary părea sinceră. Era o femeie nu numai inteligentă, ci și cumsecade.

— Desigur, Mary, răspunse Rumbelow, uşor ofensat. Întotdeauna ne respectăm cuvântul dat. Ei bine, aproape întotdeauna.

4

La şapte sute de mile în susul coastei Republicii Populare, soarele îşi răspândea căldura pe munţii şi lacurile din insula Hangzhou. Îndreptându-se către malul apei, cei doi alcătuiau o pereche frumoasă - bărbatul înalt, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat doar cu nişte chiloţi de boxer cafenii, care-i scoteau în evidenţă trunchiul musculos. Fata era vietnameză, măruntă ca o păsărică, cu un păr negru şi des, specific celor din Orientul îndepărtat, care - aşa cum mergea cu graţie, alături de el - îi ajungea până la mijlocul spatelui. Părea să alunece deasupra solului, în vreme ce sandalele lui scrâşneau greoi pe poteca aşternută cu pietriş.

În urma lor, pavilionul roşu sclipea în soarele fierbinte, cu câte un dragon de aur rânjind, la fiecare din colţurile acoperişului, dar grădina era înverzită, plină de tufişuri şi arbori care să asigure umbră, şi răcorită de o fântână. Umbrele albe apărau de arşiţă o terasă pavată. Şampanele ce se zăreau departe, pe lac, erau inconfundabil chinezeşti, dar altminteri, cu colinele vizibile la orizont, cei doi s-ar fi putut afla în Italia sau în Elveţia. În afară de croncănitul ciorilor din copaci şi de clipocitul valurilor, cuplul era înconjurat de tăcere. El se lăsă să cadă pe un şezlong de pânză groasă, iar ea schiţă câteva piruete în jurul lui: un trup micuţ şi încordat, părând auriu într-un bikini alb. Se aplecă să-l ia de mână şi arătă către lac, dar el dădu din cap. Miji ochii migdalaţi şi schiţă un surâs. Se depărtă cu un pas de el, scoţându-şi ambele piese ale costumului de baie, şi se îndreptă goală spre apă, fără să se mai uite înapoi. Ca de atâtea ori în trecut, el o urmări cu

privirea - capul și spatele cu o ținută dreaptă, șira spinării unduindu-se curbată către șoldurile zvelte și picioare apreciabil de lungi pentru o fată de înălțimea ei. În mers, apoi în alergarea cu mici salturi înainte de a plonja, fesele ei tresăltau și tremurau ritmic.

O urmă și el și înotară vreme de aproximativ douăzeci de minute, împroșcându-se cu apă și râzând. Întorşi pe terasă, ea turnă ceai verde dintr-o sticlă și îngenunche lângă bărbat cât timp acesta sorbi băutura rezemat într-un cot.

— Mi-a fost dor de tine. Vorbea într-o engleză stângace, şuierătoare, deoarece nu ştia decât puţină chineză, iar el ştia şi mai puţin limba ei. Vorbiseră englezeşte atunci când el o cunoscuse întâmplător în barul din Hue, și după aceea continuaseră în acelaşi fel.

— Iar mie mi-a fost dor de *tine,* Josie.

El folosea întotdeauna numele ei de angajată a barului, nu pe cel de Tuyet, așa cum o chemase înainte. Punând jos bolul de porțelan, se lăsă pe spate oftând, când degetele ei alunecară senzual de-a lungul trapului său, mângâind, electrizând.

— Dar totul merge bine și ticălosul ăla de ministru e mulțumit.

— Mă bucur, Luther. Pentru noi amândoi.

Duse un deget la buze și i se urcă în brațe.

Mai târziu, rămaseră culcaţi unul lângă altul pe un covor chinezesc cu țesătură moale, înfiorându-se puțin când soarele începu să coboare în spatele colinelor. Josie se acoperi cu un prosop, fiindcă, asemenea celor mai multe vietnameze, era sfioasă atunci când nu-și expunea trupul în mod activ.

— De când suntem împreună, Luther? Se împlinesc cinci sau șase ani?

— Ceva mai mult de cinci. Îi luă mâna și i-o sărută. Ești mulțumită?

— Bineînțeles. Tu m-ai scăpat de sărăcie și de foamete... și de ura împotriva bărbaţilor.

Se rostogoli spre el și-l sărută pe piept, mușcându-l ușor.

El îşi petrecu degetele prin părul negru şi des.

— Îţi place casa asta, nu-i aşa?

— Este căminul nostru, Luther. Îmi place cel mai mult când suntem singuri aici şi eu pot să am grijă de tine.

— Te-ar deranja dacă ne-am duce să trăim în altă parte?

Rosti cuvintele pe un ton dezinvolt, părând că se uită cu atenţie la un cormoran cu gâtul lung care tocmai ieşise din apă şi apoi se scufundase în căutarea unui peşte.

Ea îl privi nedumerită şi clătină din cap.

— M-aş duce oriunde vrei tu, Luther. Tu eşti viaţa mea.

Din partea ei, cuvintele sunau fireşti şi sincere, aşa cum niciodată n-ar fi putut să pară spuse de o europeană.

— Chiar departe de China? Poate la Singapore... sau în Europa?

— Dar de ce ar trebui să părăsim locul acesta frumos? Tu ai trăit toată viaţa în China. Ai fost găsit de armată ca orfan şi Kang Sheng te-a crescut... ei ţi-au dat totul. Casa asta... Pe mine... adăugă cu un uşor râs din gâtlej.

El îi mângâie blând faţa.

— Dar nu avem nevoie de permisiunea lor ca să ne iubim, iar lucrurile se schimbă.

— Se schimbă? Cum?

— Credeam că au dreptate, Josie; acum cred că sunt nebuni şi încep să mă tem.

— Tu... să te temi?

Slobozi un chicotit, rostogolindu-se iar spre el. Niciodată!

— Nu, nu mă tem pentru mine. Mă tem că aici e pe cale să se întâmple ceva înspăimântător. Bătrânii de la Beijing nu mai cred în nimic, dar se agaţă de putere, şi există curente serioase care li se împotrivesc. A fost vărsare de sânge şi va mai fi. Eu nu pot face nimic pentru a schimba asta, aşa că poate a venit vremea să plec. Avem ceva bani în străinătate, aproape destui pentru a cumpăra o casă şi pentru a ne asigura hrana. Cine altcineva are asemenea posibilităţi în China?

Ea zâmbi şi dădu din cap; mişcările ei erau tot delicate, ca ale unei

păsări, dar bucuria lipsită de griji pierise: brusc, în ochii ei apăruse o teamă reală.

— *Ei* știu, Luther?

— Nu, nu știu... și nici nu trebuie să știe. Am recrutat mulți agenți pentru ei, dar ei cred că cel pe care-l numesc Scorpion va fi foarte important. Acum el se află în primejdie, iar eu am sarcina de a-l salva. Ministrul mi-a făgăduit o plată serioasă în valută forte dacă reușesc. Va fi disponibilă la Banca Chinei... în Hong Kong. Cu suma asta, vom avea de-ajuns.

Ea se ridică în picioare și își strânse prosopul în jurul trupului. Nu se mai simțea în largul ei și, înspăimântată, schimbă subiectul:

— Se face frig... hai să intrăm în casă.

— Dar vei veni cu mine?

Ea evită să i se uite în ochi.

— Da, da, desigur. Sunt femeia ta.

— Și vei păstra secretul acesta... o mare taină, între noi doi, Josie?

— Am și uitat, spuse ea, înclinând capul. Sunt mult prea speriată ca să vorbesc despre asta, Luther, și niciodată nu te voi trăda. Dacă ei ar ști că s-ar putea ca noi să plecăm, ne-ar ucide pe amândoi, știu sigur.

— Da... luna viitoare este periculoasă. Pe urmă vom fi doi oameni noi, trăind o nouă viață.

Își aprinse o Gitane scoasă dintr-un pachet albastru, făcându-și mâinile căuș pentru a feri flacăra brichetei de suflul brizei.

— Voi distruge pe oricine care amenință conviețuirea noastră.

— Spionul american era o amenințare?

— Oh, da.

— Are vreo importanță faptul că nu l-am ucis și pe el... ci numai pe-ai lui?

— Intenția mea era să-i ucizi pe toți, pentru a-i avertiza pe ceilalți că a te amestecam treburile Scorpionului este ceva primejdios, ca să-i dezorientăm și să-i speriem. Înălță din umeri. Dacă n-a fost de-ajuns, poți oricând să te duci înapoi.

Ea îngenunche şi îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui; prosopul alunecă, dezvelind pielea mătăsoasă, aproape transparentă întinsă peste clavicula ei fragilă şi un sân mic, dar rotund şi tare. El o sărată cu duioşie. Era imposibil să ţi-o imaginezi în acţiune, aşa cum fusese antrenată de *Tewu,* binevoitoarea maşină de ucis, care putea să pună capăt unei vieţi fără nici un zgomot şi doar în câteva secunde, folosind mâinile ei sau stiletul acela lung şi subţire ca un ac. El nu fusese niciodată de faţă, dar ea scosese din circuit, pentru el, mai bine de două duzini - familia acelui sâcâitor om de la CIA, din Hong Kong, abia cu o săptămână în urmă - şi întotdeauna se întorcea într-o stare de maximă excitaţie sexuală. N-o trimisese niciodată să ucidă numai pentru plăcerea pe care avea să i-o dăruiască la înapoiere, dar deseori fusese tentat să facă asta.

— La orezul din seara asta avem langustă, spuse ea, luându-l de mână pe drumul de întoarcere spre pavilion.

Nairn sosi la aeroportul din Kai Tak arătând, ca întotdeauna, ca un comis-voiajor cu haine ponosite. Venise de la Londra cu un 747 al companiei British Airways, neînsoţit, cu clasa întâi pentru că în felul acesta se putea dormi, dar altminteri întocmai ca orice om care călătorea în interes de afaceri. Haina lui era lustruită la coate și roasă la manșete, fluturând în jurul unui trup lung și osos. Fața suptă și trasă i se încreţi într-un zâmbet când își deschise geanta de umăr pentru controlul vamal și dădu pașaportul spre a i se aplica ștampila de imigrare.

— Sir David Nairn? întrebă tânăra chinezoaică în uniformă, intrigată de rubrica „ocupaţie”, care indica *Serviciu în slujba guvernului.* Singurul slujbaş civil cu codul K de care auzise ea era guvernatorul însuși. Cât timp rămâneţi la Hong Kong?

— Doar câteva zile.

Ea puse viza pentru o lună, iar el trecu mai departe, anonim în mulţime. O sărută pe Sarah Cable.

— Ce dracu’ mai faci, fata mea?

— Foarte bine. Dar tu? Rumbelow se va înfuria când va afla că ai sosit fără să-l anunţi.

— N-o să moară din asta. Hai să găsim un taxi… voi sta la Mandarin Hotel.

Ieşiră împreună în căldura de afară, un bărbat în jur de şaizeci de ani şi o fată mai tânără decât el cu mai mult de treizeci de ani, dar legaţi unul de celălalt printr-o afecţiune evidentă. Nairn o recrutase pe Sarah în urmă cu şapte ani, înainte ca numirea lui în funcţia de şef al serviciului să-i fi uimit pe cei de la Whitehall[9]. Pe atunci văduv, fusese mai apropiat de ea decât ar fi fost înţelept; iar ea rămăsese oarecum îndrăgostită de el, chiar după ce Nairn îşi luase o nouă soţie care îi dăruise o fetiţă. În taxi, el îi înconjură umerii cu braţul.

— Ce mai face tăticul tău în vremea din urmă?

Sarah oftă. Trecuse mai bine de un an de când nu-l mai văzuse pe Nairn, dar ei reluau întotdeauna relaţiile de parcă s-ar fi despărţit doar în ajun. Oare Nick devenea şi el aşa?

— L-am văzut pe el şi pe Naomi când am fost în permisie, acum şase luni. Au un oficiu poştal pe insula Wight şi cultivă o mulţime de legume. Cred că sunt foarte fericiţi.

— Mă bucur. Dar tu, Sarah, eşti fericită?

Bineînţeles că ştia cât de furtunoasă fusese viaţa ei, dar chiar şi din partea lui Nairn, întrebarea era neaşteptată.

— Păi… aşa cred, David. Mă bucur că m-ai trimis aici… este un loc extraordinar, deşi anul 1997 este aproape.

— Bravo. Pot să ajung la Macao astăzi? Aş prefera să-l văd pe Foo şi să termin toată povestea.

Sarah îşi luă privirea de la el, uitându-se cu atenţie, pe după ceafa şoferului, în oglinda retrovizoare de pe aripă. Panoul de bord al

---

[9] Stradă din Londra pe care se află ministerele. Aici, în sens figurat: guvernul, conducerea (n. t.).

taxiului era încărcat cu un talmeş-balmeş de talismane taoiste[10] şi un mic televizor.

— Macao? Asta-i destul de uşor. Părea intrigată. David?

— Ce este?

— Nu cred că eşti chiar atât de incognito pe cât ai dori. Suntem urmăriţi.

— De cine?

— Un Nissan cafeniu, în care sunt doi chinezi.

— Fără îndoială, prietenii noştri de la Agenţia de ştiri „China Nouă”. Fir-ar al dracului!

Când era enervat, accentul scoţian devenea foarte pronunţat.

— Sperasem să am douăzeci şi patru de ore de intimitate. Cum naiba au aflat?

— Probabil supraveghează fiecare sosire... nu duc lipsă de oameni.

— Poate reuşim să-i facem să ne piardă urma la „Mandarin”. Trebuie să-l văd pe Foo fără auditori.

— Cum realizăm asta?

Un zâmbet răutăcios încreţi chipul tras, în timp ce taxiul pătrundea în tunelul de sub port.

— Am mai făcut eu treburi de felul ăsta, fata mea... adu-ţi aminte că, pe vremuri, acesta era domeniul meu.

Doctorul sikh[11] își potrivi ochelarii înguști cu ramă de aur și zâmbi, uitându-se în jos, la micuţa chinezoaică poliţist. Fata din patul înalt zăcea tăcută, inconştientă, aşa cum era de zece zile.

— A avut răni de glonţ în umăr şi în coapse, tovarăşă poliţist Wu. Se vindecă bine şi una, şi alta, şi n-a fost atins nici un organ vital, dar încă nu şi-a revenit din şoc... nu şi-a recăpătat nici o clipă cunoştinţa.

---

[10] Taoism (rel.): doctrină religioasă bazată pe scrierile atribuite filozofului chinez Lao-tse (500 î.Chr.) (n. t.).

[11] Membru al unei secte monoteiste indiene, puternic influenţată de islamism, înfiinţată în secolul al XVII-lea de către Nanak, un hindus din Punjab (n. t.).

De pe coridor se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi şi huruitul roţilor unui cărucior; se aflau în spitalul „Prinţul de Wales” la Yuen Chau Kok, în Noile Teritorii.

— Ştiţi cât de cât cine este?

Chinezoaica dădu din cap. Uniforma ei kaki era atât de bine călcată, încât aproape că scârţâia la fiecare mişcare.

— Este o refugiată care încerca să intre din China comunistă, dar nu avea asupra ei nimic care să-i dovedească identitatea. Cât timp va mai fi inconştientă, doctore?

Bărbatul se scărpină în cap, pe sub turbanul alb.

— N-aş putea spune... e posibil să dureze câteva zile sau câteva luni. Este în comă. Nu-i exclus nici să nu-şi mai revină niciodată. Îmi pare rău că nu pot ajuta mai mult.

Femeia poliţist îşi puse agenda înapoi în buzunarul de la piept.

— Vă mulţumesc, doctore. Voi trece zilnic pe aici, până când se va trezi.

*

Liniile telefonice particulare erau ceva rar în interiorul Chinei, dar fata vietnameză și europeanul cunoscut sub numele de Luther aveau una. Era o necesitate profesională și ei o regretau adesea, așa cum se întâmplă în dimineaţa următoare, când telefonul sună la ora opt. Nici nu începuse bine idila lor, că se și terminase - cel puţin pentru câteva zile. Josie plecă singură, dusă cu o mașină militară până la Shanghai, unde avea să ia un avion comercial obișnuit pe direcţia Hong Kong.

5

Cei trei soldaţi, în tunicile lor verzui, ponosite erau politicoşi, dar fermi, dându-i timp lui Tang Tsin să-şi încuie casa înainte de a-l pofti să intre într-o maşină parcată la capătul aleii. Nu-i recunoscu marca, dar era mare şi neagră, cu un mic suport pentru drapel pe aripa laterală. Interiorul era mai luxos decât oricare altul văzut de el vreodată: scaune din piele, moi şi adânci, cu huse albe şi perdele la geamuri. Parcurseră în viteză străzi pustii, deoarece era trecut de miezul nopţii, până când maşina opri la o poartă păzită de soldaţi înarmaţi cu puşti AK-47. După câteva cuvinte din partea şoferului, se auzi un zumzet uşor şi poarta de oţel se trase lateral, alunecând pe rotiţe. După ce ei continuară drumul, poarta se închise în urma lor. Tang clipi când se aprinseră brusc nişte lumini puternice: se aflau într-un soi de sas - un spaţiu cu pereţi goi de beton şi cu câte o poartă de oţel la fiecare capăt. Paznicii în uniforme cenuşii, elegante le făcură semn lui Tang şi celor patru însoţitori ai lui să iasă din maşină; îi înşiruiră pe toţi cu faţa la perete şi îi percheziţionară. În timp ce doi paznici îl conduceau pe Tang printr-o uşă laterală, poarta interioară se deschise şi maşina dispăru în întuneric. De când plecaseră de acasă de la el, nimeni nu-i vorbise şi tăcerea continua în vreme ce era condus de-a lungul unor coridoare nesfârşite în susul unor scări. Habar nu avea unde se afla. La început crezuse că-l duceau la închisoare, apoi că ar fi vorba de un minister. Putea oare să fie chiar Zhongnanhai, complex ocupat de către conducători? Dar nu - mai fusese la Zhongnanhai -, acesta era un loc secret, despre a cărui

existenţă nu avusese niciodată cunoştinţă.

În cele din urmă, trecură toţi trei printr-o altă uşă păzită, păşind într-o cameră de lucru cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi şi cu vedere spre o gradină luminată de reflectoare instalate printre arbori. Draperii de mătase îmbrăcau pereţii, iar fotolii de un roşu întunecat, prevăzute cu omniprezentele huse pentru speteze, erau dispuse în cerc. Pe o masă laterală se afla un vas de jad verde, împodobit cu dragoni de aur. Un bărbat scund şi gras se ridică să-i întâmpine zâmbind şi îi făcu semn lui Tang să ia loc. Cei doi gardieni dispărură. Bărbatul cel scund şi îndesat nu se prezentă în nici un fel; avea păr des şi negru şi ochelari cu rame pătrate de baga, o faţă rotundă şi cărnoasă, transpiraţie pe frunte - să fi fost tainicul Qiao Shi, vice-prim-ministru şi şef al tuturor serviciilor de informaţii şi al poliţiei de securitate? Sau acela o fi fost retrogradat, cu ocazia nesfârşitelor schimbări ce avuseseră loc după Tian'an Men? Fuseseră atât de multe, încât Tang nu şi le putea aminti. Indiferent cine ar fi fost, avea un aer de imensă autoritate, şi sentimentul de groază din adâncul sufletului lui Tang spori. Încordarea acumulată cu încetul, brusca tăcere la senzaţia de a se afla într-un cocon cald, conversaţia amicală - toate acestea alcătuiau scenariul pentru o înfierare finală.

Dar el se strădui să pară calm, comportament plin de gravitate care îl salvase vreme de cincisprezece ani, înclinând capul şi zâmbind, în timp ce celălalt - să fi fost oare un ministru? - turna ceai verde în două boluri delicate de pe o mică masă de lac.

— Îţi mulţumesc, tovarăşe Tang, că ai venit să mă vezi.

„Nu prea am avut de ales”, gândi Tang cu amărăciune, reînnoindu-şi surâsul de faţadă.

— Cum ţi se par noile dumitale sarcini?

— Sunt foarte interesante, tovarăşe.

— Ai un post de mare încredere.

Urmă o pauză îndelungată - oare acum avea să se înfigă cuţitul?

— Şi Partidul este convins că dumneata meriţi din plin această încredere.

Marele bărbat zâmbi iar şi mai turnă ceai. Nu destulă încredere pentru a-şi dezvălui identitatea, gândi Tang, dar poate că, pur şi simplu, se presupunea că el, Tang, *ştia* deja?

— Mă simt onorat, tovarăşe. În ce fel vă pot fi de folos?

— Republica Populară este înconjurată de duşmani primejdioşi, Tang... şi există mulţi inamici şi în interior. Nu va fi uşor să apărăm tot ce s-a realizat de când preşedintele Mao a proclamat victoria noastră, în 1949.

Tang înclină iar capul, gândindu-se la milioanele de oameni care mureau din cauza foametei în timp ce agricultura se ducea de râpă, la absurdele furnale regionale, la teroarea Revoluţiei Culturale.

— Într-adevăr, nu va fi uşor, spuse pe un ton grav.

— Avem mare nevoie de servicii de informaţii sigure... se împlinesc trei luni de când analizezi rapoartele lui Scorpion. Ce părere îţi fac?

— Presupun că acest Scorpion este un ofiţer de marină de rang mediu?

— O presupunere corectă.

— În cazul acesta consider că rapoartele lui - sau ale ei - sunt utile pentru apărarea noastră. O dată cu înaintarea lui în posturi mai importante, cu mai multă implicare în evaluarea deciziilor politice şi strategice, valoarea lui va spori şi mai mult.

Bărbatul cel robust se apleca înainte, adoptând un ton confidenţial:

— El sau ea urmează să facă în curând obiectul unei promovări şi vreau ca dumneata să devii mai mult decât un analist - vei fi coordonatorul lui Scorpion, şeful executiv al „operaţiunii Scorpion". Vei fi înaintat la rangul 5.

Schiţă un zâmbet misterios.

— Înainte de a pleca în seara asta de aici, vei citi câteva documente de referinţă de natură extrem de confidenţială. În viitor, Scorpion va fi singura dumitale responsabilitate.

— Sunt... foarte onorat.

Cum dracu' să i se adreseze ticălosului? Se hotărî să încheie fraza

cu „tovarăşe ministru”.

— Sunt sigur că nu mă vei dezamăgi.

În sinea lui, Tang se strâmbă dispreţuitor - oare individul acesta vorbea întotdeauna ca într-unul din îngrozitoarele filme de propagandă maoistă? Poate că atunci când ajungeau în posturi de conducere, toţi îşi pierdeau simţul realităţii, fiind prea obosiţi de efortul de a-şi croi drumul, prea obişnuiţi cu regulile, crezând ei înşişi în propriile mituri. Continuă să stea sfios, cu privirile în jos, străduindu-se să-şi ascundă teama şi dispreţul. Urmă o tăcere penibilă - cel mai bun lucru era să pună o întrebare.

— Pentru ce este Scorpion atât de important, tovarăşe ministru? Pare un efort deosebit de mare pentru a fi făcut chiar şi în legătură cu un ofiţer de marină de rang superior.

— Ah, dar când va fi promovat, va trece la îndeplinirea unor sarcini de securitate îndreptate împotriva Republicii Populare.

— Tot ca ofiţer de marină?

— Nu neapărat.

— Înţeleg. Rapoartele lui vor continua să fie copii ale unor documente?

— De obicei. Scorpion însuși nu are nici o instalaţie radio - asta l-ar putea compromite - și radiourile nu vor fi niciodată utilizate pentru transmiterea informaţiilor lui din partea misiunilor noastre: întotdeauna acestea vor veni prin valiză diplomatică, sub paza unui curier. Dumneata nu te vei întâlni niciodată cu el, dar vei dispune de serviciile unui agent de rang superior care va juca rolul de intermediar.

Pentru prima dată Tang începu să se relaxeze. Poate că, totuși, temerile sale din ultimele luni fuseseră nefondate. Își sorbi ceaiul, privind afară, spre grădină; într-un colţ, silueta unui soldat înarmat se profila în contrast cu lumina gălbuie.

— Aş putea să ştiu cine este acest agent?

— Desigur, dragul meu Tang. Este un european care a crescut în ţara noastră - din păcate, părinţii lui au murit în războiul civil. Spre

deosebire de chinezi, el poate trece neobservat în lumea de afară - de exemplu ca american, sau ca german, sau ca suedez. Numele lui de cod este Luther şi vei face curând cunoştinţă cu el.

În spatele panoului de sticlă cu vizibilitate dintr-o singură parte, o siluetă înaltă stătea pe un scaun tare privindu-i cu atenţie pe cei doi chinezi instalaţi în fotolii confortabile. Avea pielea albă, purta veşminte occidentale obişnuite, şi trăgea dintr-o Gitane, sporind ceaţa de fum albăstrui de deasupra creştetului său, în timp ce dădea aprobator din cap. Micul şi speriatul Tang avea să-i slujească destul de bine scopurile.

La două sute de mile spre sud-vest, Sarah Cable stătea culcată într-un şezlong, cu picioarele pe balustrada balconului ei. Cheung Chau era învăluită în întuneric şi tăcere. Nairn o luase în oraş, la o cină frugală la Peak Café - niciodată nu fusese adeptul meselor prea costisitoare, iar priveliştea era pe gratis - şi ascultase relatarea ei cu privire la cele întâmplate. Se despărţise de el la Mandarin Hotel şi luase feribotul spre casă. Nick continua să-şi petreacă jumătate din timp la ambasada din Beijing, iar în după-amiaza aceea plecase cu avionul înapoi, pentru două zile, astfel că ea era singură.

Sarah se duse la culcare devreme şi moţăi cu intermitenţe, creierul ei refuzând să se deconecteze. Își petrecuse toată ziua frământându-și mintea în căutarea misteriosului Scorpion, și începea să se teamă că niciodată nu aveau să-l - sau s-o? - găsească printre cele mai bine de trei sute de nume din lista alcătuită de ea. Era ceva exasperant, frustrant, și totuși avea oare vreo importanţă? Trident era, desigur, cel mai tainic secret militar în curs de desfășurare, dar chiar și așa... adevărata problemă o constituia faptul că Scorpion se afla chiar acolo... Ce daune ar putea să cauzeze dacă și-ar păstra locul vreme de zece, douăzeci de ani, când China era în curs de dezintegrare, o ameninţare? Da, asta conta al dracului de mult... și la toate astea se adăuga faptul că revederea lui Nairn o tulbura întotdeauna - de ce, oh, Doamne, de ce, după atâta timp? - și Nick plecase de lângă ea tocmai

când avea nevoie de el. Și-l imagină întins lângă ea - un stăpân, sau în brațele ei - un copil... naiba să-l ia, oh, Doamne, *de ce* nu reușea să adoarmă?

După ce se zvârcoli și se răsuci vreme de trei ore, încercă să zacă un timp nemişcată, simţindu-se transpirând şi deloc în largul ei. Era conştientă de sudoarea care îi picura de-a lungul nasului şi pe întregul corp, mai cu seamă pe șale. Cifrele verzi, luminoase de pe cadranul ceasului digital arătau ora două spre ziuă când ea se recunoscu înfrântă şi se aşeză pe marginea patului. Întotdeauna dormea dezbrăcată, dar nu avu nevoie decât de câteva minute ca să-și pună, pe întuneric, o pereche de blugi şi o cămaşă. În papuci, ieşi pe balcon, coborî treptele abrupte de metal şi se îndreptă, de-a lungul aleii, spre mare. Avea o lanternă în buzunar, dar lumina lunii era suficientă ca să vadă pe unde merge, și după zece minute se afla pe plajă, stând cu spinarea sprijinită de o barcă răsturnată cu fundul în sus, uitându-se la fantomaticele forme albe ale valurilor ce se spărgeau pe nisip. Aerul răcoros al nopţii o făcu să se simtă mai puţin lipicioasă, iar clipocitul lent, adormitor al mării o liniști. Ședea strângându-și genunchii la piept, legănându-se ușor înainte și înapoi, și după o vreme porni agale îndărăt spre casă. Când ajunse pe aleea pe care se afla apartamentul ei, luna se ascunse după un nor. Un întuneric negru ca smoala o învălui brusc și ea ezită la colț, neputând să vadă, temându-se că ar putea să calce pe oalele pentru crabi sau să alunece pe gunoaiele pe care le știa răspândite pretutindeni.

Explozia o făcu să se rostogolească în clipa în care cocteilurile Molotov sfărâmară o fereastră, la o depărtare de cincizeci de metri. Vreme de câteva secunde fu asurzită, timpanele înjunghiind-o dureros. Apoi auzi un zăngănit de geamuri și trosnetul cumplit urmat de un muget, când flăcări galbene ţâşniră în sus, luminând strada ca în plină zi. În timp ce ea o luă la fugă înainte, pe la case se deschideau uși și chipuri de chinezi nedumerite se uitau cu prudenţă afară. Etajul doi al clădirii era cuprins de vâlvătăi, iureşul flăcărilor fiind întrerupt din când în când de trosnetul lemnului şi de zgomotul unor explozii

înăbușite. Grinzi de lemn deveneau de un roșu-aprins în limbile portocalii care nimiceau pereţii, și Sarah tresări când acoperișul se surpă cu un bubuit înfricoșător, umplând aleea cu cenușă incandescentă. Simţea căldura pârjolindu-i faţa. „Iisuse Hristoase!", exclamă, în timp ce alergă înapoi, tuşind din cauza fumului. Deodată, se pomeni că Ah Wong, de la cafenea, îi prinde braţul, ţinând-o să nu cadă.

— Sunteţi teafără, domnişoară Sarah? Aveţi nevoie de ajutor?

Era ameţită, şi când el o ajută să se aşeze pe un scaun pe care-l adusese cineva din casă, își dădu seama că se clătina. Izbuti să le adreseze un zâmbet lipsit de căldură chipurilor îngrijorate de chinezi din jurul ei.

— N-am păţit nimic, mulţumesc.

— Dar e locuinţa dumneavoastră, nu-i aşa?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Da, este apartamentul meu. Slavă Domnului că eram plecată de acasă.

6

Nimeni nu știa cine fuseseră părinţii lui Luther, nici chiar Luther însuși. După trecerea a patruzeci de ani, el nu păstrase decât o vagă amintire a morţii lor. Știa că - atât atunci când fusese ucis tatăl lui, cât și după aceea, când fusese luat de soldaţii comuniști - simţise o groază atât de profundă, încât continua și acum să-i apară în coşmaruri. Dar ei fuseseră destul de blânzi, iar el crescuse într-un orfelinat din apropiere de Beijing, fiind singurul copil european. Abia împlinise zece ani și se juca în grădină, la leagăne, când directoarea orfelinatului se apropiase de el însoţită de un chinez cu faţa ascuţită, îmbrăcat în obișnuita tunică din stofă de lână de un cafeniu-gălbui; avea o mustaţă subţire și ochelari cu ramă de baga. Băieţelul fusese măgulit de atenţia pe care i-o acordase bărbatul acela cât timp vorbiseră şezând turceşte într-un colţ umbros. Doar după trecerea mai multor ani avea să afle că vizitatorul său fusese Kang Sheng, şeful noilor servicii de informaţii ale ţării, și amantul soţiei lui Mao, Jiang Qing, cel mai înverşunat rival al Marelui Preşedinte în ceea ce priveşte puterea.

Cu începere din ziua aceea, viaţa lui Luther s-a schimbat. A fost luat de la orfelinat și dus la un pension rezervat copiilor cadrelor superioare ale Partidului. A ajuns să stăpânească bine engleza și rusa. Când a împlinit cincisprezece ani, a început pregătirea pentru munca de informaţii, împreună cu tineri chinezi, bărbaţi și femei, și cu alţi câţiva străini, într-o tabără instalată pe un aeroport dezafectat, în apropiere de Shanghai. A învăţat cum să descopere informaţii și cum

să le transmită, cum să construiască un radioemițător puternic, pe unde scurte, folosind piese pe care le puteai cumpăra pe orice stradă principală, cum să utilizeze codurile, cum să ucidă la nevoie. Era captivant să se știe implicat în aceste mari mistere; şi măgulitor când îl reîntâlni pe Kang Sheng. De astă dată, Kang îl convocă la sediul său central de la *Zhuynan* - Grădina de Bambuși, din nord-estul Beijing-ului.

Sediul era un complex alcătuit din cinci mari pavilioane de lemn, decorate cu mult lac roşu, legate între ele prin coridoare acoperite şi înconjurate de grădini cu stânci, fântâni și flori din specii rare. Se aflau acolo şi paznici înarmaţi, antene radio și, așa se spunea, un imens buncăr subteran. Kang Sheng era acum bătrân, dar ochii îi scânteiau de viață, așa cum stătea lângă o fereastră deschisă ce dădea spre grădină, concentrându-și privirea prin lentilele groase ale ochelarilor ca să picteze în acuarelă o plantă delicată. La vremea asta, Luther ştia câte ceva despre reputaţia de joc dublu și de cruzime a lui Kang, dar în timp ce-şi sorbeau ceaiul nu simţi nici o răutate. Kang i-a spus lui Luther, acum în vârsta de optsprezece ani, că îl va trimite pentru un an în străinătate, cu un pașaport vest-german, la Universitatea Princeton din America. Acolo putea să-și ia o diplomă în orice domeniu ar dori, însă obiectivul era să-și perfecționeze engleza și să se familiarizeze cu țara. Va avea bani destui și cineva de la ambasada chineză va ține discret legătura cu el; altminteri era liber să-și organizeze propria viață. Abia apoi veni neașteptata poantă.

— Ai fost antrenat, Luther, ca să lucrezi pentru asociaţia noastră *Tewu,* deoarece avem nevoie de agenţi de origine europeană, care nu ies în evidenţa ca un chinez. Sper că, peste un an, vei decide să te înapoiezi și să urmezi cariera la care mă gândesc pentru tine - vei sluji bine Partidul și vei fi răsplătit. Dar dacă te hotărăști să rămâi în Occident, vei avea binecuvântarea mea.

Luther își aducea deseori aminte de sentimentele lui de recunoştinţă şi de neîncredere din timpul călătoriilor sale prin

America. Dar i se părea ceva destul de firesc să se întoarcă în China - acolo era singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată. Deși fusese primit oficial ca membru al Partidului, era sceptic în ceea ce privește maoismul și marxismul... dar viața unui ofițer din serviciile de informații, cu mulți bani de cheltuială și cu experiențe captivante, părea mai atrăgătoare decât să te descurci de unul singur în America. Niciodată nu-i trecuse prin minte să ceară azil politic. Niciodată - decât mulți ani mai târziu - nu-i trecuse prin minte că libertatea de a rămâne acolo fusese dintotdeauna o minciună. Știa prea multe despre *Tewu,* și dacă nu s-ar fi înapoiat, cu siguranță l-ar fi luat ei.

În timp ce se îndrepta cu mașina către apartamentul său, după ce-l studiase pe Tang, Luther își aminti și ultima sa întâlnire cu Kang Sheng, în 1975, și Kang era evident pe moarte, bolnav de cancer - fața și trupul i se împuținaseră, răsuflarea îi devenise atât de infectă din cauza descompunerii interioare, încât lui Luther îi venea să vomite. Fusese proptit pe perne, lângă aceeași fereastră deschisă, cu vedere spre Grădina de Bambuși. Luther își prezentase omagiile vreme de câteva minute și plecase. Începea deja să se simtă prins în cursă și mânios. *Fuseseră,* într-adevăr, buni cu el după tragedia care îl lăsase, copil fiind, singur într-o țară străină; dar tot atât de adevărat era că-l ținuseră aici pentru a se folosi de el. Dacă ar fi vrut, ar fi fost posibil ca el să fie trimis înapoi, la propriile rude, indiferent care vor fi fost acelea, dar în urmă cu douăzeci și cinci de ani poate că n-ar fi fost atât de greu să se depisteze vreo rudă undeva, în Germania. Acum, el era condamnat pentru totdeauna la această viață de Olandez Zburător, fără rădăcini.

Începând de atunci, Luther devenise din ce în ce mai mult un mercenar - un mercenar loial, dar totuși un mercenar. Îi slujea cât putea de bine; dar într-o bună zi avea să se elibereze. Parcându-și Skoda în fața micului și modernului bloc de apartamente, se simți ușurat când zări părul negru al lui Josie în lumina ferestrei de la etaj. Se simțea ușurat să știe că ea revenise teafără, dar expresia ochilor i se înăspri pe când încuia mașina. Spera că Josie avusese mai mult succes

în neutralizarea fetei aceleia, Cable, decât în cazul lui Gatti. Cei doi erau buni, prea buni... o amenințare. Nu avea de gând să-i lase să distrugă un agent pe care îl formase vreme de zece ani, mai ales când agentul acela era preţul unei noi vieţi şi al evadării dintr-o ţară de care ajunsese să se teamă şi pe care începuse s-o urască.

Wu, membra corpului poliţienesc de femei, vizita spitalul „Prinţul de Wales" din Noile Teritorii în fiecare zi, pe la primele ore ale serii. Fata rămânea în comă, proptită pe perne albe scrobite, ţinută în viaţă printr-o perfuzie cu glucoză. De fiecare dată când poliţista vorbea cu el, doctorul Singh devenea tot mai puţin optimist, dar Wu era de o insistenţă încăpăţânată. Trecuseră aproape trei săptămâni când ea sosi din nou imediat după ora șapte. De cum o zări, doctorul sikh veni în grabă pe coridor, încercând să-și păstreze demnitatea abţinându-se s-o ia la fugă. Se opri brusc în faţa ei.

— Ah, domnişoară Wu! Expresia lui gravă nu se schimbă, dar în ochii cafenii şi blânzi se ghicea mulţumirea. Vino cu mine, te rog!

Rezerva îngustă mirosea a antiseptic, iar fata zăcea proptită pe acelaşi pat, dar respiraţia ei se modificase. Era mai rapidă, mai variată.

— Sunt tot eu, doctorul Singh. Îi vorbea lent şi deslușit, în dialect mandarin. Spune-mi, te rog, cum te cheamă?

Pleoapele fetei tresăriră.

— Ah Ming. Glasul îi suna ca de departe, dogit, iar ea părea dureros de obosită, străduindu-se din greu... dar, pentru prima oară, buzele ei se mişcară. Mă numesc Tang Ah Ming.

După ce Sarah îl lăsă la hotelul Mandarin, Nairn nu plecă la Macao. Dădu trei telefoane succinte din camera lui, situată mult deasupra luminilor plutitoare ale portului, după care se culcă şi dormi fără întrerupere până la şapte dimineaţa. La opt se afla pe feribotul ce făcea cursa spre Peng Chau.

Mica insulă stâncoasă cuibărită în umbra insulei Lantau - cea mai

mare dintre toate cele care alcătuiau Hong Kong-ul - își înălța în ceața dimineții spinarea de coline împădurite. Feribotul împrăștie o forfotă de șampane - fiecare având la pupa un spațiu acoperit cu o pânză groasă, destinat locuinței, și căutându-și cu grijă drumul prin apa presărată cu gunoaie și cu pete de ulei în toate culorile curcubeului - până când se izbi surd de pilonii slinoși ai debarcaderului. În apropiere, o joncă echipată cu motor descărca saci de ciment pentru noi construcții de locuințe, dar Nairn se întrebă cât avea să mai dureze asta. Simțise deja atmosfera schimbată, resemnarea față de preluarea de către China, încetinirea activității, teama. Bătător la ochi prin înălțimea sa, străbătu în grabă străzile aglomerate ale satului, înghiontit din toate părțile, trecând pe lângă tarabe cu pește proaspăt și fructe, asurzit de vorbăria sacadată a cantonezilor, abia evitând un coș de rațe măcăitoare agățat de o prăjină purtată în echilibru pe umerii unui bătrân. *A-ma* aștepta la capătul celuilalt chei, carcasa ei de un alb strălucitor părând cu totul nelalocul ei printre joncile și șampanele murdare și uzate de trecerea vremii și de intemperii. Motoarele navei porniră în clipa în care scoțianul cel slab păși pe punte.

Benjamin Foo aștepta în luxosul salon cu lambriuri de mahon și cu ornamente de alamă. Schiță o înclinare în chip de salut formal; chipul ridat i se schimbase doar puțin în - cât să fi trecut? - doisprezece ani. Pardoseala cabinei se înclină când marea navă viră spre largul mării și Nairn se prinse cu mâinile de masă.

— Îți mulțumesc că ai venit, Ben, mă bucur să te revăd.

Deși Nairn venise cu mult mai de departe, Foo rămase impasibil, arătând cu mâna spre bancheta din fața lui, și Nairn se lăsă să cadă pe pernele de piele, moi și adânci. Un steward îmbrăcat în alb puse pe masă un ceainic și două boluri, înălțând cele două opritoare de la margine destinate să împiedice alunecarea și căderea obiectelor în timpul ruliului navei, după care plecă fără o vorbă. Foo încă nu vorbise. Cel care rupse tăcerea fu Nairn.

— Este un iaht frumos, Ben... te felicit. De când ne-am întâlnit

ultima dată ai realizat lucruri remarcabile. Făcu o pauză, scurtând faţa celuilalt. Şi Ruth ce mai face?

— Soţia mea e bine, tot aşa şi copiii. Foo privi grav în ochii interlocutorului său şi se lăsă o nouă tăcere îndelungată. M-au făcut de ruşine, Nairn. Tăcu o clipă, pentru a lăsa reproşul să-şi găsească ecou. De mare ruşine... munca depusă de mine pentru poporul tău constituia miezul vieţii mele, şi tu mi-ai furat-o.

Nairn dădu din cap, stânjenit.

— Ştiu. S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar realmente înţeleg. Mă simt şi acum prost în legătură cu asta, însă la vremea respectivă nu aveam de ales.

Foo îşi păstră gravitatea.

— Niciodată n-am fost foarte sigur în privinţa asta. Schiţă cu mâna un gest ce exprima lipsa de importanţă a subiectului. De ce ai venit? Ce doreşti?

Nairn începu să aibă impresia că drumul pe care-l făcuse, străbătând jumătate din circumferinţa pământului, fusese o greşeală.

— Aştept un ajutor din partea ta, Foo Li-shih.

Folosea în mod intenţionat numele chinezesc al lui Foo, în semn de respect.

Foo nu-i răspunse la fel, întrebându-l:

— Şi pentru ce te-aş ajuta eu, sir David? Mi-ai trădat prietenia, mi-ai distrus viaţa, pe care mi-am reclădit-o apoi cu mare greutate.

— Pentru că amândurora ne pasă de viitorul Chinei... şi de cel al Hong Kong-ului şi al Macao-lui.

— Şi presupun că de aceea guvernul tău îi înapoiază Chinei - Hong Kong-ul? Vă pasă atât de mult, încât sunteţi gata să vedeţi cum barbarii distrug locurile acestea?

— Obligaţiile noastre sunt stabilite prin tratate, aşa că nu avem de ales.

Privirea lui Foo rămânea ca de gheaţă.

— Nu sunt de acord; este un act de laşitate, dar te întreb încă o dată: ce anume doreşti?

Nairn dădu din cap.

— Îmi pare rău... poate că venirea mea aici a fost o greșeală. Ar fi trebuit să-mi dau seama de sentimentele tale.

Hohotul de râs mai că îl făcu să cadă pe spate, pe scaunul său; și când înălță privirea văzu pleoapele lui Foo încrețindu-se într-un zâmbet larg. Individul își bătuse joc de el... avea și motive.

— Știi, David - continua să râdă - cred că am câștigat fiindcă Ruth mi-a dăruit multă fericire... și eu, la rândul meu, m-am simțit prost că ți-am luat-o. Cred că și astăzi am câștigat. Izbucni într-un nou hohot de râs. Așa că onoarea e salvată. Dintr-o dată, zâmbi. Am ezitat înainte de a te reîntâlni, dar ăsta-i trecutul, prietene. Foo umplu două boluri cu ceai și îi oferi unul, în mod simbolic, lui Nairn. Toate astea sunt istorie și e mai bine să le lăsăm în urma noastră.

Valul de ușurare care-l copleși pe Nairn fu aproape dureros. Sorbi din ceaiul vechi și aromat, apoi puse jos cu grijă bolul și întinse brațul, peste masă, pentru a lua mâna lui Foo.

— Îți mulțumesc, Ben.

Peste câteva minute, Foo îl conduse afară, pe punte, unde se instalară sub o copertină de la pupa. Soarele străpunsese norii și se anunța o zi toridă. Iahtul trecea pe lângă capătul insulei Lantau, ale cărei coline înverzite se înălțau în spatele farului alb de pe digul de la Tai O, și se îndrepta spre largul mării. În salon, Foo purtase un costum tropical sobru, dar acum azvârli la o parte haina, care era căptușită cu o mătase de un albastru intens.

— Sper că te vei înapoia la Macao și vei lua prânzul cu mine și cu Ruth? Asta nu ți se va părea... penibil?

— Nu, va fi o mare plăcere, după atâta vreme.

Ceaiul fusese înlocuit cu două beri San Miguel și amândoi le sorbiră, gânditori - doi bărbați între două vârste, refăcând o prietenie distrusă de Nairn în urmă cu doisprezece ani. Din nou, cel care rupse tăcerea fu Nairn:

— Acesta este teritoriul tău, Ben. Încă mai este. Așa că ce dracu' se întâmplă? O oarecare sursă neînsemnată, pe nume Tang Tsin,

transmite şi ea o dată, în mod excepţional, o informaţie mai ca lumea - se pare că există un agent cu numele de cod „Scorpion”. Toată lumea intră în alertă. Şi ce-i cu asta? Chinezii au sute de agenţi incapabili, ca şi noi, fără îndoială. Dar treaba asta e cumva importantă şi au pus în acţiune mijloace de intimidare - familia unui ofiţer american a fost ucisă, soţia şi cei doi băieţi, o treabă oribilă. Când plecam, azi-dimineaţă, am primit un apel telefonic prin care mi s-a spus că a avut loc un atac împotriva fetei noastre, Cable.

Foo păru surprins.

— Când? A fost rănită?

— Chiar noaptea trecută. Au lansat bombe incendiare asupra apartamentului ei. Este şocată, dar teafără. Absolut din întâmplare era plecată de acasă în momentul respectiv, altminteri ar fi putut să fie ucisă. Aşa că, spune-mi, Ben, ce-nseamnă toate astea?

În sinea lui, Nairn zâmbi de propria-i întrebare; dacă n-ar fi existat acea dezbinare îndelungată şi dureroasă, ar fi putut să stea de vorbă ca între colegi. Foo era mai generos decât majoritatea chinezilor, care probabil că nu l-ar fi iertat niciodată pe Nairn. Acum, privind valurile, miji ochii. Străbăteau lăţimea de patruzeci de mile a estuarului Pearl, atât Hong Kong-ul, cât şi Macao aflându-se prea departe pentru a fi vizibile. *A-ma* luă pieptiş un val prelung şi stropii împroşcară copertina de pânză groasă.

— Tu eşti membrul unui serviciu de informaţii, David... eu nu sunt, actualmente, decât un umil negustor.

— Termină cu prostiile!

Nairn se chinui să-şi aprindă pipa, renunţând după ce briza se încăpăţâna să-i stingă întruna flacăra brichetei.

— Nu-mi pot închipui că n-ai fi mai la curent decât omul meu de aici.

— Rumbelow? Nu prea-ţi face cinste. Dar fata aia, Cable, e bună. În plus, este şi atrăgătoare, dar arată de parcă ar fi avut o suferinţă în trecut...?

Nairn tuşi, jenat.

— Da, este adevărat, dar nu mai evita subiectul, Ben. Am făcut jumătate din înconjurul lumii ca să stau de vorbă cu tine. Te ascult. Spune-mi ce se întâmplă.

Foo deschise un frigider instalat în peretele despărţitor şi scoase alte două beri.

— Probabil că Scorpion este important?

— Desigur.

— Cineva de la Beijing ştie că Tang este un trădător şi vrea cu disperare să-l apere pe Scorpion?

— Şi asta-i o presupunere raţională.

— Există o legătură în cadrul marinei?

— Aşa se pare.

Foo dădu din cap.

— Asta le-ar fi util celor de la Beijing - ei vor să ştie tot atât de multe despre submarinele voastre lansatoare de rachete ca oricine altul... dar nu-i destul. Duşmanii Chinei se află în interior, nu aici, afară.

— Într-adevăr? De fapt, cât de puternică e opoziţia? De la Londra este foarte greu să-ţi dai seama.

— Este *masivă,* David. Partidul şi guvernul s-au discreditat cu totul. Conducătorii se menţin la putere fiindcă recurg la forţă ori de câte ori se manifestă opoziţia... nu numai la Tian'an Men, ci în întreaga ţară. Majoritatea Chinei îi urăşte şi se uită cu invidie la ceea ce s-a întâmplat în Europa de Est, dar oamenii din China sunt săraci şi slabi, dezorganizaţi. Nu-i uşor... Făcu o pauză, ca şi cum ar fi cumpănit dacă să continue sau nu. Dar pe tot întinsul ţării există reţele de opoziţie, te asigur, şi planuri...

— Cât de multe ştii tu despre ele?

Foo înălţă din umeri.

— Sunt întrucâtva implicat. Pot ajuta cu bani, cu mijloace de comunicare. Mă duc în China destul de des.

— Ei bine, nu e oarecum *primejdios?*

— S-ar putea să fie. Până acum n-am avut nici o neplăcere.

— Cum se vor sfârși toate astea?

Foo desfăcu larg brațele.

— Numai Dumnezeu știe. Dacă nu va avea loc o schimbare importantă la centru - un Gorbaciov chinez - ceea ce, acum, este desigur o imposibilitate - vor continua agitațiile și violențele, până când Partidul se va prăbuși, fie brusc, fie lent. Există lideri ai opoziției care preferă utilizarea forței... armata însăși este foarte divizată din punct de vedere al loialității.

— Și unde intervine Scorpion în toate astea?

— Bănuiesc că Trident-ul vostru nu este ținta finală. E util, foarte util... deoarece ei îl consideră, fără îndoială, ca pe o amenințare. Nu există nici un submarin chinezesc care să poarte rachete nucleare în largul coastelor voastre.

— Dar ție nu ți se pare asta de ajuns?

— Nici gând. Acest Scorpion se îndreaptă spre ceva mai important, unde el - sau ea - să poată fi manevrat la fața locului ca unul dintre principalele voastre contacte cu opoziția din China. Poporul Chinei se va elibera el însuși, asemenea celor din Europa de Est, fără ajutorul vostru. Dar le va fi necesară bunăvoința voastră, și pe măsură ce lucrurile se înrăutățesc, vor exista legături tot mai numeroase - voi și americanii aveți multe interese pe care trebuie să vi le apărați în Hong Kong și în împrejurimi. Oricum, un soi de răscoală sau război civil în China ar fi ceva ca un cutremur - cine știe până unde ar ajunge undele de șoc?

Nairn sorbi din bere, privind un petrolier care naviga sub pavilion japonez.

— Între serviciile secrete occidentale și opoziția din Europa de Est au existat legături strânse cu ani de zile înainte să vină sfârșitul.

— Întocmai. Scorpion va deveni un personaj-cheie, cunoscându-i pe lideri și planurile lor... și îi poate trăda.

— Dar, Beijing-ul știe deja asta?

— Absolut deloc. Cei de la Beijing îi cunosc pe disidenții care vociferează, studenți și alții de felul lor, dar cei care sunt gata să preia

conducerea atunci când va sosi momentul nu ies deloc în faţă. Sunt bine ascunşi; însă Scorpion i-a trădat deja pe cel puţin jumătate dintre ei.

Nairn tresări.

— De unde ştii... şi cine erau aceia?

Foo schiţă un surâs enigmatic, ignorând prima parte a întrebării:

— Nu ai avea cunoştinţă despre ei decât dacă ai fi în strânsă legătură cu problemele Chinei... şi presupun că în ultima vreme te-a preocupat Europa de Est. Erau funcţionari de rang mediu, ofiţeri de armată, profesori universitari, potenţiali lideri, care au fost întemniţaţi sau executaţi... sau care au dispărut pur şi simplu.

Iahtul descria un arc larg către Macao, la capătul peninsulei zărindu-se ca prin ceaţă arbori înverziţi şi clădiri albe şi joase. Deodată, ceva îl făcu pe Nairn să se simtă stânjenit.

— Cât de implicat eşti tu în toate astea, Ben?

Foo zâmbi, impenetrabil.

— Poate mai mult decât ar trebui la vârsta mea, cu o soţie tânără şi cu copii care mai trebuie crescuţi. Dar China se află într-o situaţie a dracului de proastă, economia e la pământ, ar putea avea loc schimbări violente. Nici unul dintre noi nu vrea să vadă aşa ceva... şi nici Hong Kong-ul şi Macao aduse la ruină. Brusc, deveni aprig: Acesta e *căminul* meu.

Dar de care parte a baricadei? se întrebă Nairn în sinea lui. Era de acord cu analiza lui Foo, dar, deodată, simţea întreaga suspiciune pe care o avusese în urmă cu doisprezece ani. Rumbelow trebuie să fi fost nebun să-l consulte pe Foo... acesta este cu siguranţă omul Beijing-ului. Cu glas tare, spuse:

— Aşadar, eşti şi tu în primejdie, Ben?

Nairn vorbea liniştit, aproape nonşalant. Vedea o femeie care aştepta pe cheiul aflat în josul unei vile mari şi ştiu imediat că era Ruth Foo: Ruth, care cândva fusese iubita lui. Surâsul de pe faţa aceea binecunoscută păru să treacă peste apă; dar oare îi era adresat lui sau carismaticului chinez care o cucerise?

Foo stătea alături de el, la balustradă.
— Oh, da, David, mă tem, că și pe mine mă paște primejdia.

7

Avertismentul a fost anonim. Așa sunt de obicei. S-a primit printr-un apel telefonic la un post de poliţie din zona Yau Ma Tei din Kowloon: heroină cu o valoare de vânzare pe stradă de două sute de mii de dolari Hong Kong, ascunsă într-un apartament de pe insulă, în apropiere de coasta de la Deep Water Bay. Vocea era chinezească şi sergentul care primi apelul căscă. Adresa? Numele proprietarului? Numele dumneavoastră? Interlocutoarea închise telefonul. El înscrise informaţia într-un registru, dar așa ceva mai auzise și altă dată. Uneori, asemenea avertismente erau reale, dar alteori veneau pur şi simplu din partea unor zănatici care voiau să le facă necazuri vecinilor.

Apartamentul se afla într-un bloc de trei etaje, îmbătrânit de vreme. Se făcuse ora trei noaptea când Land-Rover-ul bleumarin parcă în faţa clădirii. Lumina sărăcăcioasă a felinarelor căzu pe inscripţia albă, *Police,* de pe portieră. Din mașină descinseră trei bărbaţi, un ofiţer britanic şi doi jandarmi chinezi, toţi înarmaţi cu revolvere vârâte în tocuri de piele. Înainte de a pătrunde în casă, bocănind cu ghetele pe pardoseala acoperită cu plăci de gresie, își potriviră şepcile negre cu cozoroc. Administratorul malaezian ieşi din culcuşul lui frângându-şi mâinile şi îi privi speriat. Purta un şorţ şi mirosea a curry. Ofițerul îi făcu semne poruncitoare.

— Poliția. Dă-ne pașaportul.

Omul cercetă atent rândul de cutii poştale, fiecare cu eticheta pe

care erau înscrise numărul apartamentului și numele celui ce-l ocupa.

Scara era acoperită cu un covor, așa că la urcarea spre ultimul etaj, zgomotul pașilor era înăbușit. Apartamentul indicat era cel cu numărul șase și înainte de a răsuci cheia și a deschide brusc ușa, ofiţerul le făcu semn oamenilor săi să tacă. Înăuntru găsiră un mic hol, cu flori proaspete pe o masă drăguţă din lemn de nuc și un peisaj de Canaletto pe perete, reprezentând Tamisa. O ușă deschisă lăsa să se vadă un salon confortabil, dar pustiu. Ofiţerul dădu pe tăcute indicaţii oamenilor săi, care își scoaseră revolverele.

Zgomotul cu care deschise cu piciorul ușa dormitorului sfărâma liniștea ca o explozie. Când cei trei bărbaţi se răspândiră în încăpere, o femeie europeană se întoarse brusc, cu chipul alb ca varul și uitându-se la ei îngrozită. Lumina filtrată prin abajururile a două lămpi se reflecta pe pereţii de un albastru Wedgwood[12] și pe așternuturile negre de pe pat. Femeia era goală: un trup perfect, puţin durduliu, lipit de pielea aurie a chinezoaicei - o fată cam de douăzeci și ceva de ani, drăguţă, cu păr des și negru, ai cărei ochi migdalaţi clipeau înspăimântaţi.

Chinezoaica scoase un ţipăt și mâinile i se retraseră de pe sânii celeilalte femei. Cei trei bărbaţi se opriră stânjeniţi, uitându-se la trupurile femeilor - unul dintre jandarmi cu o expresie pofticioasă, celălalt rușinat. Europeanca se ridică hotărâtă în picioare, întorcându-se cu spatele spre ei - vertebrele de pe șira spinării îi ieșiră în evidenţă când se aplecă să ia de pe pardoseală un halat de baie scurt, și fesele i se văzură pline și albe, urmate de coapse bogate și bronzate, a căror carne tremura vizibil. Femeia se răsuci spre ei, înnodându-și cordonul cu un gest sfidător.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Lesbiene afurisite!... mormăi ofiţerul. Taci din gură și treceţi amândouă lângă perete! porunci cu glas tare. Avem un mandat de

[12] a) Tip de vase de porţelan decorate îndeosebi cu camee albe, fabricate de Wedgwood și urmașii lui; b) nuanţă de albastru caracteristică acestor vase (n. t.).

percheziţie a acestui apartament.

— De ce?

Glasul femeii tremura.

— Am motive să cred că sunteţi în posesia unei substanţe ilegale.

Deodată, chinezoaica se repezi spre uşă, dar jandarmii o înșfăcară. Ea se luptă cu unul dintre ei, zgâriindu-i faţa până îi dădu sângele, însă el îi trase un pumn în şale care îi tăie respiraţia şi o făcu să se zvârcolească pe pardoseală. Omul o răsturnă cu brutalitate, proptindu-i un genunchi la baza spinării, şi îi prinse ambele mâini în cătuşe.

— Al cui este apartamentul acesta?

Europeanca îl privi sfidător.

— Al meu.

Jandarmul arăta spre chinezoaică.

— Cum o cheamă?

— Chang Xhisin.

— Locuiește aici, nu-i așa?

Intonaţia trufașă a femeii îl enerva, așa că îi vorbea rânjind.

Ea dădu din cap, înfuriată.

— O parte din timp. Din cealaltă cameră se auzeau trosnete - zgomot de sertare golite pe pardoseală - și ea se prăbuși pe pat cu chipul deodată umflat și înroșit de plâns. Ticăloșilor! Ticăloși nenorociţi ce sunteţi!

Își îngropă faţa în mâini, tot trupul zguduindu-i-se de suspine. Halatul de baie se întredeschise, lăsând să se vadă triunghiul de păr negru dintre coapse, și ea nu se osteni să se acopere.

Scârbit, ofiţerul de poliţie își feri privirea.

— Pentru Dumnezeu, stăpânește-te, femeie... avem o treabă de făcut!

Două poliţiste chineze, care aşteptaseră în Land-Rover, apărură în pragul uşii; el le tăcu semn cu capul, şi ele începură să scotocească prin dormitor. Percheziţia dură două ore, după care toţi cei cinci poliţişti reveniră în dormitor. Europeanca şedea în continuare pe pat,

în halatul de baie, privind în gol ca și cum s-ar fi aflat într-o transă cataleptică. Cu un glas cavernos, ca de departe, întrebă:

— Ei bine... aţi găsit ceva?

— Încă nu, doamnă. Acum poliţistele vor efectua o percheziţie corporală, atât a dumitale, cât și a *prietenei* dumitale, zise el, rostind cuvântul cu scârbă.

— O s-o faceţi pe dracu'!

Cele două chinezoaice își scoaseră tunicile și înaintară spre ea.

— Te putem lua la post și facem treaba acolo, dacă preferi.

Ea le aruncă o privire plină de ură.

— Ticăloaselor... vă excită, nu-i așa, să vedeţi fundul altei femei? Oh, daţi-i drumul, nu avem nici o afurisită de șansă, așa-i?

Se ridică în picioare, își desfăcu larg picioarele, cu oarecare stângăcie, și se aplecă spre fată. Chinezoaică o imită, supusă, fără urmă de sfidare acum, și poliţiștii plecară cu mâna goală.

Ajuns la ușă, ofiţerul schiţă un salut:

— Mulţumim pentru ajutor, doamnă. Regret că aţi fost deranjate.

— Regret și eu, spuse Mary Devereux. Când ușa se închise, se duse la fereastră și pândi până îi văzu că se îndepărtează cu mașina, apoi se întoarse spre chinezoaică, fulgerând-o cu ochi mânioși. Ei? Aveai de fapt droguri aici?

Fata clătină din cap cu putere.

— Nu, niciodată.

— Nimic? Ești sigură? Pentru numele lui Dumnezeu, ăia au scotocit toată casa, ne-au făcut percheziţie corporală... poate că asta-i modul tău de a petrece o seară liniștită, acasă, dar cu siguranţă nu este și al meu. Nimic? Niciodată? Nici măcar puţină cânepa indiană?

— Ei bine, e posibil, doar o dată, când tu erai plecată...

Mary o înșfacă de umeri și o zgâlţâi zdravăn.

— Ticăloasă ce ești, ticăloasă mică și proastă! Dacă se află, chestia asta mă distruge, nu știi?

Chinezoaica deveni agresivă.

— N-o să găsească nimic. Nu-i o crimă să fii lesbiană!

— În Marina Britanică este o crimă a dracului de gravă. Aş putea să ajung în faţa curţii marţiale şi să fiu dată afară… eşti conştientă de asta? Dacă s-ar şti, n-aş putea să fiu ofiţer în corpul de femei al Marinei Britanice, nici măcar nu aş putea face parte din Wren, ca să nu mai vorbim de muncă în serviciile de informaţii. De fiecare dată când m-au interogat din punct de vedere al securităţii, *am minţit,* nu pricepi? Iisuse Hristoase, mi-am dat atâta silinţă să ascund lucrul ăsta şi m-am descurcat mai bine de zece ani. Aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată.

Chang Xhisin se aplecă spre ea şi o sărută, fără ca Mary să-i răspundă.

— De ce să afle cineva?

— Trebuie să-mi fi văzut uniformele în dulap.

— Ei caută heroină, nu o uniformă.

— Dumnezeule, sper să ai dreptate, zise Mary, aşezându-se greoi pe pat. Sper al dracului de tare să ai dreptate.

Nick ateriză la Beijing fără să ştie despre atacul îndreptat împotriva lui Sarah. După un zbor de trei ore, un Chevrolet condus de un şofer marinar îl întâmpină la Shoudu şi-l duse direct la ambasadă. Ataşatul naval, Arend Meerburg, era un căpitan de navă care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii pe mare şi se ţinea departe de secretele lui Nick. Aceasta era ultima mutare în interes de serviciu a lui Meerburg, încheierea unei cariere temeinice, deşi plictisitoare, şi el nu voia să aibă nici un fel de neplăceri. Ieşi în pragul uşii de îndată ce Nick ajunse la biroul lui - pielea bătucită de intemperii şi o barbă căruntă, hirsută, înspicată cu alb îl făceau să semene cu Charlton Heston în rolul lui Moise, excepţie făcând uniforma albastră bine călcată şi cu ornamente aurii.

— Mă duc la un prânz, la ministrul Apărării, explică el pe un ton de scuză, arătând cu mâna spre panglicile medaliilor sale. Vine în vizită un senator din Iowa.

— Arăţi ca un homosexual, scumpule, zise Nick, dar zâmbetul lui

puţin sarcastic era plin de afecţiune. Oricum, de ce atâta panică? Eram acolo tocmai în miezul lucrurilor - un caz interesant, o fată frumoasă, mâncare în fine acceptabilă. Și pe urmă vii tu și strici totul.

— Nu eram sigur cum să procedez, Nick, replică Meerburg cu glasul lui scăzut și dogit. Unul dintre oamenii voștri a golit ieri câteva locuri de predare a informaţiilor secrete - așa cum l-ai instruit tu, îmi închipui?

— Bineînţeles.

— Se pare că într-unul se găsea un microfilm și un bilet prin care se cerea o întâlnire de urgenţă mâine, joi, în Valea mormintelor Ming. Nu știam ce să fac - părea să fie urgent, așa că te-am rechemat. Sper că am procedat corect?

— Desigur, Arend. Îţi mulţumesc... despre ce agent era vorba?

— Nu știu, Nick. N-am întrebat și nu mi s-a spus. Prefer așa. Meerburg îi înmână un plic sigilat. E totul aici, înăuntru. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă ocup de ceea ce, în glumă, se definește prin „îndatoririle mele diplomatice”. Senatorul Rice mă așteaptă să-l duc cu mașina într-o excursie turistică în Orașul Interzis, Iisuse, când te gândești că odinioară am condus un crucișător de linie!

Treisprezece împăraţi zăceau îngropaţi în valea de la poalele Colinelor Tianshan, la treizeci de mile spre nord-vest faţă de oraș. Nick conducea el însuși un Datsun relativ anonim din rezervele comune - numai „relativ” anonim, deoarece majoritatea mașinilor erau proprietatea unor străini sau a unor cadre de partid - și parcă sub câţiva pini, după ce trecuse pe lângă Poarta Fenixului-Dragon și Podul cu Șapte Arcade. Locul ales de Tang nu se afla în lungul șir de morminte, fiecare împrejmuit de un zid de piatră cenușie, ci pe un drum bolovănos ce dădea ocol rezervorului Shisanling, situat în apropiere. Nick coborî și urcă la deal vreme de cincisprezece minute, inconfundabil un străin prin înălţimea lui și prin părul blond și grizonat, dar de neremarcat pe drumul pustiu de pe care picioarele lui ridicau mici nori de praf galben.

Tang Tsin apăru lângă el fără nici un avertisment, ieșind dintre ruinele unei colibe de piatră, și își potrivi pașii după cei ai americanului.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Mark - îl cunoştea pe Nick doar sub acest nume. Propun să dăm ocol rezervorului până în locul în care este parcată maşina mea.

— Maşina ta? repetă Nick, întorcându-se spre el şi zâmbind. Dumnezeule sfinte, chiar că lucrurile se mai îndreaptă!

Tang mergea cu paşi mici şi repezi alături de bărbatul mai înalt decât el. Chipul lui ridat rămase grav - Nick nu-l văzuse niciodată zâmbind - şi ochii căpătară o expresie înspăimântătoare. Purta pantalonii lăbărţaţi ai costumului tip Mao, nişte pantofi ieftini, din pânză, şi o cămaşă albă. Renunţase la şapcă şi la tunică.

— Da, Mark, replică pe obişnuitul lui ton funebru. Am fost avansat. Pentru prima oară am propriul meu birou, o secretară - rotofeie, cu panglici roşii în codiţe, cu o gură urât mirositoare... şi o Skoda.

— Felicitări. Oare asta înseamnă schimbarea slujbei?

— Sunt în acelaşi departament şi încă îi mai raportez lui Wang, dar asta este o schimbare.

Se opriră la umbra unor pini şi contemplară o flotilă de raţe care ţopăia pe apă.

— Atunci vorbeşte-mi despre asta.

Purtarea dezinvoltă a lui Nick calma treptat nervozitatea lui Tang. Nick îl făcea întotdeauna să se simtă mai încrezător, mai puţin ameninţat de primejdii.

— Am sarcina de a controla un agent care lucrează în Vest, în domeniul Apărării, zise Tang pe tonul unui om care îşi anunţă propria-i execuţie.

— Ce naţionalitate?

— Încă nu ştiu - englez sau american. Există o legătură în marină - cred că el sau ea trebuie să fie ofiţer activ. Am analizat câteva dintre materialele furnizate de el, şi dumneata le-ai văzut, dar acum eu voi fi controlorul lui.

Nick fluieră.

— Păi asta chiar că este ceva! Bănuiesc că deocamdată nu ţi s-a dat vreun nume?

— Nu. Numele de cod e „Scorpion". Va mai trece puţin timp până să-i cunosc adevărata identitate.

Nick înconjură cu braţul umerii chinezului.

— Scorpion, zici? Ia te uită... a dracului coincidenţă! În momentul de faţă există mult interes faţă de acest Scorpion.

— Ştiam că este important - urmează să fie singura mea răspundere, aşa că trebuie să fie ceva serios.

— Cu siguranţă e ceva serios, Tang. Voi vrea să văd tot ce poţi să obţii pentru mine. Vei putea continua să fotografiezi documentele?

— Cred că s-ar putea să fie mai dificil, gradul de confidenţialitate este foarte ridicat, dar voi face tot posibilul. Pe de altă parte, acum am o funcţie mai înaltă şi ar fi firesc să fiu invitat să îndeplinesc mai multe sarcini la ambasade occidentale. Dacă poţi aranja, am putea sta din când în când de vorbă fără a isca bănuieli.

— Sigur că pot şi aşa voi face, dar oare e bine să utilizezi în continuare locurile de livrare a informaţiilor secrete?

— Acum avem trei, dacă punem la socoteală arborele scorburos din Tiantan. De obicei, trec pe lângă unul din ele din două în două săptămâni. Cred că aşa e destul de sigur.

Depăşiseră monumentul care surplomba prelungă întindere de apă şi coborau dealul de cealaltă parte. În depărtare, un şir de copii cu cravate roşii de pionier urcau într-un autobuz cu o singură platformă.

— Asta-i o veste excelentă, zise Nick, zâmbindu-i iar încurajator omuleţului. Îţi suntem foarte îndatoraţi, să ştii, Tang... ceea ce faci tu este de nepreţuit pentru ambele noastre ţări.

— Atât de nepreţuit încât propriul meu popor m-ar executa dacă ar descoperi toată povestea, mormăi chinezul pe un ton sec.

Nick se opri în loc şi, întinzând braţele, puse mâinile pe umerii celuilalt şi îi scrută chipul cu o expresie serioasă.

— Cunoaştem riscurile pe care ţi le asumi, Tang. Eşti un om foarte

curajos și nu avem de gând să ţi le impunem o veşnicie.

— Atunci, cât vreţi să dureze? Când ne veţi ajuta, pe mine și pe familia mea, să plecăm de-aici?

— Dacă urmează să-l controlezi pe Scorpion, ne-ar plăcea să rămâi în postul acesta cât mai mult timp cu putinţă... până când vei simţi că te afli în primejdie,

— M-am simţit primejduit vreme de cel puţin nouă luni. De aceea mi-am trimis familia departe de oraş, la ţară.

— Dar temerile tale erau nefondate, bătrânul meu prieten! Ai fost avansat şi ţi s-a dat un post de mare încredere.

— Ştiu. E ceva ce nu pot înţelege.

— Toţi cei care fac soiul acesta de muncă devin suspicioși, încep să-și imagineze că sunt urmăriţi, că li se ascultă convorbirile telefonice, că sunt trădaţi de cei mai apropiaţi prieteni.

— Eu n-am nici un prieten, Mark.

— Ne ai pe *noi.* Și e clar că nu ești bănuit, niciodată n-ai fost - vei fi agentul nostru cel mai important de aici și când vei pleca, în cele din urmă, te vom primi ca pe un erou.

Tang se întoarse spre el, enervat.

— Las-o baltă cu primirea eroului. Voi rămâne în post până când voi obţine numele lui Scorpion, dar după aceea trebuie să plec. Îmi vei face rost de documente de călătorie pentru toată familia mea - ai toate datele - astfel încât să putem pleca într-un week-end cu trenul spre sud și să traversăm la Hong Kong. E cea mai uşoară cale. Pe urmă va trebui să ne iei în America. Suntem de acord? *Realmente* de acord?

— Bineînţeles că da, îl asigură Nick, al cărui zâmbet făcea ore suplimentare. Voi obţine documentele de care ai nevoie... și banii pentru biletele de călătorie. Întotdeauna ţi-am spus că te vom instala cu o nouă identitate, cu o casă și o pensie pe viaţă.

— San Francisco, preciză Tang brusc. Acolo vreau să mă duc... San Francisco, undeva în golf.

— Nici o problemă. Asta-i maşina ta? întrebă Nick, arătând cu

mâna spre o Skoda cafenie, pe jumătate ascunsă într-un pâlc de pini, la o sută de metri în faţa lor. Pe aripi se vedeau petice de rugină.

— Da, trebuie să mă înapoiez la birou. Mi-ar plăcea să capăt documentele de călătorie săptămâna viitoare - nu le voi utiliza până nu vi-l dau pe Scorpion.

— S-ar putea ca termenul să fie puţin cam scurt, dar voi vedea ce se poate face.

În pâlcul de pini, doi bărbaţi stăteau niţel retraşi faţă de maşină, unul dintre ei reglând obiectivul unui aparat de fotografiat. Când Tang şi americanul cel înalt se mai apropiară, potrivi cu precizie distanţa şi declanşă obturatorul, nu o dată, ci de mai multe ori. Avea deja o fotografie acuzatoare a maşinii. În momentul în care Tang descuia portiera Skodei, cei doi bărbaţi se despărţiră: unul porni cu paşi mari în lungul şoselei, gonind păsările de pe rezervor, celălalt - sfrijit ca un băţ de chibrit - se îndepărta călare pe o bicicletă neagră.

8

Uneori, fruntașii Partidului și guvernului Chinei călătoreau incognito, în mașini sau cu avioane fără nici un semn distinctiv, nici o publicitate care să-i trădeze, ci doar oameni de pază. În definitiv, treaba lor constă în a guverna, și acest lucru se putea face adesea mai bine fără a fi în văzul tuturor. Uneori publicul nu cunoştea nici măcar numele înaltelor oficialităţi care îi controlau viaţa. Dar astăzi situaţia la Canton era alta. Însuși primul-ministru, tovarășul Li Peng, arăta faţa umană a comunismului, înconjurat de camerele de luat vederi ale unor posturi de televiziune naţionale şi de dincolo de Ocean: era cea dintâi dintr-o serie de foto-oportunităţi destinate să-i facă pe toţi să uite masacrul din piaţa Tian'an Men. În convoiul său de maşini negre şi lucioase, el vizită o fabrică de tractoare şi şcoala primară Huifu Xila nr.2: o siluetă măruntă, cu ochelari, într-un costum bleumarin tip Mao, abia trecut de șaizeci de ani - tânăr după standardele chinezeşti.

Ultima sa vizită în ziua aceea a fost la grădina memorială pentru cinstirea Martirilor Răscoalei din Canton - o luxuriantă oază verde în centrul oraşului. Era o după-amiază neplăcut de caldă şi umedă: mulţimea de lăudători ai Partidului aştepta în picioare, transpirând. Cei norocoși găsiseră umbră sub bananieri și palmieri, câţiva în apropiere de apele răcoroase ale lacului, dar discursul urma să se ţină în faţa mormântului martirilor, într-o piaţă deschisă, sub soarele arzător. Câteva mii de cadre tinere fuseseră aduse cu autobuzele de prin întreaga provincie și stăteau înșiruite, mândre, pe pietriş: chipuri tinere, inteligente, cămăși albe, purtând o pădure de steaguri roșii.

Când procesiunea de mașini negre intră încet pe poarta cu pagode gemene, aplauzele fură mai mult un semn de ușurare decât de entuziasm, acoperite de o orchestră militară care intonă *Estul e roșu,* amplificat până la a ajunge un muget asurzitor când i se alăturară glasurile tinerești.

Mașina premierului se opri în fața mormântului, după care urmă o serie întreagă de strângeri de mână și de ușoare plecăciuni. Bărbatul urcă pe estrada umbrită de un baldachin, însoțit de o jumătate de duzină de alți bărbați în tunici cenușii. Oficialități din partea Partidului. O tânără cu o planșetă cu clamă pentru prinderea hârtiilor și cu un cronometru se agita în spatele lor, aranjând steagul roșu cu cele cinci stele aurii, în beneficiul camerelor de televiziune instalate pe o altă platformă înălțată. Când imaginea fu mulțumitoare, doi copii cu cravate roșii pionierești îi oferiră marelui bărbat buchete de flori. Soția lui nu era prezentă - într-adevăr, secretul din jurul conducerii era de așa natură încât despre ea nu se știa aproape nimic, în afară de faptul că exista, și se spunea că ar avea trei copii. Izbucni o explozie de urale orchestrate, și steagurile roșii fluturară lent dintr-o parte în alta, ca valurile mării. Li Peng trecu în spatele unei baterii de microfoane și începu să vorbească în guturalul dialect cantonez.

— Tovarăși! Prieteni! Răscoala din Canton a avut loc cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, pe 11 decembrie 1927, sub conducerea marelui nostru Partid Comunist. Muncitori și soldați au ocupat cea mai mare parte a acestui oraș și au proclamat victoria poporului, dar au fost trădați mișelește de reacționarii Kuomintagului în înțelegere cu imperialiștii străini. Revolta a fost înăbușită cu multă violență și vărsare de sânge; stăm aici pe terenul execuției care a văzut numeroși revoluționari viteji pășind spre o moarte eroică. După victoria poporului din 1949, ei au fost comemorați prin amenajarea acestei grădini liniștite...

Continuă să turuie monoton, avertizând împotriva reînnoitei primejdii din partea contrarevoluționarilor și a imperialiștilor. În umiditatea și căldura aceea toridă, se auziră puține aplauze, asistența

ştergându-şi sudoarea de pe faţă şi folosindu-se de broşurile partidului în chip de evantaie. Până şi persoanele oficiale care şedeau pe scaune instalate pe estradă în spatele lui, păreau că moţăie. Nimeni nu remarcă silueta zveltă, tânără, îmbrăcată într-o cămaşă albă şi pantaloni negri de bumbac, care se desprinse din mulţime, strecurându-se către faţă.

Fata ajunse la prima treaptă a scării înainte ca vreunul dintre paznicii în uniformă s-o observe. Deodată, ea sări pe platformă şi se repezi la Li Peng, îndreptând spre el un mic revolver. Primul-ministru rămase încremenit, apoi se aruncă la pământ în clipa în care răsunară trei împuşcături. Un alt bărbat scoase un ţipăt, ducându-şi mâna chircită la piept, şi se prăbuşi. Un soldat se avântă în faţă şi trase o salvă din arma lui AK-47... Fata se răsuci ca un titirez; strigătele ei nefiind auzite, acoperite de răpăitul puştii; cămaşa albă deveni stacojie, pistolul îi zbură în mulţime, iar ea căzu într-o baltă de sânge.

Până să înceteze tăcerea uluită, premierul fusese dus grabnic înapoi, în limuzina lui, care plecă în mare viteză, flancată de poliţişti pe motociclete şi însoţită de urlete de sirenă. Persoanele oficiale înconjurară camerele de luat vederi și aparatele de fotografiat, punând stăpânire pe pelicule sub ameninţarea revolverelor. Iadul izbucni când mulţimea conştientiză ceea ce văzuse. Cel mai puternic bărbat din China, în afară de Deng, cel asemănător unui zeu, mai că fusese împuşcat sub ochii lor. Unul dintre cei doi oameni din ţară care se bucurau de paza cea mai strictă fusese la un pas de a fi asasinat și nimeni n-ar fi putut pătrunde prin sistemul de securitate fără ajutor din partea celor aflaţi în posturi de încredere. Când cei fideli Partidului se uitară unii la alţii, sub arbori, își văzură chipurile uluite, brusc îngrijorate și temătoare.

Luther fu convocat la ministru în răstimp de o oră. Complexul era păzit cu şi mai mare stricteţe decât de obicei. Până la intrare, Luther fu percheziţionat de două ori; în gradină se aflau care blindate, iar tunurile care în mod obişnuit se aflau acolo învelite în pânza de

camuflaj fuseseră dezvelite; erau instalate pe platforme de beton, în colţurile incintei, neputând fi văzute din afară. Faţa durdulie a ministrului transpira mai mult ca de obicei, cu ochii holbaţi de furie în spatele ochelarilor cu lentile groase. Cu tunica lui încă încheiată până la gât, părea îngrozitor de încins.

— A fost un act de terorism cras! strigă, ca şi cum l-ar fi considerat răspunzător pe Luther. Un atac asupra primului-ministru, conceput de drojdia societăţii care vrea să distrugă statul nostru.

— Revoltător! conveni Luther, sârguincios.

Cineva îi trăsese un perdaf ministrului; la rândul lui, acesta încerca să bage spaima în Luther - un model dezgustător de binecunoscut.

— Şi ce se întâmplă cu Scorpion?

Individul asuda abundent, glasul lui părând un şuierat ameninţător. Luther se întrebă de ce nu-şi scotea tunica, să se relaxeze pe o asemenea căldură.

— Ţi-am dat totală libertate... a fost un proiect costisitor şi lent, dar tu ai garantat că Scorpion va ajunge într-un post de mare importanţă, devenind arma noastră secretă pentru identificarea şi distrugerea căpeteniilor disidenţilor. De ce nu s-a întâmplat aşa?

— Până acum, cariera lui Scorpion a evoluat conform planului.

— Dar totul este *prea lent*. Am nevoie ca agentul acesta să fie operativ *acum*.

Aproape că ţipa de furie.

— Scorpion furnizează deja informaţii de nepreţuit.

Luther întâlni ochii furioşi cu fermitate, fără urmă de îngrijorare, vorbind liniştit.

— Acum şase luni l-am identificat pe trădătorul Tang Tsin, şi actualmente îi furnizează informaţii false... Deşi nu ştie, el lucrează sub controlul nostru.

— Ducă-se dracului Tang! Scorpion încă nu se află în postul înalt de care avem nevoie... iar ameninţarea acţionează acum. Nu luna viitoare sau săptămâna viitoare, ci acum. Tang cunoaşte amănunte referitoare la opoziţie?

— Sunt sigur că nu.
— Atunci, la ce-mi folosește?
Țipătul de furie trebuie să fi fost auzit de soldații din grădină, dar ei rămaseră impasibili.
— Nu credeam că zdrobirea frământărilor interne era singurul dumneavoastră obiectiv.
Câteva clipe, Luther se așteptă ca mâna lipsită de vlagă să-l lovească. Nu se întâmplă așa, în schimb individul se crispă și răscoli stângaci câteva hârtii. Când vorbi, lui Luther aproape că i se făcu milă de el.
— Nici eu nu credeam, dar se pare că, pentru moment, ăsta-i singurul lucru care îi preocupă pe colegii mei.
Qiao Shi se întoarse și arătă cu mâna spre grădina de dincolo de marile ferestre. Cu soldații înarmați masiv, cu carele blindate și cu tunuri care măturau cerul, aceasta părea o tabără militară ce se pregătește de război.
— Oamenii sunt îngroziți... și pentru a-i liniști am nevoie de acțiune. Acum trebuie să distrag rapid opoziția, altminteri mă voi face eu însumi de ocară.
Deodată, teama din ochii lui se transformă într-o amenințare.
— Iar tu, Luther, nu valorezi nimic fără mine, pricepi? Nimic!

După bomba incendiară, Sarah fu dusă de acolo de către unul dintre jandarmii de pe Cheung Chan și stătu vreme de o oră la postul de poliție, tremurând din cauza șocului, înfășurată într-o pătură cenușie și aspră, în timp ce se purtau convorbiri telefonice în dialect cantonez. Apoi sosi o șalupă care o luă înapoi, spre Central, de unde Rumbelow - care de astă dată părea sincer îngrijorat - o conduse la el acasă. În dimineața următoare i se dădu cheia unui apartament al guvernului în chip de locuință provizorie, fu consultată pe *Tamar* de o doctoriță energică din Wren și făcu o mulțime de cumpărături, deoarece tot ce existase în apartamentul de pe Cheung Chan fusese distrus. Petrecu o noapte fără odihnă, dar a doua zi, la nouă, se afla

din nou la birou.

Mary Devereux apăru în prag aproape imediat. Bluza ei albă era proaspătă ca întotdeauna, însă chipul părea vlăguit şi sub ochi avea cearcăne negre.

— Sarah... Îmi pare foarte rău... ai fost rănită?

Sarah dădu din cap.

— Nu, a fost un mic şoc, atâta tot. Am pierdut ceva?

— Nu chiar. Nu-i mai urmărim pe Tang, Foo şi pe toţi aceia. Dar situaţia este tensionată în China - cineva a încercat ieri să-l asasineze pe Li Peng. Cineva *l-a asasinat* pe generalul Zhang Zhiyang.

— Cine dracu' mai e şi Zhang Zhiyang?

— Guvernatorul provinciei Yannan, departe, spre sud-vest, cam pe lângă Kunming. Îi dădu lui Sarah o foaie subţire pe care era aplicată ştampila SECRET - raportul unui agent obţinut de pe o imprimantă. Sarah mai simţea încă un tremur, şi îi fu greu să se concentreze, dar îl citi în întregime. Nu erau decât fapte seci. Ea nu fusese niciodată la Kunming, dar lumea îi spunea „oraşul primăverii veşnice", şi Sarah nu auzise niciodată de vreun necaz acolo, nici măcar din partea acelei minorităţi uitate de Dumnezeu şi de oameni - chinezii islamici. Totuşi, cineva azvârlise în aer avionul special al guvernatorului cu ajutorul unei bombe bine plasate, împrăştiind în aer fragmente de metal şi de membre omeneşti, pe o rază de două mile pătrate. Sarah se întrebă cine ar fi putut să facă isprava asta - care necesită o oarecare complexitate - şi pentru ce?

Nick se înapoie de la Beijing în după-amiaza aceea şi Sarah se întâlni cu el la ora şase, în apropiere de staţia de pe strada MacDonnell a liniei de tramvai Peak. Apartamentul lor provizoriu se afla într-un bloc înalt, ocupat în întregime de funcţionari din marină, din serviciile secrete şi funcţionari superiori din serviciile publice - un

soi de ghetou post-Raj[13] cu un hol de intrare păzit discret de poliţişti înarmaţi aparţinând Ministerului Apărării. După groaza provocată de bomba incendiară, cel puţin te simţeai într-o oarecare siguranţă.

— Vino sus şi aruncă o privire! Îşi petrecu braţul pe după al lui şi parcurseră strada liniştită, aproape pustie, cu atmosfera ei evident nechinezească. Este extrem de elegant.

Liftul îi urcă repede la etajul şaisprezece şi ea deschise uşa care dădea într-o încăpere albă, cu două niveluri şi cu uşi prin care se ieşea pe un balcon. Mobilierul era puţin numeros: o masă de sticlă pentru cafea, o canapea şi câteva fotolii diforme, cu un colorit bej neinspirat.

Sarah scoase din frigiderul din bucătărie două beri Tsingtao şi îl conduse pe Nick afară, pe balconul umbrit, orientat spre est. Stătură uitându-se spre port, în timp ce ea turna băutura.

— Fantastică privelişte! O zonă elegantă... Clădirea aceea, de-acolo, este Masonic Hall. Oh, la dracu'! *Fir-ar al dracului!*

Mâinile în tremurau şi berea îi stropi partea din faţă a rochiei.

Nick îi luă sticla şi paharul şi îi înconjură umerii cu braţul, într-un gest liniştitor.

— Încetişor, Cable... este *okay*.

Ea se uită la el, lăsându-se să cadă pe un scaun de plastic.

— Oare este okay?... Cum naiba ai putea tu să ştii? Tu n-ai fost acolo, fir-ar să fie!

Ochii îi străluceau pe faţa care devenise albă ca varul.

— Oh, Dumnezeule, n-ar fi trebuit să spun asta. Tu eşti drăguţ şi bun cu mine, dar eu mă simt pur şi simplu îngrozitor.

El se aplecă şi o sărută.

— Bineînţeles că te simţi oribil. La fel m-aş simţi şi eu dacă cineva ar fi încercat să mă ucidă.

— Aş vrea să pot trage un plâns bun, dar, nu ştiu de ce, nu-mi vine. După incendiu m-am simţit încontinuu groaznic - speriată, realmente

---

[13] Raj (ist.): suveranitate (britanică, în India) (n. t.).

speriată.

Cu un gest brusc, se întoarse cu spatele.

— Dar mă copleşesc valurile astea negre de deprimare, care mă fac să simt că, pur şi simplu, nu mai suport.

El termină de turnat berea şi puse cele două pahare pe masă. Blocuri-turn albe se profilau pe coasta dealului, sub ei, coborând tot mai departe, către ţărmul mării. Ea îşi strânse mai bine rochia în jurul trupului, ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi era o seară caldă.

— De ce contează atât de mult afurisitul de Scorpion? Nu este ca orice caz obişnuit... cineva, undeva, *ştie* cine lucrează la problema asta, ştie ce facem noi, cunoaşte fiecare afurisit de pas cu care înaintăm. Distrug familia lui Bob Gatti şi-l aduc într-o stare de umblă de colo-colo ca un mort viu, având nevoie de o permisie acordată din compasiune. După bomba incendiară, Rumbelow vrea să-mi fac bagajele şi să mă duc înapoi, în Anglia, să aştept să fiu numită într-un nou post.

— Ar fi o oarecare raţiune în ideea asta.

— Adică să-i las să câştige?

Glasul îi tremura de dispreţ şi mânie.

— N-au decât să ne atace unul câte unul şi noi ne împrăştiem speriaţi? Nici gând, fir-ar al dracului!

— Ca şi tine, nici eu nu vreau ca ei să câştige, dar, ştii bine, nu suntem în război cu China. Oare Scorpion este atât de important?

Mâinile lui Sarah nu mai tremurau.

— Este important pentru mine, Nick. China se poartă cu poporul ei de parcă acesta ar fi un rahat şi ţara este pe cale să se destrame, de aceea este important. O să-l prind pe ticălosul ăsta şi n-am de gând să fug speriată. *Tu* asta vrei? Trebuie că eşti şi tu pe lista lor neagră.

El zâmbi; avea ochi atât de blânzi încât ar fi vrut să-i sărute. Chipul acesta plin de caracter şi de încredere: va arăta şi mai bine când va avea mai multe fire argintii la tâmple, după ce va trece de patruzeci de ani. El dădu din cap.

— Nu, Cable. Nici pe mine nu mă vor face să fug de frică.

Ieşiră să mănânce în Wanchai. De sub copertinele lor de pânză groasă, verde, întinse de-a curmezişul drumului pavat *Dai pai dong*-urile răspândeau un miros îmbietor de carne de porc şi creveţi sfârâind în grăsime. Bucătari chinezi, transpirând de căldură, roteau frigărui deasupra unor maşini de gătit şuierătoare, cu gaz butan, iar clienţii lor şedeau în grupuri pe scaune metalice scunde, înfulecând perişoare şi tăieţei - cu o mână ţinând bolul, cu cealaltă păcănind din beţişoare - cu gesturi repezi şi smucite, de parcă tocmai încetase foametea. Dar era mai sigur să se ducă la un restaurant chinezesc cu serviciul în interior, nu pe stradă. Sarah nu mai ceru nimic de băut... ştia că alcoolul ar fi făcut-o să se simtă şi mai rău. Și „raţa pekineză" părea fadă.

Revenind în apartament, se ghemui pe canapea şi se relaxă în braţele lui Nick. Forţa şi blândeţea lui erau liniștitoare şi ea începu să se simtă mai bine. Își aduse aminte de prima seară în care stătuseră îmbrățișați așa, aproape cu un an în urmă, pe Cheung Chan. Mâncând pui „Hakka" copt în sare şi bând ceai verde la restaurantul lui Ah Wong, aflase că Nick Roper era din Boston, absolvent al universității Yale şi necăsătorit. Intuise de asemenea că nu era lipsit de mijloace materiale. Ea mărturisise că avea o diplomă mai puţin strălucită, în fizică, obţinută la Liverpool, şi că în mod obişnuit trăia într-o sărăcie lucie când nu beneficia de alocaţiile generoase de dincolo de Ocean. Râseseră mult, ceva ce Sarah nu făcuse de o bună bucată de vreme, și ea se simţise bine şi în siguranţă alături de el când se întorceau în apartament şi deschideau o sticlă de vin roșu de Burgundia. Nick o cuprinsese în braţe pe sofaua incomodă şi rablagită.

— Ai spus că tatăl tău locuieşte pe insula Wight?

— Da. S-a pensionat de timpuriu din serviciile noastre diplomatice. Părinţii mei au divorţat când eu aveam doar opt ani şi timp de zece ani am călătorit în jurul lumii împreună cu el. Pe vremea când era la Viena...

— Viena? Bineînţeles, *ambasadorul* Cable?

— Mă tem că da. Sarah părea jenată. Era, desigur, numai ambasador la organizaţiile Naţiunilor Unite de acolo, nu realmente ambasador în Austria.

— Mie îmi sună destul de bine.

— Nu cred că tata era chiar de aceeaşi părere. S-a îndrăgostit de o fată evreică, mai tânără decât el cu douăzeci de ani, şi acum au un oficiu poştal la Ventnor! La început am fost de o gelozie nebună, dar acum sunt foarte bucuroasă pentru ei.

Nu pomeni de faptul că nenorocosul Bill Cable fusese şi agent de informaţii ratat, dat afară din serviciu sub bănuiala de a fi cedat sub presiunea interogatoriilor la care îl supusese inamicul în timp ce era încadrat temporar în armata australiană, pe vremea războiului din Vietnam. Postul de la Viena fusese ultimul dintr-o serie de false slujbe ale acelui personaj tragic, care, deşi nu se făcuse vinovat de nimic ce-ar fi putut justifica o demitere, era totuşi un tip dubios, căruia nu i se putea încredinţa nici o răspundere. Lui Sarah îi trebuiseră ani de zile ca să înţeleagă că el mersese înainte - simţindu-se mereu îngrozitor de prost, uneori umilit, suportând faptul că toţi cei din jurul lui *ştiau* - numai pentru ca ea să nu ducă lipsă de nimic, să aibă un început cât de cât bun în viaţă. Ca fată, îi fusese greu cu un tată singur - uneori ea trebuie să fi fost îngrozitoare -, dar acum simţea pentru el un amestec de dragoste şi durere.

Chiar la atât de scurt timp - se cunoscuseră de mai puţin de o săptămână - intuise că Nick nu se încadra deloc în stereotipul de ofiţer al Marinei Americane imaginat de ea. El îl imita acum pe bădăranul rasist şi anticomunist care conducea centrul CIA, când ei îi scăpă întrebarea:

— Oh, Dumnezeule, Nick, exclamase, neputându-şi stăpâni râsul. Nu-mi vine să cred! Cum de a ajuns în marină anarhistul acesta care încearcă să-mi ridice moralul?

— N-am avut de ales, Cable. Continua să pară frivol, dar ea atinsese un nerv. N-am avut de ales. La Bor-ston - accentuă pronunţia afectată a celor din clasa superioară -, noi, cei din neamul Roper,

suntem persoane foarte respectabile, şi despre marina Statelor Unite nu se poate spune că n-ar fi respectabilă.

Pe Sarah o miră brusca intonaţie veninoasă din glasul lui şi îşi dori să nu fi pus niciodată întrebarea aceea. Nick umplu iar paharele; ea îşi dădu seama că băuse mult vin în cursul serii şi alcoolul i se urcă la cap.

— Nu sunt sigură că înţeleg bine.

— Este o familie veche, mândră şi snoabă, Cable. De-a dreptul înspăimântătoare. Tata este un bancher cu fire dominatoare, iar mama este un soi de gospodină şi stăpână a casei asuprită. Îmi pare rău dacă ceea ce-ţi spun sună plin de amărăciune, dar presupun că aşa şi este.

— Sună *într-adevăr* plin de amărăciune... şi nu seamănă deloc cu felul tău de a fi. Ești atât de iscusit în ceea ce faci acum, încât nu mi te pot imagina ca pe un adolescent rebel.

— Rebel? Pufni pe nas, dar dintr-o dată deveni serios, aproape jenat. Nu eram rebel. Aveam un frate mai mare care a murit la vârsta de treisprezece ani - s-a înecat în timpul unei excursii cu o canoe, ceva foarte bun pentru formarea caracterului - şi bănuiesc că în adâncul sufletului meu, aproape în mod inconștient, simţeam că trebuia să fiu genul acela de fiu pe care şi-l doreau ei în locul lui. Nu eram deloc genul de tânăr care să meargă la Yale şi la Annapolis, dar cred că am făcut asta pentru ei. Limba începuse să i se cam împleticească. Probabil că mă ţicnisem.

— Tu ce ai fi preferat să faci?

— Niciodată n-am ştiut prea bine. Familia noastră era dintre cele privilegiate, înstărită... eu mă simţeam vinovat, doream să mă smulg de acolo, să fac ceva pentru negri şi pentru săraci. Înălţă din umeri. Dar n-am făcut, și acum bănuiesc că au nevoie să fie apăraţi exact la fel de mult ca şi cei bogaţi. Schiță un zâmbet ironic. Profesiunea mea e pacea.

Sarah îl sărută.

— Nu cred că-i chiar atât de simplu. *Cum* anume ai fi făcut tu ceva

în legătură cu negrii și săracii? Ca politician? Ca activist în domeniul asistenței sociale? Ca avocat?

El dădu din cap.

— Poate printr-un fel de activitate de asistență socială și mai târziu prin politică... Acum nu mai contează, e doar istorie antică.

— Cum ai sfârșit prin a ajunge aici?

— Îmi făceam serviciul militar pe o fregată, cu Bob Gatti căpitan, când, acum vreo opt ani, el a fost mutat în serviciile secrete de informații. Mi-a propus să-l însoțesc și de atunci ne-am tot ținut unul de celălalt.

— Nu-i semeni deloc.

— Adevărat. Îi port, desigur, un mare respect. El a ajuns acolo unde este trudind din greu... nu cu bilet gratuit, ca mine. Bob provine dintr-o familie italienească săracă din Chicago, dar era bun pe o navă și-i al dracului de bun în ceea ce face acum.

Gândul la Gatti o readuse pe Sarah în prezent. Nick își plimbă degetele prin părul ei.

— Credeam că ai adormit, draga mea.

O cuprinse în brațe și ea se lipi de el în timp ce o purtă spre dormitor și o așeză cu gingășie pe pat. Ea începu să chicotească prostește și el o sărută.

— Ce-i atât de amuzant, Cable?

— Acum mi-am adus aminte... toate lucrurile tale, cămășile și pantalonii, au ars... cu ce naiba o să te îmbraci mâine?

El zâmbi, dar ochii continuau să reflecte îngrijorare.

— Uite ce-i, draga mea, ai nevoie de un somn lung și bun... ai niște pastile, ceva care să te doboare efectiv pe durata a opt ore?

— Da, mi-a dat doctorul câteva. Ezită. Poate că ai dreptate.

Încercă să se ridice în șezut, dar o cuprinse amețeala și se simți prea moleșită pentru a mai face ceva. Nick o dezbrăcă și, în timp ce capsula își făcea efectul, Sarah începu să se simtă mai bine, așa cum nu i se mai întâmplase de câteva zile, și sfârși prin a adormi în brațele

lui.

În cealaltă parte a insulei, Bob Gatti şedea în tăcuta lui cameră de zi, turnându-şi încă un pahar de whisky. Hoinărind prin Wanchai ca să scape de casa lui pustie, trecuse cu două ore în urmă pe lângă Nick şi Sarah, dar aceştia, ieşind dintr-un restaurant, nu-l văzuseră. Continua să meargă fără vreo ţintă anume, uluit de ceea ce se întâmplase, gândindu-se la nesfârşit la Sue şi la băieţi, învinovăţindu-se; dar începea şi să privească în faţă faptul că viaţa trebuia să meargă înainte. Văzându-i pe Nick şi pe Sarah purtându-se atât de firesc unul cu celălalt, atât de fericiţi, se mirase, dându-şi seama că simţea mai mult decât o tresărire de gelozie.

9

În ciuda tragediei din viaţa lui, Bob Gatti rămăsese la Hong Kong, locuind singur în casa din Stanley ce răsuna a pustiu, muncind câte douăsprezece ore pe zi, părând anesteziat din punct de vedere emoţional. La început, Nick Roper se ferise din calea lui.

— Nu ştiu ce să fac, îi mărturisise el lui Sarah. Îl respect enorm pe Bob, dar ar trebui să-şi ia un concediu de şase luni. Este obsedat de Tang, de Foo şi de Scorpion. Setos de răzbunare. Nu gândeşte limpede şi pare foarte slab şi tras la faţă... Realmente mă sperie.

— Washington-ul nu l-a rechemat?

— Sunt sigur că i-au sugerat să-şi ia o permisie, dar el îndeplineşte funcţia de şef al bazei şi cei de-acolo nu vor să-l preseze. Langley are încredere în el. L-am pierdut deja pe amiralul acela oribil şi, dacă ar pleca şi Bob, nici unul dintre noi nu are realmente experienţa necesară pentru a conduce biroul.

Se aflau în restaurantul lui Ah Wong. Sarah luă o sorbitură de ceai verde şi atacă iar friptura de vită cu fasole.

— Nu poţi prelua tu o parte din sarcinile lui?

— Cred că da... atunci când nu sunt plecat la Beijing.

Aşa se face că Sarah se pomeni lucrând ziua cu Nick, iar noaptea dormind cu el. La început i se păru ciudat, dar în curând nu-i mai fu greu să-şi împartă viaţa în compartimente distincte.

Chiar şi aşa, Mary Devereux, nu Nick, fu cea care apăru în

dimineaţa următoare cu vestea că submarinul purtător de rachete balistice *Relentless*[14] din flota britanică va sosi în port peste treizeci de minute.

— Dat fiind că e posibil ca Scorpion să mai aibă o *oarecare* legătură cu Trident, am socotit că era necesar să ştii. Ce ar trebui să facem?

— *Relentless* este una dintre cele patru nave Polaris, nu-i aşa?

— Da, însă echipajul ei este nucleul unuia dintre primele echipaje ale Trident-ului... croaziera aceasta constituie, în parte, un exerciţiu de antrenament în acest scop.

— Voi vorbi cu Rumbelow.

O jumătate de oră mai târziu, Sarah stătea la fereastra biroului ei, uitându-se cum submarinul naviga lent spre chei. Niciodată nu mai văzuse ceva asemănător. Nava Polaris era mai mare decât multe nave de suprafaţă; cunoştea pe dinafară datele tehnice: patru sute douăzeci şi cinci de picioare lungime, şapte mii cinci sute de tone, un pescaj de douăzeci şi opt de picioare şi şase uncii. Asemănarea cu un uriaş rechin ucigaş era sporită de plăcile antisonar din cauciuc negru care îi acopereau carcasa precum nişte solzi vii. Două siluete minuscule, cu chipie şi în cămaşă, fără haină, stăteau în picioare pe puntea de comandă a castelului; deasupra lor, pe catargul pavilionului, fâlfâia drapelul alb, iar profundoarele prova se vedeau ca două aripi înotătoare enorme, ieşind în afară de o parte şi de alta a teugii[15]. Duneta părea că scoate aburi datorită apei de mare care se evapora la soare şi nu se zărea nici un semn care să trădeze existenţa celor şaisprezece tuburi verticale care conţineau rachete nucleare. Aşadar, asta era, gândi ea: în carcasa aceea neagră şi lucioasă se află o sută patruzeci şi trei de oameni şi era posibil ca tocmai unul dintre ei să fie un trădător. Dumnezeu ştie pentru ce - bani, un compromis de

[14] În lb. engl.: neastâmpăratul, neobositul (n. t.).

[15] Construcție situată deasupra punții superioare la prora unei nave, în interiorul căreia sunt amenajate magazii și, mai rar, locuințe pentru echipaj.

natură sexuală, motive de ordin politic? Motivul nu conta, dar dacă trădătorul se afla acolo, trebuia să fie izolat. Își verifică înfățișarea privindu-se în oglindă - nici un machiaj, păr lung strâns în coc la ceafă - și se grăbi să coboare, așa cum convenise cu Rumbelow.

Relentless era deja amarat la chei. Un semicerc de marinari stăteau de pază, înşiruiţi pe chei de la prova la pupa, izolând nava faţă de nepoftiţi, iar două şalupe târau o macara ce instala în jurul ei, pe puntea dinspre mare, o plasă protectoare. Sarah arătă legitimaţia unuia dintre marinari, care o lăsă să urce pe pasarelă. Un subofiţer în cămaşă albă şi pantaloni scurţi o opri când ajunse pe punte.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Am unele documente pentru comandantul navei.

— I le voi duce eu, domnişoară.

— Vă mulţumesc, dar ordinele mele sunt să i le înmânez personal. Necesită un răspuns imediat.

— Foarte bine, domnişoară. Se întoarse către un matroz mai tânăr. Andrews, condu-o, te rog, pe această doamnă la comandant.

Sarah urcă scara abruptă de pe latura cabinei pilotului, un marinar ajutând-o să intre în cocpit[16], apoi coborî o altă scară metalică verticală, ajungând într-un spaţiu plin de ţevi, cadrane şi ecrane de televizor. Marinari în cămăși albe sau în salopete albastre mișunau pretutindeni, unii dintre ei uitându-se curioși la ea, așa cum era de așteptat din partea unor bărbaţi care nu văzuseră nici o femeie - cu excepţia celor de pe postere - vreme de mai bine de optzeci de zile. Ghidul ei bătu la o uşă îngustă și Sarah se pomeni într-o cabină mică, lambrisată cu panouri din lemn de esenţă uşoară. Într-un dulap cu vitrină se aflau câteva trofee de argint, iar fotoliile erau îmbrăcate în creton. Un bărbat scund și îndesat se ridică de la un birou foarte mic.

— Mesager de la baza de pe uscat, domnule, spuse matrozul repede, după care salută și părăsi iute încăperea.

---

[16] Cóckpit s.n. (Mar.) Spaţiu neacoperit pe punte, amenajat cu banchete pentru călători sau pentru echipaj.

— Comandantul Thomas? întrebă Sarah, întinzând mâna.

— Da, confirmă el, ignorând mâna întinsă. Ce aveţi pentru mine?

Sarah îi înmână plicul mare şi cafeniu şi îl privi cu atenţie în timp ce el îl deschidea cu un cuţit de fildeş, scoţând plicul sigilat din interior, pe care îl tăie în acelaşi fel. Era un bărbat scund, corpolent, cu obraji roşii de sănătate şi cu o expresie permanent supărată. Ca şi echipajul său, era îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni scurţi, albi, singurul însemn al rangului fiind trei trese aurii pe umeri, şi purta sandale. Citi scrisoarea de două ori, încruntându-se şi mai tare.

— Ar fi mai bine să mă întâlnesc cât de curând posibil cu acest domn Roper al dumneavoastră, ca să lămurim treaba. Ce propune dânsul?

— La amiază vi se pare potrivit? În biroul de aici? Locţiitorul de comandant Roper ar fi încântat dacă aţi rămâne să luaţi prânzul cu noi.

Thomas schiță un zâmbet abia sesizabil.

— Vă mulțumesc, e foarte drăguț din partea dumneavoastră... dar mă tem că sunt prea ocupat.

Pentru întâlnirea aceea, Nick obţinuse cu titlu de împrumut o încăpere presupusă fără microfoane, subterană şi cu obişnuita instalaţie de aer condiţionat, rece ca gheaţa. După cinci minute, Sarah decise că nu-l simpatiza pe comandantul Ivor Thomas; după zece, se convinse că tipul era otravă curată.

— Nu putem fi siguri, bineînțeles, dar ideea ne-a fost sugerată de către surse din China și trebuie să fie cercetată.

Cu un gest brusc, Thomas dădu afirmativ din cap.

— De ce i-ar interesa Trident-ul pe chinezi?

— Bănuiesc că-i interesează orice lucru care i-ar putea amenința dacă ar trece de partea greșită a baricadei față de noi. Oricum... e posibil ca Trident să nu fie ținta principală. S-ar putea ca ei să fi ajuns la un compromis în legătură cu cineva care le-a furnizat informații pe o perioadă de timp îndelungată și care se întâmplă să lucreze pentru

moment la proiectul Trident.

— Înţeleg.

— Ne uităm, desigur, la fiecare verigă din lanţurile de comandă şi de aprovizionare, dar trebuie să luăm în considerare echipajul navei dumneavoastră. În definitiv, dumneavoastră antrenaţi nucleul unuia dintre primele efective ale Trident-ului.

— Da, dacă vor termina vreodată de construit chestia asta blestemată.

Sarah intuise că Thomas era un şovinist masculin de cea mai îndârjită speţă şi îşi asumase un rol pasiv, luând notiţe, ca şi cum ar fi fost secretară lui Nick. Şedea la coada masei dreptunghiulare, cu privirile în jos, neluată în seamă de bărbaţii care stăteau faţă-n faţă, de o parte şi de cealaltă a suprafeţei furniruite cu mahon foarte lustruit, pe care se aflau ici-colo scrumiere şi carafe cu apă din cristal tăiat. Evident, Ivor Thomas considera bruscheţea şi vorba răstită ca pe o calitate esenţială pentru un post superior de conducere; trebuie să fi fost infernal să lucrezi cu el. Îi vorbea de sus lui Nick, deşi erau aproape egali ca rang. Ce dracu' căuta un om ca ăsta pe o navă Polaris? Nick trecu cu prudenţă la întrebarea următoare:

— Trebuie să vă întreb ceva, domnule, aşa cum desigur veţi înţelege, pe o bază totalmente lipsită de prejudecăţi. Aveţi un echipaj de mai bine de o sută patruzeci de oameni... există printre ei o persoană de a cărei loialitate să vă fi îndoit vreodată? Sau, dacă nu, există cineva care ar putea fi victima unui şantaj?

Sarah asistase la punerea aceleiaşi întrebări - şi o pusese ea însăşi - de multe ori. De obicei, oamenii răspundeau printr-un „nu" defensiv, după un transparent spectacol de gândire, destinat să demonstreze cât de plini de responsabilitate erau. Momentul era întotdeauna stânjenitor. Dar Thomas nu fu stânjenit, nu făcu nici o pauză de gândire şi replică imediat:

— Da.

Nick, mirat, îl privi în ochi.

— Există un asemenea om?

— Asta am spus. Tocmai mă pregăteam să întocmesc un raport înainte ca dumneavoastră să-mi solicitaţi această întâlnire.

Urmă o tăcere ca de gheaţă.

— Așadar, cine este acela? întrebă Nick, încercând să aibă un ton de om de afaceri, total lipsit de emoţii.

Maxilarele lui Thomas se încleştară.

— Raportul meu va înainta pe scara ierarhică a structurii mele de comandă. Dacă se va dori ca dumneavoastră să ştiţi, fără îndoială vi se va spune.

Reproşul îl făcu pe Nick să roşească.

— Îmi pare rău, dar dumneavoastră nu sunteţi nici măcar un ofiţer încadrat în propriul meu serviciu... faceţi parte din marină şi aparţineţi unei puteri străine.

— O aliată... cea mai apropiată şi cea mai importantă aliată a dumneavoastră. Iar eu conduc o investigaţie asupra unei foarte grave probleme de securitate.

— Raportul meu va fi bătut la mașină astăzi.

— Cui îi va fi trimis?

— Viceamiralului care răspunde de flota noastră de submarine.

— Sir John Rusbridger, de la Londra?

— El însuși.

Nick își stăpâni mânia.

— N-aţi putea să cereţi permisiunea de a-mi da o copie... există o oarecare urgenţă, ştiţi...

— Mergeţi şi dumneavoastră în sus, urmând propria ierarhie, Roper. Eu o voi respecta pe a mea. Dacă superiorii dumitale sunt de acord cu dumneata în privinţa necesităţii şi a urgenţei, vor lua fără îndoială legătura cu Rusbridger. Se ridică în picioare. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, am o mulţime de treburi de făcut înainte de a ieşi iar în larg.

Se ridică şi Nick în picioare.

— Vă mulţumesc, domnule, zise pe un ton în care ironia abia dacă era ascunsă. Vă mulţumesc că aţi fost atât de serviabil.

Nairn reţinu un bilet de avion spre Londra în seara aceea, dar îşi rezervă timpul necesar pentru a lua un prânz târziu cu Benjamin şi Ruth Foo la un restaurant chinezesc din Causeway Bay, al cărui proprietar era Foo. Mâncară într-un salon izolat, cu mobilier delicat, lăcuit în negru şi cu draperii de mătase roşie. Era doar cea de-a doua întâlnire a lor, doar a doua oară când o vedea pe Ruth după dureroasa despărţire din urmă cu doisprezece ani. Toată lumea se purta foarte prietenos, Foo era ospitalier aşa cum şi-l amintea dintotdeauna... dar Nairn s-ar fi simţit mai puţin dezorientat dacă ar fi putut să petreacă măcar câteva minute singur cu femeia caldă şi generoasă care fusese cândva iubita lui. Masa rotundă încărcată cu farfurii, porţelanul delicat, aura de bogăţie şi putere a lui Foo - toate acestea făceau parte din noua ei viaţă, dar îi erau străine lui Nairn.

Când se făcu vremea de plecare, o maşină guvernamentală trase în faţa localului pentru a-l duce la Kai Tak. Se ridicară cu toţii în picioare, zâmbind și strângându-și mâinile, dar când ajunseră în pragul ușii interveni un moment de încurcătură. Directorul restaurantului îi spuse ceva lui Foo, care, cu obișnuita-i politețe, se opri să răspundă. Nairn se pomeni înghiontit de mulţimea de pe trotuar, dar singur cu Ruth. Când schiță gestul de a o sărata de rămas-bun, ea îi înșfăcă braţul cu putere, în ochi cu o teamă bruscă. El se trase înapoi.

— Ai auzit, David, de Zhang Zhiyang, guvernatorul Yannan-ului? zise ea, vorbind repede, aproape strigând ca să acopere zdrăngănitul tramvaielor şi zgomotul circulaţiei.

— Tipul care a fost asasinat ieri?

— Da, dar n-a fost „asasinat”... cei de la *Gonganbu* au pus bomba, poliţia lor secretă. Nici un proces, nimic care să neliniștească publicul.

— Vrei să spui că el era unul dintre cei din ilegalitate?

Deodată se iviră o sută de întrebări pe care Nairn ar fi vrut să le pună, dar nu avu timp. Șoferul deschidea portiera mașinii, poftindu-l

să urce.

— Cum dracu' știi tu asta?

Ruth îl privi fără ezitare în ochi, ca și cum ar fi luat în sinea ei o decizie - una pe care soţul ei n-ar fi aprobat-o.

— Era unul dintre asociaţii lui Ben în conceperea unui plan pentru eliberarea Chinei. Înţelegi ce-ţi spun? *Pricepi?* Ben este vârât în treaba asta până-n gât, David, își asumă riscuri îngrozitoare. Mă aflu aici de doisprezece ani şi ţara asta e acum şi căminul meu... sunt alături de el în dorinţa de a vedea sfârşitul drojdiei aceleia de la Beijing. Dar vreau ca el să fie viu pentru a-l vedea... ce rost ar avea dacă el ar fi mort? Te rog, David, găsește-l pe ticălosul acela de Scorpion! Găsește-l curând, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de a fi prea târziu!

Când Foo apăru în pragul ușii, Nairn îi dădu lui Ruth un scurt şi cast sărut pe obraz, apoi urcă în mașină, mii de gânduri gonindu-i prin minte. Încă se mai îndoia de Foo... Oare își amăgea el propria soţie? Sau era și Ruth de partea lui, încercând să-l îndepărteze pe fostul ei iubit de pista pe care acesta o urmărea? Când Daimler-ul lung şi negru acceleră, desprinzându-se de bordura trotuarului, Nairn se uită înapoi, la cei doi, care, traversând strada braţ la braţ, se pierdeau în mulţimea de pe partea cealaltă a drumului.

10

Tang Tsin fu trezit de cântecul monoton. Cât timp se îmbrăcă și își prepară o ceașcă de ceai, acesta crescu în intensitate. Când își scoase bicicleta din curte, văzu că sunetele veneau de pe stradă de la capătul aleii lui - era o demonstrație, o lungă procesiune de studenți care treceau cu steaguri roșii și albe, strigând în cor lozinci antiguvernamentale. Printre participanții la marș se afla o fată infirmă, care înainta împingându-se cu un scaun cu rotile construit din bambus. Pedală până la capătul aleii, unde doi soldați cu căști metalice, pregătiți de luptă îi barară drumul. Pe marginea străzii, câțiva oameni priveau în tăcere, dar cei mai mulți se depărtau repede, temându-se de violența care avea să se dezlănțuie. Soldații remarcară uniforma cenușie a lui Tang și îi vorbiră respectuos:

— Faceți cale întoarsă pe dincolo, tovarășe. Nu puteți trece prin drojdia asta a societății de pe stradă.

Tang Tsin dădu aprobator din cap, dar rămase pe loc, sprijinindu-se de bicicletă în timp ce în depărtare își făcură apariția câteva tancuri care tăiară drumul demonstranților. Se auzi un bocănit de ghete pe pietrele caldarâmului și un șir de soldați trecu prin fața lui în pas alergător, cu căștile de oțel sclipind în soare, cu puștile AK-47 în bandulieră, cu măștile de gaze săltându-le pe piept. Păreau tot atât de tineri ca și studenții. Ordinul de dispersare bubui dintr-un megafon de undeva de departe, repetat de câteva ori, luat în derâdere, ignorat. Apoi soldații începură să tragă, băieți și fete căzură la pământ, pete de sânge mânjindu-le cămășile. Cântecul se preschimbă în țipete

și în curând toți fugiră în căutarea unui adăpost. Mai în josul străzii explodau grenade cu gaze lacrimogene și Tang se trase înapoi, acoperindu-și nasul și gura cu o batistă, întrebându-se de ce începuseră să tragă *înainte* de a folosi gaze lacrimogene - oare ordinea era greșită? Și în timp ce se îndepărta pedalând - întârziase mult de la lucru -, își spuse în gând că nici măcar nu știa precis ce obiect avea demonstrația.

La aeroportul Kai Tai, în Hong Kong, nimeni nu-i acordă multă atenție europeanului înalt care își luă locul în coada de la poarta de plecări spre Beijing. Luther intrase în colonie cu douăzeci și patru de ore în urmă pe baza pașaportului său suedez, de culoare bleu, și la ore târzii, în seara precedentă, avusese o întâlnire liniștitoare cu Scorpion. Avusese timp și să verifice sumele din conturile lui la băncile din Hong Kong și Shanghai. Când îi fu anunțat zborul, își azvârli peste umăr geanta de călătorie și porni înainte, cu un ușor zâmbet. Era pe cale să câștige.

Pe *Tamar,* Sarah și Nick se înghesuiau la masa de lucru din micul ei birou. Afară, cerul se întunecase și picături mari de ploaie începură să cadă ca niște pietre pe apa din port.

— Doar nu vine un alt taifun? zise el.

— Nu. Numai o furtună urâtă; în ultima vreme a fost mare umezeală și a tot tunat.

Împreună, studiară încă o dată documentul. Era categorisit SECRET, cu o notă suplimentară de confidențialitate: PERSONAL - STRICT CONFIDENȚIAL, și îi era adresat viceamiralului sir John Rusbridger. Semnat cu o mâna sigură de Ivor Thomas, solicita îndepărtarea din echipajul său a locotenentului Stephen Wainwright pe motiv că acesta constituia un risc pentru securitate.

— Crezi asta? întrebă Sarah, arătând pagina dactilografiată la un rând.

— Principala lui crimă pare să fie faptul că provine dintr-un mediu

muncitoresc din Leeds și că păstrează legătura cu câțiva vechi prieteni. Thomas este un mic snob îngâmfat. Pur și simplu, Wainwright nu-i genul lui.

— Dar Thomas zice că Wainwright are o prietenă, pe această Jo, care este amestecată în politica dură de stânga, în treburi cu droguri și multe altele. E cam neînțelept din partea unui ofițer care se ocupă de comunicații pe o navă Polaris, nu crezi?

— Totul pare mult exagerat. Cum ar fi trecut vreodată cu bine prin interogatoriul tău dacă viața lui personală ar fi așa?

— Thomas susține că totul a ieșit abia de curând la lumină.

Afară, ploaia turna acum cu găleata, izbind ferestrele, iar șampanele păreau să salte pe apă când rafalele de vânt împingeau valuri înalte de-a lungul portului. Submarinul continua să se legene lângă chei.

— Va trebui să-l interoghezi pe Wainwright - sau asta o va face cineva de la voi -, dar nu cred că are un rang destul de mare pentru a fi el însuși Scorpion.

— Vrei să spui că Thomas te pune mai mult pe gânduri? replică Sarah, înălțând sprâncenele.

— Thomas este un rahat... dar nici pe el nu-l văd să fie Scorpion.

În spațiul acela restrâns, Nick se ridică în picioare și întinse brațele.

— Cel puțin, sper că nu-i el.

Cu un gest semnificativ, își frecă nasul cu degetul arătător al mânii drepte.

— Acum am aflat că pleacă de pe *Relentless* și este avansat la gradul de căpitan. Și revine aici... încredințându-i-se conducerea tuturor serviciilor de informații navale și militare, alăturându-se la masa celor „mari”, amiralului și cumplitului Rumbelow.

Sarah tresări.

— Doar nu vorbești serios?

— Ba da, extrem de serios. A mai lucrat altă dată în serviciile secrete, se pare că are un adevărat palmares de merite... Se presupune

că ar fi bun.

Ea pufni pe nas.

— Îți mulțumesc, Nick, chiar că mi-ai stricat ziua. Știi ce cred eu? Vulpea aia bătrână de Foo conduce pentru Beijing o operaţiune masivă împotriva noastră şi are în guvern un agent care se află oarecum în primejdie. Toate aluziile astea cum că Scorpion ar avea o legătură în cadrul marinei nu sunt decât praf în ochi, ca să ne îndepărteze de pista reală. Poate că, în definitiv, nici nu există un Scorpion?

— E posibil.

Sarah închise dosarul cu un gest exagerat.

— Aşadar, cazul e rezolvat. Strânge-l cu uşa pe Foo. Hai să ne ducem să luăm prânzul.

— Sigur că da. Oare ți-am pomenit de faptul că Bob Gatti revine la viață? Că vrea să stea de vorbă cu Mary Devereux? Ți se pare în ordine?

— Presupun că da. Nu mie îmi revine să spun asta - după cum știi, Mary îmi este mult superioară în grad. De ce vrea să stea de vorbă cu ea?

— N-a explicat.

Dimineaţa următoare îl găsi pe Gatti în interiorul navei britanice de război *Tamar,* cu o legitimaţie nouă, învelită în plastic, care îi dădea acces în toate zonele bazei. Ochi curioși urmăriră silueta înaltă, puțin încovoiată, îmbrăcată în obișnuita cămașă albă și cu pantaloni albi mototoliţi. Marinarul din faţa grupului de birouri avea o centură de armă legată pe după talie, dar în etuiul închis se vedea capătul ţevii unui revolver de calibru 38. Gatti prezentă legitimaţia, și omul îl scurtă cu atenţie, apoi salută și îi deschise ușa. După căldura dogoritoare de afară, înăuntru era răcoare și avu nevoie de câteva minute pentru ca ochii să i se adapteze la lipsa luminii strălucitoare a soarelui. Trecu pe lângă biroul pustiu al lui Sarah, întrebându-se ce făcea ea în dimineaţa asta. Ciudat cum dorea s-o revadă, invidiindu-l

pe Nick. Nu pentru că ar fi încetat să sufere pentru pierderea lui Sue sau s-o iubească; zi de zi își petrecea o mulțime de timp făcând atât una, cât și cealaltă, dar cumva se atașase de fata asta, cu înveliș dur și cu miez fraged.

Dar astăzi obiectivul lui Gatti se află undeva mai departe, de-a lungul coridorului. Bătu la o ușă de la capătul șirului de încăperi și o voce feminină strigă „intră”. Mary Devereux trona în spatele unei mese de lucru moderne, din lemn de stejar, și biroul ei era de-a dreptul mare - îndeajuns de încăpător pentru a adăposti o masă de conferințe cu opt fotolii. Femeia se ridică protocolar în picioare și-i întinse mâna:

— Trebuie să fiți comandantul Gatti? Luați loc.

Accentul ei era elegant, dar fără nici o intonație de superioritate. Un ton de afaceri, dar prietenos.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă.

— Pentru nimic. Slujba îmi cere să vă ajut dacă îmi stă în puteri. Veni să se așeze în celălalt fotoliu din fața biroului ei, punând picior peste picior și netezindu-și fusta albastră îmbrăcată peste o pereche de colanți negri. Din partea organelor de securitate, spuneți?

— Întocmai.

Gatti scoase o agendă și o așeză în echilibru pe brațul fotoliului.

— De fapt, eu lucrez în serviciile de informații americane, dar aceasta este o operațiune combinată și domnișoara Cable m-a rugat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bănuiesc că ați fost autorizată să faceți asta?

— Într-adevăr.

— Perfect.

Zâmbi încurajator, ca de la egal la egal, pentru a arăta limpede că ea era, ca și el, un ofițer și că-i împărtășea problemele, fără nimic care să lase să se ghicească adevăratul scop al vizitei lui. Când informatorul poliției îi transmisese o fotocopie a raportului privitor la raidul legat de droguri, nu știuse cum să procedeze, așa că îl lăsase să zacă o săptămână pe raft. Cei mai mulți europeni cu posturi oficiale

s-ar fi plâns al dracului după ce ar fi fost supuși unui astfel de tratament, ar fi cerut o despăgubire, dar comandantul Devereux nu scosese o vorbă. Când își dăduse seama de ce, Gatti începuse să facă presupuneri cu privire la ce alte sacrificii ar putea ea să fie silită să accepte pentru a-și păstra intimitatea vieţii ei private... Poate că toate astea nu aveau nici o importanţă, dar el punea informaţia referitoare la droguri pe seama unei răzbunări din partea cuiva cu care începuse ea să se certe, în misterioasa comunitate lesbiană. Mary era prin definiţie foarte şantajabilă şi, în spatele superbei faţade, nu era tocmai corectă, deoarece minţise de fiecare dată când fusese supusă interogatorului de confirmare în post. Dar Gatti era îngrijorat și se afla pe un teren primejdios - nu voia să-i dăuneze dacă era nevinovată, așa că în cele din urmă decise că era ceva ce trebuia să cerceteze el însuși. Zâmbi iar, oferindu-i o ţigară.

— Nu fumez, mulţumesc, zise ea. Dar nu vă jenaţi, vă rog.

Gatti puse pachetul deoparte și dădu din cap.

— E timpul să mă las și eu. Să trecem peste preliminarii, domnișoară Devereux, și să intrăm direct în subiect. Se pare că unele date tehnice referitoare la Trident ajung la o putere potenţial ostilă, China. Eventual date cu privire la sistemul de comunicaţii Cerberus - transmisii radio de joasă frecvenţă și toate celelalte.

— Aceasta este una dintre sarcinile de care răspund eu în Hong Kong, spuse ea, zâmbindu-i la rândul ei și părând dintr-o dată mai tânără cu zece ani. Bineînţeles că există și alte grupuri care se pregătesc pentru faza finală a operaţiunii... în Anglia, la Singapore, la San Diego și așa mai departe. Securitatea de aici este foarte strictă.

— Desigur, dar sunteţi cei mai apropiaţi de China... și dacă există scurgeri legate de datele tehnice, ce se întâmplă cu alte lucruri?

— Vă referiţi la interceptarea de către noi a semnalelor militare chineze?

Gatti dădu afirmativ din cap.

— Militare, diplomatice, cele ale poliţiei secrete, orice.

— Asta ar fi ceva foarte grav. Sper că vă înșelaţi... să știţi că

respectăm toate procedurile de securitate obişnuite.

— Sunt sigur de asta. Poate că scurgerea se află în altă parte, dar există cumva în personalul dumneavoastră cineva de care aveţi fie şi cel mai mic motiv să vă îndoiţi? Chiar şi fără motiv, pur şi simplu o intuiţie?

Mary Devereux căpătă o expresie gânditoare, uitându-se afară, pe fereastră, la o joncă motorizată care străbătea portul, şi al cărei motor cu petrol tuşea ca şi cum ar fi fost gata să-şi dea duhul. Îşi puse iar picior peste picior.

— Nu, nu cred că există o astfel de persoană. Maxilarele tinerei femei se încleştară. Nu, să fiu a dracului dacă există. Accentul de clasă socială superioară o făcea să pară ea însăşi jignită. Aş pune mâna-n foc pentru fiecare dintre ei.

Bob o privi în ochi, zâmbind.

— Îmi pare rău, dar trebuia să întreb.

— Bineînţeles, puteţi pune orice întrebări doriţi. V-ar fi de folos să vizitaţi sala instalaţiilor de comunicaţie? Veţi constata că cei de acolo au foarte puţine prilejuri de a copia ceva sau de a plasa manualele - totul este computerizat, nici o hârtie nu circulă din mâna în mână, nu se face nici o fotocopie... iar tehnologia este atât de complexă, încât majoritatea operatorilor nici n-o înţeleg cu adevărat.

Îşi petrecură următoarea oră într-o încăpere subterană, în care un amestec de matrozi în cămăşi albe şi de persoane din Wren transmiteau şi recepţionau semnale radio codificate. Exista aer condiţionat, răcoare... şi o atmosferă uscată. La sfârşit, fu firesc ca ei să ia prânzul împreună, la popotă, întocmai aşa cum plănuise Bob. La orezul şi la creveţii ei mari, Mary luă o bere tare, germană. Când era relaxată, oferea o companie strălucită. Fu foarte firesc, de asemenea, din partea lui s-o invite să ia cina cu el în oraş într-o seară. Ea îl privi cu o expresie ciudată, ca şi cum invitaţia ar fi nedumerit-o, căci ştia că el rămăsese de curând văduv, dar acceptă cu bunăvoinţă.

Biroul lui Tang Tsin se afla într-o clădire modernă, dincolo de

Xisanhuan Beila, în apropiere de Teatrul Chinei. De când fusese avansat, îi fusese repartizată propria încăpere, din motive de securitate. Camera era mică, mobilată doar cu un birou metalic și cu două scaune cu spătar drept, dar exista acolo și un seif mare, cu o încuietoare cu cifru. Singurele obiecte personale pe care le ținea acolo erau un termos pentru provizia permanentă de ceai verde și un aparat de radio cu tranzistori. Pe acesta îl asculta cu volumul la minimum și cu ușa închisă, chiar înainte de pauza de prânz, însă la buletinul de știri nu se pomeni nimic despre demonstrație, și nici despre morți, atunci când aceasta fusese împrăștiată.

Cam pe la douăsprezece și jumătate, Tang se hotărî să cumpere un bol de tăieței de la taraba din colț și coborî la parter, făcându-și loc politicos prin mulțimea numeroasă care se scurgea de-a lungul străzii. Înainte să fi ajuns la colț, doi bărbați i se alăturară, mergând în pas cu el, câte unul de fiecare parte. Purtau costume cenușii tip Mao, asemănătoare cu al lui.

— Am venit ca să te ducem la ministru, tovarășe, îi spuse unul din ei. Chiar în apropiere este o mașină.

Tang clipi nedumerit.

— Ați fi putut să-mi telefonați la birou. Aș fi venit cu autobuzul.

— Problemă de securitate, tovarășe.

Individul zâmbi, deschizând portiera unei Volgi străvechi, și se strecură în mașină, după Tang. Colegul lui se instală lângă șofer. Merseră încet printre nenumăratele biciclete, accelerând când era posibil pe bulevardele mărginite de arbori, și în aproximativ douăzeci de minute sosiră în curtea unei clădiri pe care Tang nu o mai vizitase niciodată. Cei doi bărbați nu vorbiseră în timpul călătoriei, dar îl poftiră, curtenitor, pe acesta să intre printr-o ușă metalică.

Coridorul era vopsit într-un galben murdar, iar pardoseala era făcută din plăci de gresie. Ciudate locuri pentru un membru al guvernului. Pașii lor răsunau când se deschise o altă ușă și toți trei pătrunseră într-o încăpere fără ferestre, luminată de două reflectoare puternice. Un alt bărbat - în cămașă, fără haină - stătea în picioare în

spatele unui birou, iar o fată în uniformă, cu un carnet de însemnări, şedea cocoţată pe un scaun, în dreapta lui. Deodată Tang Tsin înţelese şi gâtlejul i se uscă în clipa în care văzu fotografia de pe birou - el însuşi şi americanul pe care-l ştia sub numele de Mark, antrenaţi într-o conversaţie susţinută, în apropiere de Valea Mormintelor Ming.

11

Cina lui Gatti cu Mary Devereux se desfăşură în linişte. Ea ceru să fie dusă la unul dintre restaurantele plutitoare de prost gust din portul Aberdeen. Când el păru surprins, ea roşi şi explică:

— Ştiu că e cam în stilul turiştilor, dar de fapt n-am fost niciodată acolo.

Arăta bine într-o bluză scurtă de bumbac în dungi şi cu pantaloni albi strânşi pe coapse - şi oferea o companie splendidă. De când îi murise soţia, Gatti nu ieşise cu nimeni să ia masa în oraş, dar Mary sporovăia întruna vrute şi nevrute şi râdea mult, ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Încă de la început, spuse pe un ton foarte blând:

— În legătură cu soţia ta şi cu băieţii... mi-a părut tare rău, ştiu că tuturor celor de pe *Tamar* le-a părut rău. Mă miră că te mai afli încă aici, că n-ai plecat în permisie sau aşa ceva.

— Se presupune că aşa ar trebui, dar nu am nimic pentru care să mă întorc la Chicago şi a sta pe-aici absolut degeaba nu ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească situaţia. Aşa că-mi găsesc câte ceva de lucru. Zâmbi. Ca şi dumneata.

Ea izbucni în râs, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi de un alb strălucitor, dar gestul fusese inconştient.

— Sunt şi eu un astfel de „câte ceva”? Sună foarte drăguţ, o schimbare în loc de a face pe şeful cu toţi cei din jur.

De astă dată, gluma uşoară era conştientă, ca şi cum în spatele faţadei fermecătoare şi relaxate ea s-ar fi simţit prost şi când expresia ei deveni brusc gravă, Gatti îi zâmbi încurajator.

— Hai să lămurim regulile de bază, Bob, zise ea. Dacă vrei să vorbeşti despre familia ta, te rog s-o faci - cu siguranţă îi iubeşti mult pe ai tăi, şi m-ar mişea să te ascult -, dar dacă nu doreşti asta, din partea mea este perfect. Cum ţi-e mai uşor.

În clipa aceea, el îşi parca maşina lângă apă. Portul Aberdeen era ticsit de şampane înghesuite în jurul impunătoarelor restaurante plutitoare - Jumbo, Sea Palace (Palatul Mării), Tai Pak - toate strălucind de lumini colorate şi pline de clienţi, de peste tot răsunând zgomotul orientalului „Muzak”[17] şi emanând aromele pătrunzătoare ale bucătăriei chinezeşti.

— Drăguţ din partea ta, Mary... apreciez sugestia, şi într-o zi o să vreau să vorbesc despre ei, dar deocamdată nu. E în ordine aşa?

Coborând din maşină, ea îi strânse mâna.

— Absolut. Hai să petrecem pur şi simplu o seară plăcută.

În seara aceea, Luther şi Josie făcură traversarea înapoindu-se în Hong Kong. Călătoriră separat, Josie fiind dusă cu maşina de la Canton până la Macao, unde se amestecă printre chinezii care luau feribotul de noapte spre Hong Kong. Luther zbură cu avionul via Taiwan. Funcţionarii de la biroul de imigrare de pe aeroportul Kai Tak abia dacă-i examinară paşaportul silueta nordică şi înaltă a directorului de firmă Ulf Ericsson, posesor al unui paşaport eliberat de Regatul Suediei, devenise binecunoscută în cursul ultimelor săptămâni.

Luther luă un taxi până în Central, achită călătoria şi trecu într-un tramvai care, hodorogind, parcurse încet drumul prin străzile aglomerate, către Shan Kei Wan, în capătul estic al portului. În primele zece minute stătu în înghesuiala de pe platforma inferioară, agăţându-se de o chingă de piele când tramvaiul se oprea şi pornea din nou de fiecare dată cu câte o smucitură, înconjurat de trupuri

[17] Fond muzical înregistrat anume pentru a fi difuzat în locuri publice (n. t.).

transpirate așa de ticsite, încât aerul era fetid și era aproape imposibil să te miști. La un moment dat reuși să se cocoațe pe unul dintre scaunele făcute din stinghii de lemn, alături de o chinezoaică încărunțită, îmbrăcată cu tunică și pantaloni negri, care se uita afară prin fereastra deschisă. Tramvaiul înainta încet de-a lungul unei străzi înguste, mărginită de case înalte cu locuințe de închiriat, pe ale căror fațade se vedeau firme chinezești lungi, scrise pe verticală cu semne țipătoare roșii, albastre și aurii. La nivelul solului erau vitrine intens luminate, iar grupuri dense de europeni și chinezi încercau să meargă repede pe caldarâm, traversând strada cu grijă printre șuvoaiele de biciclete și mașini japoneze. Zgomotul circulației, muzica pop de la tranzistoare și glasurile cantoneze răgușite erau asurzitoare: toate acestea aveau o vibrație voioasă pe care nu o cunoscuse niciodată dincolo de graniță.

La capătul de linie, Luther găsi o alee binecunoscută și trecu repede pe lângă ușile deschise ale unor apartamente chinezești întunecate, fiecare cu televizorul său pâlpâitor și cu mirosul de ulei de gătit. În umbra uneia sau a două dintre camerele de zi, zări figurile ruginite ale unor altare taoiste, luminate de becuri electrice roșii. Traversă strada Wang Wa și se făcu nevăzut în josul unei scări metalice care ducea spre un subsol, unde bătu la o ușă. Aceasta se întredeschise puțin, pentru ca un ochi injectat să arunce o privire prudentă afară, apoi fu lăsat repede să intre. Cei șase bărbați care jucau mahjong sub nori albaștri de fum de tutun se întoarseră și se uitară la el. Chipurile chinezești erau lipsite de expresie și neprimitoare, dar ochii lor spuneau că ei știu că erau pe cale să câștige o mare sumă de bani.

Capul lui Tang Tsin amețise ca urmare a barajului de întrebări și a durerii pricinuite de aplicarea unor șocuri electrice pe penis. Ședea în pielea goală pe scaunul pe care îl aduseseră când se prăbușise în nesimțire, conștient de membrele sale palide și sfrijite, stânjenit de prezența fetei, chiar dacă ochii ei păreau pironiți pe carnetul de

însemnări în timp ce-i nota răspunsurile. Tresări când primi o lovitură în cap şi se uită la luminile orbitoare.

— Cine-este-legătura-ta?

Glasul anchetatorului era lent, ferm, ameninţător. Ceilalţi doi bărbaţi stăteau tăcuţi în spatele lui Tang, în mica încăpere urât mirositoare, puţind a sudoare şi urină.

— V-am spus.

Vocea lui Tang aproape că nu se auzea şi cuvintele i se împleticeau.

— Este un american, îl cunosc cu numele de Mark.

— Care e numele lui adevărat?

— Nu ştiu.

Tang îşi înăbuşi un ţipăt când fu lovit din nou şi explozii de lumină albă străpunseră roşul intens din creierul lui precum nenumărate aşchii de sticlă. Capul i se legănă într-o parte, şi el îşi dori să poată leşina.

— Cum iei legătura cu el?

Tang gemu.

— Prin locuri pentru predarea secretă a informaţiilor - v-am mai spus asta, iar şi iar - şi acum am un număr de telefon. Vi l-am dat deja. Presupun că este o linie privată... la ambasada americană.

Bărbatul tânăr veni din spatele reflectoarelor şi se uită la el cu dispreţ.

— Recunoști aceste persoane? îl întrebă, prezentându-i o fotografie.

Tang Tsin tresări şi dădu s-o apuce, dar nu reuși decât să-și stârnească valuri de durere de-a lungul braţelor, deoarece încheieturile mâinilor îi erau prinse în cătușe, la spate. Pentru prima dată începu să plângă.

— Sunt soţia şi copiii mei. Trupul i se gârbovi, înfrânt. Ce încercaţi să-mi spuneţi?

Anchetatorul îşi răsfrânse buza într-un rânjet.

— De trei luni sunt în mâinile noastre.

— Dar ei se află în satul nostru! Până acum o lună mi-au trimis

scrisori săptămână de săptămână!?

— Şi scrisorile acelea le dictam eu, tovarăşe. Dacă voiau să mănânce, scriau. Dacă soţia ta voia ca pruncii ei să supravieţuiască, scria.

Faţa lui Tang se schimonosi de groază.

— Ce-aţi făcut cu ei? Ticăloşilor! *Ticăloşi* nemernici ce sunteţi! De când aţi aflat despre mine?

— De aproape şase luni.

— Nu pricep. Întâlnirea aceea cu ministrul? Avansarea mea?

— Pentru a-i asigura pe americani şi pe englezi că eşti în siguranţă.

Anchetatorul făcu un uşor semn cu capul. Tang fu smucit de pe scaun şi ridicat în picioare, apoi târât înapoi spre scaunul greu de lemn, prins cu buloane în pardoseala de beton. Chingile de piele fură iarăşi strânse zdravăn în jurul pieptului, al mijlocului şi al gleznelor fixându-le de picioarele scaunului. Tânărul se apropie, zâmbind şi legănând un dispozitiv metalic care semăna cu un băţ pentru mânat vitele, dar cu un cablu gros şi negru care ajungea până la cutia de lemn din colţ, întocmai ca un şarpe ameninţător. Ochii lui Tang clipiră terorizaţi, trecând de la placa de alamă cu cifre de pe capacul cutiei la maneta care se mişca într-o fantă şi la tija metalică. Era înfrânt, umilit. Ar fi trebuit să simtă dispreţ pentru ei: anchetatorul putea să aibă în jur de treizeci de ani, dar ceilalţi doi erau abia trecuţi de adolescenţă. Toţi patru aveau feţe netede, cu expresia aceea impasibilă şi dură a tinerilor chinezi învestiţi cu autoritate: o vedeai zilnic sub chipiele armatei, pe străzi. Nu dobândiseră nici o înţelepciune, nu înţelegeau că puterea de a distruge mintea şi trupul unei alte fiinţe nu este ceva de folosit cu uşurinţă. Nu ştiau ce făceau. Ar fi trebuit ca el să fiarbă de ură şi dispreţ; dar nu simţea decât ruşine şi teamă. Era prea înspăimântat ca să mai gândească limpede, chinuit de groaza durerii pe care putea totuşi s-o simtă pentru ultima oară.

Faţa anchetatorului era aproape, răsuflarea duhnindu-i a dinţi stricaţi şi a fum de ţigară stătut. Rânjea, în ochi cu o privire de nebun

ce-ţi îngheţa sângele în vene - se bucura de fiecare clipă. Tang Tsin se scutură de un spasm când şocul electric transmis de tijă metalică îi înjunghie pieptul: durerea păru să-i oprească inima vreme de o secundă şi i se făcu greaţă.

— Care-i numele Scorpionului, trădătorule?

Tang mormăi:

— Nu ştiu, realmente nu ştiu.

— Dar tu studiezi dosarele, rapoartele?

— Bineînţeles.

Scoase un ţipăt când un alt şoc electric îi străpunse fulgerător organele genitale, făcându-l să gâfâie şi să izbucnească în hohote de plâns.

— Dar eu nu... Limba i se împleticea, abia reuşea să rostească vorbele - nu-i ştiu *numele.*

— Şi te aştepţi ca eu să te cred? Că acel controlor al tău, Mark, ar arăta atât de bucuros dacă tu nu i-ai fi spus singurul lucru pe care vrea el să-l afle?

Capul lui Tang căzu cu bărbia în piept.

— El voia numele, dar eu nu-l ştiam.

Ţipă când un alt şoc prelung îi arse vintrele, umplându-i întregul trunchi cu o durere ascuţită.

— Foarte bine.

Anchetatorul respira și el anevoie sub imperiul unei excitaţii sexuale bolnăvicioase prin însuși faptul că își folosea puterea pentru a răni și a umili pe cineva în prezenţa fetei drăguţe care lua notiţe.

— Foarte bine, tovarăşe Tang Tsin. Acum o să-ţi verific răspunsurile. Dacă m-ai minţit, vei plăti pentru asta. Între timp vei gusta o mostră preliminară a ceea ce-ţi putem face dacă nu cooperezi la orice altceva ce-ţi voi cere.

Tang fu copleşit de un nou val de teroare.

— Nu-i nevoie de aşa ceva.

Glasul îi tremura.

— Ba este foarte necesar, tovarăşe, replică anchetatorul râzând.

Consideră asta ca fiind începutul reeducării tale.

Tang fu împins printr-o uşă într-un coridor cu dale de piatră, unde se simţea miros de umezeală. Îl loviră cu picioarele, trântindu-l la pământ, îl apucară de glezne și îl târâră în jos, spre pivniţă, capul trosnindu-i pe fiecare treaptă. Fu azvârlit într-o celulă cu pardoseală şi pereţi capitonaţi, şi simţi cum gleznele îi sunt prinse într-o altă pereche de cătuşe. Apoi îi legară laolaltă şi la spate gleznele şi încheieturile mâinilor, în aşa fel încât trupul îi era încordat ca un arc. Simţi o înțepătură într-o venă a braţului şi se uită fascinat şi îngrozit cum îi goleau o seringă în sânge. Uşa se închise cu zgomot, o lumină roșie apăru în spatele unui geam gros din tavan, iar el rămase să zacă acolo, asudând de frică.

Durerea veni brusc. Era de nedescris. Fiecare muşchi din trupul lui părea să se contracte, o mie de ace înroșite în foc îi străpungeau pielea, ochii îi ieșiră din orbite. În timp ce corpul i se arcuia și era străbătut de convulsii, simţea că pieptul stă să-i explodeze, şi nu exista nici un răgaz ca să-și mai tragă sufletul: chinul sporea, val după val. Se luptă să scape de suferință izbindu-și capul de pardoseală ca să-şi piardă cunoştinţa, dar podeaua era capitonată, iar sistemul lui nervos părea că doar își sporește sensibilitatea. Fiecare fibră a trupului transportă un curent electric de durere; se zvârcolea fără a se putea controla, gâfâind, zbătându-se să respire, în jurul lui răsunând cumplite gemete animalice despre care ştia că erau ale lui. Chinul îi umplu mintea şi se împleti cu o imensă groază când i se păru că îl înconjoară şerpi cu colţi dezgoliţi ce se răsucesc ameninţător în lumina aceea roșie și hidoase siluete de reptile vin spre el din toate direcţiile.

12

Benjamin Foo nu-l simpatiza pe Tom Rumbelow, dar acesta era omul cel mai sus-pus de la bază, așa că la Rumbelow trebuia să se ducă, acum, că Nairn plecase. Se gândise să-l abordeze pe guvernator, însă asta ar fi însemnat că încă multe alte persoane să ajungă să știe - secretare, consilieri militari și politici. Poate că Rumbelow era un bufon, dar serviciul secret ar trebui cel puţin să fie capabil să păstreze un secret. Când telefonă, Rumbelow îl uimi pe Foo propunându-i o întâlnire imediată... nu în biroul de pe Peak, ci într-o casă conspirativă de pe insula Lamma.

Amândoi se duseră acolo călătorind pe feriboturi diferite. Foo coborî pe uscat la Sok Kwu Wan și se plimbă prin port trecând pe lângă micile localuri de pe mal unde se servea mâncare - câteva mese și scaune metalice în faţa unor colibe, cu un coş de fum și un delicios miros de calmari sau de creveţi - și pe lângă şampane legate de piloni încărcaţi de alge marine verzi. Era un golf pietros, cu un miros proaspăt, sărat, înconjurat de stânci, o rocă a cărei culoare cenușie era întreruptă de petice de murdărie verzuie, mici plaje nisipoase despărţite prin pereţi stâncoși ce coborau abrupt în apă. Se aflau pe-acolo câţiva chinezi, dar nici unul nu-i acordă multă atenţie când Foo trecu printre ei dând din cap și zâmbind, pentru a ajunge sus, pe poteca de pe stâncă.

Rumbelow aştepta într-o clădire de piatră de pe creştetul stâncii, nevăzută dinspre port și cu vedere înapoi, spre insula Hong Kong. De cealaltă parte a canalului, o șalupă a poliţiei părăsea Aberdeen-ul, iar

feribotul vopsit în negru și alb pornea deja pe drumul de întoarcere către Central. Foo deschise ușa fără să bată și intră de-a dreptul în casă. Rumbelow ședea pe bancheta de lângă fereastră, dar se ridică și întinse o mână de bun venit. Părul lui cărunt și împuținat era răvășit, iar ochii îi păreau foarte obosiți, pe o față aproape fără culoare. Poate că nu era atât indolent, cât uzat după treizeci de ani de activitate... sau chiar bolnav?

Foo îi strânse mâna grav.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți.

— Câtuși de puțin... o plăcere neașteptată.

Clădirea consta numai din două încăperi, una deasupra celeilalte - cea de sus accesibilă cu ajutorul unei scări metalice, printr-o trapă cu chepeng - și Foo remarcă în sinea lui pereții groși de piatră.

— Cred că a fost construit ca punct de observație naval, dădu Rumbelow răspuns întrebării nerostite. Cândva, în timpul războiului. A rămas pustie ani de zile.

Foo înclină capul aprobator.

— Da... am mai fost aici și altădată.

Rumbelow zâmbi ca pentru a-și cere scuze.

— Desigur, ar fi trebuit să-mi amintesc. Odinioară, dumneavoastră îndeplineați slujba mea.

Foo schiță o ușoară plecăciune și surâse.

— Iertați-mă că întreb, dar oare locul acesta mai este încă prevăzut cu echipament de ascultare?

— Nu, v-am asigurat că nu este, dar, dacă preferați, putem sta de vorbă afară.

— Vă rog... niciodată nu știi ce au putut să instaleze tipii de la agenția de știri China Nouă.

Toată lumea știa că agenția aceea era fațada pentru serviciile secrete chineze din colonie.

Parcurseră o scurtă distanță de-a lungul potecii de pe stâncă, Foo având un picior mai sigur decât Rumbelow.

— Cum aș putea să vă ajut? întrebă englezul.

— Mai întâi încredinţându-mă că nimic din ceea că vă spun nu va fi pus pe hârtie, decât cel mult cu o notaţie de clasificare specificând caracterul SECRET, și nici nu va fi transmis nimănui, cu excepţia celor care trebuie în mod obligatoriu să vadă un asemenea document.

— Întotdeauna lucrăm după principiul strictei necesităţi de a şti, lucrul acesta vă este cunoscut... Vă făgăduiesc că tot ce îmi spuneţi va fi păzit cum se cuvine.

— Atunci mă voi încrede în dumneavoastră, nu am de ales.

Foo tăcu, îngândurat, cu o expresie gravă pe chipul lui ridat. Ochii lui zâmbiră, apoi redeveniră serioşi, sfredelindu-i pe cei ai lui Rumbelow - un mesaj tăcut, care promitea o răsplată dacă Foo ar fi fost dezamăgit. Cei doi bărbaţi se priviră faţă în faţă, ezitând. Nori negri acoperiră soarele şi deodată începu să plouă.

Până să alerge înapoi, spre punctul de observaţie, turna cu găleata, înăuntru, răpăitul ploii pe acoperişul din tablă ondulată era atât de tare, încât Foo se simţi mai puţin îngrijorat de posibilitatea trasului cu urechea prin mijloace electronice.

Se aşezară fiecare la câte un capăt al banchetei de la fereastră, apa șiroind pe partea din afară a geamului, și Rumbelow se uită la Foo, în aşteptare.

— Hai să mai încercăm o dată.

Foo șovăi.

— Aveţi cunoştinţă despre mișcarea „Zece Octombrie”?

— Da. Știu că există o mare reţea a grupurilor de opoziţie din China. Dar nu mult mai mult de atât.

— De ani de zile au tot existat grupuleţe de opoziţie, risipite, dezorganizate, niciodată foarte sigure de direcţia în care ar putea să se îndrepte guvernul. La un moment dat se părea că Deng Xiaoping avea să reformeze el însuşi ţara - economie de piaţă, democraţie, libertate dar de când cu Tian’an Men nu mai e nici o speranţă de aşa ceva. Armata a stabilit limite foarte severe, iar opoziţia a devenit mai dură şi mai bine organizată în reacţiile sale.

— Am bănuit şi noi ceva de felul acesta, din interceptări şi de la

agenţii noştri secreţi, dar e greu de ştiut ce anume se petrece pe această vastă întindere de pământ.

Foo dădu din cap cu simpatie. Nu menţionă faptul că, pe vremea când ocupa el postul lui Rumbelow, treaba asta nu păruse niciodată chiar atât de dificilă.

— Eu am o legătură cu mişcarea de opoziţie. De fapt, am venit la dumneavoastră în numele liderilor ei.

— Nu ştiam că este atât de organizată încât să aibă lideri... cel puţin nu lideri pentru întreaga ţară. Cine sunt aceştia?

— Deocamdată nu vă pot spune: singura lor măsură de siguranţă pentru a nu fi arestaţi constă în aceea că nimeni, în afară de bărbaţii şi femeile cheie, nu ştie cine sunt ei.

Urmă o tăcere stânjenitoare și Rumbelow păru nedumerit.

— Pentru ce vă aflaţi aici, domnule Foo? Ce-mi cereţi să fac?

— Liderii noştri doresc să vadă sfârşitul comuniştilor de la Beijing... și în acest scop le-ar plăcea să stabilească un contact regulat cu guvernul dumneavoastră, cu Comunitatea Europeană și cu Statele Unite.

— Vorbiţi foarte detașat despre o revoluţie în cea mai mare ţară din lume, domnule Foo... Nu pot crede că va fi uşor sau plăcut. Dar asta e treaba dumneavoastră. Un contact, spuneţi? Așa ceva nu va fi dificil. Dacă aveţi nevoie de mai mult sprijin direct, acest lucru va trebui să fie decis de către cineva mai înflăcărat decât mine; ar trebui să fie implicaţi unii miniștri, și relaţia noastră cu China este și așa destul de dificilă din cauza retrocedării Hong Kong-ului în 1997.

— În etapa aceasta, un contact va fi suficient. Habar nu am cum s-ar putea manifesta opoziţia - demonstraţii, greve și acţiuni militare întreprinse de unităţi care resping actualul guvern. Până de curând am vizitat cu regularitate China, dar nu mai pot continua prea mult. Zilele noastre ca amatori au luat sfârșit.

— Ce anume cereţi, domnule Foo?

— Vă invit pe dumneavoastră, ca şef al bazei SIS de aici, să veniţi cu mine în următoarea mea vizită în China. Pentru a stabili contactul

cu liderii opoziţiei... În definitiv, în 1997, unii dintre ei ar putea să facă parte din guvern.

Expresia lui Rumbelow se schimbă brusc. Încercă să arboreze un aer nepăsător, sprijinindu-se de spătarul banchetei, arătând cu un gest vag torentele de ploaie de afară, silindu-şi buzele să sugereze un zâmbet politicos; dar în ochi i se citea o adevărată frică.

— Ştiţi bine că eu nu pot intra în China.

— De ce nu? *Eu* am intrat pe vremea când deţineam postul dumneavoastră.

— Timpurile s-au schimbat, Foo. În capul meu port toate aspectele activităţii noastre de spionaj împotriva Chinei... nu pot nicicum să risc să fiu arestat şi anchetat. Şi dacă s-ar descoperi prezenţa mea acolo, s-ar isca un enorm scandal diplomatic. De ce nu folosiţi pe cineva de la ambasada noastră de la Beijing?

— Nu-i posibil deoarece călătoriile lor sunt limitate, iar *Gonganbu* îi ţine pe toţi sub strictă supraveghere. Lucrul la care mă gândesc eu este ceva ce va trece neobservat... Întâlnirea ar fi secretă, şi ar avea loc undeva departe de Beijing.

— Şi cum ar rămâne cu americanii?

— Fără îndoială le veţi spune şi lor... dacă doriţi, ar putea fi implicat şi un american.

Rumbelow se ridică în picioare, cu umerii uşor încovoiaţi, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele hainei. Se uită posomorât prin fereastră: insula Hong Kong era ascunsă de o ceaţă cenuşie şi de perdele de ploaie.

— Presupun că aş putea trimite pe cineva din personalul meu să-i întâlnească pe cei din conducerea dumneavoastră şi să stabilească mijloacele unei viitoare comunicaţii - prin radio, curieri şi întâlniri, preferabil în afara Chinei. Dar dumneavoastră îmi cereţi să-l pun în mare primejdie pe cel pe care l-aş alege, să ştiţi... şi să risc grave probleme pentru guvernul meu dacă ceva ar merge prost.

— Dar o veţi face?

— Voi cere avizul Londrei.

— Spuneţi-le că nu au de ales.

Rumbelow tresări.

— Pentru ce dracu' nu?

— Fiindcă retrocedarea Hong Kong-ului actualului regim chinez ar putea fi unul dintre cele mai cumplite dezastre cu care s-a confruntat vreodată ţara dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Oh, dă-o-ncolo, Rumbelow! Uită-te la şuvoiul de talente care părăsesc deja ţara! În ultimii câţiva ani, înainte de nouăzeci şi şapte, toată lumea îşi va da seama că viaţa sub dominaţia Chinei va fi cenuşie, apăsătoare, neplăcută şi poate chiar mult mai rea decât atât. Asupra ţării dumneavoastră se vor face presiuni ca să primească tot mai mulţi refugiaţi. Este posibil că economia de aici să se prăbuşească, legea şi ordinea să nu mai funcţioneze... chiar înainte de venirea chinezilor. Ţara dumneavoastră va fi umilită.

— Dar există garanţii... Legea Fundamentală?

— Lipsită de orice valoare. La o adică, chinezii pot face orice poftesc. Aveţi o problemă, şi guvernul dumneavoastră ştie acest lucru. Veţi trimite pe cineva cu mine, domnule Rumbelow, fiindcă cea mai bună soluție ar fi să aveţi de-a face cu un nou regim în China, democratic şi necomunist.

— Dacă guvernul meu încearcă să se pună bine cu ambele tabere, ne-am putea confrunta cu nişte probleme înspăimântătoare.

— Dar veţi face asta. Nu aveţi încotro.

— Voi efectua câteva sondaje. Nu promit nimic, dar ar trebui să am un răspuns până într-o săptămână sau două.

Când îl luară din încăperea capitonată, conştient încă, dar cu mintea tulbure şi îngrozit, pe Tang Tsin îl dureau toate încheieturile. Anchetatorul, care spunea că se numeşte Wong, enumeră cu precizie, încă o dată, toate locurile secrete în care îşi preda el informaţiile, punându-l pe Tang Tsin să le identifice pe nişte fotografii care trebuie că fuseseră făcute cât timp se aflase el în celulă.

— Pe care ai fi utilizat-o data viitoare?

Tang gemu când se mişcă.

— Crăpătura din zidul de lângă staţia Xizhimen.

— Bun. Pe viitor vei lucra sub controlul meu. Acum să vedem: am câteva documente - cum le-ai ambala?

— Într-un plic obişnuit, de orice culoare, din cele pe care le poţi cumpăra ieftin de oriunde.

Wong dădu din cap.

— Vino cu mine.

Urcară treptele de piatră, apoi o altă scară, până ajunseră la o fereastră cu grilaj cu vedere spre curte.

— Vei colabora cu mine în toate amănuntele, Tang, pentru că dacă nu faci aşa, asta li se va întâmpla soţiei şi fiicei tale. Băiatul este prea mic.

Afară, curtea părea plină de soldaţi: şepci verzi cu cozoroc şi paspoal galben, cămăși kaki descheiate la gât, fluturând peste pantaloni, dar strânse în talie cu centuri de piele. Sub pantalonii lor negri, mototoliţi, păreau să poarte cu toţii cipici de pânză ieftini.

Un ofiţer superior, în uniformă cenușie cu epoleţi roșii și aurii, părea să răspundă de acel efectiv. Nimeni nu acorda cine ştie ce atenţie celor două siluete care stăteau îngenuncheate în mijlocul curţii cu mâinile legate strâns la spate. Un bărbat tânăr și o fată, amândoi în jur de douăzeci de ani și îmbrăcaţi în salopete albastre, rupte - poate studenţi sau muncitori agricoli. Se uitau fix la zidul de piatră.

O clipă, Tang Tsin simţi că i se opreşte inima, crezând că era fiica lui, că Wong avea să-l facă să vadă cum moare propriul lui copil, dar pe urmă își dădu seama că cei doi tineri îi erau necunoscuţi. Totuși, păreau mult prea tineri pentru a fi uciși așa și îl cuprinse mila.

— Ce aşteaptă? întrebă el, văzând că minutele se scurg.

— Pe doctor şi ambulanţa.

— Mai are asta vreo importanţă? Trebuie că cei doi îndură un adevărat chin - abia dacă-s mai mari decât nişte copii.

Inocenţa bărbatului mai vârstnic îl făcu pe anchetator să zâmbească.

— Sunt huligani, Tang. Contrarevoluţionari. Medicul le va lua rinichii de îndată ce se va termina execuţia... vor fi folosiţi astăzi, ceva mai târziu, pentru transplanturi.

Tang Tsin se cutremură scârbit şi se uită la el.

— Aşa ceva e *normal*?

Wong înălţă din umeri, nepăsător.

— E ceva foarte obişnuit. Organele sunt necesare pentru bolnavi... Când mor, criminalii ăştia pot să facă măcar un bine altora. Actualmente, aprovizionarea este atât de bună încât putem câştiga valută forte de la chinezii din străinătate, care vin la Canton şi la Beijing spre a fi operaţi.

Vorbăria din curte încetă când o ambulanţă intră pe poartă în marşarier; câteva siluete îmbrăcate în alb ieşiră prin uşile din spatele maşinii. Răsună un ordin şi doi soldaţi cu puşti AK-47 înaintară spre cei doi condamnaţi care se întoarseră şi încercară să-şi surâdă unul altuia. Ostaşii îşi apăsară ţevile puştilor în ceafa tânărului şi în cea a fetei, amândoi tresărind la atingerea metalului rece; dar apoi păru că apasă ei înşişi în arme, ca şi cum li s-ar fi spus că aşa totul se termină mai repede. Un alt soldat ridică un steag roşu. Când îl lăsă în jos, se auziră două împuşcături.

Cele două siluete tresăriră şi se prăbuşiră înainte, încă îngenuncheate, cu şalele în sus - un mod de a pleca lipsit de demnitate. Fata se rostogoli într-o parte, evident moartă. Călăul băiatului trebuie să-şi fi greşit ţinta, deoarece acesta se zvârcolea pe pământ cu sângele ieşindu-i în valuri din gură. Un soldat avansă şi îl izbi cu piciorul, ca să grăbească sângerarea şi moartea. Wong izbucni în râs.

— Republica Populară nu-şi poate permite decât câte un glonţ pentru criminali, Tang... şi rudele lor trebuie să-l plătească dacă vor să li se dea cadavrele ca să le incinereze.

După aproximativ cinci minute, ambele victime zăceau nemişcate

și fură întoarse cu fața în sus. Fâșii de hârtie cu inscripția „executat pentru răzvrătire” fură prinse cu ace pe piepturile lor mânjite de sânge, iar aparatul unui fotograf oficial țăcăni. Câțiva soldați veniră în fugă cu tărgi și în curând ambulanța se îndepărtă.

Tang Tsin stătea în picioare, vrednic de plâns, cu capul plecat.

— Voi face tot ce vei porunci, tovarășe Wong. Orice. Dar aș putea să-mi văd familia?

13

În după-amiaza aceea, Rumbelow îi spuse lui Sarah că o alesese ca să-l însoţească pe Foo în miezul Chinei. O informă cu dezinvoltură, ca şi cum ar fi fost o chestiune de rutină, fără risc, fără primejdii. Nu o convocă la Peak, ci apăru neanunţat în biroul ei de pe *Tamar,* ştergându-şi fruntea cu o batistă de Paisley[18] colorată în roşu şi verde.

— Dumnezeule, ce cald e afară!

Se aşeză pe biroul metalic, legănându-şi picioarele şi evitând privirea ei.

— Vom avea o şedinţă de informare cu Mary şi cu Gatti, mâine dimineaţă. Pe urmă vreau să iei trenul spre Canton, apoi să zbori cu avionul până la Kunming. Foloseşte-ţi propriul paşaport - îţi vom obţine o viză de turist, ca şi cum ai pleca în vacanţă.

— În *vacanţă?* La *Kunming?*

Rumbelow făcu pe şmecherul.

— Se zice că ar fi un loc foarte atrăgător, sunt sigur că au câţiva turişti pe acolo.

— Aşa crezi? O europeancă va bate la ochi de la o milă. Mă voi duce dacă asta vrei - nu am încotro -, dar n-ar fi mai raţional să foloseşti un etnic chinez… Ai putea împrumuta unul de la Secţia Specială?

---

[18] Localitate din Scoţia, renumită pentru produsele ei textile, mai ales cele din lână (n. t.).

Rumbelow dădu din cap.

— M-am gândit la asta. Dar nu sunt foarte sigur că am încredere în Foo, replică cu binecunoscutul său zâmbet strâmb. Vreau să-l însoţească cineva pe care să mă pot baza fără nici o reţinere şi care să evalueze situaţia. Ştiu foarte puţin despre opoziţia din China - cine sunt aceşti lideri care îşi închipuie că-l pot răsturna pe Li Peng? Sunt oare credibili? Sunt nişte nebuni? N-ar fi mai înţelept să nu avem nimic de-a face cu ei?

— Poate că ar trebui să te duci chiar tu? sugeră Sarah pe un ton drăgălaş.

O bucură umbra de teamă întipărită pe chipul lui Rumbelow, apoi, imediat, se simţi vinovată. El făcuse destul de des treaba asta în trecut, asumându-şi riscuri reale în spatele Cortinei de Fier şi în Africa. Acum avea dreptul de a trăi îndeajuns de mult pentru a se bucura de căsuţa aceea cu acoperiş de stuf din Suffolk, care devenise ţinta mult râvnită a vieţii lui. Ar fi vrut doar ca el să fie mai sincer faţă de ea.

— Ştii, Sarah, că mie mi se interzice să pătrund în China. Nici unul dintre noi n-ar trebui să se ducă acolo.

— Inclusiv eu?

— Asta e ceva excepţional.

— Nu suntem în război cu ei.

— Nu, bineînţeles că nu. Însă ar fi foarte neplăcut dacă vreunul dintre noi ar fi prins că tratează cu nişte oameni pe care ei îi consideră trădători.

— Foarte neplăcut.

Sarah izbucni într-un râs forţat şi, cu un gest nervos, îşi trecu degetele prin păr.

— Dacă aş fi arestată, n-aş avea nici o protecţie diplomatică sau de vreun alt fel.

Vorbea cu mult calm, fără a încerca să ascundă faptul că era speriată.

— Din câte ştiu, Foo este omul Beijing-ului... şi dacă asta-i adevărat, e clar că ei mă vor înhăţa. Pot să mă azvârle în închisoare,

sau să mă împuşte, Tom... poate o vor face, poate nu, dar aş prefera să nu aflu pe pielea mea. Nu sunt chiar nebună.

Un uşor val de mânie înăspri expresia din ochii iui.

— De aceea te vei duce cu propria ta identitate, Sarah. Cu siguranţă că le eşti cunoscută amicilor noştri de la Agenţia de ştiri China Nouă - ne cunosc pe toţi. Dar o vacanţă de câteva zile este foarte plauzibilă - ei nu s-ar aştepta ca noi să trimitem acolo un ofiţer din serviciile secrete, cunoscut de ei şi sub propriul său nume, pentru îndeplinirea unor scopuri ticăloase.

— Oare chiar nu s-ar aştepta? replică Sarah oftând.

Prin fereastra biroului, portul Hong Kong părea dintr-o dată foarte frumos, un loc pe care n-ar fi vrut să-l părăsească. Un loc sigur.

— Sper că ai dreptate, Tom. E vorba de gâtul meu, nu de-al tău, şi sper al dracului de mult să ai dreptate.

Poliţista Wu continua să viziteze spitalul „Prinţul de Wales” zilnic, la primele ore ale serii. De fiecare dată şedea timp de o oră în strâmta rezervă laterală, ţinând mâna fetei. La început se mulţumiră fiecare cu prezenţa tăcută a celeilalte, căci poliţista Wu intuia că suferinţa fizică şi mentală a lui Ah Ming o umplea de teamă şi neîncredere. Era prea devreme pentru a-i pune întrebări.

După cinci zile, Ah Ming se ridică în şezut şi se uită în jur. În curând ajunse să mănânce puţină hrană normală. Poliţista Wu continua s-o ţină de mână şi să-i aducă mici cadouri - un baton de ciocolată, un spray deodorant cu un parfum plăcut, un mic talisman reprezentând o pisică neagră. Ceea ce o îndemna pe Wu să se poarte aşa era în parte o bunătate naturală, în parte curiozitatea de a afla de ce să fi fugit o adolescentă din China, de una singură. Poate că motivul cel mai puternic dintre toate era acela că, în urmă cu zece ani, poliţista Wu fugise din China - singură, în vârstă de cincisprezece ani - după ce tatăl ei fusese executat pentru activităţi contrarevoluţionare, restul familiei ei dispărând în diverse lagăre.

După zece zile fu clar că Ah Ming aştepta vizitele tinerei poliţiste şi

își vorbeau una alteia. Se dovedi de asemenea că Ah Ming nu-și amintea nimic din viața ei dinainte de a se fi trezit în spital cu două răni prin împușcare.

— Este un caz de pierdere a identității, declară doctorul Singh cu înțelepciune.

— Vreți să spuneți că și-a pierdut memoria?

Polițista Wu își mușcă buza, dezamăgită.

— Dar cât va dura asta?

Medicul sikh clătină din cap.

— Nu știu, domnișoară Wu. Îmi pare rău.

Gatti își petrecu încă o jumătate de zi în sala instalațiilor de radio a lui Mary Devereux din subsolul navei *Tamar.* Stătu de vorbă cu o serie de membre din corpul Wren și cu matrozi care lucrau acolo, și verifică măsurile de securitate. Toate astea îl convinseră că nu exista nici o scurgere, nici un exemplar de mesaje sau interceptări care să fie copiat și scos pe ascuns afară. Nu era nimic greșit în acel sistem de organizare - cercetarea lui nu ducea nicăieri și nu avea nici o legătură cu problema principală.

Nu va mai avea nici un motiv oficial pentru a o revedea pe Mary, ceea ce era păcat, fiindcă se simțea bine în compania ei. Așa că în seara aceea o invită pentru a doua oară în oraș, și ea îl însoți - cochetă, într-o pereche de blugi și o cămașă în carouri - pe feribotul către Lantau. Înainte de a lua masa la unul dintre restaurantele chinezești în aer liber, se plimbară pe plajă de la Silvermine Bay până când rămaseră singuri. Sub picioarele lor, nisipul încă mai păstra căldura, și Mary nu rezistă în clipa în care el o luă de mână. Când se dezbrăcară, ea își scoase jeanșii cu naturalețe, lăsând să se vadă un bikini negru care-i scotea în evidență ușorul bronz, și alergă spre mal, împroșcând apa când intră în valuri. După ce au înotat pe o distanță bună în larg, ea îl provocă la întrecere până la o baliză și cu un craul viguros, îl învinse fără probleme.

Întins pe plajă ca să se usuce, Gatti îi zâmbi.

— Înoţi extraordinar de bine.

— În copilărie nu prea eram bună la nimic altceva, dar asta puteam să fac și am insistat. Încă îmi mai face plăcere un înot zdravăn - mă ajută să uit că tot timpul particip la paradă în rolul şefului.

Se întoarse alene cu spatele în sus, şi el îi admiră trupul. Buclele negre şi ochii căprui se potriveau cu o piele care se bronza lesne la soare. Sâni mici şi tari; picioare lungi, atrăgătoare; ușoara proeminenţă a muşchilor puternici de pe partea din spate a coapselor. Era frumoasă, deşi lipsa unor defecte o făcea să fie ciudat de neispititoare, chiar dacă era aproape goală. Cu blândeţe, el îi trecu degetele pe şira spinării şi o sărută pe ceafă. Îi simţi fesele încordându-se puţin sub mâna lui, dar femeia îi zâmbi prieteneşte, nici descurajator, nici îmbietor.

— E greu?

Capul lui Mary zvâcni în sus și păru nedumerită.

— *Ce* să fie greu?

— Să fii comandant, să dai ordine oamenilor și toate celelalte.

— Nu-i rău. Acum m-am obișnuit, dar e plăcut să fiu invitată în oraș de cineva care e și mai şef. Oftă. Mmm!... Te rog să mai faci asta. Uneori doresc să mă fi căsătorit și să fi avut o familie în locul vieţii pe care o am.

— Dar te-ai descurcat grozav de bine... pariez că o să sfârşeşti prin a ajunge amiral sau așa ceva.

— Nu există femei amiral, oricum, nu deocamdată. Da... am reușit să fac asta într-o lume a bărbaţilor și totuși, uneori tot mai am incertitudini - oare nu li se întâmplă tuturor așa ceva? - și simt lipsa unui soţ și a unor copii. Este un soi de instinct fundamental, dacă stai să te gândești.

— Dar ai preferat să nu urmezi acest instinct.

— De fapt, n-am putut.

— Îmi pare rău.

— Ei bine, poate că aş fi putut, dar... oh, las-o încolo! Hai să ne

relaxăm pur și simplu și să uităm totul.

El întinse o mână și ea se rostogoli în brațele lui, înălțându-și privirea spre el ca un copil rătăcit, în ochi cu o expresie oarecum întrebătoare. O sărută ușor pe buze și ea îi răspunse cu stângăcie, ținând ochii închiși, dar strângându-i cu putere mâna.

— Ești drăguț, Bob. Știi, nu obișnuiesc să fiu invitată prea des în oraș.

— Asta n-o cred, Mary... Ești nemaipomenit de frumoasă.

— Nu fi caraghios! Până și râsul ei avea accentul claselor superioare. Știi bine că nu mai am douăzeci de ani. Dacă mănânc prea mult fac o burtă îngrozitoare, iar fundul meu e de-a dreptul gras.

Se ridică încet în picioare și, timid, îl cuprinse de gât cu brațele. Cu o mână, Gatti o trase spre el, cu cealaltă îi mângâie fața în timp ce o săruta. Ea îi răspunse, dar el simți că era un efort, ca și cum ar fi fost într-adevăr o ființă singuratică și recunoscătoare pentru atenția pe care i-o acorda el, deși nu-l plăcea realmente. Sau se simțea vinovată? Ori tulburată? Sau poate că de vină era doar imaginația lui?

Mai târziu se așezară în întuneric, aproape de port, la o masă luminată de lanterne chinezești, cu un pâlc de bambuși înalți scârțâind sub suflul brizei în spatele lor. Mary ceru un gin și apă tonică, apoi o bere germană, cu scoici și rață afumată. La lumina lanternelor, zâmbetul ei era tineresc și plin de vioiciune în timp ce stăteau de vorbă mai intim ca niciodată până acum, discutând despre speranțe, temeri și primejdii. Gatti uită motivul pentru care se aflau împreună, și Mary fu prima persoană care îi împărtăși durerea produsă de moartea lui Sue și a băieților. Ea îi vorbi despre o copilărie petrecută într-o nobilă sărăcie la un vicariat.

— Mama și tata erau îngrozitor de zgârciți cu exteriorizarea sentimentelor. Nici un gest de iubire, dar bineînțeles că țineau la noi. Dacă n-ar fi fost bietul tata, nu m-aș fi aflat aici - el era ferm hotărât să căpătăm amândouă o educație așa cum trebuie, deoarece nu avea nimic altceva să ne ofere.

Un chelner în cămașă albă le mai aduse bere.

— Sunteţi din Ang'ia sau din 'me'ica?

— Din Anglia, răspunse Mary, zâmbind. Totuşi, el e din America.

— Voi căsătoriţi?

— Nu, nu suntem căsătoriţi.

Chelnerul făcu cu ochiul şi rânji.

— Atunci aveţi timp.

Se întoarseră la feribot pe întuneric, braţ la braţ. Ea îşi vârî capul buclat în umărul lui.

— Îţi mulţumesc pentru o seară încântătoare. Strânge-mă în braţe, Bob.

Dar el simţi că sub acea căldură se afla un vid, o dorinţă de intimitate inexistentă în realitate. Intrigat şi tulburat, o mângâie cu duioşie pe faţă.

— Oh, Bob, şopti ea. Mi-am dat seama pentru ce eşti aici în timp ce luăm masa. Ar trebui să te urăsc, ticălosule... dar nu te urăsc. Mă verifici, nu-i aşa? Tu *ştii.*

— Ce să ştiu, Mary?

— Să nu te joci cu mine, fiindcă atunci *te voi urî.* Îndeplineşti o sarcină de serviciu, spune drept!

— Azi-dimineaţă îmi făceam slujba. Acum nu. Ne aflăm aici fiindcă îmi place să fiu cu tine, asta-i tot. N-am mai făcut nimic de felul ăsta de când... Voiam pur şi simplu să mai luăm o dată cina împreună... Dacă asta a fost o greşeală, îmi pare rău.

Ea îi strânse mâna.

— N-a fost o greşeală. Dacă lucrurile ar fi altfel... vreau să zic, pentru noi amândoi, cred că mi-ai plăcea al dracului de mult, domnule comandant Gatti.

În întuneric, el zâmbi.

— Aşadar, e reciproc.

— Dar tot m-ai tras pe sfoară. *Chiar ştii,* nu-i aşa?

— Are vreo importanţă?

— În serviciul meu, asta este o crimă. Contează enorm.

— Desigur, bănuisem. Gatti ezită. Nu aveam de gând să spun

nimănui dacă asta e ceea ce vrei să întrebi.

— Ești sigur de asta?

— Poţi avea încredere în mine. Desigur, mi-a trecut prin minte gândul că era posibil să fi fost compromisă. *Ai fost* compromisă, Mary?

— Nu, bineînţeles că nu. Faptul că sunt lesbiană nu mă face să fiu o trădătoare. Întotdeauna am ştiut că dacă ar fi încercat cineva să mă şantajeze, ar fi trebuit să fac o mărturisire completă, să suport consecinţele faptelor mele.

— Te cred. Am ajuns la concluzia asta acum câteva zile... Dar seara asta ne aparţine, doar nouă! *Okay?*

— Ești sigur că mă crezi?

— Absolut.

„N-ar trebui să faci asta” - îl mustră un glas interior - „nici n-ar trebui să te afli aici. Ea este o suspectă, nu vreo prietenă... Cum dracu’ poţi să ştii că nu minte?” Dar Gatti alungă gândul acesta. *O credea.*

— Nu mă vei abandona?

— Nu. Îţi făgăduiesc.

— Oh, Bob! șopti ea, agățându-se de el în timp ce degetele lui îi simțeau umezeala lacrimilor. Oare pot într-adevăr să mă încred în tine?

14

Ședința de informare - „briefing”-ul - lui Sarah se desfășură în aceeași sală de conferințe cu aer condiționat rece ca gheața de pe colina Peak. Foo nu fusese invitat - împreună cu Rumbelow, ea urma să-l întâlnească spre sfârșitul după-amiezii, dar pe toată durata dimineții el a rămas pe dinafară. În seara precedentă, ei i se îngăduise să citească un dosar gros care prezenta povestea vieții lui, începând cu nașterea sa la Shanghai, cu aproape șaizeci de ani în urmă. Primii nouăsprezece ani erau mai puțin cunoscuți, dar ea își putea imagina copilăria lui, în condiții privilegiate - tatăl fusese negustor, cu o casă mare și cu servitori căreia războiul civil și invazia japoneză îi puseseră brusc capăt. Casa familiei lui din Shanghai fusese distrusă în cursul unui raid aerian naționalist, două surori fiind îngropate sub ruine. În dosar exista o notă din partea inspectorului de poliție din Hong Kong care îl recrutase prima dată pe Foo ca informator, în 1953: pe o hârtie obișnuită, grosolană și îngălbenită, cu blazonul regal, în albastru, încă bine vizibil pe fiecare filă, scrisul de mână, rotunjit și îndrăzneț fusese realizat cu o peniță care zgâria. Conținutul descria singurul semn de emoție al lui Foo, apărut atunci când își amintise cum o dezgropase din ruine pe sora lui, Mei-ling, trupul ei fragil fiind zdrobit de un bloc de beton înnegrit, și cum fugiseră părinții lui pe Yangtze, spre Hankow, pe o joncă încărcată de oameni, care fusese mitraliată și scufundată de către comuniști într-un loc în care râul se năpustea printr-un defileu, așa încât cei care supraviețuiau gloanțelor nu puteau scăpa de moarte prin înec.

Rămas brusc singur pe lume, Foo întreprinsese propriul său „Marş Lung” către sud, până la Hong Kong. Evoluţia lui de la băiatul de nouăsprezece ani fără un ban şi fără nici un alt cămin decât strada, până la şeful bazei SIS, decorat cu un CMG[19] actualmente militar, oferea o lectură fascinantă. Sarah înapoie dosarul cu un reînnoit respect faţă de omul pe care urma să-l însoţească în China - înţelegea de ce atrăgătoarea Ruth se îndrăgostise de el şi fusese gata să se desprindă de Occident pentru a-şi împărţi viaţa cu el. Şi Sarah a simţit cât de îndrăgostiţi continuau să fie partenerii acelui cuplu aparent atât de nepotrivit. Nu se îndoia că Ruth Foo era o femeie cinstită şi, sinceră, care credea că soţul ei era implicat în mişcarea „Zece Octombrie”, în ciuda pericolului foarte real, deoarece el voia să vadă că se termină o dată cu ticăloşii de la Beijing. Nairn nu le acorda acestora nici o importanţă, socotindu-i găunoşi, o forţă irosită, dar din câte văzuse ea, faptul că ei îşi pierduseră convingerea îi făcuse pur şi simplu să devină mai despotici şi mai criminali decât până atunci.

Nu cumva Ruth se amăgea? Era Foo într-adevăr omul Beijing-ului? Dacă da, n-ar fi fost primul milionar chinez expatriat care îşi lega soarta de comunişti, ca un fel de poliţă de asigurare. Nu era defel o asigurare proastă dacă voiai să participi la culesul resturilor după ce ei ar ocupa iarăşi Hong Kong-ul... Şi dacă Foo era omul Beijing-ului, sigur că Sarah va vedea interiorul unei închisori chinezeşti sau ceva mai rău - doar dacă n-ar refuza categoric să îndeplinească acea sarcină, ceea ce i-ar garanta concedierea din serviciu, ori dacă n-ar reuşi să-şi fractureze un braţ, ceea ce ar fi al naibii de dureros.

Acum se aplecă deasupra unei hărţi a Chinei, în timp ce Rumbelow îi arăta Kunming-ul, o localitate situată în munţii din sud-vest, spre graniţele cu Vietnamul şi cu Birmania.

— N-am fost niciodată eu însumi acolo, dar se află pe platoul acesta - munţi pe trei laturi şi lacul Dianchi spre sud. La aproape o

---

[19] Companion (of the Order) of St. Michael and St. George = membru (al Ordinului) Sfântului Mihail şi al Sfântului Gheorghe (n. t.).

mie cinci sute de mile depărtare de Beijing, în afara circuitului principal.

— De-aia l-a aruncat cineva în aer pe guvernator? întrebă Sarah pe un ton sec.

Tom Rumbelow păru să fie pus în încurcătură.

— Dacă e să-l crezi pe Nairn, e posibil ca Foo să fi făcut parte din acea rețea a opoziției spulberată de *Gonganbu* la ordinele Beijing-ului.

— Cumplit! Așadar, fiecare soldat și fiecare membru al poliției secrete de acolo va căuta personaje dubioase?

— Este o localitate mare - aproape două milioane de suflete, cu o populaţie amestecată, douăsprezece naţionalităţi diferite de chinezi, han, hui, ji, bai şi aşa mai departe. Câţiva europeni... şi acolo se duc într-adevăr turiști și oameni de afaceri străini, așa că sper că va fi *okay* pentru tine. Este o alegere raţională pentru ceea ce are Foo în minte.

Sarah nu spuse nimic. Era îmbrăcată cu o bluză albă, simplă, dar elegantă, și o fustă neagră care o făcea să arate ca una dintre membrele Wren de pe *Tamar;* cu atât mai mult cu cât părul îl avea strâns într-un coc. Așa avea să-l poarte în China, acoperit cu o pălărie de pai; înălţimea ei avea să constituie totuși un dezavantaj, dar cel puţin părul lung și blond care o dădea de gol va fi ascuns. În cele din urmă, întrebă:

— De fapt, *ce* anume e în capul lui?

— Declară că ar fi invitat laolaltă pe trei dintre liderii acestei enigmatice mișcări - veniți de pe întreg întinsul Chinei, pentru a ne demonstra că există cu adevărat o oarecare formă de opoziție naţională. Ei își zic mișcarea „Zece Octombrie", după data revoluţiei lui Sun Yat-sen împotriva ultimului împărat, în 1911. Revolta a început pe 10 octombrie. Chinezilor le place tare mult să folosească date în chip de nume ale mişcărilor politice.

— Ce interesant! comentă Sarah, schiţând un ușor zâmbet ironic.

— Da, ei bine... Foo dorește ca tu să locuiești pe durata a două nopţi într-unul din cele mai mari și mai anonime hoteluri, după care te va lua de acolo și te va duce la un loc de întâlnire, în munţi, unde

vei rămâne câteva zile.

— Şi, în fond, despre ce se presupune că ar trebui să le vorbesc acelor glumeţi?

— Aş fi crezut că asta era cât se poate de evident, dar Mary a făcut un punctaj… Îl poţi studia în după-amiaza asta. Dacă aceşti lideri au forţa necesară? Ce fel de slujbe îndeplinesc actualmente? Au oare o reală influenţă politică? Ce sprijin numeric au? Au bani? Posedă arme?

Mary Devereux tocmai li se alăturase.

— Poate că lucrul cel mai important din toate, Sarah, este să aflăm în ce relaţii sunt ei cu Armata de Eliberare a Poporului. Există unităţi ale armatei care îi sprijină? Ba mai mult, există generali care comandă divizii întregi și care i-ar putea sprijini? Sau toată chestia asta nu-i decât o glumă proastă?

— Şi pe urmă iau pur și simplu un avion înapoi, ca orice turist?

— Întocmai. Va trebui să-ţi faci unele însemnări, dar Foo s-a angajat să te doteze cu un aparat Minox, în așa fel încât să-i poţi fotografia și zice că posedă echipamentul necesar pentru a transforma fotografiile în micropuncte. După ce vei face acest lucru, le vei lipi pe cărţi poştale și le vei expedia la niște adrese pe care ţi le vom indica, apoi vei arde însemnările și vei arunca aparatul foto, rămânând absolut „curată”.

— Cum călătorește Foo?

— Vom afla amănuntele diseară, dar el te va urma pe o altă rută.

— La ce oră ne întâlnim cu el?

— La șase. Aici. Îl vom lua într-un furgon închis, în apropiere de Aberdeen.

Rumbelow se ridică. Şedinţa de scurtă informare se încheiase. În timp ce băteau în uşă, pe care le-o deschise paznicul securităţii, Mary Devereux se întoarse spre Sarah şi îi zâmbi.

— Mult noroc!

— Mulţumesc, răspunse Sarah înălţând din umeri şi râzând, dar fără urmă de veselie.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Luther se afla pe chei, la Chai Wan, în apropierea unui adăpost împotriva taifunului. Inspiră „aroma" unor cutii de peşte goale şi a unor oale pentru crabi, ferindu-se să nu-l ajungă lumina gălbuie şi palidă provenită de la fereastra unei colibe de pescari, în timp ce jonca motorizată pufăia străbătând portul înţesat de şampane, îndepărtându-se tot mai mult în largul mării. Luminile ei de navigaţie erau bine fixate şi corecte, plasele de pescuit - convingătoare, aşa că nava ar fi putut trece cu bine de orice control şi, cu puţin noroc, nimeni n-ar fi remarcat-o măcar până la acostarea în China Roşie, după douăsprezece ore. Luther îi întoarse spatele şi se înapoie printre micile colibe care-i adăposteau pe refugiaţi; avea să treacă ceva timp până să găsească un taxi, dar dispunea de un răgaz îndestulător până la plecarea avionului său, la ora cinci dimineaţa.

Sarah și Nick ieșeau din liftul blocului turn de pe strada MacDonnell, amândoi bine dispuși după Chablis-ul la gheață care însoțise cina franțuzească la restaurantul lui Gaston, la lumina lumânărilor. Toată seara abia dacă pomeniseră de China. Ea bâjbâi până când cheia nimeri broasca și în curând se lăsară amândoi să cadă pe canapea. Afară, luminile din Central și ale portului pâlpâiră prin ușile cu geam, până când Nick se ridică și trase perdelele.

— Cafea, Cable?

Sarah dădu din cap și-l chemă lângă ea.

— Nu încă, Nick. A fost o masă nemaipomenită... Îți mulțumesc. Ca să fiu sinceră, era tocmai ce-mi trebuia... mă tem pentru mâine, mi-e al dracului de fiică.

Ochii lui Nick trădau îngrijorarea bărbatului.

— Știu... Rumbelow s-a scrântit la cap. Ar fi trebuit să știm mult mai multe înainte de a risca așa ceva... Nu am nici un pic de încredere în toată treaba asta.

— Știi bine că trebuie să mă duc acolo... nu se poate evita.

— Nu poţi să refuzi... să treci peste Rumbelow?

— Nu, dacă vreau să rămân în serviciu. Vor presupune pur și simplu că îmi lipsește curajul.

— Dar asta-i o mare prostie!

— Oare? Se ghemui lângă el. Încep să mă întreb... Nu voi păţi nimic, dar tu eşti bun cu mine, dragul meu. Dincolo de faţada asta rece, bostoniană, eşti unul dintre cei mai drăguţi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată... ştiai asta? Îl sărută. Aş vrea să fi venit și tu cu mine.

— Aş vrea şi eu.

Braţele lui puternice o înconjurau, ochii care îi întâlniră pe-ai ei erau blânzi, plini de personalitate. Rămaseră o vreme în dormitor, culcaţi goi pe pat, fata cea înaltă îngropându-și faţa la pieptul bărbatului care o întrecea în înălţime, picioarele lor lungi împletindu-se, ale unuia cu ale celuilalt, și desprinzându-se iar.

— Oh, Nick, cu tine mă simt atât de în siguranţă! Lăsă să-i scape un oftat și-l sărută cu lăcomie. Se împlineşte aproape un an, ştii?... Tare te mai iubesc!

Degetele lui îi mângâiară faţa, ochii o priviră zâmbind.

— Şi eu te iubesc, Sarah.

— Nick, și dacă se întâmpla ceva rău? Nu te-aş revedea niciodată.

Lacrimile îi înţepau ochii când înălţă capul ca să-l sărute iar, vrând ca apropierea caldă să dureze o veșnicie.

— Oh, Nick... Nick... iubitul meu...

În tăcerea îndelungată, se agăţau unul de celălalt, cu capetele alături, pe perne, zâmbindu-și unul altuia.

— Oh, aş vrea să putem rămâne aşa pentru totdeauna!

Stătură de vorbă multă vreme, până când Nick se duse să aducă două pahare cu vin din frigider. Ei îi plăcea să-i privească trupul auriu în lumina lămpii. Când el se înapoie ţinând paharele, zâmbind, cu trupul suplu și umerii laţi, părea un zeu grec. Nu se lungi iar pe pat, ci se așeză pe margine, fără s-o atingă pe Sarah, fiecare fericit în prezenţa tăcută a celuilalt, dar bucurându-se la gândul că ispititoarea

distanță de cincisprezece centimetri care-i despărțea nu avea să fie păstrată prea mult...

15

În dimineaţa următoare, Roper ieşi din apartament la şase şi jumătate. Sarah încă mai dormea - părea foarte tânără, pe buze cu un mic surâs şi cu părul răvăşit pe pernă. Motorul Toyotei lui închiriate răsună asurzitor prin garajul de la subsol până când el urcă maşina ca glonţul sus, pe rampă, şi porni cu zgomot pe strada încă tăcută şi pustie. În timp ce mergea grăbit pe scurtătura Happy Valley[20] fredona *The Battle Hymn of the Republic*[21] pur şi simplu pentru că se simţea absurd de fericit. Noaptea precedentă fusese importantă pentru ei amândoi, o expresie a respectului şi admiraţiei reciproce, precum şi a nevoii pe care o simţeau fiecare dintre ei în legătură cu celălalt. Cu Sarah se simţea întreg, un bărbat care-şi stăpâneşte viaţa. Zâmbi binevoitor la vederea a doi chinezi în vârstă care îşi făceau tradiţionalele exerciţii fizice la marginea trotuarului, fără a da vreo atenţie trecătorilor. Dar apoi îşi aminti de primejdia iminentă şi de scopul călătoriei lui matinale şi zâmbetul îi dispăru.

Îşi continuă drumul trecând pe lângă Clubul de Crichet din Hong Kong, pe lângă Wong Nai Chung Gap şi coborî în Repulse Bay, mergând de-a lungul coastei, spre Stanley. Bob Gatti locuia tot în aceeaşi casă albă, tăcută şi pustie. Roper fusese unul dintre cei doisprezece prieteni care îl însoţiseră pe Gatti la scurta slujbă de

---

[20] în lb. engl.: Valea Fericită (n. t.).

[21] În lb. engl.: Imnul de luptă al Republicii (n. t.).

incinerare de la Cape Collinson și încă i se umpleau ochii de lacrimi când își aducea amintea de tristețea aceea covârșitoare: capela rece și posomorâtă, sicriul simplu, de stejar, al lui Sue. Celelalte două, mici și albe, pentru băieți, florile care păreau cumva să nu aibă nici o legătură cu ceea ce se petrecea. Gatti stătuse pur și simplu acolo, cu chipul profund îndurerat și cu o expresie pierdută, de parcă ar fi murit și el împreună cu ei. Dispăruseră multe: Roper nu și-l mai putea imagina la comanda unei nave, spunându-și bancurile seci cu un accent de Chicago voit exagerat, sau preaslăvind calitățile berii de Coors. Se întrebă dacă Gatti avea să mai râdă vreodată.

Prietenul lui îl aștepta pe terasa din fața casei, privind în jos, spre portul Stanley, cu un ibric de cafea aburind pe masa albă.

— Bună, Nick. Am pus în cuptor, pentru tine, câteva comun.

Roper căscă.

— Grozav! Îmi pare rău că te-am făcut să te scoli atât de devreme.

— Oricum mă trezesc în jur de cinci, Nick. E mai bine să mă scol și să fac ceva, altminteri torc gânduri negre și asta mă doboară. Al dracului de deprimant. Ezită. Ce mai face Sarah?

— De asta mă aflu aici, Bob. Ar trebui să plece în dimineața asta spre China... Vreau să discuți cu Rumbelow, să renunțe la o asemenea idee.

— De ce?

— Pentru că este primejdios, al naibii de primejdios, și nu merită riscurile.

Gatti păru tulburat.

— Ascultă, Nick, știu că tu și Sarah sunteți apropiați și nu vrei ca ea să fie expusă vreunui risc. Nici eu nu vreau așa ceva, dar se presupune că este ofițer în cadrul serviciilor de informații. Ea este cea care ți-a cerat să faci asta?

— Nu, nu mi-a cerut-o ea.

— Și Rumbelow este șeful bazei.

Asprul accent de Chicago sună mai atenuat când Gatti se adânci în gânduri. Deodată dădu din cap.

— Nu văd ce aş putea face eu?

— Poţi vorbi cu Rumbelow.

— O să-mi spună pur şi simplu să mă duc la dracu'. Pe bună dreptate.

Brusc, Roper deveni mânios, foarte mânios.

— Dar ai putea măcar să încerci!

Gatti şedea tăcut, evitându-i privirea.

— Pentru Dumnezeu, Bob, ţi-ai pierdut autoritatea. Ai nevoie de puţin timp de detaşare, departe de toate astea, dar totuşi nu-l poţi lăsa pe Rumbelow să facă gafe care duc la dezastru!

Gatti mai turnă cafea şi Roper se înspăimântă văzând că-i tremură mâna.

— Bănuiesc că aş putea să-ncerc să-l sun pe tipul acela, Nairn, pe care l-au trimis aici?

— Bob, asta n-ar rezolva nimic - am făcut armată împreună, se presupune că suntem prieteni la cataramă. A vorbi cu Nairn, chiar dacă ai reuşi să-l găseşti la capătul firului telefonic, ar dura prea mult.

Gatti se uită la el cu o expresie jalnică - Roper nu-l văzuse niciodată atât de dărâmat şi de nehotărât.

— Nu este timp, Bob. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva acum!

Se ridică brusc în picioare şi strigă:

— Ei bine? Ce ai de gând?

De cum sosi pe aeroportul Shoudu, Luther fu condus cu maşina la o clădire fără nici un semn distinctiv, în partea de nord-est a Beijing-ului. Zidurile erau de un galben murdar, cu tencuiala jupuită, iar puţinele ferestre ce dădeau spre stradă se aflau la mare înălţime şi erau prevăzute cu obloane de oţel - era evident vorba de un fel de închisoare sau de un centru de anchetare. Fu lăsat să intre printr-o uşiţă din înaltele porţi duble şi peste câteva minute se afla în biroul lui Wong, privindu-l pe Tang Tsin care îşi făcea exerciţiile fizice, mergând întruna în cerc în jurul curţii pustii. Wong îl trată pe Luther cu un amestec de stimă şi neîncredere cu care Luther era obişnuit:

cadrele chineze îl acceptau şi îi respectau rangul, dar continua să-i intrige faptul că un european lucra împreună cu ei. Luther arătă spre personajul trist care își târa picioarele în curtea de dedesubt.

— Este înfrânt? Este neîndoielnic că va colabora cu noi?

— Cred că da, tovarăşe. Se teme pentru familia lui şi se teme de camera roșie pentru el însuși.

— Nu va încerca să utilizeze proceduri secrete pentru a demonstra că se află sub control?

— Aşa ceva e absolut imposibil. Mai întâi și-ntâi, nu are nici o metodă de a stabili contacte, în afară de locurile secrete destinate predării mesajelor şi o linie de telefon liberă la ambasada americană.

— Nu foloseşte nici o procedură de siguranţă în caz de eşec... ceva ce trebuie să facă în fiecare lună sau săptămână pentru a arăta că este un om liber?

— El zice că nu, tovarăşe.

— Uimitor, de-a dreptul uimitor.

— Vreți să vorbiți cu el?

Luther zâmbi vag.

— Nu, nu încă. Lăsați-l să devină dependent de voi - voi l-ați zdrobit, acum să deveniți prietenii lui.

Wong înclină capul, plin de respect.

— Înțeleg că până la urmă va fi executat?

Luther înălță din umeri.

— Decizia aceasta nu-mi aparţine mine, dar așa cred.

Telefonul sună și Wong ridică receptorul.

— Un apel pentru dumneavoastră, tovarăşe.

Luther luă aparatul, ascultă, apoi râse înfundat. Puse în furcă receptorul și reveni spre fereastră, ignorându-l pe Wong. Totul părea să se fi desfăşurat întocmai aşa cum plănuise el și se simţea brusc copleșit de un sentiment de triumf. Era pe cale să-l înfrângă pe duşman, adrenalina sporea, ar fi dorit trupul mlădios al lui Josie, dar ea se afla tot la Hong Kong. O umbră uşoară îi întunecă chipul, însă pasul lui era uşor când coborî treptele de beton înapoi, spre poartă.

Josie avea să se întoarcă în noaptea aceea... iar el, în cele din urmă, va învinge.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Sarah plecă spre Canton cu trenul. Deşi călătorea cu o viză turistică legală, Rumbelow urcase în acelaşi tren alţi doi agenţi care să-i păzească spatele.

Amândoi erau chinezi, un bărbat tânăr şi o femeie între două vârste. Nici unul dintre ei nu văzu vreun semn că Sarah ar fi urmărită sau ţinută sub observaţie. Bărbatul călători cu acelaşi autobuz de la gara din Canton până la aeroportul Baiyun, cu trei scaune în spatele lui Sarah, şi o privi când urcă la bordul unui avion către Kunming. Vineri seară îi raportă lui Rumbelow că în avionul acela se mai aflaseră alţi trei europeni şi că aceştia aveau înfăţişare de turişti. Se putea spera că acoperirea lui Sarah funcţiona.

În Hong Kong, catastrofa începu duminică dimineaţa. Lunga telegramă fulger de la Londra, categorisită TOP SECRET, ieşi din aparat în jur de ora șase - un sul de hârtie subţire, lung de aproape un metru și douăzeci. Operatorul de la Serviciul de Comunicaţii Radio Diplomatice era obosit și plictisit; la sfârșit de săptămână, schimbul de noapte devenea ucigător de monoton după ce codificai și expediai materialul de rutină care urma să se transmită în eter de la antenele de pe Peack, pentru a fi recepţionat la Hanslope Park, în apropiere de Milton Keynes, la nord de Londra. Ar fi vrut să se întoarcă în apartamentul lui din Kowloon, unde îl aștepta prietena lui chinezoaică, așa că fu încântat când văzu că telegrama aceea lungă - sute de grupe de numere - era personală, adresată de Nairn lui Rumbelow, astfel că doar acestuia îi revenea sarcina de a o decoda. Curierul diplomatic o duse imediat drept la locuinţa șefului, o vilă albă înălţată într-o grădină luxuriantă, în apropiere de mare, în Repulse Bay. Își lăsă motocicleta la bordura trotuarului și merse de-a lungul potecii ce străbătea grădina, balansând casca, remarcând piscina albastră, peluza tunsă, șezlongurile roșii, grătarul în aer liber.

O fi fiind Rumbelow un nătărău indolent, dar ştia să trăiască - chiria lui trebuie să fie enormă.

După ce apăsă soneria timp de zece minute, îi deschise uşa o femeie de vârstă mijlocie, în rochie de casă, drăguţă la modul ofilit. Părea enervată, ca şi cum şeful i s-ar fi dedicat doar o dată pe săptămână şi curierul i-ar fi prins asupra faptului.

— Bună dimineaţa, doamnă Rumbelow. Îmi pare rău că vă deranjez... o telegramă urgentă pentru şefu'.

— Intră, te rog, Keith.

Avea un zâmbet plăcut şi nişte sâni frumuşei - era probabil în jur de cincizeci de ani. Îşi păstrase accentul de Lancashire. Îi servi o cafea în bucătărie în timp ce Rumbelow se îmbrăca. Acesta îşi făcu apoi apariţia, arătând îngrozitor: nebărbierit şi cu ochi înceţoşaţi, probabil mahmur după o beţie cumplită. Deschise punga de piele şi scoase sulul lung de hârtie.

— De ce dracu' n-a fost decodată? Apoi văzu inscripţia de la începutul mesajului. Oh, Dumnezeule, îmi va lua cel puţin o oră - ai face mai bine să aştepţi, s-ar putea să necesite un răspuns. Fă o baie în piscină dacă vrei... Jean o să-ţi găsească nişte chiloţi. O sărută pe obraz, în mod excepţional anormal de uman. Îmi pare rău, iubito.

Când Rumbelow ieși din biroul său peste o oră și jumătate, soția lui stătea culcată lângă piscină, îngrijit îmbrăcată într-un costum de baie negru întreg, iar curierul diplomatic înota dintr-un capăt în celălalt al bazinului. Tânărul ieși din apă șiroind și începu să se șteargă cu un prosop. Era abia ora opt, duminică dimineața. Fața lui Rumbelow devenise cenușie: părea să fi îmbătrânit cu zece ani.

— Nu-i niciun răspuns, Keith. Îți mulțumesc că ai așteptat. Ești de serviciu toată ziua?

— Numai până la prânz, domnule.

— Bine, în după-amiaza asta ia-ţi liber să te duci pe plajă.

De cum plecă Keith, doamna Rumbelow îşi cuprinse soţul în braţe.

— Tom, iubitule, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor.

— Am făcut gafa cea mai a dracului de cumplită. Nebunul ăla de

Gatti a luat legătura cu Londra fără știrea mea, și Nairn s-a opus plecării lui Sarah Cable în China pentru a stabili contactul cu o mână de disidenţi. Zice că el crede că fata e dată în vileag și că ei așteaptă s-o culeagă. Numai că informaţia lui vine al naibii de târziu - ea a plecat joia trecută. S-a dus cu avionul la Kunming, se află acolo deja de trei zile, şi - lua-m-ar dracu'! - eu sunt cel care a trimis-o.

— Nu poţi s-o scoţi din viespar?

Rumbelow îşi trecu degetele prin părul încărunțit.

— În momentul acesta nici măcar nu ştiu unde este - dacă mai e liberă, ar trebui să fie într-un hotel sau într-o pensiune, undeva în Yannan, dar Dumnezeu ştie în care. A aranjat o legătură cu un chinez pe nume Foo şi, din motive de securitate, nimeni altcineva nu-i cunoaşte adresa. Își consultă ceasul de la mână. Oh, fir-ar să fie! Este riscant pe o linie liberă, dar o să-l sun chiar acum. Ăsta ar putea fi răspunsul. E posibil ca el să fie încă aici, în Macao.

Revenind în biroul său, Rumbelow lăsă jaluzelele pentru a se feri de soarele care începea deja să dogorească și formă unul dintre numerele pe care i le dăduse Foo - cel personal, care făcea legătura direct cu dormitorul sau cu camera lui de lucru, numărul la care nu răspundea vreo secretară protectoare sau un slujitor al casei. Apelul păru să sune îndelung, apoi un glas răspunse în chineză.

— Foo, dumneata ești?

— Nu, domnul Foo nu este aici.

— Îmi pare rău, trebuie să vorbesc foarte urgent cu dânsul într-o problemă de afaceri. Se va înapoia curând?

Se auzi un pocnet când receptorul fu pus jos, apoi câteva cuvinte schimbate repede, în dialectul chinez. În cele din urmă vorbi o altă voce, în chineză, dar într-o limbă fluentă, instruită.

— Cine este la aparat, vă rog?

— Mă numesc Smith, un asociat de afaceri al domnului Foo.

— Eu sunt de la poliţia din Macao. Domnul Foo a dispărut.

Rumbelow se lăsă să cadă în fotoliu, respirând anevoie. Simţi un junghi ascuțit în piept și se întrebă dacă era pe punctul de a face un

atac de cord.

— Ce vreţi să spuneţi prin „dispărut”?

— Sunt semne de luptă şi el lipseşte. Un slujitor al casei a fost ucis, înjunghiat. Doamna Foo pare să fi fost drogată în vreun fel. Este încă inconştientă - a fost găsită de o femeie care a venit devreme, azi-dimineaţă, pentru curăţenie. Dar domnul Foo a plecat... a fost răpit.

Tom Rumbelow rămase cu privirea aţintită în gol.

— De către cine?

— Nu ştiu. Sunt aici doar de un sfert de oră. Dar domnul Foo a dispărut... şi sunt convins că nu se mai află în Macao.

PARTEA A DOUA

REPUBLICA POPULARĂ CHINEZĂ

16

Kunming era o localitate frumoasă, străzi tot atât de murdare ca oricare altele din China, însă acolo existau lacuri și pagode, iar în depărtare munţi acoperiţi de nori. Aerul era mai curat și mai proaspăt decât pe coasta înăbușitoare, străzile - mai puţin aglomerate. Flori păreau să fie pretutindeni... și tufe, în special camelii și magnolii. Întinderea ceţoasă a lacului Dianchi ajungea până departe, spre sud, punctată de ambarcaţiuni cu pânze albe.

Sarah își rezervă o cameră în urâta clădire a principalului hotel din Kunming, împreună cu ceilalţi turiști și oameni de afaceri veniţi cu același avion ca și ea. Sosi plină de temeri, încă mânioasă din cauză că Rumbelow tratase problema ca un amator: cine mai auzise vreodată să se trimită un agent secret cunoscut într-o ţară periculoasă, înarmat cu o viză turistică? Dar după douăzeci și patru de ore începu să se relaxeze. Cercetă orașul, mergând pe jos și cu autobuzele. Chinezii se uitau atent la toţi europenii, cu o curiozitate amuzată, iar în piaţa aglomerată, Sarah fu conștientă de faptul că o examinau femei zâmbitoare care îi ofereau mărfurile de pe tarabele lor. Bărbaţii o dezbrăcau vădit din priviri, intrigaţi de ciudata înălţime și corpolenţă a tuturor femeilor europene, atât de diferite de ale lor. Îi trecu prin minte că Foo, cu statura lui de tătar nordic, și mai mica Ruth alcătuiau o combinaţie neobișnuită.

Dar, într-o măsură rezonabilă, se simţea sigură că nu era supravegheată de poliţie, iar bărbatul de la recepţie, cu ochelari fără ramă și cu dinţi îmbrăcaţi în aur, nu dădea semne să fie deosebit de

interesat de pașaportul și de viza ei. Se părea că fusese acceptată întocmai ca oricare alt turist european, așa că era posibil ca metoda de abordare a lui Rumbelow să fi fost totuși corectă. La urma urmei, ea se afla aici în mod legal și până acum nu fusese comisă nici o crimă.

În ziua a doua respectă instrucţiunile lui Foo și luă autobuzul numărul treizeci și trei de la staţia Nantaiqiao, din apropiere de hotel. Maşina era ticsită de chinezi, dar ea își găsi un loc pe bancheta din stinghii de lemn din spate, alături de un tânăr care încercă să intre în vorbă într-un dialect necunoscut ei, strecurând cuvintele printre scuipaţi lungi, vulturești, care aterizau pe podea la o distanţă de mai bine de un metru. Zâmbi în sinea ei: așa cum spunea Nick adesea, toţi chinezii au sinusuri proaste și maniere proaste. Autobuzul coti spre sud, pe lângă apele vălurite ale lacului Dianchi, trecând pe lângă altarul de la Poarta Dragonului, săpat direct în stâncă. Dură mai mult de o oră ca să ajungă la sanatoriul muncitoresc de la Baiyukou, unde coborâră o pereche de tineri și o bătrână în tunică și pantaloni negri ducând un coș cu pui. La Baiyukou, Sarah porni pe jos, depărtându-se de lac, de-a lungul unei alei umbrite de pini. O chinezoaică tânără, în blugi și cămașă albă simplă, aștepta la umbră.

Sarah ezită. Venise primul moment primejdios. Oftă - fusese liniștitoare postura de turistă timp de douăzeci și patru de ore. Fata nu spuse nimic, dar întinse o monedă tăiată neregulat în două. Sarah scoase din buzunarul ei cealaltă jumătate și o puse lângă a chinezoaicei. Se potriveau.

— Eu sunt Sarah.

Fata zâmbi, era mică și drăguță.

— Eu sunt Cheng Huiqing. Vino, te rog, cu mine.

Sarah o urmă printre arbori către un camion ruginit încărcat cu saci de îngrășăminte, parcat într-un luminiş. Șovăi din nou.

— Unde ne ducem?

Cheng Huiqing vorbea o engleză perfectă.

— Acum ești oaspetele organizaţiei „Zece Octombrie” - îţi

făgăduiesc că vom avea grijă de dumneata.

— Dar bagajele mele sunt la hotel... am o cameră reţinută acolo. Dacă dispar brusc, voi da în vileag tot jocul.

Tânără chinezoaică deschise portiera maşinii şi zâmbi iar.

— Nu. Recepţionerul şef este omul nostru. Ai plecat deja de la hotel, nota de plată ţi-a fost achitată, iar formularele necesare pentru poliţie au fost completate în sensul că dumneata te-ai înapoiat la Hong Kong. Bagajele ţi-au fost strânse şi te vor ajunge din urmă. În mod oficial, diseară te vei fi înapoiat la Hong Kong. Am avut grijă de toate.

Brusc, Sarah se simţi foarte vulnerabilă. Necazul cu trecerea în ilegalitate consta în a-ţi restabili statutul când voiai să dobândești legitimitatea. Nu urcă în camion.

— Şi atunci cum ies din ţară după ce se termină întâlnirea asta?

— Te vom duce în zona economică specială Shenzhen şi îţi vom da documente pentru o excursie de o zi la Macao - cu ele vei face traversarea înapoi, la Macao, şi tot așa spre Hong Kong.

— Dar Shenzhen se află la mai mult de șapte sute de mile!

— Nu-ţi face griji, Sarah, îţi făgăduiesc - suntem mai bine organizaţi decât crezi.

Sarah urcă în camion și se așeză lângă fată, care porni zgomotosul motor cu petrol. Nu-i plăcea povestea asta, dar trebuia să se încreadă în ei. Camionul înainta hurducându-se pe un drumeag de noroi uscat până ajunseră la un drum pavat, frânele scoţând scrâșnete de metal frecat pe metal.

— Îmi pare rău, zise Cheng Huiqing, cu un zâmbet jenat. Marea economie socialistă nu are la vânzare saboţi de frână.

Camionul prinse viteză, și înaintară într-un vacarm de zdrăngănituri, ca și cum rabla era pe cale să se desfacă în bucăţi.

Fata conducea cu grijă, cu o viteză în jur de treizeci de mile pe oră. Camionul, de fabricaţie chinezească, se zguduia făcând-o pe Sarah să dea din când în când cu capul de plafonul maşinii.

— Vorbeşti o engleză perfectă, spuse ea. Unde ai învăţat?

Huiqing izbucni în râs.

— La Oxford. Mi-am luat diploma în filozofie la Lady Margaret Hall. M-am născut în Hong Kong, dar m-am înapoiat în China.

Treceau pe lângă ferme dărăpănate, cu acoperişuri de stuf, un ţăran cu pălărie de pai îşi mâna porcii de-a lungul drumului, un altul se împleticea pe lângă el, cocoţat pe o bicicletă.

— Unde ne ducem? întrebă Sarah.

— În munţi, în nişte peşteri. Au fost pregătite pentru întâlniri şi amenajate cu locuri pentru dormit şi masă.

— Şi cu cine urmează să mă întâlnesc?

— Cu câţiva dintre liderii noştri. În etapa asta îi vei cunoaşte pe toţi cu denumirile lor conspirative, dar ei sunt împuterniciţi să trateze cu dumneata în numele mişcării.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că drumul era pustiu, apoi coti, intrând pe un drumeag noroios, umbrit de arbori, care urca pieptiş. Când trecu într-o viteză inferioară, motorul începu să urle pe un ton chinuit, mai înalt, şi roţile din spate alunecară pe pietrişul nebătătorit, dar continuau să urce.

— Mai avem mult de mers... povesteşte-mi despre dumneata, Sarah.

— Sunt Sarah Cable şi lucrez pentru Ministerul de Externe şi Commonwealth, cu baza în Hong Kong.

— Asta-i tot?

— Este tot ce trebuie să ştii dumneata deocamdată. Îmi pare rău - nu mi se îngăduie să spun mai mult de atât.

— Înţeleg foarte bine. Atunci vorbeşte-mi despre Anglia - nu m-am mai dus acolo niciodată şi deseori îi duc dorul. Ai fost vreodată la Trout at Godstow[22], pe Tamisa? Este una dintre bodegile mele preferate.

---

[22] în lb. engl.: Păstrăvul de la Godsow (n. t.).

Luther se simţea triumfător în timp ce mergea în pas de plimbare pe lângă lacul din Hangzhou. Josie avea să se înapoieze în curând, iar el primise mai adineauri un telefon de la Beijing. Răpirea lui Benjamin Foo fusese încă una dintre ideile neinspirate ale ministrului - ca şi arestarea lui Tang Tsin dar cel puţin fusese aplicată eficient. Bătrânul era şi acum inconștient de pe urma sedativelor pe care i le injectaseră în aşteptarea interogatoriului la care avea să fie supus la Shanghai. Luther intenţionase să-l lase pe Foo în libertate, în aşa fel ca acesta să-i poată conduce până la liderii mişcării „Zece Octombrie" şi, la început, ordinul de răpire a lui Foo îl înfuriase, dar acum, idioţii din Hong Kong o trimiseseră oricum pe Cable. Ea va sluji scopului său... iar Foo, sub presiunea interogatoriului, ar trebui să aibă multe lucruri de spus.

Când auzi o mașină pe drum și zgomotul unei portiere trântite, se grăbi să se întoarcă acasă. Josie își aruncă braţele pe după gâtul lui, faţa ei cu trăsături delicate, de vietnameză, zâmbindu-i cu gura până la urechi. O strânse cu putere la piept.

— Mi-a fost dor de tine, păsărică. Ai venit direct de la Shanghai?

Cu părere de rău, ea își întrerupse sărutul îndeajuns de mult timp cât să poată vorbi.

— Da, m-au adus tot drumul cu mașina - o mare cinste. Foo este în siguranță, sub lacăt. A fost foarte uşor.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am căţărat pe terasa lor când erau singuri, în jur de miezul nopţii - soţii Foo discutau și n-au auzit nimic - și l-am doborât izbindu-l cu un ciorap plin cu nisip. Wah Cheong a procedat la fel cu soţia lui. Apoi le-am făcut amândurora injecţii, și l-am cărat pe Foo până la barca pe care ai închiriat-o tu în Hong Kong... Zece minute mai târziu ne aflam în China. Încreţi nasul. Indivizii pe care i-ai angajat o dată cu barca miroseau tare urât. Oh... și un slujitor al casei s-a trezit și a încercat să intervină, aşa că a trebuit să-l ucid.

Luther merse după ea în bucătărie, unde Josie se apucă să fiarbă un ibric de ceai.

— Acum vom avea o zi sau două de petrecut împreună, nu-i așa? Înainte să pleci la Shanghai?

Luară ceaiul şi bolul afară, în grădina aşternută cu pietriş situată la un nivel mai jos, chiar în spatele casei, sub pereţii roşii şi streşinile aurii; se cocoţară unul lângă altul pe un zid scund.

— Ai verificat conturile de la bancă? întrebă el.

Ea se încordă.

— Da. Toate fondurile există, în Hong Kong şi la Shanghai. Avem o mulţime de bani, Luther, însă îmi va fi dor de China. Chiar trebuie să plecăm?... Vor fi foarte supăraţi cei de la Beijing?

— Dacă nu plecăm, ne vom prăbuşi împreună cu toţi ceilalţi când se vor dezlănţui violenţele.

Vorbea răstit, ca şi cum s-ar fi plictisit să explice aceiaşi lucm iar şi iar.

— Îi vor nimici pe asupritori şi în categoria asta intrăm şi noi. Dacă am putea să rămânem liniştiţi aici, în locul acesta frumos, aşa aş face.

— Așadar, plecăm pe furiş în Australia sau în America? Dispărem pur și simplu? Putem să dispărem?

El dădu afirmativ din cap și o trase spre el.

— Va trebui să ducem la bun sfârşit treaba pentru care plătesc ei... dar este cu adevărat ultima. Cei de la Beijing sunt realişti, poate că nu ne vor urmări.

Ochii ei exprimau spaimă.

— Cunoaștem prea multe secrete... ne vor urmări și, dacă pot, ne vor ucide, știi și tu asta. Ne îndreptăm spre o mare primejdie.

— Vom fi în primejdie și dacă rămânem pe loc.

Zâmbi și înălță din umeri.

— Voi avea grijă de tine, îți făgăduiesc.

— Dar să nu pleci fără mine, Luther. Dacă îi trădezi și mă lași aici, să răspund pentru tine, se vor purta rău cu mine.

Schiță o grimasă, părând tânără și vulnerabilă, ca o adolescentă drăguță, deși avea aproape treizeci de ani.

— Mă vor vârî într-o celulă de închisoare infectă, îmi vor da o

mâncare oribilă şi mă vor împuşca în ceafă.

El se ridică, dominând-o cu înălţimea lui, şi o cuprinse în braţe, zâmbindu-i protector.

— Mai târziu te voi duce la cină la Pavilionul de Jad Negru. Ţi-ar plăcea?

Complexul de peşteri săpate ca un fagure adânc în coasta unui munte se afla la aproximativ cincizeci de mile la nord de Kunming. Era noaptea târziu când sosiră, şi Sarah se simţea înţepenită după călătoria aceea care îi frânsese oasele. Cheng Huiqing continua să pară proaspătă şi voioasă, dar era clar că ea avea o energie fizică şi psihică ieşită din comun. Din sporovăiala ei pe durata îndelungatei călătorii, Sarah aflase că tânără chinezoaică era fiica unui refugiat adăpostit în Hong Kong, care se descurcase bine şi devenise posesorul unei modeste averi lucrând în domeniul textilelor. Cheng Huiqing avusese rezultate bune la şcoală, aşa că el o trimisese la universitatea din Hong Kong; ea continuase însă studiile, ajungând să obţină un doctorat în chimie la Oxford. Revenită în Hong Kong, predase cursuri la politehnică şi îl ajutase pe tatăl său în afaceri până acum trei ani, când se implicase în acţiunile opoziţiei.

Cheng Huiqing parcă maşina într-o viroagă, printre câţiva bolovani; lumini slabe se aprinseră şi siluete de chinezi înarmaţi cu puşti demodate le înconjurară. Câţiva ridicară ameninţător mitraliere, iar lămpile care lăsau să le cadă pe feţe o lumină galbenă arătară că jumătate dintre acele persoane erau femei. În timp ce se trăgeau peste camion plase de camuflaj, Sarah o urmă pe Huiqing într-o peşteră, de-a lungul unui tunel, până într-o mică încăpere săpată în stâncă, unde se aflau două paturi de campanie, plase contra ţânţarilor şi - în colţ, în spatele unui paravan de hârtie - un closet chimic.

— Regret că este cam primitiv, se scuză Huiqing, turnând un ceai verde aburind dintr-un termos. Dar cred că vei dormi bine.

Sarah se trezi pe la opt şi constată că Cheng Huiqing plecase. Se

spălă la repezeală cu apă dintr-un ulcior aflat pe o comodă pentru ceai, deschise o ușă de lemn și ieși într-un tunel de piatră luminat de becuri electrice fără abajur, care atârnau din tavan pe toată lungimea lui. Chinezoaica apăru aproape imediat și o conduse pe Sarah la aer liber, oprindu-se chiar la intrarea tunelului.

— Nu mergem mai departe, îi spuse zâmbind. Nu vrem să fim depistaţi din văzduh.

— Ce anume este acest loc?

— Un soi de adăpost antiaerian construit de armata naţionalistă în timpul războiului împotriva Japoniei. A fost uitat de mai mulţi ani, până când mişcarea „Zece Octombrie” l-a redeschis, acum șase luni.

Stând în picioare sub baldachinul alcătuit de surplomba care ascundea intrarea, Sarah nu-şi putea lua ochii de la priveliştea munţilor şi lanurilor luminate de soare.

— Aveţi o ţara nemaipomenit de frumoasă.

Huiqing închină capul, surâzând.

— Mulţumesc. Dar actualmente este și destul de săracă, și turbulentă. Trebuie să mai facem rost de ceai și de ceva de mâncare.

— Când mă voi întâlni cu liderii voștri?

Chen Huiqing încetă să mai zâmbească și păru puțin stânjenită.

— A avut loc un mic atac banditesc și încă n-au sosit, dar sunt sigură că nu va trebui să aștepți mult.

Pe Sarah o cuprinse un brusc sentiment de nesiguranță.

— Vrei să spui că am făcut tot drumul ăsta la cererea lor și că ei nici măcar nu se află *aici?*

Tânără chinezoaică dădu din cap cu un aer nefericit.

— Nu, îmi pare foarte rău, dar într-o țară de asemenea dimensiuni e greu să călătorești pe ascuns, și uneori lucrurile nu decurg bine. Încearcă, te rog, să înțelegi. Vor fi aici astăzi sau mâine.

Când chinezoaica reintră în tunel, Sarah dădu afirmativ din cap, dar voioșia cu care se trezise îi pierise. Ceva nu mergea cum trebuie, era îngrijorător, iar ea începu să se simtă amenințată de o mare primejdie.

Nairn avea o memorie bună pe termen lung și în stare să rețină multe amănunte, dar înainta în vârstă, și uneori ținerea de minte îl trăda. Încă de când primise apelul telefonic al lui Gatti, ceva îl tot sâcâia, o informaţie dintr-un caz anterior, care purtase același nume de cod - Scorpion, dar folosit de englezi sau de americani, nu de către chinezi. Se întâmplase cu zece sau cincisprezece ani în urmă, iar de atunci el se ocupase de foarte multe cazuri, după cum stăteau mărturie durerile lui din piept și slăbiciunea tot mai accentuată a trupului. Într-un târziu se duse la fereastră și privi traficul de la ora de vârf, mai aglomerat pe Westminster Bridge. Soarele asfințitului strălucea pe gresia clădirii Parlamentului, de partea cealaltă a râului. După zece minute, cu o oarecare ezitare, ridică receptorul telefonului său privat și formă un număr la Moscova. Peste un minut discuta cu o funcționară superioară de la GRU[23], o realizare posibilă doar în ultimii doi ani, unul dintre ciudatele avantaje secundare ale *glasnost*-ului. După surpriza inițială, femeia se arătă foarte prietenoasă.

— Există vreo posibilitate pentru a aranja o întâlnire, întrebă el, sau poate o convorbire telefonică în condiții de absolută securitate?

Glasul grav, cu accent rusesc al femeii izbucni în râs.

— Cât de mult s-au schimbat vremurile, sir David! Știi ce? Se întâmplă ca poimâine să plec în Libia, în drum petrecându-mi o noapte la Roma. Fixează o oră și un loc și voi privi cu interes o întâlnire cu dumneata. Nu promit nimic, dar dacă e vorba de o problemă de interes reciproc - așa cum afirmi - cine știe? E posibil să te pot ajuta puțin. Nu-mi închipui că e necesar să implicăm și ambasadele noastre?

— Spasiba - „mulțumesc", aș prefera să n-o facem, replică Nairn, în rusește. La capătul arterei Via della Conciliazione, pe dreapta, foarte aproape de piața Sf. Petru, se află o cafenea. I-am uitat numele, dar

[23] General Recruting Unit (lb. engl.) - Central General de Recrutare (n. t.).

ți-ar conveni, să zicem, ora prânzului?

— În apropiere de Vatican? răspunse ea, râzând iar. Ah, ei bine, de când cu Gorbaciov, nimic nu mai e la fel. Ce aiureală înspăimântătoare! Noi - agenţii secreţi - trebuie să fim uniţi. *Dasvidania.*

17

Contraamiralul în retragere Erwin Smith își petrecea câteva zile acasă, în Maryland, după ce părăsise Spitalul Naval din Bethesda. Operaţia de hemoroizi fusese mult mai dureroasă decât se aşteptase, dar, stând pe colacul lui de cauciuc, rapoartele de la Hong Kong i se părură atât de îngrijorătoare încât se hotărî să se întoarcă la datorie. Fără nici un avertisment prealabil, sosi în dimineaţa de după convorbirea telefonică a lui Nairn cu Moscova și pe la începutul serii îl invită pe Tom Rumbelow la un pahar. La ora șase ședeau pe balconul biroului său de pe Peak, panorama zgârie-norilor de la nivelurile mai joase întinzându-se până departe, sub ei. Amiralul sorbi din paharul său cu whisky și se uită în ochii lui Rumbelow fără a-și ascunde dispreţul.

— Așadar, nu ești în stare să dai de urma lui Scorpion, l-ai pierdut pe Foo, iar acum suspectezi singurul om valoros, realmente util, pe care-l avem la Beijing? Sfinte Dumnezeule!

Gura lui Rumbelow se încleștă. Omulețul cu faţă de vulpe și cu pronunție tărăgănată, sudică, îi era profund antipatic. Erwin Smith era originar din Carolina de Sud. Ajunsese până la rangul de „contramiral" lucrând la aprovizionare și nu văzuse niciodată vreun glonț tras în focul luptei, dar vorbea de parcă el singur ar fi câștigat războiul coreean. Dar aici era teritoriu britanic și Rumbelow însuși era șeful bazei SIS. Actualmente, Smith era doar egalul lui în rang, iar americanii se aflau aici în calitate de oaspeţi. Ticălosul nu avea nici un drept să-i vorbească așa.

— Este o operaţiune comună, Erwin, suntem răspunzători în egală măsură.

— Fapt e că, totuși, veriga slabă o constituie dispozitivul tău, Tom, și treaba asta mă cam îngrijorează.

— Nu sunt deloc de aceeaşi părere, dar nu are rost să ne certăm pe tema asta. Problema imediată este Tang Tsin.

— Bun, și ce nu-i în ordine cu Tang Tsin?

Înainte de a răspunde, Rumbelow privi o vreme în jos, spre port. Se aflau la o asemenea înălţime încât zgomotul traficului ajungea slab până la ei; maşinile şi tramvaiele se mişcau parcă silenţios prin centrul oraşului, feribotul Star care făcea traversarea spre Kowloon semăna cu o jucărie.

— Ştim că te-ai înapoiat doar de câteva ore, spuse, vorbind lent, dar ai avut timp să te uiţi astăzi la vreunele dintre materialele lui?

— Mda... le-am citit.

— Ei bine... nu ţi se par ciudate?

— În ce sens?

— Mai înainte erau bune, dar alcătuite din crâmpeie fără legătură între ele... acum sunt prea fluente. Informaţiile sunt prea multe, prea apropiate de ceea ce ne trebuie nouă. Cred că lucrează sub control - nu mai este liber.

Amiralul mormăi și se întoarse în răcoarea biroului său, ca să-și aprindă un mic trabuc. Se aşeză fără fasoane lăsându-l pe Rumbelow să-și găsească un scaun cu spătar drept din faţa mesei: o fi fost Hong Kong-ul britanic, dar clădirea aceasta le aparţinea americanilor și în viaţa reală el era partenerul principal.

— Desigur, am remarcat schimbarea. Aşadar, care e teoria ta?

— Scorpion l-a dibuit și chinezii l-au închis; supus interogatoriilor, el le-a dat toate amănuntele privitoare la munca lui pentru noi, iar acum ei alimentează locurile secrete pentru depunerea informaţiilor cu materiale falsificate.

— Cred că e posibil.

Amiralul scoase un inel de fum care pluti în sus până când

curentul ventilatorului de pe tavan îl risipi.

— Roper nu l-a mai văzut pe Tang după ce tipul acesta a fost avansat, deoarece își petrecea foarte mult timp pe aici. Vreau ca el să se înapoieze oricum la Beijing pentru câteva zile, ca să lămurească unele aspecte și să verifice în același timp și ce se petrece cu Tang. Ce zici?

— Ar fi de mare ajutor, Erwin.

Simţindu-se uşurat, Rumbelow se ridică, pregătindu-se să plece.

— Poate că-mi vei aduce la cunoştinţă rezultatul.

Amiralul nu-şi părăsi fotoliul, ci își îndreptă din nou atenţia asupra dosarului din faţa sa, ca şi cum ar fi concediat un subaltern.

— Bineînţeles. Ai vreo veste de la Cable? Sau de la Foo?

— Mă tem că răspunsul e nu la ambele întrebări.

— Splendid!

Omuleţul se uită drept prin Rumbelow.

— Fii bun și mută-ţi fundul de-aici, Tom, înainte să ţi-l umple cineva cu alice.

Celula – fără ferestre - se afla sub nivelul solului, era umedă și rece. O lumină galbenă ardea în spatele unui geam gros din peretele de piatră, dar atât de slabă, încât încăperea se afla pe jumătate în întuneric. Foo şedea pe jos, într-un colţ, fiindcă nu exista nici un mobilier, şi își mişca din când în când gleznele legate în lanţuri. Îl durea capul din cauza drogurilor şi îi era o sete cumplită. Când lucrase pentru englezi, se pregătise cu grijă pentru un asemenea moment, dar acesta nu sosise niciodată. În recentele lui misiuni în China se simţise destul de în siguranţă, dar acum, că-l prinseseră, era pregătit. Avea să tacă orice i-ar face ei și deja se împăcase cu gândul că era improbabil să scape cu viață. Se gândea foarte mult la Ruth, la David şi la micuţa Hannah, centrul vieţii lui, şi dacă așa era să fie, va muri iubindu-i; însă când va sosi momentul, își va goli mintea de toate aceste gânduri, fiindcă trebuia să-și concentreze întreaga voinţă pentru a rezista.

Se auzi un zăngănit de chei, ușa se dădu de perete și un paznic cu chipiu cu cozoroc intră, aducând un bol de orez și o cană de tinichea cu apă. Le puse pe pardoseală și plecă fără un cuvânt. Mâinile lui Foo erau încătușate, ca și picioarele, așa că ajunse cu greu la apă. Fu o uşurare să-şi mai potolească setea, dar nu exista lingură cu care să mănânce orezul și oricum nu îi era foame. Însemna că îl pregăteau pentru interogatoriu.

Sarah își petrecu toată ziua umblând fără rost prin peşteri, din ce în ce mai frustrată. În cursul dimineţii făcu o plimbare pe coasta muntelui, împreună cu Cheng Huiqing. Priveliştile suprafeţelor stâncoase și ale lacurilor albastre erau splendide, dar Sarah era nervoasă. Se aflau la mare depărtare de Kunming, singurul mijloc de transport părea să fie camionul acela ruginit iar din noaptea în care sosise nu mai vorbise cu nimeni în afară de Cheng Huiqing.

— Cine mai este aici? întrebă pe un ton dezinvolt.

— Numai paznicii pe care i-ai văzut noaptea trecută. Ei stau aici în permanență.

— Așadar, am făcut tot drumul acesta și nu există nimeni cu care să vorbesc?

— Deocamdată nu... Îmi pare rău.

— Și unde e domnul Foo? Trebuia să vină și el, nu-i așa?

— Așa cred, dar nici el n-a sosit până acum.

Bănuielile lui Sarah sporeau.

— Să știi că nu pot rămâne aici o veşnicie... riscul e prea mare. Dacă până mâine la vremea asta nu apare nimeni, aş vrea să mă duci înapoi și să-mi aranjezi transportul până la Hong Kong.

Huiqing căpătă o expresie hăituită.

— Dar e foarte important Sarah, nu vrei să mai stai puţin?

— Dacă-i așa de al dracului de important, de ce nu se află și ei aici? Unde naiba sunt?

Tânără chinezoaică zâmbi, cerându-și scuze.

— Știu că vor sosi în curând, e extrem de greu să călătorești...

Cele două femei parcurseseră un traseu circular și acum se apropiau iarăși de intrarea în peșteri. Când trecură prin dreptul unui grilaj de ventilație montat în stâncă, Sarah auzi zumzetul slab al unui generator; se întrebase de unde provenea electricitatea.

— Douăzeci și patru de ore, decretă Sarah hotărât. Altminteri toate înțelegerile sunt anulate. Regret, dar pur și simplu nu-i deloc bine. Ai cât de cât idee de primejdia la care mă expuneți? Dacă nu sunteți în stare să vă organizați dracului revoluția, sau cum vreți să-i ziceți, mai bine decât atât, guvernul meu nu vrea să joace nici un rol în treaba asta.

Generalul-maior Kirova sosi la cafeneaua din Roma într-o mare limuzină Zil cu suport pentru drapel dar fără nici un drapel, urmată de o altă mașină în care se aflau patru bodyguarzi și care opri lângă bordură, la aproximativ cincizeci de metri mai în spate. Deoarece întâlnirea trebuia, în principiu, să fie secretă, limuzina porni repede înainte și parcă în Piața Sf. Petru, la capătul străzii. Nairn se ridică în picioare când femeia căruntă se îndreptă spre el, în lumina soarelui de primăvară. Era îmbrăcată într-un taior de tweed albastru și Nairn o recunoscu după fotografiile din dosarul ei, deși era mult mai atrăgătoare decât se așteptase. Cândva fusese foarte frumoasă... acum arăta bine, cu ochi inteligenți, pătrunzători, în care se citea mai mult decât o urmă de compasiune.

Își strânseră mâinile și ea îl privi drept în față, curioasă.

— Sir David, spuse într-o engleză corectă, de foarte multă vreme doream să vă cunosc.

— Și eu pe dumneavoastră, doamnă general. A fost un gest amabil din partea dumneavoastră, că ați venit. Ați vrea să beți ceva?

— Un Campari cu sifon, mulțumesc.

Două dintre gorilele de la GRU rămaseră în mașină, celelalte coborâră, stând de pază, în picioare, de o parte și de alta a cafenelei, asigurându-se că nimeni să nu se apropie prea mult. Alți doi bodyguarzi apărură din mașina parcată în fața catedralei Sf. Petru și

începură să patruleze cu un aer atent și amenințător. După ce aduse paharul cu Campari și un whisky pentru Nairn, chelnerul se retrase în local. Un trecător, neștiind nimic despre complicatele măsuri de securitate, ar fi putut să-i asemuiască pe cei doi cu un cuplu în vârstă aflat în vacanță. Nairn înălță paharul.

— Nadia Alexandrovna Kirova, spuse zâmbind, E ciudat să vă cunosc așa, după atât de multă vreme. Felicitări pentru Ordinul Lenin ce v-a fost acordat.

— Mulțumesc, răspunse ea, zâmbindu-i la rândul ei. De obicei, la serviciul meu încă mi se mai spune pur și simplu, „Kirov”, dar, dacă doriți, astăzi voi fi feminină.

Aruncă o privire spre domul catedralei Sf. Petru care se contura dincolo de fântâni și de stolurile de porumbei din piață, dominat de o cruce care sclipea aurie în soare, și păru pe punctul de a se referi la ciudățenia locului lor de întâlnire, dar renunță și luă o sorbitură de Campari.

— *Na zdarovie* - sănătate. Mi-a părut rău să aflu că nu v-ați simțit bine.

Nairn avu o ușoară tresărire.

— Și cum de ați aflat doamnă general... deși este amabil din partea dumneavoastră că menționați acest lucru?

— De la un prieten comun, sir David. Arătă cu mâna spre Vatican. Ați mai fost vreodată aici?

— De multe ori... și dumneavoastră?

— Niciodată. De cincisprezece ani n-am părăsit teritoriul Uniunii Sovietice și al aliaților săi. Dacă țara mea nu s-ar afla într-o situație atât de dificilă, m-aș bucura foarte mult de felul în care au evoluat lucrurile în ultima vreme. Ezită o clipă. Ei bine, sir David? Dumneavoastră și cu mine suntem doi profesioniști care știm o mulțime de amănunte unul despre celălalt - întotdeauna am urmărit cu mare interes cariera dumneavoastră. Sper că vom putea lua prânzul împreună, ceea ce ne va permite să ne comparăm puțin însemnările, dar se pare că aveți o problemă anume. Cum aș putea să

vă ajut?

— Acum aproape doisprezece ani, dumneavoastră, doamnă general, şi cu mine ne-am încrucişat săbiile... în Hong Kong, dacă-mi amintesc bine. Vă mai aduceţi aminte de Golovkin?

Disidentul Nikolai Golovkin fusese ucis prin împuşcare la graniţa dintre Austria şi Ungaria şi murise agăţându-se de sârma ghimpată la un metru de libertate, dar nici unul din ei nu avea de gând să pomenească despre acest amănunt.

— Da, desigur.

— Există ceva ce-mi amintesc referitor la timpul petrecut de el în Orientul Îndepărtat - poate în Manciuria, sau în Coreea - care ar putea să aibă o legătură cu o problemă de care mă lovesc acum. Deoarece este implicată şi China, m-am gândit că ar fi posibil că interesele noastre să coincidă. Ce credeţi?

Ea îl privi atent, gânditoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebarea aceea.

— Hai să facem o plimbare pe jos, sir David. Se ridică, iar gorilele se apropiară imediat ca s-o protejeze. Ambasadorul meu mi-a dat un permis de liberă trecere care ne va îngădui să intrăm - în grădinile Vaticanului.

18

La mare depărtare spre nord-vest, Nick Roper sosi înapoi, la Beijing. În seara următoare, luminată de un asfinţit stacojiu, un marinar îl aduse de la aeroportul Shoudu cu un Chevrolet negru. Nick se gândea la Sarah, dorindu-și să o știe în siguranță, dorind s-o țină în braţe. Oare ce conta mai mult pentru el - forţa caracterului sau atracţia trupului ei? Probabil prima variantă, deși cea de care avea el nevoie pentru moment era cea de-a doua. Roper oftă, privind prin fereastra mașinii nesfârșitele șiruri de biciclete ce înaintau clătinîndu-se, panourile luminate de reflectoare, cu gigantice caractere chinezeşti, roşii şi aurii, şi cu imagini idealizate ale unor neînfricaţi ostaşi ai Armatei Populare de Eliberare, apărând nişte ţărani în timp ce aceştia, fericiţi, împrăştiau cu lopata excremente pe pământurile comune. Câtă deosebire faţă de realitate! Până cu câteva săptămâni în urmă îi plăcuse Beijing-ul, deoarece acesta continua să fie cel mai frumos oraş din lume, dar acum i se părea ameninţător şi apăsător. Îi era greaţă de orice avea vreo legătură cu China și ar fi vrut să fie departe de ea, în cealaltă parte a lumii, împreună cu Sarah.

Maşina nu-l duse la ambasadă, ci îl lăsă în apropiere de staţia Guang'anmen, de unde luă un taxi. Ultima jumătate de milă o străbătu mergând pe jos și cotind din largul bulevard pe străduța pe care locuia Tang Tsin. Nu mai fusese niciodată acolo, dar Tang i-o descrisese și îi spusese cât de mult îndrăgea vechea clădire, ca pe un refugiu față de restul lumii. Știa exact care era poarta lui Tang: o ușă de lemn într-un perete de piatră înalt, cu o înălțime de doi metri și

zece și bătută cu buloane de fier. Nu exista nici o sonerie, așa că Nick bătu în ușă. Deși se înserase și aleea era pustie, nu voia să facă mult zgomot, atrăgând atenţia asupra sa, dar, când nu primi nici un răspuns, bătu din nou. Dacă Tang mai era în libertate, la vremea asta trebuia să fie acasă.

După două sau trei minute văzu un bărbat care se apropia din întuneric, împingând o bicicletă. La început crezu că era Tang, dar când reuşi să-i desluşească faţa, îşi dădu seama că se înşelase. Bărbatul purta uniforma cenuşie a unui „cadru”. Roper încremeni, dar nou-venitul nu-l apostrofă; ba chiar păru gata să treacă repede pe lângă el, ferindu-şi privirea, până când Roper îi vorbi în dialectul mandarin:

— Aici mai locuieşte aceeaşi familie, tovarăşe?

Ochii care se întoarseră spre el erau înfioraţi, clipind des pe o faţă care arăta că nu voia să fie implicată în vreun necaz.

— Nu, casa e goală de săptămâni întregi.

— Ştiţi unde au plecat?

— Cu ce drept întrebaţi?

— Doar ca prieten, tovarășe.

Omul dădu din cap.

— Îi sunteţi *prieten?*

Nu își ascunse destul de bine rânjetul ironic.

— Păi, el a plecat acum vreo săptămână, iar soţia și copii - acum câteva luni. Dacă-i sunteţi prieten, de ce nu ştiţi *dumneavoastră* unde se află? Eu, unul, nu ştiu nimic.

Se îndepărtă în grabă, intrând pe o poartă învecinată, purtarea lui arătând clar că ştia că Tang Tsin avea necazuri cu autorităţile și că tot asta trebuie să fie și situaţia lui Roper. Nick se grăbi să plece în direcţia opusă, conştient de existenţa unor ochi care-l pândeau... dar când, ajuns la colţ, întoarse capul să se uite înapoi, străduţa părea să fie pustie.

În dimineaţa următoare plouă - ploaia aceea pătrunzătoare, care te

udă până la piele și pe care se pare că n-o găsești decât în Orient. Stând la intrarea în peșteri, Sarah privea stropii ce se repezeau oblic în jos, șuvoaiele de apă ce spălau pietrișul de-a lungul coastelor muntelui, pârâiașele noroioase care antrenau pământul nebătătorit. Nu se aventură să iasă afară, iar Cheng Huiqing dispăruse în tunel, spunând că va folosi radioul pe unde scurte. O lăsă pe Sarah stând pe vine la intrare și citind un exemplar obosit al romanului *Journey into Fear*[24] de Eric Ambler, pe care îl găsise într-una dintre peșteri. Era îngălbenit de trecerea timpului, datat 1944, și trebuie să fi fost lăsat pe vremea războiului, de vreun soldat englez sau american.

Diverse personaje îmbrăcate în salopete intrau și ieșeau repede, zâmbindu-i vag lui Sarah, dar, în afară de Cheng Huiqing, nimeni nu-i vorbea. Întregul scenariu începea s-o calce pe nervi. După aproximativ o oră, tânăra chinezoaică reapăru cu o expresie triumfătoare.

— Trei membri ai consiliului nostru vor fi aici în cel mult o oră și ceva! Vei putea să-ți duci la bun sfârșit treaba și să pleci de aici în seara asta.

Veniră să-l ia pe Foo când el moțăia într-o poziție incomodă, proptit în colțul celulei. Ceasul îi fusese luat și nu exista nici o fereastră, dar ceasul lui biologic îi spuse că trebuia să fie în jur de amiază. Doi bărbați în uniformă: obișnuitele șepci cu cozoroc, tunici de un verde măsliniu, pantaloni mototoliți și papuci, obișnuitele chipuri inexpresive. Îl smuciră, ridicându-l în picioare, și îl împinseră cu brutalitate pe coridor unde aproape că se prăbuși, lovindu-se de perete.

— Urmează-mă! se răsti unul dintre ei în dialect cantonez.

Foo merse după el, târșâind picioarele, simțind cum oțelul cătușelor îi taie gleznele, și cei doi îl ajutară să urce treptele de la capătul coridorului.

---

[24] În lb. engl.: Călătorie în domeniul fricii (n. t.).

Încăperea destinată interogatoriilor se afla la nivelul solului - goală și cu o fereastră cu bare ce dădea spre o curte, Foo înregistra fiecare detaliu: probabil că se aflau într-un soi de închisoare, poate în Canton sau la Shanghai, deoarece fereastră era deschisă și de dincolo de perete se auzea zgomotul unui trafic rutier intens. Dacă va exista vreo șansă de evadare, el trebuia să știe tot ce se putea. Se opri în picioare în fața mesei de lemn, uitându-se la un bărbat în jur de treizeci de ani, cu un chip neted, impasibil, cu ochi total lipsiţi de orice sentiment sau de compasiune. Scaunele erau toate de lemn, masive şi prinse cu şuruburi de pardoseală.

Trecuse de ora trei după-amiază când Sarah auzi elicopterele. Intrigată, se depărtă de intrarea tunelului şi se uită spre cer. Sus, profilându-se contra soarelui, trei siluete se îndreptau zumzăind spre ei, încă la o depărtare de aproximativ o jumătate de milă. Cheng se ivi imediat lângă ea.

— Nu știam că vor veni pe calea aerului, spuse Sarah. E puțin cam vizibil, nu-i așa? Îmi închipuiam că vor sosi pe drum.

Chinezoaica aduse un binoclu și studie cu atenție siluetele zburătoare.

— Fir-ar al dracului! bombăni ea. Nu pot să văd nimic - soarele îmi intră drept în ochi.

Alţi patru chinezi își făcură apariţia, alăturându-li-se și uitându-se spre cer. Purtau puștile lor vechi, Lee Enfield, și păreau îngrijoraţi. Deodată, Cheng Huiqing păru și ea îngrijorată.

— Oh, nu! exclamă ea, înăbușindu-și un strigăt. Ăsta nu-i consiliul nostru... este armată. Ne-au descoperit și în două minute vor fi aici!

Se întoarse spre ceilalţi chinezi și le dădu o serie de ordine răstite, într-un dialect necunoscut lui Sarah. Ei o luară la fugă înapoi în tunel.

— Vino cu mine, îi spuse apoi lui Sarah. Ne vom duce sus, în munţi, într-un loc tainic pe care-l știu eu. S-ar putea să reușim să ajungem acolo înainte ca ei să aterizeze... Aleargă cât te ţin picioarele!

O porni la goană în josul pantei, apoi urcă pe cealaltă latură a văii

strâmte, cu trupul aplecat, alergând printre bolovani ca un iepure, urmată de siluetă mai înaltă a lui Sarah. În timp ce ele se căţărau, huruitul elicopterelor se apropia tot mai mult. Sarah fugea din ce în ce mai repede, alunecând pe pietrişul nebătătorit, gâfâind când ajunseră la o cărare îngustă, pentru capre, atât de speriată încât îşi simţea inima zbătându-i-se dureros în piept.

Pe ultima sută de metri priviră în jos, spre intrarea în peşteră, de la o înălţime de cel puţin o sută douăzeci de metri deasupra acesteia, şi străbătură o fâşie de rocă aproape goală, pe o potecă lată doar atât cât să încapă un singur picior de om. Ca să-şi păstreze echilibrul, Sarah se agăţa de tufe de iarbă şi când alunecă şi se prinse de o crăpătură în stâncă, îşi rupse o unghie. În partea cealaltă, Cheng Huiqing se clătina pe un prag ceva mai lat şi arăta spre o despicătură în rocă, înaltă de aproximativ treizeci de centimetri şi lungă de vreo şapte metri. Îşi lipi trupul de marginea ei, azvârli picioarele în sus şi se strecură înăuntru.

— Acum tu! şuieră ea printre dinţi. Repede!

Sarah făcu acelaşi lucru, alunecând în crăpătură şi pomenindu-se într-un spaţiu ce cobora în pantă, înalt de aproape un metru. Îţi dădea o senzaţie de claustrofobie, dar te simţeai în siguranţă.

— De jos, ei nu pot vedea nimic.

Cheng abia dacă mai reuşea să respire şi scoase din buzunare două sticle cu apă.

— Nu trebuie decât să stăm liniştite şi să nu scoatem nici un sunet.

Înaintă ondulându-şi trupul, şi Sarah o urmă până când izbutiră să vadă în jos, spre tunel. Zgomotul elicopterelor deveni asurzitor când aparatele coborâră, aterizând unul după altul în valea îngustă din faţa peşterilor, elicelor lor stârnind nori de praf.

— Ce se va întâmpla cu prietenii tăi?

— Se vor ascunde în adâncul complexului. Cu puţin noroc, soldaţii nu-i vor găsi, iar dacă vor fi descoperiţi, se vor lupta. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu ne vor trăda. Nu ştiu unde ne-am dus şi vor nega că te-ar fi văzut vreodată. Ştiu şi ei cât de important e pentru mişcarea

„Zece Octombrie” ca primul nostru consilier din Vest să supravieţuiască.

Sarah privi în tăcere cum bărbaţi înarmaţi şi cu căşti de oţel coborau cu duiumul din cele trei nave aeriene de luptă. Se strigau ordine şi se auzi şuieratul unor fluiere în timp ce jumătate dintre ei se răspândeau pe coasta colinei, ceilalţi năvălind în gura tunelului. Cei care dispărură înăuntru purtau măşti de gaze, remarcă ea. Nici un zgomot nu lăsă să se înţeleagă că îi se opunea vreo rezistenţă, dar Sarah auzi lungi rafale de focuri de armă automată, păcănind şi reverberându-se de pereţi şi plafonul de piatră pe care ea nu le putea vedea, urmate de câteva explozii surde.

— Astea trebuie să fie grenade cu gaze lacrimogene, bombăni Cheng Huiqing.

După aproximativ zece minute, soldaţii reapărură împreună cu doi dintre paznicii mişcării „Zece Octombrie” - cu mâinile ridicate, cu sânge brăzdându-le îmbrăcămintea și împleticindu-se în timp ce înaintau prin fum. Fură azvârliţi la pământ și Sarah auzi gemete slabe când începură să fie bătuţi cu paturile metalice ale puștilor AK-47 cu care erau înarmaţi soldaţii. Părea că un ofiţer strigă la ei, punându-le întrebări, dar fără a primi vreun răspuns. Un șir de ostași - în jur de douăzeci de oameni - se mișcau încet printre bolovanii de piatră, cu armele de-a curmezișul piepturilor, căutând evident cu atenţie.

— Pe noi ne caută, zise Cheng Huiqing, părând totuși încrezătoare. Dar după câteva ore vor renunţa.

Avea dreptate. Rămaseră în despicătura aceea, sorbind din când în când apă, încă două ore, timp în care soldaţii umblară încolo și încoace pe coasta muntelui, dar fără a se apropia vreodată de ele la mai puţin de două sau trei sute de metri. Pe înserate, ostașii aruncară în aer camionul cu ajutorul grenadelor, și urcară iar în cele trei elicoptere, luându-i cu ei pe cei doi prizonieri. Motoarele vibrară, prinzând iarăși viaţă, și primul aparat se înălţă stârnind din nou un nor de praf, zgomotul motoarelor sale devenind asurzitor când ajunseră în dreptul feţei lui Sarah; celelalte două elicoptere îl urmară

pe primul la intervale de câte un minut. Când zgomotul se atenuă, cele două femei priviră în întunericul de afară, asupra căruia se lăsase tăcerea.

— Presupun că toţi ceilalţi au fost uciși? întrebă Sarah.

— Mă tem că da.

— Am rămas deci singure?

— Da, Sarah. Îmi pare rău.

19

Ruth Foo sosi, neanunțată, la două și jumătate după-amiaza. Pe clădire nu se afla nici o inscripţie cu denumirea ei, dar toată lumea știa că acolo lucrau trăsniții aceia. Ușile de sticlă se deschiseră spre un foaier murdar, în care, în spatele unei tejghele de recepţie, stătea un polițist chinez.

— Am venit să-l văd pe domnul Rumbelow, spuse ea pe un ton energic.

Polițistul se uită la ea nedumerit.

— Nu sunt sigur că avem aici pe cineva numit Rumbelow.

Omul era derutat - instrucţiunile lui spuneau clar că nu trebuia să lase să intre decât personalul având permise de liberă trecere și pe vizitatorii al căror nume figura pe lista zilnică de audiențe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni ea, nu-mi servi mie povestea asta! Pe vremuri lucram și eu aici. Spune-i pur și simplu șefului bazei că doamna Foo așteaptă și vrea să-l vadă de urgență.

— Luați loc, vă rog, zise chinezul, arătând spre un șir de scaune jerpelite, din metal și pânză, și ridicând receptorul unui aparat telefonic.

Zece minute mai târziu, spumegând de furie, se lăsa fotografiată cu un polaroid de către un alt polițist chinez.

— Asta-i realmente ceva necesar? întrebă ea, scrâșnind din dinți.

— Securitate, explică scurt omul.

Înălță ochii spre cer, ca și cum considera și el că era o nebunie, și puse poza într-un etui de plastic pe care i-l prinse de rochie. Dar pe

urmă Ruth urcă direct la etaj şi intră într-o sală de conferinţe în care o aştepta Rumbelow. „Stai de vorbă cu vizitatorii într-o încăpere goală, în aşa fel ca ei să nu poată să vadă ce se află pe biroul tău şi pe pereţi”. În trecut făcuse şi ea destul de des acelaşi lucru, aşa că nu se simţi jignită.:

— Bună ziua, doamnă Foo, o salută Rumbelow, zâmbind şi oferindu-i un fotoliu pe care îl trase mai aproape. V-ar face plăcere puţin ceai?

— Nu, mulţumesc. Am să trec direct la subiect - ce s-a întâmplat cu soţul meu?

Rumbelow luă loc de cealaltă parte a mesei şi ea observă cât de obosit şi de încordat părea. Haina lui dintr-un tweed era roasă la manşete, iar peticul de piele de la unul din coate atârna. Deşi venise cu gândul de a fi agresivă, aproape că îi fu milă de el.

— Asta este o întrebare pentru poliţia din Macao, doamnă Foo. Regret profund cele întâmplate, dar nu sunt în măsură să vă dau vreun ajutor. Îmi pare rău.

Ruth Foo îşi roti privirea prin cameră: pe perete se afla o fotografie decolorată a reginei, ferestrele dădeau spre o terasă cu câteva mese şi scaune ieftine, de plastic.

— Nu cred că-i adevărat, replică ea calm, silindu-se să pară raţională. Soţul meu a fost implicat în mişcarea „Zece Octombrie” vreme de cel puţin doi ani, fără să fi existat vreodată o primejdie cât de mică. Pe urmă vă cere ajutorul şi într-un răstimp de câteva zile este răpit de China Roşie.

— Nu există nici o dovadă în acest sens. E posibil să fi fost răpit de către una din Triade - eu, unul, nu ştiu nimic despre interesele de afaceri ale soţului dumneavoastră şi nici despre duşmanii lui.

Ruth aproape că-şi ieşi din fire.

— Nu fi atât de al dracului de insultător - Ben nu are nici o legătură cu Triadele, ca preşedinte al societăţii Swirnes, el este un om de afaceri care respectă legea, şi dumneata ştii al naibii de bine toate astea!

Rumbelow zâmbi, cerându-şi scuze.

— Îmi pare rău, nu intenţionam să vă jignesc, dar fapt este că nici unul dintre noi nu ştie - nu ştie *exact* - cine l-a luat pe soţul dumneavoastră.

— Bineînţeles că ştiţi!

Ruth izbi cu pumnul în masă şi o carafă cu apă se cutremură. Ridică glasul:

— El se află undeva în China Roşie şi ăia îl supun unor interogatorii ca să obţină mizerii referitoare la conducerea opoziţiei... şi la guvernul *dumitale*, domnule Rumbelow, la asta te-ai gândit?

— Da, ca să fiu sincer, m-am gândit.

— Ei bine, şi ce dracu' vei face în legătură cu ceea ce se întâmplă? Este soţul meu, pentru numele lui Dumnezeu! Are aproape şaizeci de ani. Dacă îl vor maltrata, va muri!

— Nu-mi pot închipui că Republica Populară ar recurge la măsuri extreme...

Ea izbi din nou cu pumnul în masă.

— Sigur că o vor face... şi ştii şi dumneata asta al dracului de bine. Trase adânc aer în piept. Ascultă, domnule Rumbelow... pe vremuri lucram în serviciul dumitale, cunosc jocul. Dacă nu-l recuperezi pe Ben în câteva zile printr-o acţiune diplomatică - sau smulgându-l din mâinile răpitorilor - guvernul dumitale o să se aleagă cu obrazul foarte pătat. Şi s-ar putea foarte bine ca soţul meu să fie mort. Ei obţin totul de la el şi înscenează un proces-spectacol. Milionarul din Macao, care era de fapt spion britanic, fusese condamnat pentru plănuirea unor acte de terorism şi pentru acţiuni subversive! O scuză al naibii de bună pentru a reveni asupra tuturor promisiunilor lipsite de însemnătate pe care le-am făcut referitor la intrarea în posesia acestor locuri cu începere din 1997. Arătă cu mâna zgârie-norii şi portul care se vedeau prin fereastră. Ei bine... negi acest lucru?

— Nu, doamnă Foo, s-ar putea foarte bine să aveţi dreptate. Daţi-mi voie să vă încredinţez că sunt în strânsă legătură cu Londra şi că încercăm să-l localizăm pe soţul dumneavoastră. Dacă există ceva

ce am putea face, credeţi-mă că se va face... necazul este că el nu are nici o relaţie esenţialmente britanică.

— Are un paşaport britanic şi o soţie englezoaică - oare asta nu-i de-ajuns acum?

— Locuia în Macao - teritoriu chinezesc sub administraţie portugheză. Au trecut mai mult de doisprezece ani de când a lucrat pentru guvernul meu.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu ne ajută cu nimic. Dar, vă rog, doamnă Foo... Avea ochi îngrozitor de speriaţi - cum Dumnezeu ajunsese să fie şef al unei baze SIS? Voi face tot ce-mi stă în puteri. O conduse până jos, la ieşire, şi îşi strânseră mâinile. Sunteţi foarte curajoasă în toată această situaţie. Voi ţine legătura cu dumneavoastră, vă făgăduiesc.

În Anglia era ora șapte și jumătate dimineaţa și David Nairn își plimba câinele pe malul râului, la Chiswick. Făcea acest lucru aproape în toate dimineţile, când se afla la Londra, ieșind cu labradorul său galben din blocul de apartamente în care locuia, trecând pe lângă localurile de pe Strand-on-the-Green și ajungând până pe Kew Bridge. Fluxul era scăzut și Tamisa curgea leneș printre limbi de pământ noroioase, dezgolite în timpul refluxului; docul de lângă clubul de iahting era ticsit de șalupe, toate înclinate cuminte în aceeași direcţie, cu fungile zbătându-se de catarge sub suflul brizei. Pe râu, un remorcher vărsa fum, luptându-se să tragă în amonte un șir de barje încărcate cu cărbune.

Bărbatul înalt, îmbrăcat într-un costum ponosit, se afla singur pe potecă și flutură voios mâna când un băiat pe bicicletă trecu pe lângă el cu o geantă doldora de ziare.

— Hei, Wellington! îi strigă câinelui. Aport, băiete!

Nairn aruncă un băţ de-a lungul ţărmului și labradorul îl recuperă, trăgând de el și gonind în jurul stăpânului său, gâfâind și împroșcând cu noroi. Nairn luă băţul și câinele lătră, legănându-și limba trandafirie peste dinţii ascuţiţi și albi, cerându-i să-l mai arunce o

dată.

Când se pregătea să azvârle bățul, Nairn remarcă două autobuze roșii care stăteau, unul după altul, pe podul Kew. Probabil că traficul era blocat, așa cum se întâmpla adesea la această oră a dimineții. Durerea se declanșă când ridică brațul: un junghi brusc și intens în mijlocul pieptului. Până să-și revină după primul șoc, suferința spori, devenind o tortură, de parcă un vătrai înroșit în foc i s-ar fi înfipt în inimă. Ultimul lucm pe care-l văzu înainte de a se prăbuși fu câinele său, sărind în sus, spre el.

Ruth Foo telefonă la biroul din Londra al lui Nairn din apartamentul avocatului ei, situat în centrul orașului. Cândva, David fusese iubitul ei, motiv pentru care ezitase până acum să ia legătura cu el. Dar Rumbelow era de o inutilitate patentă, iar ea era disperată. Avocatul o lăsă singură și Ruth formă numărul direct. După câteva pârâituri primi legătura cu celălalt capăt al lumii - orașul pe care nu-l mai vizitase de cinci ani. Îi răspunse o voce de femeie.

— Biroul lui sir David Nairn.

— Pot vorbi, vă rog, cu sir David? Numele meu e Ruth Foo, este o convorbire personală.

— Îmi pare rău, dar sir David nu se află la birou în dimineața aceasta.

— Îl voi găsi după-amiază?

— Nu... nu sunt sigură. Înțelegeți, nu se simte prea bine.

— Este bolnav? E ceva grav?

— Regret, realmente nu știu.

— Ascultați... Telefonez din Hong Kong și este ceva urgent. Va fi acasă dacă sun acolo?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot da numărul privat al lui sir David.

— Îl am deja, mulțumesc.

Ruth puse receptorul în furcă, scotoci cu degete nervoase în geantă și formă un alt număr de la Londra. De astă dată apelul răsună îndelung, până când cineva ridică receptorul de la celălalt capăt al

firului. Îi răspunse un alt glas de femeie.

— Alo, aici Alison Nairn.

Glasul acesta suna mai cald decât celălalt... și îngrijorat.

— Numele meu este Ruth Foo și chem de la Hong Kong - aș putea, vă rog, să vorbesc cu sir David?

În ciuda încordării, Ruth zâmbi - era un mod foarte protocolar de a vorbi cu femeia care era acum soția lui David, femeia cu care făcuse el dragoste în locul ei. Ruth se întrebă cum o fi arătând acea femeie. S-a îngrășat oare? își zise în gând. Și e cumva o femeie blândă? După voce părea drăguță.

— Nu, mă tem că nu puteți, spunea cealaltă. David a avut azi-dimineață un atac de cord.

— Oh, nu! Lui Ruth i se taie respirația. Este... *grav?*

— E în viață, dacă asta vreți să știți. S-a întâmplat pe când plimba câinele, înainte de a se duce la lucru. Un vânzător de ziare a auzit câinele scâncind și l-a găsit pe soțul meu zăcând fără cunoștință, lângă râu. A fost transportat în grabă la spital și acolo mă duc și eu acum.

— Îmi pare foarte rău... Sper să se însănătoșească repede. Vă rog să-i transmiteți toate... toate urările mele de bine, da?

— Desigur. Cum ați spus că vă numiți?

— Ruth Foo. Din Hong Kong. „Nici un semn de recunoaștere - ce ciudat. Oare era posibil ca David să nu-i fi spus niciodată?”

— Da, bineînțeles că-i voi transmite. Iertați-mă, dar acum trebuie să plec.

*

Amiralul se afla la exercițiile de tragere, în subsolul clădirii CIA. Nu era ceva necesar pentru slujba lui, dar îi făcea plăcere, poate în parte fiindcă niciodată nu participase la nici un fel de acțiune reală. Pentru un bărbat trecut de șaizeci de ani, avea un ochi bun și o mână sigură. Când trase șase focuri dintr-un Magnum, silueta unui soldat

chinez, decupată dintr-un carton, se dădu grotesc peste cap. Străbătând cu pași repezi cei douăzeci de metri, numără toate cele șase găuri din forma neagră și rânjită a capului. Când Gatti și Roper intrară în sală, el stătea iar în poziție de tragere, cu căștile amortizoare pe urechi, cu șapca albastră, de baseball, umbrindu-i ochii și cu ambele brațe întinse și ținând zdravăn revolverul. Ei priviră cum alte șase gloanțe smulseră așchii din țintă, acoperindu-și urechile în timp ce exploziile răsunau asurzitor în spațiul acela închis. Erwin Smith le adresă un zâmbet.

— Aveți nevoie de mine, băieți? întrebă, punând alte șase cartușe în armă, închizând magazia cu un pocnet și țintind din nou. Încă o dată și sunt al vostru.

În vreme ce ecoul împușcăturilor se potolea și mirosul de cordită era absorbit de instalația de aer condiționat, îi conduse pe cei doi înapoi, la etaj, în biroul lui. Erau primele ore ale serii, și turnă bourbon în trei pahare.

— Ți-am citit raportul, Bob, îi spuse lui Gatti, instalându-se în fotoliul său de piele.

Cu lambriurile de lemn și cu rafturile pe care se înșiruiau cărți legate în marochin, camera semăna cu un ungher dintr-un club de gentlemeni, excepție făcând drapelul american cu ciucuri aurii, pus la vedere, în colț.

— Am recepționat mesajul privitor la Devereux. Mai ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule. Mă simt pur și simplu ca un nemernic.

— Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să te simți așa. Și tu, Nick?

Roper sorbi puțin din bourbonul său.

— Tang Tsin a dispărut, domnule. E clar că a fost arestat, așa că tot ce primim de la el este gunoi, ales cu grijă pentru noi de către cei de la *Tewu*.

— Ești sigur?

— Nu este de găsit la birou și nici acasă la el, iar toți cei din jur par

speriați sau fac pe șmecherii... da, sunt foarte sigur.

— La dracu'! Amiralul pufai din trabucul său un timp, în tăcere. Și Scorpion... n-ai fost impresionat de tipul acela, Wainwright, specialistul în comunicații de pe Relentless, cel pe care l-a denunțat comandantul Thomas?

— N-am fost impresionat de el ca om - este un mic țărănoi căruia i se pot aduce critici -, dar nu există nici cel mai neînsemnat motiv pentru a ne îndoi de loialitatea lui. Thomas nu-l simpatizează și nici lui nu-i place Thomas, dar faptul că se urăsc reciproc nu are nici o legătură cu problema noastră. Nici unul dintre ei nu este Scorpion, chiar dacă englezii ar proceda înțelept și i-ar îndepărta pe amândoi de pe o navă cum este Polaris.

Amiralul pufni pe nas și mai turnă bourbon dintr-o carafă de cristal tăiat.

— Asta-i problema *lor,* Nick. Am și eu destule de-ale mele. Foo este la închisoare și din clipă în clipă ne poate incrimina pe noi și pe englezi că încercăm să ne amestecăm în treburile guvernului său. Tang Tsin este și el închis, așa că nu avem ce ajutor să așteptăm din direcția aceea, iar Cable a dispărut undeva în China. Formidabil! Socotesc că ochii oblici ar putea să iasă câștigători, voi ce credeți, prieteni?

— Pentru moment.

Cel care răspunse fu Roper. Gatti era pierdut în propriile-i gânduri, ca și cum ar fi vrut să nu se afle acolo.

— Sunt bine plasați pentru a găsi cel puțin câțiva dintre liderii mișcării „Zece Octombrie"... și un proces-spectacol înscenat lui Foo și lui Tang Tsin nu ne-ar face nici un bine.

— Ne-ar face chiar și mai puțin bine dacă în boxa acuzaților, împreună cu ei, ar fi și Cable, un agent secret profesionist, aparținând unei puteri occidentale presupusă prietenă.

Discutară în jurul acestei probleme încă o jumătate de oră fără să ajungă la nici o concluzie. Gazda nu mai oferi nici un bourbon, și în curând cei doi bărbați mai tineri plecară. Zece minute mai târziu,

secretara amiralului apăru cu un plic sigilat.

— Domnul Rumbelow a trimis asta prin curier, domnule.

Erwin Smith rupse plicul și îl deschise pe cel din interior, cu mențiunea SECRET, și citi conținutul. Era o copie a unei telegrame decodificate din partea lui Nairn și amiralul păru nedumerit.

— Deborah, zise gânditor, vezi dacă în clădire se mai află comandantul Gatti.

20

După plecarea elicopterelor cu soldaţi, Sarah şi Cheng rămaseră culcate una lângă alta în despicătura din stâncă, fiecare mirându-se că cealaltă părea atât de îngrozită.

— Trebuie să stăm ascunse până se întunecă, șopti cu glas răgușit chinezoaica, de parcă bărbaţii din elicopterele care nu se mai vedeau ar fi putut s-o mai audă. Pe dumneata şi pe mine ne voiau şi ei ştiu că nu putem fi prea departe. Se vor întoarce.

Restul zilei trecu lent. Când se lăsă noaptea, erau înfometate şi sticlele cu apă aproape că se goliseră. Cele două femei ieşiră târâş din ascunzătoare şi se aşezară pe coasta dealului, întinzându-şi membrele înţepenite.

— Ce facem acum? întrebă Sarah. În zori, vreau să fiu cât mai departe de aici cu putinţă.

Răsărea luna plină, aruncând în întunericul din jurul lor umbre de un albastru închis. În afară de câteva puncte strălucitoare, care indicau existenţa unui sat departe, în vale, nu se vedea nici o altă lumină. Erau înconjurate de pustietate şi tăcere.

— Îmi pare rău, Sarah, spuse Cheng Huiqing pentru a suta oară. Nici odată nu te-aş fi adus aici dacă aş fi ştiut ce putea să se întâmple.

— Ei bine, s-a întâmplat... *aşadar, ce facem acum?*

— Avem nevoie de hărţi, lanterne, ceva de mâncare. O să mă duc înapoi, în peşteri, să văd ce pot să găsesc. Pe urmă vom porni pe jos.

Alunecară la vale pe grohotișul de șisturi argiloase și își căutară drumul printre bolovani, la lumina lunii, până când picioarele lor

nimeriră poteca ce urca şerpuind spre peşteri. Când luna se ascunse după un nor, întunericul deveni prea adânc ca să mai poată vedea ceva și Sarah o auzi pe chinezoaică înjurând printre dinţi în clipa în care își lovi degetul de la picior și alunecă. Dar lumina argintie a lunii reveni până ajunseră ele la intrarea în peşteri, şi Cheng Huiqing cercetă plină de speranţă camionul nimicit.

— Poate că nu-i chiar totul distrus?

Scotocind printre rămăşiţele maşinii, scoase câteva obiecte şi le amncă spre Sarah.

— Câteva hărţi, puţin arse pe la colţuri, dar uită-te la ele dacă poţi găsi o lumină.

Scormoni în jur să mai recupereze câte ceva.

— Iată o lanternă electrică, dar nu pare să funcţioneze.

În curând ieşi de-a-ndăratelea din fierăria deformată, ocărând din nou când se tăie într-o margine ascuţită.

— Dumneata rămâi aici, Sarah, spuse pe un ton energic. Eu cunosc amplasamentul dinăuntru... o să văd dacă a mai rămas ceva de mâncare sau apă.

Dispăru în tunel, iar Sarah se aşeză pe jos, lângă un bolovan, ascultând cum zgomotul paşilor chinezoaicei se estompa treptat, pe măsură ce ea își căuta drumul pe întuneric. Acum, când ochii i se obișnuiseră cu întunericul nopţii, Sarah reuși să distingă conturul negru și crestat al vârfurilor muntoase din jur. Și mai jos, în câmpie, existau într-adevăr destul de multe luminițe. Poate că nu erau chiar atât de izolate cum își închipuise ea.

Explozia neașteptată o asurzi pe Sarah, trântind-o la pământ și înjunghiindu-i dureros timpanele. Se auzi un muget fioros când flăcări și spărturi de piatră ţâşniră din gura tunelului, urmate de trosnetul stâncii ce se despica și se prăbușea înăuntru. Coasta muntelui vibră sub trupul ei. Ridicând capul plin de zgârieturi, auzi pocnetul focului și văzu flăcările din tunel luminând stâncile din jur.

Se ridică anevoie în picioare și se îndreptă împleticindu-se către intrare. Flăcările se potoleau deja, dar lumina era suficientă pentru a

lăsa să se vadă că tavanul tunelului se prăbușise, formând un zid compact de rocă. Explozia o aruncase pe Cheng Huiqing spre spate. Ochii ei deschiși priveau în sus, uluiţi, iar braţele îi erau larg desfăcute. Era îngropată până la piept în sfărâmăturile de piatră. Sarah îngenunche lângă trupul fetei, ocărându-se în sinea ei ar fi trebuit să se aştepte la o încărcătură explozivă ascunsă, menită să se declanşeze la intrarea cuiva în peşteră. Chinezoaica era evident moartă. Flăcările pâlpâiră şi se stinseră când ea păşi afară, în aer liber, simţindu-se dintr-o dată înspăimântată şi foarte singură.

Vestea despre atacul de cord al lui Nairn se răspândi ca fulgerul în Century House. Pe la mijlocul dimineţii, în biroul şefului fu instalat Gerald Clayton. Ca adjunct al lui David Nairn, mișcarea era firească, dar schimbarea fu primită cu mai mult decât o ușoară teamă. În vârstă de patruzeci și cinci de ani, cu păr argintiu, dur și nemilos, Clayton avea două reputaţii: era eficient și ticălos. În cursul după-amiezei convocă o ședinţă a tuturor directorilor de secţii, emiţând ordine și cerând rapoarte parcă mitraliind cuvintele. Toată lumea se simţi teribil de ușurată când, în aceeași seară, el plecă spre Hong Kong, deși urma să lipsească numai patruzeci și opt de ore. Impecabilul costum Savile Row urcă pe bancheta din spate a Rover-ului oficial al lui Nairn și porni spre aeroport.

Benjamin Foo era extenuat, îl durea capul, iar ochii care priveau prin două fante cu margini umflate îl usturau din cauza luminilor orbitoare. Fusese legat cu chingi de scaun vreme de cel puţin opt ore, somat cu întrebări și ameninţări din partea mai multor anchetatori, trei bărbaţi și o femeie; ea fusese cea mai iscusită. Acum se înapoiase primul bărbat.

— Nu fi prost, Foo. Vorbea calm, raţional. Ai o soţie şi doi copii la Macao... spune-ne numele fiecărui contact pe care-l cunoşti în mişcarea „Zece Octombrie" şi după o zi sau două vei fi liber. Poţi pleca acasă. Da, oamenii aceia vor fi ridicaţi, dar vor fi trataţi numai

conform legii, nimeni nu va muri decât dacă este vinovat de terorism. Făcu o pauză. Înțelegi?

Foo îi întoarse privirea fără a scoate o vorbă. De când intrase în încăperea destinată interogatoriilor, nu vorbise. Era hotărât să nu spună nimic. Ştia că indiferent ce le-ar da, mai devreme sau mai târziu tot îl vor omorî; şi o dată ce ar începe să vorbească, ar fi greu să se mai oprească. Tăcerea îl enervă pe celălalt.

— Nu-ţi faci nici un bine, Foo! Trăim în anii de după 1990, iar noi nu suntem nişte amatori - avem droguri care te vor face să spui adevărul, avem şi altele care îţi vor produce chinuri mai cumplite decât toate focurile iadului.

Cum Foo continua să privească impasibil, anchetatorul schiţă un gest ameninţător.

— Şi degeaba eşti bătrân, eu tot pot să-ţi aplic şocuri electrice intense prin penis şi prin fund!

Îl plesni cu palma peste faţă, mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă.

— Faptul că eşti bogat nu te poate ajuta, nu fi prost, bunicule!

În spatele ferestrei cu geam cu vizibilitate într-un singur sens, Luther şi un chinez în uniformă cenuşie urmăreau scena cu atenţie. Germanul cel înalt strivi mucul unei ţigări Gitane şi aprinse o alta. Norul de fum albăstrui îl făcu pe chinez să strâmbe scârbit din nas.

— Ne trebuie rezultate! zise Luther în dialect mandarin, pe un ton răstit. Imbecilii dumitale de la Kunming n-au reuşit s-o aresteze pe Cable, în ciuda informaţiilor amănunţite pe care le-am furnizat... şi acum, prostul ăsta bătrân refuză să vorbească! Cu toate că aveam îndoieli serioase, m-am supus ordinului ministrului... dar dacă Foo continuă să tacă, ce obţinem?

— Este un bunic, Luther. Omul lui Qiao Shi avea un glas şuierător ca al eunucilor de palat, dinainte de revoluţie. Dacă-i dăm droguri şi îl torturăm s-ar putea să moară. Şi atunci cum l-am mai putea aduce în faţa tribunalului? Ministrul pune la cale un „caz” de mare amploare.

— Metodele tehnice sunt problema dumitale, Zhang. De murit, oricum o să moară, nu-i așa? Dacă aș fi în locul dumitale, mi-aș asuma câteva riscuri, căci altminteri ar fi posibil să stăm tot aici când stăpânul dumitale va cădea din grațiile Comitetului Central... sau comitetul va fugi de furia mulțimii.

— Stăpânul *nostru*.

În ciuda manierelor lui efeminate, Zhang îl studie pe Luther cu ochi duri, ca un călău care își măsoară victima, apreciind distanța căderii.

— Bineînțeles, voi raporta ceea ce spui dumneata.

21

— Cine-i tipul ăsta - Clayton? bombăni amiralul.

— Clayton? repetă Roper, părând nedumerit.

— Da, Clayton... din Marea Britanie.

Felul în care amiralul imita batjocoritor pronunţia chinezească putea să devină enervant, la fel ca și manierele lui dominatoare.

— Vreţi să spuneţi *Gerald Clayton*... numărul doi la Londra, după Nairn?

— Chiar el.

— A fost în efectivul lor vreme de aproape douăzeci de ani. Cred că înainte de asta era un găgăuţă oarecare... are, indiscutabil, o înfăţişare foarte elegantă. Nu își ia costumele de la Armata Salvării, ca Nairn.

— Dar *cum* este?

— E bun. Atacă problemele de-a dreptul, se bucură de încrederea politicienilor. Ambiţios - are abia patruzeci şi cinci de ani şi a şi ajuns aproape de vârf. În calitate de conducător, poate fi un adevărat ticălos: dur cu personalul şi cu agenţii. Ar fi tocmai potrivit pentru SS dacă ăia ar mai fi și acum activi.

— Î-hî. Dintr-o zvâcnitură, amiralul își puse picioarele pe biroul din lemn de trandafir. Roper observă că, sub pantaloni, purta cizme de călărie. Fii atent, Nick. Nairn a avut un atac de cord și acest Clayton îi ţine locul. Va veni aici pentru o zi sau două.

— Un atac de cord? E ceva grav... se simte bine?

— Sigur că da, se însănătoșește. Tonul amiralului lăsa să se înţeleagă că indiferent dacă Nairn trăia sau murea urmările n-ar avea

prea mare importanţă. Nairn este un tip al dracului de cumsecade, dar poate că acest Clayton e ceea ce ne trebuie acum? Se zice că există trei pretendenţi pentru postul lui Nairn, dacă treaba asta cu inima l-ar sili să iasă la pensie - Clayton este unul dintre ei, dar dacă vrea să strălucească în ochii stăpânilor lui politici...

— Este apreciat ca fiind tot atât de hotărât pe cât e de ticălos.

— Da. Bine. Ce înţelegi tu din informaţia asta pe care a căpătat-o Nairn de la sovietici?

— Enigmatică, foarte enigmatică. Să vedem cu ce se întoarce Gatti de la Lantau. Pleacă acolo în dimineaţa asta.

Bob Gatti luă feribotul spre Peng Chau, unde se strecură prin mulţime căutând şampana de la Tai Shui Hang - Portul Trappistului[25]. Corabia era amarată lângă o scară de beton cu trepte sfărâmate, ceva mai jos de o bătrână în tunică și pantaloni negri care stătea pe vine alături de crustaceele și peștii pe care-i vindea din niște găleţi: crabi, moluște, ţipari și alte soiuri de pești ce se zvârcoleau în apa limpede. Când Gatti se apropie, femeia zâmbi, lăsând să i se vadă gingiile știrbe, dar scuipă când bărbatul trecu pe lângă ea fără să cumpere.

Șampana urma să traverseze către cealaltă insulă peste cinci minute, și Bob porni cu pași lenţi să urce spre mănăstire. Drumeagul era pietruit și umbrit de bananieri noduroși; aripi fine de fluturi zburau ca săgeata printre tufișurile de pe laturile drumului, culorile lor - albastru intens și portocaliu - ieșind în evidenţă faţă de verdele frunzelor tari ca pielea; aerul era impregnat de mireasma copleșitoare de mimoză. Era ca un colţ de paradis, atâta doar că, în timp ce urca, Gatti transpira în căldura aceea înăbușitoare.

Ajunse sus, la clădirile albe și simple, închise și tăcute cu excepţia bisericii. Păși înăuntru, găsind o răcoare primitoare, strane de lemn moderne și un vitraliu în culori vii deasupra altarului. Un călugăr

---

[25] Membru al unui ordin călugăresc înfiinţat în 1664 la Rancé, bazat pe stricta retragere din lume, tăcere și practici religioase de câte șapte ore zilnic (n. t.).

chinez aranja câteva broşuri pe o măsuţă instalată chiar lângă uşă. Veşmântul lui alb făcut din bumbac uşor era murdar de pământ în partea din faţă, de când lucrase îngenuncheat în grădină. Zâmbi şi îşi văzu mai departe de treabă. Gatti - catolic crescut în comunitatea italiană din Chicago - îndoi genunchii în faţa sfântului sacrament, sub lampa roşie şi pâlpâitoare, şi se întoarse către călugăr.

— Mă poţi ajuta, părinte? Mă numesc Gatti şi am venit să-l văd pe fratele Bernard.

Călugărul păru mirat.

— Fratele Bernard? În mod normal el nu are vizitatori... Te aşteaptă?

— Nu, nu mă aşteaptă, dar i-am adus o scrisoare.

— O scrisoare de recomandare?

— Nu, o scrisoare din partea mea. Vrei, te rog, să i-o dai şi să-l întrebi dacă ar fi atât de amabil să stea de vorbă cu mine?

Chinezul luă cu oarecare reţinere plicul alb. Avea un chip blând, ridat, şi Gatti vedea bine că omul n-ar fi vrut să-i jignească sentimentele.

— La ora aceasta fratele Bernard se roagă sau scrie, spuse, călugărul. Îi voi duce asta dacă vrei să aştepţi aici - sau în grădină - până mă întorc?

Bătrânul ezită, la fel ca mai înainte.

— Spune-mi, fiule... ești ziarist?

— Nu, sunt ofițer în Marina Statelor Unite.

— Ah... așa era și fratele Bernard înainte să depună jurământul la noi.

Gatti găsi un loc răcoros afară, pe o bancă, umbrită de copaci și cu vedere spre portul îndepărtat. Călugărul lipsi cam o jumătate de oră. Reapăru apoi în pragul bisericii, se uită în jur căutându-l din ochi și veni grăbit spre el.

— Domnule comandant Gatti! îi spuse zâmbind. Am acest drept? Gatti dădu afirmativ din cap. Bun! Fratele Bernard a citi scrisoarea dumitale și dorește să cugete asupra ei. Dacă ai binevoi să revii mâine

la aceeaşi oră, s-ar putea să te primească. Zâmbi din nou. Îmi pare rău, ştii, noi ne aflăm aici ca să muncim şi să ne rugăm; o mare parte din timp păstrăm tăcerea. Dar dumneata, fiule, pari profund tulburat... dacă te-ar ajuta să stai de vorbă cu Bernard, sper că el va face ceea ce-i ceri.

Gerald Clayton sosi la Kai Tai în dimineaţa aceea şi fu întâmpinat de Rumbelow. Chiar şi după paisprezece ore de zbor, Clayton avea o înfăţişare proaspătă şi relaxată. Părul lui argintiu strălucea, costumul uşor - bleumarin cu dunguliţe albe ca creta - era impecabil. Cei doi bărbaţi se aşezară pe bancheta din spate a Daimler-ului oficial, închizând geamul care-i despărţea de şoferul chinez, dar vorbindu-şi foarte puţin. Ajunseră în biroul de pe Peak în douăzeci de minute şi Rumbelow îl conduse pe Clayton sus, în spaţioasa lui cameră de lucru de la etajul întâi.

— Ai mai fost aici, Gerry?

— Da, dar au trecut câţiva ani de atunci. Adjunctul dumitale se află la birou în dimineaţa asta?

— Barnie Mason? Da, este aici.

— Bun, o să vreau să-l văd peste o jumătate de oră.

Camera lui Rumbelow era mobilată cu un birou modern şi o masă de conferinţe din lemn uşor de stejar, precum şi cu câteva fotolii de piele, moi, în colţ. Spre surprinderea lui Rumbelow, Clayton intră de-a dreptul în încăpere şi se aşeză la birou - la biroul lui. Era pe punctul de a emite un vag protest, când Clayton i-o luă înainte:

— Închide uşa, Tom. Vino şi ia loc.

Intrigat, Rumbelow se supuse. Clayton îl privi cu atenţie: faţa ridată şi obosită, ochii lipsiţi de strălucire, haina de tweed plină de scame şi cravata slinoasă a unui club de golf. Nu avură loc preliminarii politicoase.

— Nu ai calităţile necesare pentru a fi şeful acestei baze.

Fără să ridice vocea, pronunţă cu grijă fiecare cuvânt, ca şi cum nu intenţiona să mai repete vreunul.

— Ai trimis o funcţionară a acestui serviciu în China, în condiţii imposibile, şi se poate ca ea să se afle în mare primejdie - a fost o acţiune absolut iresponsabilă. Şi Dumnezeu ştie ce-ai avut în cap în legătură cu Foo - ce încerci să faci, să işti un război? China este o putere prietenă şi avem cu ea un tratat prin care ne obligăm ca în 1997 să înapoiem Hong Kong-ul, trecându-l sub jurisdicţia lor. Nu avem nimic de câştigat dacă ne amestecăm în treburile lor interne.

După primul şoc, Rumbelow îşi reveni şi îndrăzni să-l întrerupă:

— Ce dracu' vrei să spui? Nu sunt absolut deloc de acord!

— Gura!

— Poftim?

— Am zis să taci din gură - s-a ţinut seama de dezacordul tău. Dar nimic nu poate schimba faptul că ţi-ai pus guvernul într-o situaţie neplăcută şi că ţi-ai primejduit personalul.

Rumbelow bâigui un protest, însă Clayton se ridică brusc în picioare.

— Eşti suspendat din sarcini şi în termen de o lună vei părăsi serviciul. Îţi vei primi pensia. Totul se află aici. Împinse un plic albastru peste tăblia biroului. Acum ieşi afară!

Rumbelow se holbă la el, cu gura căscată, orice urmă de culoare pierindu-i din obraji. După treizeci şi cinci de ani, era imposibil să-şi vadă cariera distrusă aşa, în numai câteva secunde.

— Lucrurile dumitale personale din biroul acesta vor fi împachetate şi diseară îţi vor fi aduse la locuinţa de aici. S-au rezervat bilete de călătorie până acasă pentru dumneata şi pentru soţia dumitale de azi în cinci zile.

Rumbelow începea să-şi revină.

— Nu poţi face asta!

Se îneca rostind cuvintele.

— Voi depune plângere la şeful serviciului.

— Deocamdată *eu sunt* şeful serviciului.

Pentru prima oară, Clayton ridică glasul.

— Ieşi afară, prostu' dracului! îi strigă. Fă ce-ţi spun sau vei fi

concediat fără nici o pensie, cu nimic! Harababura pe care-ai făcut-o aici este aproape criminală. Dumnezeu știe dacă voi reuși să salvez ceva.

Tom Rumbelow își văzu căsuța din Suffolk primejdios de aproape de dispariție și își dădu seama că era înfrânt. Fusese izgonit din lumea care constituise întreaga lui viață. Niciodată nu avea să mai intre în clădirea asta sau în Century House. Toți prietenii lui făceau parte din serviciul acesta - acum aveau să-l trateze ca pe un lepros. Se întoarse cu spatele spre birou și părăsi încăperea fără un cuvânt.

Polițistul de la ușă fu singura persoană care i se adresă în drumul spre ieșire.

— Bună dimineața, domnule, zise tânărul chinez, așa cum făcea întotdeauna când pleca șeful bazei. La revedere.

Rumbelow trecu repede pe lângă el fără să-i răspundă. Nici măcar nu întoarse capul. Polițistul și două secretare în trecere pe acolo se uitară mirați la el în timp ce trântea ușa în urma lui. De obicei, domnul Rumbelow era foarte politicos.

22

După moartea lui Cheng Huiqing, Sarah se târî înapoi în tunel ca să-i verifice buzunarele. Îi displăcea profund să fac asta, însă era important să se încredinţeze că nu conţineau nimic incriminant, deoarece militarii aveau să revină destul de curând La lumina chibriturilor, pipăi cămaşa lui Huiqing, dar cele două buzunare de la piept erau goale, cu excepţia unei mici lanterne electrice, pe care o luă. Se opri să sărute fruntea fetei - deja rece umedă şi lipicioasă, apoi îi întoarse spatele şi se depărtă. Nu era timp de jelit.

Sarah ştia că localitatea Kunming se afla spre sud, iar valea cursului superior al fluviului Yangtze în stânga ei - într-acolo vedea ea uneori luminile acelea, departe, în jos. Când studie harta, sub fascicolul lanternei găsite, i se păru că direcţia în care trebuia plece era nordul, deoarece era mai uşor să se ascundă în munţi, dar către nord, *încotro?* Nu avea alimente, sticla de apă putea umplută la vreun pârâu, dar nu poseda veşminte impermeabile era încălţată doar cu nişte pantofi de pânză. Moartea printr-o mie de împunsături cu cuţitul era prea bună pentru ticălosul acela leneş de Rumbelow care o trimisese în văgăuna asta. Porni spre nord, folosindu-se de steaua polară în chip de ghid şi urmărind o creastă de stâncă la lumina lunii; acum nu se vedea nici un nor pe cer şi nu era greu să găsească o potecă. La început, luminile unor sate pâlpâiră sporadic în valea râului, dar mai târziu, când aceasta se lărgi, nu mai văzu decât întuneric, liniştitor şi pustiu, atât deasupra, cât şi sub ea.

După trei ore de mers se poticnea de oboseală şi ochii o dureau din

cauza efortului de a vedea în întuneric. Lumina lunii părea să scadă, dar ea avea să se silească să-şi continue drumul încă o oră. O dată cu ivirea zorilor, va trebui să-şi găsească un ascunziş, căci o europeancă hoinărind prin munţi atât de departe de orice oraş ar atrage primejdios atenţia oricărui chinez cu care s-ar întâlni. Când primele raze de lumină începură să se strecoare deasupra orizontului, ea ieşi din poteca pe care o urma, croindu-şi cu greu drumul în susul pantei şi folosind doar când şi când lanterna. Îşi umpluse sticla cu apă de la un izvor pe lângă care trecuse cu o milă în urmă. Sarah găsi ce dorea după o jumătate de oră: o grămadă mare de bolovani care alcătuiau un fel de mică peşteră. Se strecură în spaţiul acela şi se culcă, sperând să apuce câteva ore de somn.

Gatti reveni la mănăstire pe un alt traseu, luând un feribot matinal către Silvermine Bay. Stătu la pupa, lângă două şcolăriţe chineze care chicoteau uitându-se într-o revistă oarecum pornografică, până când nava fu amarată la noul terminal al feribotului. Aici era în curs de execuţie un surprinzător de mare volum de noi construcţii: vile albe, pătrăţoase, cu ferestre cu geamuri fumurii şi verande închise cu obloane portocalii. Un munte de nisip era transportat de pe chei către un şantier din apropiere, un hăţiş de pereţi de cărămidă şi din prefabricate înălţându-se în interiorul zăbrelelor unor schele de bambus. Nisipul se căra în coşuri, pe mici cărucioare; unii dintre muncitori erau băieţandri, dar erau şi perechi-perechi de fete îmbrăcate în blugi, femei mai în vârstă, pe cap cu basmale care să le ferească de praf, chiar şi o mamă cu fiul ei micuţ, împingând împreună, cu încăpăţânare, un cărucior. Coada înainta încet şi Gatti văzu că doi poliţişti verificau toate paşapoartele. Când ajunse la ei, o mână îl opri brusc în loc.

— Aveţi un paşaport, o legitmaţie de identitate, vă rog?

Gatti se scotoci în buzunar.

— Asta-i legea. În Ho' Hong', toată lumea trebuie să aibă asupra sa legitimaţie de identitate din cauza unui refugiat ilegal.

Dădu ocol golfului, trecând pe lângă locuințe chinezești mai vechi și mai umile, construite din foi de tablă prinse în cuie pe un schelet de lemn, ușile deschise lăsând să se vadă camere de zi aglomerate, cu familii care înfulecau tăieței în jurul unor televizoare și, mai în fund, altare taoiste iluminate de becuri electrice roșii. Zgomotul discuțiilor în dialect cantonez, sunetul televizoarelor cu volumul dat la maximum și melodiile gălăgioase ale aparatelor de radio cu tranzistoare fură acoperite de țipetele de furie și durere scoase de o chinezoaică grasă care ieși în fugă din locuința ei, amenințându-și fiica micuță cu o lingură de lemn.

Lui Gatti îi trebui o oră ca să ajungă la mănăstire pe poteci ce treceau prin lanuri de orez și păduri. În fața clădirii se afla un alt vizitator - un bărbat scund, cu umeri puternici, îmbrăcat într-o cămașă cu carouri și în pantaloni scurți, de dril, cu fața și genunchii atât de bronzați de soare, încât deveniseră cafenii. Fuma pipă și citea ziarul *South China Morning Post*. Șezând pe banca de lemn, ridică privirea spre noul venit.

— 'Mneața.

Gatti dădu din cap.

— Salut.

— Ești Gatti?

Bob păru mirat.

— Păi, da... dumneata cine ești?

— Bernard.

Gatti nu reacționă imediat.

— Dar credeam...?

Celălalt izbucni în râs.

— Credeai că sunt călugăr. Chiar sunt călugăr. În zilele astea de după sărbătoarea Vaticanului nu obișnuim să umblăm tot timpul în travesti... Am fost la lucru, la ferma de lapte. Îi făcu semn să se apropie. Vino cu mine, prietene. Să găsim un loc liniștit și să stăm de vorbă.

Mergând pe urmele personajului scund și gras, Gatti ieși printr-o

ușă de pe una din laturile bisericii, care se închise după ei, ajungând într-o altă grădină, cu mai multă umbră. Un bărbat mai în vârstă, în veșmânt alb, ședea într-un colț, mișcându-și buzele în timp ce recita o slujbă din breviarul său. Bernard mergea fără să se uite înapoi: era aproape chel, cu un smoc de păr alb de fiecare parte a frunții și avea un nas vulturesc. Îi amintea lui Gatti de o fotografie, apărută recent în ziare, a nu știu cărui general israelit, în vârstă, dar într-o formidabilă formă fizică și cu o alură războinică, și care îl prezenta muncind pe jumătate dezbrăcat în crângul lui de portocali. Clădirile fermei nu se aflau la foarte mare depărtare - Gatti simțea mirosul bălegarului și vedea cireada de vaci de rasă, tărcate în alb și negru, păscând pe câmp.

Neverosimilul călugăr se uită cu atenție la fața lui Gatti. Ochii lui erau adânciți în orbite și negri... plini de compasiune și extrem de inteligenți. Când vorbi, accentul lui încă îl mai trăda pe evreul din Brooklyn, dar nu se simțea nimic din asprimea new-yorkeză. Avea un glas blând și rostea cuvintele cu grijă, ca și cum i-ar fi lipsit puțin exercițiul vorbirii. Poate că a face parte dintr-un ordin călugăresc tăcut însemna întocmai asta.

— Care e numele dumitale de botez, domnule comandant?

— Roberto, Bob.

— Ești catolic, Bob?

— Am fost crescut în credința catolică.

— Știu ce vrei să spui. Ești prea palid pentru un navigator, dar zici că aparții Marinei Statelor Unite? Ești agent secret, Bob?

— Sunt ofițer în cadrul serviciilor secrete.

— Cum m-ai găsit, de unde ai știut că sunt aici?

— Baza Serviciului Britanic de Investigații Speciale i-a spus șefului meu... habar n-am de unde au aflat ei.

— Probabil de la ruși. Cu vreo doi ani în urmă aveam aici un rus, asemănător cu tine.

Zâmbetul îi era blând, dar cu o ridicare ironică a colțului gurii.

— Așa că nu ești primul. Prin urmare, cum te pot ajuta, Bob?

— Mi-ar plăcea să discutăm despre vremurile pe care le-ai petrecut în Coreea de Nord... când, acum doisprezece ani, ai fost arestat acolo.

— Și ia spune-mi, Bob, cum să-i fie așa ceva de folos cuiva? Ce bine va rezulta din asta? În urmă cu doisprezece ani eram și eu la fel ca tine, Bob, un slujitor credincios al Unchiului Sam, în serviciile secrete ale marinei. Acum fac parte din acest ordin călugăresc și voi fi aici până la sfârșitul zilelor mele. M-am călugărit pe viaţă și studiez pentru a deveni preot. Îmi amintesc destul de bine de trecut, dar devin bănuitor dacă cineva mi-o cere. Presupun că dacă aş face acest lucru, undeva, afară, un biet suflet ar suferi. Am dreptate, Bob... pe cine încerci să tragi de limbă?

Gatti oftă.

— Nu mă vei crede, dar înţeleg ce simţi... S-ar putea ca nici eu să nu mai rămân mult timp în marină sau în serviciile secrete. Dacă îţi voi explica de ce, poate că vei înțelege pentru ce mă aflu aici.

— Ai un chip de om cinstit, Bob.

Călugărul, despre care Gatti știa că se născuse în Brooklyn, cu numele de Israel Zimmermann, îl privi iar drept în faţă, învârtind absent între degete un șirag de mătănii.

— Spune-mi care e dedesubtul, *de ce* trebuie să te ajut. Pe urmă, dacă mi se pare corect, poate că te voi ajuta.

În timp ce Gatti stătea de vorbă cu călugărul, regimul de teroare al lui Clayton continua. Rămase în biroul de pe Peak al lui Rumbelow toată ziua și până târziu în noapte, îngropându-se în dosare, convocându-l pe Mason, adjunctul lui Rumbelow, și pe toţi ceilalţi, câte unul pe rând, și emiţând un șir neîntrerupt de ordine. La ora nouă începu o discuţie secretă cu o membră cu grad superior din Wren și cu căpitanul sub a cărui comandă se afla *Tamar*. La zece, o altă membră a Wren-ului sosi la apartamentul lui Mary Devereux, de lângă Deep Water Bay, împreună cu doi matrozi. Lumina slabă a felinarului de pe stradă sclipea pe chipiele lor cu partea de sus albă, pe cămășile albe și pe pantalonii albaștri vârâţi în ghete cu margini

elastice. Când auzi soneria de la intrare, Mary era singură. Deschise ușa și se uită la ei îngrozită, știind instantaneu pentru ce veniseră.

— Ei bine, Cathy? Glasul ei era obosit, resemnat, de parcă i-ar fi așteptat de săptămâni de zile. Vrei să intri?

În mica și eleganta cameră de zi, prietena lui Mary rosti cuvintele de arestare:

— Comandant Devereux, mi s-a ordonat să vă arestez pentru comiterea unui act sexual interzis prin regulamentele stabilite de regină, contrar bunei ordini și disciplinei.

Trase adânc aer în piept, în timp ce Mary stătea în picioare, cu privirile aţintite în podea.

— Ulterior vor fi precizate și alte acuzaţii. Nu aveţi obligaţia de a declara ceva, dar dacă faceţi acest lucru...

— Pentru Dumnezeu, ajunge, știu formula pe dinafară! o întrerupse Mary, cu faţa albă ca varul, simţind că-i ard ochii și pierzându-și orice mândrie și încredere în sine.

— ...dacă faceţi acest lucru, declaraţiile vor fi preluate în scris și vor putea fi folosite ca dovadă împotriva dumneavoastră.

Ezită înainte de a adăuga:

— Îmi pare rău, Mary.

Părăsiră blocul de apartamente la scurt timp după aceea, cu Mary Devereux în uniformă, legată prin cătușe de unul dintre marinari și lăsându-și capul în piept când urcă, împleticindu-se, în partea din spate a Land-Rover-ului care aștepta.

23

Trei zile a durat, la mănăstirea de pe insula Lantau, până ce Bernard a fost pregătit să vorbească. În cea de-a doua îl ascultă cu mare atenţie pe Gatti prezentând elementele de bază ale situaţiei, punând din când în când câte o întrebare: în legătură cu Sarah, Foo, Mary Devereux sau Scorpion. Întrebările erau incisive, deoarece Bernard încă mai poseda talentele unui agent secret, dar, fără să ştie bine de ce, Gatti se simţi tentat să vorbească şi despre Sue şi băieţi. Pentru prima dată îşi împărtăşi cuiva durerea; îşi spunea întruna că era un agent secret neînduplecat, care punea întrebări unei surse încăpăţânate, dar treaba asta părea din ce în ce mai puţin relevantă. Era imposibil să se reţină şi să nu spună tot. Ceva în adâncul fiinţei lui îl obliga să mărturisească chinul cel mai profund - şi cea mai intensă iubire - pe care îl trăise vreodată; şi în timp ce făcea acest lucru, Gatti se simţea învăluit într-o caldă compasiune, ceva ce nimeni altul nu îi mai putuse oferi vreodată. Omul acesta, cu un trecut atât de neverosimil pentru un călugăr, avea ceva nu numai bun şi generos, ci şi aproape mistic, o profundă putere de a transforma disperarea în speranţă.

Gatti reveni în casa pustie din Stanley fără să fi aflat nimic în legătură cu amiralul... dar după-amiaza aceea îl făcu să pornească înapoi pe vechiul său drum.

Apelul telefonic veni târziu în seara aceea:

— *Okay*. Glasul cu accent evreiesc din Brooklyn se auzi tunând de-a lungul firului. M-am gândit la tine, Bob, şi m-am rugat. Cred că

prea mulţi oameni pot avea de suferit dacă aş continua să mă ţin deoparte... Poţi fi aici mâine, pe la zece?

Plouă în timpul traversării cu feribotul spre Peng Chau. Până să ajungă Gatti la mănăstire, ploaia încetase, dar nori negri şi ameninţători ascundeau soarele. Bernard aştepta în biserică, de astă dată purtând veşmântul lui alb, de călugăr trapist, şi o cruce făcută din două cuie sudate unul de altul. Îl conduse pe Gatti până în grădină, unde se aşezară pe aceeaşi bancă, sub măslini.

— Îţi voi povesti ce s-a întâmplat, zise Bernard. Nu ştiu cât îţi va fi de folos... şi bănuiesc că acesta-i motivul pentru care mă aflu aici, deşi este ceva profund personal, care explică reţinerea mea... Oricum, îţi voi spune. Am încredere în dumneata.

— Mulţumesc.

— S-ar putea să nu-mi mulţumeşti, Bob, când voi ajunge la sfârşit.

Bernard aşteptă să treacă un alt călugăr, care împingea o maşină zgomotoasă de tuns iarba, apoi se întoarse spre Gatti.

— Lucrurile se petreceau în 1978. Eu mai eram încă Israel Zimmermann, locţiitor de comandant în Marina Statelor Unite, dar toată lumea îmi zicea Joe. Făcusem serviciul militar pe un portavion și în serviciile de informaţii, dar atunci fusesem trimis în Coreea de Sud în calitate de consilier al agentului lor secret, instalat acolo pe doi ani. Ciudată ţărişoară - munţii și lanurile sunt de o frumuseţe extraordinară, dar Seulul este o nenorocire: blocuri-turn dărăpănate, străzi ticsite de maşini, prostituate căutându-și insistente clienţii în toate hotelurile și localurile de noapte. Oameni bizari - feţele lor turtite, de asiatici, nu sunt la fel de atrăgătoare ca ale chinezilor și japonezilor. Războiul se terminase de ani de zile, dar nu exista nici un tratat de pace și toată lumea era cu nervii încordaţi la maximum. Obișnuiau să-și organizeze câte o alarmă de raid aerian în fiecare săptămână - sirene care urlau, adăposturi în pivniţe, tot tacâmul - numai pentru cazul în care nord-coreenii ar fi atacat din nou.

Deși m-am născut evreu, nu am fost crescut într-o atmosferă

evlavioasă. Cred că la vremea aceea eram agnostic. Dar, destul de straniu, la Seul s-a întâmplat să remarc cu adevărat, pentru prima oară, Biserica Catolică - mulţi coreeni sunt catolici, şi uneori mă duceam, în serile de duminică, la liturghia de la catedrală, întotdeauna plină până la refuz. După aceea treceam pe la bar cu câţiva prieteni de care mă legasem... În apropiere era un magazin în care se vindeau piane cu coadă, ţin minte şi acum. Întrebarea e cine dracu' îşi dorea un pian cu coadă la Seul - dar presupun că existau unii care să vrea aşa ceva, deoarece marfa din vitrina aceea se schimba mereu.

Vreme de şase luni am dus o activitate de informaţii de rutină, urmărind nordul. Tare monoton şi plictisitor. Pe urmă a apărut o problemă serioasă. Aveam un agent la Pyongyang[26], un anume Kang-Hong Cho. Era membru de partid şi ofiţer de armată - colonel, şi din câte se părea se bucura de încrederea lui Kim Il-sung[27]. Nu ştiu dacă acest Kim este nebun, cum susţin unii, dar, ştiu că are acel realmente absurd cult al personalităţii - toată afurisita aia de ţară e acoperită cu portrete ale „Stimabilului şi Mult-iubitului Conducător", toată lumea poartă o insignă de tinichea, mică şi rotundă, pe care se află chipul ticălosului - şi, zău aşa, este un supravieţuitor. A tot fost la putere încă din 1945, nu se încrede aproape în nimeni, astfel încât colonelul Cho reprezenta o adevărată valoare. Acesta făcea parte din personalul general nord-coreean - sistemul nostru de alarmă preventivă, alcătuit dintr-un singur om, care ne avertiza împotriva oricărei pregătiri a unei noi invazii - şi pentru asta îl plăteam bine.

Dar, pentru a scurta o poveste lungă, Cho a ajuns să trezească bănuieli, iar noi am fost de acord să-l scoatem din ţară, împreună cu

---

[26] Capitala Coreii de Nord, a cărei denumire mai uzitată în lb. română este Phenian (n. t.).

[27] Kim Il-sung sau Kim Il-song, sau Kim Ir Sen; om politic nord-coreean, secretar general al C.C. al Partidului Muncii din Coreea şi ulterior preşedinte al Republicii Democrate Coreene (din 1972) (n. t.).

familia lui. Era o operaţiune de rutină. Graniţa ţării este, desigur, strict închisă, dar ambarcaţiuni mici circulă tot timpul în susul şi în josul coastei, şi noi debarcam spioni în Coreea de Nord, tot aşa cum făceau şi ei în Sud. La început, eu am ţinut ca el să plece cu avionul în Japonia, dar colonelul se temea că l-ar opri la aeroport - nu putea afirma dacă se află sau nu sub continuă supraveghere - oricum, însă cu greu ar fi putut să-şi ia şi nevasta şi copiii fără să trezească bănuieli.

În cele din urmă am hotărât că treaba se va face pe calea apei. Aveam un sistem sofisticat de comunicaţii prin radio, pe unde scurte - mesaje transmise pe bandă, în rafale de mare viteză, care sunt aproape imposibil de detectat şi cu siguranţă nu de către nord-coreeni, care au prea puţină tehnologie modernă. I-am ordonat să se prezinte într-un loc de pe coastă, în apropiere de Chungsan, la ora două noaptea, pe trei septembrie. În mod intenţionat n-am aranjat să fie luat de undeva, aproape de graniţa nord-sud, deoarece ambele tabere încă mai aveau forţe masive grupate acolo - ceea ce ar fi putut reduce riscurile din punctul nostru de vedere, dar el ar fi avut prea puţine şanse să ajungă la ţărm înainte de a fi prins. Nord-coreenii *nu* se plimbă cu maşina în interes personal la două noaptea; şi-apoi, aproape nici unul dintre ei nu posedă o maşină. Pe de altă parte, Chungsan se află chiar la nord de capitală, destul de departe, în susul coastei, pentru ca ei să nu se aştepte la vizitatori străini nepoftiţi, iar Cho putea să ajungă acolo foarte lesne atâta vreme cât n-ar fi fost realmente urmărit încă de acasă.

Am ales ziua de trei septembrie fiindcă în noaptea aceea Cho se ducea la un banchet oferit de Kim Il-sung în cinstea unei delegaţii venite în vizită din Rusia. În calitatea lui de ofiţer cu grad superior, Cho *avea* propria maşină. Soţia şi copiii săi urmau să stea ascunşi în automobil, pe o stradă din apropiere, în timp ce el toasta în cinstea tovarăşilor sosiţi în vizită; după aceea, el trebuia să plece cu maşina şi să meargă drept spre coastă. A doua zi dimineaţa aveau să fie la Seul. Lesne.

Norii deveneau tot mai întunecaţi şi simţiră câteva picături de ploaie.

— Hai să mergem puţin mai departe, zise călugărul. Există acolo un chioşc în care ne putem adăposti. Îl folosesc deseori ca să citesc sau să scriu.

Luară iarăşi loc în mica clădire de lemn, în timp ce ploaia se intensifica şi începea răpăiala pe acoperiş. Gatti auzi în depărtare bubuitul tunetului.

— Ei, unde rămăsesem, Bob?

— La scoaterea din ţară a unui coreean numit Cho de pe coastă, în apropiere de Chungsan.

— Ah, da. Ei bine, coreenii nu prea erau amatori de astfel de treburi, fiindcă, dacă erau prinşi, fraţii lor nordici îi tratau cu o brutalitate neasemuită. Manichiură cu cleşti de oţel şi fără anestezie, care-i lăsa fără unghii, electricitate, douăzeci de ani într-un lagăr de muncă dacă erau norocoşi - cunoşti scenariul?

Gatti dădu din cap afirmativ.

— Aşa că m-am hotărât să fac treaba eu însumi, împreună cu un tânăr ofiţer britanic care îmi era subaltern. Era un băiat velş, din Valleys, dar, după Dartmouth, cu greu ai mai fi putut să-ţi dai seama. Ca şi mine, fusese pe mare, pe un submarin, şi făcea un stagiu în serviciul de informaţii. Probabil că aveau o părere foarte bună despre el, deoarece în timp de doi ani fusese promovat în Marina Americană, şi asta însemna că se aşteptau ca el să ajungă într-un post înalt, când ar fi fost util să fim în termeni buni cu yancheii.

— Cum îl chema? întrebă în şoaptă Gatti.

— Thomas. Ivor Thomas. Bun marinar, dar un mic nemernic îngâmfat.

— Ce vrei să spui?

— Era inteligent, dar foarte confuz pe dinăuntru.

Bernard părea să caute o modalitate mai limpede de a se face înţeles.

— Vezi dumneata... eu sunt mândru de părinţii mei din Brooklyn.

Erau săraci, dar mai mult sau mai puţin cinstiţi; cred că şi ai lui, în Ţara Galilor, erau la fel, dar el părea să se ruşineze cu ei. Nu reuşeam să împac prezentul cu trecutul lui. Era ceva ce se manifesta cumva ca o aroganţă. Putea să se poarte răstit, neceremonios, fie se simţea dominat de alte persoane... fie le domina el, ba chiar le umilea. Nu era în stare să aibă o relaţie ca de la egal la egal. Avea cu el o soţie - totalmente înrobită. Dar mă depărtez de subiect, Bob, toate astea le-am înţeles mai târziu... La vremea aceea, principalul meu interes era ca el să mă poată duce cu o navă în susul coastei vestice a Coreii. Şi era un navigator al dracului de bun.

— Ce grad avea pe atunci?

— Locotenent. Aşadar, în noaptea din două septembrie am pornit de la Inchon de îndată ce s-a întunecat, doar noi doi, într-o barcă pescărească de lemn cu puterea şi viteza sporite cu ajutorul a două motoare diesel. Cred că am navigat în susul coastei la aproximativ douăzeci de mile în larg; era puţin probabil ca pe radarele lor să apară carcasa de lemn a bărcii, şi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva am fi părut a fi ceea ce eram: o barcă pescărească. Nu era lună, dar aveam instrumente de navigaţie bune şi ştiam cu precizie unde ne aflam, chiar dacă nu puteam să vedem ţărmul şi nici cum arăta fundul mării, sub noi. Motoarele erau echipate cu amortizoare de zgomot, iar marea - calmă. Totul părea foarte simplu.

La sud de Chungsan m-am adăpostit în micul golf pe care-l alesesem. Ţineam cârma cu un ochi la sonar, iar Ivor Thomas stătea la prova, cu o cange pentru bărci, gata să îndepărteze ori ce epavă plutitoare. Am atins nisipul cu puţin înainte de ora două noaptea. Ivor a trecut peste copastie, a păşit plescăind pe uscat, trăgând o frânghie de amarare, şi lanterna lui ni i-a arătat, aşteptându-ne pe plajă: un coreean pirpiriu în uniformă, asemănător cu un soldat de jucărie, o femeie cu un geamantan şi doi copii. Şi atunci a căzut trăsnetul.

— Ce s-a întâmplat?

Gatti privea cu atenţie faţa lui Bernard, care îşi amintea totul - se

vedea bine că amintirea continua să fie şi acum dureroasă.

— Deodată, lumina unor reflectoare a inundat plaja, iar barca a început să se legene nebuneşte când un cuter al Pazei de coastă şi-a făcut apariţia de după promontoriu - un ticălos mare, plin de mitraliere, care învolbura marea. Coreenii de pe plajă au fost înconjuraţi de oameni înarmaţi şi cineva mi-a strigat să mă predau. Strigau printr-un megafon, în engleză, aşa că nu erau coreeni.

— Te-ai predat?

— Sigur că da, amândoi ne-am predat... ce altceva am fi putut să facem?

— Şi ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Am fost încărcaţi cu toţii într-un camion - Ivor, eu şi cei patru coreeni - şi duşi la Pyongyang.

24

Când încetă ploaia, Gatti și călugărul părăsiră chioșcul și se plimbară prin grădină, printre tufișuri și trandafiri pe care scânteiau picăturile de apă rămase după ploaie. În depărtare, o mică cireadă de vite se întorcea legănându-se de la păscut, după ce animalele fuseseră adăpostite o vreme sub arbori.

— Ce s-a întâmplat la Pyongyang? întrebă Gatti.

— Am fost despărţiţi unii de alţii. Niciodată nu i-am mai văzut pe vreunul dintre ei. După ani de zile am aflat că Kang Hong Cho fusese torturat și anchetat vreme de aproximativ șase luni, până când storseseră tot de la el. Pe urmă l-au spânzurat în faţa a circa cinci mii de soldaţi, *pour encourager les autres*[28].

Probabil că soţia și copiii lui au fost uciși la câteva zile după eșecul de pe plajă - ei nu prezentau nici un interes pentru autorităţi.

— Și cu dumneata ce s-a întâmplat?

— Eu eram în uniformă. Nu a mea, ci una de matroz, având asupra mea un carnet de plată a soldei corespunzătoare, pe un nume fals, Joe Burrows - ales pentru că răspundeam firesc la apelativul de Joe. M-au supus interogatoriilor zile de-a rândul, dar eu făceam pe mutul, pretinzând că nu înțelegeam nici un cuvânt în coreeană. Când au trecut la engleză, am spus că eu eram doar matrozul care conducea barca, susţinând asta până-n pânzele albe.

---

[28] în lb. fr. în original: pentru a-i încuraja pe ceilalţi (n. t.).

— Ai fost torturat?

— N-aş zice chiar aşa. M-au bătut de mai multe ori şi m-au ţinut zile întregi fără mâncare - îndeajuns de mult pentru ca până şi orezul fiert şi apa murdară să-mi pară un festin. Nu-i deloc amuzant să fii lovit în testicule de un individ mătăhălos, cu bombeuri de oţel - se purtau brutal, dar nu era nimic sistematic, şi după câteva săptămâni au părut să mă accepte ca fiind ceea ce susţineam. Nu contează. Am trăit ca un animal într-un lagăr din apropiere de Pyongyang - mă ţineau într-o gaură în pământ, acoperită cu un grilaj de bambus, sub cerul liber, aşa încât atunci când ploua mă udam leoarcă, dar puteam şi să văd stelele noaptea şi să mă gândesc la toate milioanele acelea de ani-lumină care mă ajutau să privesc lucrurile în perspectivă când suferinţa era prea mare sau când aş fi vrut să cedez. Pe urmă, într-o zi, am fost târât afară şi dus într-un birou la Pyongyang. Acolo se afla nu ştiu ce coreean de rang înalt şi doi europeni, care se dovediră a fi ruşi. Îmi amintesc vag că unul dintre ei stătea ameninţător în spatele meu, când fusesem interogat cu o săptămână sau două în urmă. Îmi cunoşteau adevăratul nume, adevăratul meu grad şi slujba pe care o îndeplineam în realitate.

Bernard schiţă un uşor zâmbet.

— A fost un moment tare neplăcut. Încă îmi mai debitam versiunea când m-au dus într-o curte - credeam că mă vor împuşca -, m-au legat cu lanţuri de un prizonier coreean, şi ne-au urcat într-un camion. Fără nici o explicaţie. Absolut nimic. Am mers vreme de două zile spre nord-est, înaintând în munţi, în apropiere de graniţa cu China. Pe măsură ce suiam, se făcea tot mai al dracului de frig. Pe creste era zăpadă şi eu eram îmbrăcat în continuare doar cu salopeta mea de matroz şi cu o flanelă de corp din bumbac, aşa că suferearn foarte tare. Ne-au dus într-un lagăr situat sus, pe un platou pustiu: cabane construite din buşteni, înconjurate de două rânduri de garduri electrificate. Era plin de prizonieri americani şi britanici, care, din câte am aflat, fuseseră închişi acolo încă de pe vremea războiului coreean - mai mult de douăzeci şi cinci de ani, îţi poţi închipui aşa

ceva? Pretutindeni duhnea a disperare. Sute, poate mii dintre ei muriseră de-a lungul anilor - de foame, din cauza tifosului sau a altor boli -, dar nenorociții aceia încă se mai aflau acolo. Ştiau că toată lumea, în Statele Unite, credea că ei au murit, că niciodată nu se vor mai întoarce acasă. În fiecare zi erau duși în marş să muncească într-o mină. Ne-au dat haine căptușite, care ne ofereau o oarecare căldură, dar mâncarea era îngrozitoare. Orez fiert şi o zeamă apoasă care se scurgea din farfurii - prizonierii nu aveau decât unele întinse, capturate în cursul războiului, nici gând de farfurii adânci sau castroane. Tot timpul, jumătate din lagăr avea dizenterie. Tipii aceia erau ca nişte morţi vii, nişte cadavre ambulante, fantome care nu aşteptau decât să fie îngropate. Paznicii erau adevărate reptile. Dacă te prăbuşeai la pământ, te izbeau cu picioarele până când izbuteai cu greu să te ridici de jos. Dacă nu reușeai, te împușcau pe loc. Te împuşcau şi dacă încercai să evadezi: nu puţini erau prizonierii care o luau la fugă ştiind că vor fi lichidaţi cu mitralierele. Era un mod de a scăpa mai uşor decât a te sinucide în colibe, cu condiţia ca împușcătura să fie precisă și să mori repede. Ca să fiu sincer, mă miră faptul că atât de mulți continuaseră să lupte, rezistaseră în toţi anii aceia, deoarece nu se puteau aştepta la nimic, doar la boală şi moarte.

— N-a evadat nimeni, niciodată? *Dumneata* cum ai scăpat de acolo?

— Cei mai mulţi dintre indivizii aceia aveau între cincizeci şi șaizeci de ani - își petrecuseră jumătate din viaţă ca prizonieri, renunțaseră. Eu aveam numai treizeci de ani şi eram hotărât să supraviețuiesc. Chiar și așa, mi-au fost necesari aproape zece ani.

— Zece *ani?*

— Sigur că da, Bob, zece ani. Îmi închipuiam că autoritățile americane mă vor scoate de acolo. În prima lună speram în fiecare zi să fiu eliberat, păstrându-mi apoi speranţa în primul an; chiar și-n al doilea am continuat să trag nădejde. În cele din urmă am înțeles că probabil li se spusese că murisem, că eram şi eu unul dintre morţii aceia vii... Dar prin 1988, rămăseseră în lagăr doar cincizeci de-ai

noştri. 1988, Bob. În Europa, Gorbaciov se afla deja de trei ani la putere, Zidul Berlinului pârâia, dar în Coreea de Nord nici vorbă de *glasnost.* Numai un adevărat iad. Două ierni aspre făcuseră ravagii şi coreenii obţineau din mină din ce în ce mai puţin. Într-o zi, tot fără nici o explicaţie, ne-au încărcat în două camioane şi ne-au luat de acolo. Circulau două zvonuri - unul că eram duşi într-un alt lagăr pe jumătate pustiu, celălalt că ne îndreptam spre o groapă comună pentru a fi împuşcaţi. Niciodată n-am aflat care dintre ele era adevărat, dar la prima oprire am luat-o cu toţii la fugă. Doi sau trei dintre noi ascunseseră în colibele noastre scule luate de la mină şi le prelucraseră, transformându-le în cuţite şi ferăstraie. Camionul era din cele închise, din lemn, cu o uşă glisantă pe una din laturi. În timpul mersului, am tăiat scândura rotund, în jurul şuruburilor, şi de îndată ce şoferul a oprit să-şi facă nevoile, cinci dintre noi ne-am croit drum afară, izbind cu picioarele. Vreme de câteva clipe, coreenii au fost luaţi prin surprindere, iar noi am deschis şi celălalt camion. Nu exista nici un plan. Cei mai mulţi dintre noi ne-am folosit de acel prilej, dar unii băieţi au explodat pur şi simplu după un sfert de secol de frustrare; s-au năpustit asupra coreenilor cu pietre şi cuţite, copleşindu-i, luându-le armele. Când am privit înapoi, trântiseră câţiva paznici pe drum, cu membrele larg desfăcute, şi treceau cu camionul peste ei, dus şi întors, în timp ce ei ţipau. Pretutindeni erau cadavre şi sânge. Ceilalţi coreeni ne-au urmărit, împuşcând pe oricine vedeau. Eu am luat-o la fugă pur şi simplu, şi-am tot fugit - cred că eram singurul care făcea aşa ceva, ceilalţi erau prea bătrâni.

— Nu te-au hăituit?

— Bine-nţeles că da, însă m-am îndepărtat, m-am ascuns în noaptea aceea într-un şanţ, iar a doua zi dimineaţa am dat de câţiva coreeni care lucrau la câmp. Mi-am închipuit că mă vor preda, însă la vremea aceea eram atât de epuizat încât nici nu-mi mai păsa cine ştie cât. Dar ei îl urau pe Kim Il-sung şi m-au adăpostit până ar fi reuşit să mă încredinţeze unor prieteni. În decurs de o săptămână m-au ajutat să ajung în zona de graniţă, călătorind ascuns în camioane de la

ferme şi într-o noapte mi-au dat un ghid care m-a trecut dincolo.

— Ce s-a întâmplat cu Ivor Thomas?

— Tocmai asta e problema, Bob. Revenit la Seul, am fost aproape la fel de bine primit ca ciuma bubonică. Nimeni nu voi să ştie de prizonierii din războiul coreean - tipii care mi-au ascultat raportul au declarat că pur şi simplu nu mă cred. Când am insistat, mi-au aplicat un tratament psihiatric. Dar lucrul care m-a tulbura cu adevărat a fost în legătură cu Thomas. Operaţiunea fusese trădată, Cho şi familia lui muriseră cu toţii, cineva mă dăduse pe mâna coreenilor şi eu îmi petrecusem zece ani într-un lagăr de muncă. Dar pe Ivor îl eliberaseră la numai trei luni după ce fusese prins. Ivor era cel care le spusese americanilor că eu murisem, aşa că nimeni să nu încerce să negocieze eliberarea mea. Britanicii îi dăduseră chiar un fel de decoraţie - cred că era un OBE[29] militar clasa întâi - şi l-au avansat. Ei, ce concluzie tragi din toate astea, Bob?

---

[29] Officer (of the Order) of the British Empire: Ofiţer (al Ordinului) Imperiului Britanic (n. t.).

25

La Beijing, Luther fusese convocat încă o dată ia minister. Îl irita din ce în ce mai tare faptul că era amestecat în dezordinea pe care o crea omul acela în China. Planul inițial al lui Luther fusese sofisticat și el îl constituise pe Scorpion ca pe un agent pe termen lung, destinat să devină sursa plasată la nivel înalt de care avea nevoie China. Brutalitatea răpirii lui Foo nu era în stilul lui Luther - nu puteai înfrânge o opoziție cu rădăcini adânci brutalizând un bătrân cumsecade. În timp ce, stând într-un birou din Zhongnanhai, stătea față-n față cu chipul acela rotund și transpirat, era nevoit să-şi stăpânească mânia și disprețul.

— Ideea de a-l răpi pe Foo nu a fost a mea, tovarășe ministru. V-am sfătuit să-l lăsaţi în libertate, să-i îngăduiţi să ne conducă la duşmanii noştri. Ţara asta e mare cât toată Europa, inclusiv Rusia de Vest şi Uralii. Pe o asemenea întindere trebuie că există un miliard de oameni nemulţumiţi, nu ştiu cu exactitate cât de mulţi, nu ştiu cu certitudine nici măcar câte *sate* există.

— Nu te-am convocat aici pentru o lecţie de geografie, băiete.

— Ceea ce vreau să spun, domnule ministru, este că China e foarte mare și opoziția se poate ascunde relativ uşor; pentru a da de urma liderilor ei trebuie să pătrundem în interiorul mişcării - şi aşa am încercat să fac atât aici, cât şi în Hong Kong. Foo constituia o parte din strategie. Dar la ce ne folosește el acum? Pe urmă, Cable a venit la Kunming, dar un idiot oarecare a încercat s-o aresteze înainte ca ea să ia legătura cu oamenii pe care-i vrem noi de fapt.

— Unde-i ea acum?

— Cum dracu’ să știu *eu?* Poate că este în munții de la nord de Kunming... A dispărut.

— Vei lucra cu Zhang și vei avea grijă să fie găsită! O vom aduce în fața tribunalului, pe ea ca și pe Foo și pe Tang Tsin, pentru a arăta poporului cum încearcă ticăloșii de capitaliști occidentali să ne distrugă.

În sinea lui, Luther era disperat. Un proces-spectacol nu avea să rezolve nimic, dar dacă bătrânii setoși de sânge voiau așa ceva, el va avea grijă ca și Cable să fie predată, pentru a li se alătura lui Foo și lui Tang Tsin. Așadar, trei oameni cumsecade aveau să fie executați, Occidentul avea să fie șocat, iar liderii mișcării „Zece Octombrie” vor deveni mai puternici. Slavă Domnului că el începuse încă de acum doi ani pregătirile în vederea plecării sale. Ministrul apăsă un buton de pe biroul său, și Zhang cel cu glas de eunuc se strecură printr-o ușă neagră cu ornamentații aurii. Qiao Shi îi făcu semn să ia loc.

— Vei colabora cu Luther, tovarășe Zhang. Găsiți-o pe femeia Cable și aduceți-o aici, la Beijing. Aduceți-l și pe Foo și aplicați măsuri severe; dacă este anchetat aici, ar fi posibil să se folosească excelentele noastre servicii medicale pentru a-l ține în viață... Am nevoie de el pentru un proces public, dar nu-mi vine să cred că nu ne va da mai întâi, la subsol, numele contactelor lui. Dacă e necesar, aplicați-i metodele de convingere până la limita maximă.

Ministrul se ridică și-l concedie pe Zhang printr-un gest al mâinii.

— Ne poți lăsa singuri.

Chinezul se supuse, aruncându-i lui Luther o privire ucigătoare. După ce se închisese ușa, o fată într-o uniformă șleampătă aduse ceai și două boluri delicate, de porțelan. Cu un zâmbet mieros, Qiao Shi îi oferi unul lui Luther.

— Înțeleg, desigur, Luther, că asta nu va rezolva problema, dar trebuie să țin cont de părerile conducerii. Le stimulez, însă știu că agenții tăi de penetrare în China și excelentul Scorpion din Hong Kong continuă să constituie adevărata cheie către distrugerea

dușmanilor noștri.

La mai puţin de două ore după aceea, Foo a fost mutat, încă înţepenit şi extenuat după orele de anchetare, moţăia pe apucate într-un colţ al celulei când un paznic îl trezi scuturându-l.

— Deschide ochii, tataie! Pleci în călătorie.

În mod neobişnuit, faţa tânără era prietenoasă, iar uniforma murdară, ceea ce sugera că paznicul acesta putea fi mai puţin fanatic în îndeplinirea sarcinilor. Îi dădu lui Foo un bol cu orez abia călduţ şi o cană cu apă, revenind după zece minute împreună cu un alt bărbat. Foo era hotărât să nu-şi arate oboseala, dar nu-şi putu împiedica picioarele legate în lanţuri să se târască de-a lungul coridorului; iar când urcă anevoie treptele de piatră, se împiedică şi căzu, julindu-şi faţa, deoarece nu-şi putea folosi mâinile încătușate pentru a se feri.

Clădirea se înălţa pe cinci etaje, pe fiecare latură a unei curţi pietruite, în care, ca atare, nu pătrundea soarele. Toate acestea se petreceau pe la mijlocul dimineţii, dar când se îndreptară către duba verde a închisorii, lui Foo i se făcu frig. Urcă prin uşa de la spate. În interiorul camionului exista un coridor îngust cu câte cinci compartimente pe fiecare parte. Pe Foo îl împinseră într-unul dintre ele și în urma lui se închise o ușă metalică, apoi se trase zăvorul. Mica celulă abia dacă avea șaizeci de centimetri, și Foo se cocoţă cu greu pe strâmta bancă metalică, încercând să-și așeze gleznele și încheieturile mâinilor într-o poziţie care să micșoreze pe cât posibil lipsa de comoditate - era evident că îl aștepta o călătorie neplăcută. Când duba porni din loc, ieșind pe o stradă intens circulată, el se uită prin mica fereastră prevăzută cu bare de fier.

Gatti și Roper se îngroziră când aflară că Mary Devereux fusese arestată. La început, nici unul dintre ei nu crezu, dar câteva convorbiri telefonice confirmară ştirea. Vestea iscă o mare surescitare pe *Tamar* - membra Wren, deţinătoarea a celui mai înalt rang în cadrul bazei, Mary cea frumoasă ca alabastrul, la închisoare? Acuzată

de a fi *lesbiană?* Imposibil! Popota subofiţerilor răsună de râsete ironice şi glume de o grosolănie previzibilă. Se auzeau chicoteli înfundate şi printre membrele Wren, dar majoritatea acestora reacţionară manifestându-şi neîncrederea. „Fir-ar al dracului, nu-i adevărat!” Lynne, secretara lui Mary, era în lacrimi: „Cum au putut s-o trateze în felul ăsta?”.

Cei doi americani se duseră de-a dreptul la amiral.

— Ce este, băieţi?

— Pentru ce a fost arestată doamna comandant Devereux, domnule?

— Nu ştiam că a fost arestată, Bob.

Era evident un neadevăr, dar cum să-i spui unui amiral că minte, când tu eşti doar un comandant?

— Am făcut un raport, domnule.

— Sigur că l-ai făcut, Bob. L-am citit - ai primit o informaţie, ai verificat-o şi ai spus că o socoteşti curată ca lacrima, întocmai ca întregul ei efectiv. Ai spus şi că este lesbiană.

— Am menţionat acest lucru numai pentru că am avut impresia că mai fusese observat cândva - în fond, ea a făcut parte din marina lor vreme de cincisprezece ani - şi fiindcă am tras concluzia că, şi dacă era adevărat, eu nu considerăm că faptul acesta o expunea vreunui şantaj. Am afirmat că este curată.

— Asta este ceea ce ai spus, Bob.

— Este un raport confidenţial, pe care trebuia să-l vedeţi numai dumneavoastră, domnule.

— Şi asta ai spus, Bob.

Chipul ca de vulpe se încordă în timp ce amiralul suflă spre tavan un inel de fum, mimând relaxarea.

— Atunci, cum dracu’ au aflat britanicii?

— Fireşte, i-am transmis o copie lui Clayton. Asta este o operaţiune comună, SUA şi Marea Britanie, nu avem secrete unii faţă de alţii - bănuiesc că interpretarea lui este alta decât a dumitale.

— Domnule, niciodată n-aş fi inclus acel comentariu dacă mi-aş fi

închipuit că veţi proceda astfel. Nu recomandam absolut nici o măsură... În nici un caz aşa ceva. Este o barbarie!

Deodată, doi ochi duri îi sfredeliră pe ai lui Gatti.

— Termină cu prostiile astea de falsă moralitate, Bob. Nu te afli într-o grădiniţă de copii - suntem în căutarea unui important spion chinez, iar dumneata ai dat de înţeles că Devereux a minţit la toate interogatoriile de validare la care au supus-o vreodată - de cinci ori de când s-a angajat. De fapt, până acum nu se remarcase. Clayton n-a avut încotro, fiind obligat să facă ceva.

— Dar ar fi putut să stea de vorbă cu ea între patru ochi, o confruntare discretă... nu era nici o nevoie să trimită poliţia navală s-o aresteze în mijlocul nopţii!

— Pentru Dumnezeu, Bob, Clayton a avut dreptate - gândeşte-te bine. Dacă femeia asta e şantajată de chinezi, singura dovadă pe care am putea s-o obţinem este propria ei mărturisire. Cred că Clayton şi-a făcut socoteala că era posibil ca un şoc emoţional puternic - şi, pe cinstea mea, ea a avut unul - ar fi putut s-o convingă să vorbească.

— Şi a convins-o? întrebă Roper, clocotind şi el de furie.

— Nu. A recunoscut că este lesbiană şi că a minţit la interogatoriile ei de validare, dar neagă cu tărie orice bănuială de neloialitate.

— Aşadar, va fi eliberată?

— Nu cred, Nick, nu încă. Mie mi se pare clar că este nevinovată şi că individul ăsta, Thomas, este suspect; el trebuie să dea câteva explicaţii valabile şi britanicii îl ţin sub o supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Şi atunci, de ce să nu fie eliberată Devereux?

— Bănuiesc că toată agitaţia asta îi va crea lui Thomas un fals sentiment de siguranţă, nu? Dacă îşi închipuie că noi credem că Devereux este Scorpion, ar putea să se dea de gol.

Roper păru înspăimântat.

— Dar asta-i îngrozitor, domnule! Cariera bietei femei e terminată după cele întâmplate, dar nu văd pentru ce să fie ţinută închisă într-o celulă, umilită, pretinzând că o considerăm o trădătoare.

— Jucăm pe mize mari, domnule Roper. Nu ne putem permite să lucrăm de mântuială.

Sarah se trezi o dată cu zorile și își continuă drumul spre nord, urmărind creasta sinuoasă a muntelui şi păstrând la vedere, în stânga ei, valea fluviului Yangtze. Îi era foame, dar reuşi să umple sticla de apă dintr-un pârâu în care apa scânteietoare sărea peste prundiş. Ca atare, când răsări soarele, moralul ei era mai ridicat. Aerul de munte era curat şi limpede, pustietatea din jur - de o nespusă frumuseţe. Pe peticele de muşchi de pe peretele stâncos creşteau flori micuţe, de o formă perfectă, colorate într-un roşu intens, un violet întunecat şi un galben pal, iar vârfurile muntoase din depărtare sclipeau de zăpadă.

Vreme de şase ore continuă să meargă pe potecă fără să vadă nici o altă fiinţă omenească şi nici vreun semn că ar exista vreo locuinţă. Singurele fiinţe vii pe care le întâlnea erau caprele de munte şi păsările ce se roteau în înaltul cerului... și un uliu care descria cercuri deasupra cadavrului unui animal, devenit deja un amestec de nerecunoscut de coaste albe și carne sfâșiată, pe care îl atacaseră alte jivine de pradă. Spre sfârşitul după-amiezii, văzu în vale un oraş mare. O locomotivă demodată, cu abur, trăgea un tren de marfă de-a lungul unei căi ferate, iar pe drumuri era circulaţie. Oare să coboare și să încerce să călătorească luând trenul? Avea destui bani, dar nici o aprobare pentru a călători. Sarah se așeză pe un bolovan, pe de o parte ca să se gândească la o decizie, pe de alta ca să-și odihnească picioarele dureroase și bășicile care i se formau pe tălpi. Moleșită de soare, aţipi, trezindu-se cu un sentiment de teamă când auzi scrâşnetul unor ghete pe pietrişul nebătătorit.

Încă pe jumătate adormită, Sarah se ridică în picioare clătinându-se și se întoarse brusc în direcţia din care venea zgomotul. Simţi un val de panică și gura i se uscă de frică. Patru bărbaţi veneau spre ea. Purtau puşti AK-47 şi uniformă verde cu negru şi chipiele cu cozoroc ale poliţiei.

26

Cu faţa apăsată chinuitor de fereastra prevăzută cu bare, Benjamin Foo se uită cu atenţie, căutând indicii din care să-şi dea seama unde se află. La început, duba parcurse străzi aglomerate: vedea chinezi în tunici şi pantaloni negri şi cu pălării de pai în formă de clopot, câţiva europeni, cârduri de biciclişti şi maşini vechi, ruginite. Când trecură pe lângă străzi secundare, prinse imaginea fugară a unor clădiri înalte, destinate birourilor, care sugerau Shanghai-ul. Dar în curând se aflară afară din oraş, într-o regiune rurală, şi văzu nesfârşite coline cafenii, întinderi de apă noroioasă care acopereau orezării şi spice de orez de un verde strălucitor. Trase concluzia că se duceau spre un aeroport, pentru a lua un avion către Beijing, dar se părea că asta dura foarte mult. Drumul era cu denivelări, şi Foo era hurducat încontinuu pe banca lui tare; soarele care bătea pe acoperişul metalic făcea ca spaţiul acela îngust să devină înăbuşitor şi el aţipi în curând.

Chiar şi pe submarinele Polaris e posibil să apară avarii de ordin mecanic. O defecţiune a instalaţiei hidraulice care-i acţiona planurile de carenă de la prova fu diagnosticată când *Relentless* execută un scurt exerciţiu de scufundare. Fură aduşi tehnicieni de la Faslane, care raportară că reparaţiile aveau să dureze cel puţin o săptămână. Echipajul urma oricum să plece în permisie, aşa că cei mai mulţi dintre membrii acestuia fură transportaţi acasă cu avionul; al doilea echipaj avea să vină atunci când nava va fi gata să părăsească Hong Kong-ul. Pentru Ivor Thomas schimbarea echipajului însemna

sfârşitul postului său de comandă. În loc să se înapoieze în Anglia, i se dădu un apartament al marinei pe uscat şi un birou pe *Ternar,* unde începu să se iniţieze în noii sale îndatoriri profesionale. Spunea că, peste aproximativ o lună va pleca acasă într-o permisie de două săptămâni, dar că soţia şi copiii lui vor rămâne la Tavistock, aşa cum făcuseră pe vremea când el era comandant pe un Polaris. Toată lumea părea impresionată de promptitudinea cu care se arăta el dornic să se adapteze la noua slujbă. Şi era mult mai uşor să i se urmărească mişcările. El nu bănuia nimic.

Gerald Clayton se întoarse şi el la Londra cu avionul făgăduind să revină peste o săptămână dacă va fi necesar şi lăsându-l pe Barnie Mason să rezolve problemele mărunte. Se alcătui o echipă de douăsprezece persoane care să-l ţină sub observaţie pe Thomas douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Mason şi Roper se întâlneau în fiecare după-amiază ca să studieze rapoartele. Se părea că Thomas ducea o viaţă ireproşabilă, lucrând toată ziua la bază, mâncând la popota ofiţerilor de pe *Tamar,* petrecându-şi serile singur în apartament. Roper pregăti trei documente categorisite STRICT SECRET care prezentau detalii plauzibile, dar false, referitoare la mişcările pe care intenţionau să le facă englezii şi americanii în Marea Chine de Sud şi avu grijă ca nişte copii numerotate să-i fie trimise lui Thomas spre informare. Spera că, peste o săptămână sau două, fotocopii ale acelor documente să apară în China, furnizând dovezi concludente.

Foo se trezi tresărind când duba închisorii se opri din mers. Era încă doar pe jumătate conştient când auzi de afară strigăte mânioase, urmate de un zgomot de sticlă spartă şi de o explozie asemănătoare cu bubuitul unui tunet. Duba se clătină, azvârlindu-l pe podea; ambele urechi îi ţiuiau; cu auzul afectat, păcănitul unui pistol-mitralieră păru să i se reverbereze dureros în interiorul capului. Duba începu iar să se mişte, apoi se înclină într-o parte, în mijlocul unei formidabile ploi de împuşcături şi al şuieratului gloanţelor ce

ricoşau. Cineva bătea în uşa ce dădea în afară, blestemând şi încercând s-o deschidă cu lovituri de ciocan care zguduiau întregul vehicul. Auzi un strigăt în dialect cantonez:

— Mă poţi auzi, Foo? Ţine-te departe de uşă, culcă-te pe pardoseală, o vom deschide prin împuşcături!

Urmă o altă rafală de împuşcături, se auziră paşi în fugă, câteva şuruburi zăngăniră şi uşa celulei lui fu smulsă, deschizându-se cu un scrâşnet de metal îndoit.

O siluetă de chinez, înconjurată de fum, cu trăsăturile feţei deformate de ciorapul tras peste cap, îi făcu semne imperioase.

— Eşti teafăr?

Era un glas de femeie, vorbind pe un ton apăsat în dialect cantonez.

Foo se ridică anevoie în picioare, clătinându-se ameţit şi simţind sânge cald care-i picura dintr-o tăietură la cap. Merse poticnindu-se către uşa din spate, alunecă atunci când încercă să coboare şi sfârşi prin a se rostogoli, până se opri, lovindu-şi spinarea de treapta de oţel. Femeia scoase un pistol.

— E-n ordine... o să-ţi sfărâm lanţurile împuşcându-le pur şi simplu. Ai putea, te rog, să depărtezi picioarele?

Foo se supuse, fiind iarăşi asurzit de explozie când femeia trase; fără să scoată o vorbă, schiţă o grimasă în clipa în care lanţul se despică şi fâşiile de metal îi jupuiră pielea de pe glezne - durerea era cumplită. Îşi oferi încheieturile mâinilor şi scrâşni din dinţi când ea trase şi prin lanţul acela.

Încă ameţit, clătinându-se, o urmă pe femeie pe lângă duba care zăcea pe o rână, într-un şanţ. Frecându-şi încheieturile pentru a-şi restabili circulaţia, Foo constată că se aflau pe un drum pustiu, mărginit de arbori. Pe partea cealaltă a şoselei staţiona un jeep cu motorul în funcţiune. Toate geamurile de la cabina dubei fuseseră sfărâmate şi două persoane, pline de sânge şi cioburi de sticlă, stăteau acolo, răsturnate pe spate. Uşa atârna într-o balama, iar o altă siluetă mascată cu un ciorap se sprijinea de ea, verificând dacă cei doi erau

cu adevărat morţi.

Un al treilea bărbat în uniformă gemea într-o baltă de sânge, pe pământ. Femeia ridică pistolul şi-l împuşcă în cap.

— Facem parte din mişcarea „Zece Octombrie”, spuse ea, scoţându-şi masca.

Luă nişte tifon dintr-un buzunar al jeep-ului şi i-l întinse lui Foo.

— Îţi sângerează capul... ţine asta pe rană şi cred că se va opri.

Celălalt chinez era un bărbat. El îl împinse pe Foo să intre la spatele jeep-ului, azvârlind în urma lui puşca AK-47 poliţienească, sări pe scaunul şoferului şi strigă peste umăr:

— Te rog să te ţii bine! Avem doar aproximativ douăzeci de minute ca s-o ştergem.

Roţile se învârtiră şi, într-un nor de praf galben, porniră ca glonţul de-a lungul şoselei.

Luther părăsi Beijing-ul cu un sentiment de uşurare. Atmosfera din spatele uşilor închise ale birourilor Partidului şi guvernului era încordată şi încinsă. Presa oficială era plină de ştiri bune, dar toată lumea ştia că, sub pojghiţa superficială, fierbea revolta. Astăzi avuseseră loc răzmeriţe pentru mâncare la Sian, studenţii de la Hainan ocupaseră un sediu al poliţiei - eliberând nişte prizonieri care îşi aşteptau procesul - şi avea să fie necesară evacuarea lor cu forţa; încercau fără îndoială să devină martiri şi aveau să moară cu toţii în cursul asediului. Ce va mai aduce ziua de mâine? Opoziţia dădea dovadă de o putere mai mare decât şi-ar fi închipuit el vreodată.

O maşină guvernamentală îl întâmpină la aeroport şi îl aduse înapoi, la casa de pe malul lacului şi la Josie. Ea îl primi cu o mulţime de sărutări şi făcură dragoste într-un colţ bine ascuns al grădinii. Apoi, tocmai când ea îi umplea un pahar cu bere, sună telefonul. Cu oarecare reţinere, ea îi dădu receptorul. Era Zhang şi în glas i se simţea bucuria triumfului în timp ce-i raporta veştile proaste.

— Vrei să spui că au oprit camionul?

Lui Luther i se opri respiraţia, nevenindu-i să creadă.

— Au ucis paznicii şi au plecat cu el? Nu se poate!

Josie, care-l urmărea cu ochi atenţi, se încruntă.

— Nu, nu mă voi întoarce la Beijing - sunt acasă de zece minute - dar ţine-mă la curent.

Trânti receptorul în furcă.

Micuţa vietnameză îl luă de mână şi îl conduse la soare, unde două pahare cu bere îi aşteptau pe o masă de lemn. Ochii ei păreau speriaţi.

— Ce s-a întâmplat, Luther?

— Milionarul Foo a evadat... şi ei n-au reuşit s-o găsească pe femeia aceea, Cable. Ticălosul ăla de Zhang face tot posibilul ca să mă discrediteze în ochii ministrului... Abia acum, după aproape douăzeci de ani, îmi dau seama că ei nu se pot încrede niciodată cu totul într-un străin.

— Suntem în primejdie, Luther?

— Da. Cei de la Beijing sunt cu toţii terorizaţi de opoziţie şi gata să dea vina pe altcineva. Ținta firească sunt eu.

— Mi-ar plăcea să-l ucid pe acel Qiao Shi.

Ochii ei deveniră două fante negre când schiţă gestul de a înjunghia pe cineva.

— De ce să se poarte atât de rău cu tine?

Când cei patru poliţişti se apropiară, Sarah se ridică în picioare, mintea ei străduindu-se să inventeze cât mai repede o poveste plauzibilă; dar ştia că, pur şi simplu, nu exista nici una. Primul bărbat îi strigă ceva într-un dialect ciudat, despre care ea crezu că era „putonghua” noua „vorbire obişnuită”, bazată pe dialectal mandarin, care se presupunea că va deveni limba vorbită la nivel naţional. Ea îşi recunoscu propriul nume, dar încercă să pară nedumerită şi răspunse în engleză:

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

— Dumneata eşti domnişoara Cable? De astă dată bărbatul acel a rosti cuvintele mai apăsat şi în engleză.

Sarah știa când era învinsă. Oare care era echivalentul chinezesc pentru „este o captură clară, șefu'?" Dădu afirmativ din cap.

— Da, așa mă numesc.

Bărbatul zâmbi, vădit ușurat.

— Slavă Domnului... eu sunt Cheng, din mișcarea „Zece Octombrie".

Era oare o cursă? Sarah continuă să se prefacă tulburată.

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Te rog... poți avea încredere în noi. Cea care te-a întâmpinat la Kunming era nepoata mea. Îmi pare rău că toate au mers prost... am aflat că armata a găsit peșterile și ne-am temut că ai fost prinsă. Pe urmă am auzit că ai scăpat de-acolo și părea probabil să vii în direcția asta. De douăzeci și patru de ore te tot căutăm.

— Dar de ce purtați uniformă polițienească?

— Pentru că trebuie să te conducem cale lungă și în țara asta uniformele de poliție vor rezolva majoritatea problemelor.

Brusc, Sarah simți că o apucă amețeala. Oare să-l creadă? Ce altceva ar putea face?

— Mai spuneți-mi o dată cine ziceți că sunteți?

Cheng o privi drept în ochi, fără șovăire. Avea un chip ridat și cinstit, și trebuie să fi fost foarte bătrân; ceilalți trei erau tineri.

— Te rog... poți avea încredere în noi. Te asigur că *facem parte* din mișcarea „Zece Octombrie" și începând din clipa asta *vom avea grijă* de dumneata. Vei părăsi țara noastră în deplină siguranță.

Cu un oftat de resemnare, Sarah se așeză iar jos. Toate astea erau un coșmar, harababură după harababură, punctate de chipuri zâmbitoare care o ademeneau spre noi primejdii. Spera că Tom Rumbelow se va prăji în iad.

— Adevărat? întrebă cu un glas epuizat. Și cum se presupune că aș ajunge din nou pe coastă?

Cheng arătă cu mâna spre orașul din vale.

— Prima etapă va fi cu trenul.

Sarah înălță ochii spre cer.

— Acum am mai auzit-o și pe-asta! Nu se poate... aș fi arestată în cea dintâi gară.

— Nu, în tren se vor afla și alți europeni, iar dumneata vei avea documente corecte. Este modalitatea cea mai rapidă și mai sigură, zău așa. Noi, toți patru, vom călători fiecare separat, dar cu același tren.

Perspectiva de a se mai întoarce vreodată vie la Hong Kong se îndepărta minut de minut - cum de o legase soarta de grupul acesta de revoluționari de operetă?

— *Okay,* spuse Sarah în cele din urmă. Am încredere în voi. Acum explicați-mi la ce vă gândiți... ce *anume* vom face.

27

Sarah se simţi mai încrezătoare când în seara aceea, la ora nouă, lungul tren intră pufăind în gară. Cheng o ţinuse toată ziua ascunsă într-o încăpere din spatele magazinului aparţinând unui simpatizant. Poate că, la urma urmei, nu erau chiar nişte amatori, deoarece el îi făcuse o fotografie cu un aparat polaroid şi după o oră revenise cu ea aplicată în interiorul a ceva ce semăna cu un paşaport canadian autentic: numele ei era Jeanne Hart, o ziaristă din Toronto. Paşaportul era plin de ştampile de călătorie în întreaga lume şi Cheng îi înmână şi alte câteva documente care îi dădeau aprobarea de a călători.

— Cum ai reuşit să obţii toate astea? îl întrebă ea.

Pe faţa zbârcită a lui Cheng apăru un zâmbet şmecheresc.

— Avem prieteni pretutindeni.

Pielea lui bătută de vânturi şi soare nu-ţi îngăduia să spui dacă are cincizeci sau şaptezeci de ani, şi Sarah se întrebă cum de îşi risca el viaţa în felul acesta. Avea maniere de om cu carte şi vorbea o engleză corectă, dar cu un accent săltăreţ - să fi fost oare un profesor universitar, un director de fabrică sau chiar vreun funcţionar de stat? Dar nu era acum timp să-l întrebe, aşa că se limită la problemele de ordin practic.

— Unde ne ducem?

— La Guiyang, apoi spre sud, la Liuzhou. O călătorie lungă, de o noapte, aşa că în partea de tren în care te vei afla - călătoreşti cu clasa întâi - toată lumea va dormi. Faţa ridată zâmbi din nou. Vei fi în

perfectă siguranță, dar ești extrem de costisitoare deoarece pentru un *gwailo*[30] trebuie să plătim șaizeci la sută din costul cel mai mare al călătoriei.

— Îmi pare rău.

— Nu... asta-i doar încercarea mea de a face o glumă englezească. Noi suntem cei cărora ne pare rău. Călătoria dumitale în China a fost irosită și primejdioasă. Nu asta ne fusese intenția.

Locomotiva era neagră, cu cinci roţi de antrenare, uriașe și roșii, și cu pistoane de alamă care scuipau abur. Era echipată cu un curățitor de linie și cu un reflector în fața cazanului, precum o locomotivă dintr-un film vechi cu cowboy, iar pe platforma de bază se aflau trei bărbați cu șepci, îmbrăcați în salopete uleioase. Locomotiva aceea mătăhăloasa trăgea paisprezece vagoane vopsite în verde închis și cu două benzi galbene pe laturi. Pe acoperiș erau montate ventilatoare. Când se opri, din tren începu să se reverse un șuvoi de chinezi, sărind afară atât pe ferestre, cât și pe uși, cu boccelele lor din pânză de bumbac, în timp ce alții se luptau să urce în vagoane.

Împreună cu cinci sau șase străini, Sarah își făcu drum cu coatele către vagonul de clasa întâi și se pomeni într-o oază de aer condiționat rece ca gheața, cu cușete moi, cearșafuri albe și paturi. Conductorul zâmbăreț abia dacă se uită la biletul ei, îi lua pașaportul și o conduse spre o cușetă la etaj. Când trase perdelele, Sarah constată că era complet ascunsă. Poate că Cheng avea dreptate. Când auzi un șuierat prelung emis de fluierul cu abur al locomotivei, trenul începu să se miște și din difuzoarele montate în fiecare vagon izbucni asurzitor cântecul *Estul e roșu.* Sarah se lungi pe cușetă și deschise termosul cu ceai verde. Toată țara asta era țicnită, dar ea stătea confortabil și se simțea relativ în siguranță.

Cu fața trasă de extenuare, Mary Devereux ședea vizavi de bărbatul

---

[30] Denumire generică dată în China străinilor (n. t).

cu păr argintiu, îmbrăcat cu cămașă, fără haină, la aceeași masă de discuţii la care o interogase el în noaptea precedentă timp de cinci ore. Se aflau într-o încăpere situată la colţul corpului de gardă de pe *Tamar* - o încăpere ale cărei ferestre nu se asemănau cu cele ale celulei sale, care nu avea decât un grătar ce dădea spre aerul de afară, și mai era și fixat la o înălţime de aproximativ doi metri și jumătate deasupra pardoselii de beton. Toţi ceilalţi de la baza SIS și de la serviciul de securitate navală se abţinuseră s-o interogheze și Brimson, căpitanul care comanda baza, își susţinuse personalul.

— Nu am încotro și o voi aresta dacă insiști, până voi primi alte ordine de la Londra, dar al dracului să fiu dacă voi face mai mult de-atât. Mă simt profund mânjit de ceea ce ai făcut în numele meu, Clayton.

Clayton ar fi putut să-i ordone unuia dintre americanii lui să îndeplinească sarcina asta, dar nu așa se obţin rezultate mulţumitoare. Sfârși prin a se ocupa el însuși de interogatoriu.

În ciuda protestelor, comandantul Devereux se afla tot într-o celulă spoită cu văr, cu excepţia răstimpurilor în care era adusă pentru interogatorii. Ochii lui Clayton o sfredeliră, dar glasul său încercă să fie liniștitor.

— Ai terminat-o cu marina, Mary. Ai comis două injurii grave, demne de curtea marţială - minţind la interogatoriul dumitale pentru validare în post, precum și prin comportamentul dumitale sexual. Dacă îmi spui totul despre șantajul la care te-au supus chinezii, o să am grijă să nu fie nici un proces... Îţi făgăduiesc. Ţi se va îngădui să-ţi dai demisia fără nici o vâlvă...

Faţa lui Mary era palidă și trasă, sub ochi avea cearcăne roșii, mersul îi era șovăielnic și purta o salopetă albastră mototolită.

— V-am mai spus, nu a existat nici un șantaj. Ceea ce încercaţi să-mi puneţi în cârcă este o imensă prostie. Sper că-ţi face plăcere treaba asta, ticălosule... nu-ţi ajunge cât m-ai chinuit?

— Chiar te aștepţi să te cred?

— Bineînţeles, fir-ar al dracului!

— Nu-ţi faci nici un serviciu prin atitudinea asta, Mary.

— Îţi spun adevărul... ce pot face mai mult?

Clayton oftă.

— Uite ce-i... hai să mai încercăm o dată.

— Las-o baltă! M-am săturat.

Sfidătoare, Mary se ridică şi-i întoarse spatele.

— Pentru Dumnezeu, ia-mă de aici, mi-e greu să te privesc.

Clayton dădu din cap către un chip ce se vedea prin ochiul de geam al uşii şi două membre Wren robuste intrară în încăpere. Între ele, Mary porni de-a lungul coridorului.

— Aveţi nevoie de ceva, doamnă? întrebă una dintre însoţitoarele ei în timp ce descuia uşa celulei.

— Aş vrea ceva lenjerie de corp curată şi nişte colanţi.

Subofiţerul Wren ezită, cunoscând prea bine regulamentul, apoi, când adjuncta ei se îndepărtă pe coridor, zăbovi puţin şi şopti:

— *Okay.* Ştiţi că n-ar trebui, dar o să văd ce pot face.

Sarah se trezi de câteva ori în timpul nopţii, când se oprea trenul, și prin oblonul ferestrei de lângă cușeta ei se uita la gările inundate de lumină şi mişunând de chinezi chiar la trei dimineaţa, în vreme ce difuzoarele urlau cântece de luptă şi *Estul e roşu.* Pe la ora opt se sculă din pat şi îşi umplu iar termosul cu apă de la maşina de gătit cu cărbuni, bine încinsă, de la capătul vagonului. Luă micul dejun în vagonul-restaurant ce se legăna în mersul trenului, stând la aceeaşi masă - acoperită cu o pânză albă, scrobită cu o altă *gwailo,* o turistă din Franţa. Cheng şi ceilalţi trei „poliţişti" se aflau la o masă situată ceva mai departe, în acelaşi vagon. La Liuzhou, Sarah părăsi trenul şi găsi brutăria învecinată cu o farmacie în a cărei vitrină era atârnat un schelet: locul de întâlnire convenit cu Cheng. Când intră, o femeie cu un şorţ mânjit de făină înălţă privirea, păru s-o recunoască imediat pe Sarah şi îi făcu semn să treacă într-o încăpere din fundul prăvălioarei, unde câţiva buşteni ardeau sub un cuptor de cărămidă. Sarah stătu acolo sorbind ceai dintr-un bol, până când sosi Cheng, care acum

purta îmbrăcăminte țărănească și o șapcă ponosită.

— Până acum suntem victorioși!

Schiță un ușor zâmbet crispat, făcându-i semn lui Sarah să-l însoțească într-o curte din spatele brutăriei, unde o pofti să se culce pe un maldăr de saci din remorca unui vechi camion; sacii miroseau ca și cum ar fi conținut nu se știe ce soi de îngrășământ. Cheng urcă în cabina șoferului și se îndreptă spre coline.

Ajunseră în sat seara târziu. Pe durata ultimelor cincizeci de mile, Sarah stătu lângă Cheng și ascultă povestea vieții lui, deși observă că el trecea peste amănuntele mai deosebite - n-ar fi fost în stare să-l identifice dacă lucrurile ar fi mers prost și ea ar fi căzut în mâinile guvernului. Cheng nu era numele lui adevărat, după cum nu fusese nici al lui Cheng Huiqing, dar era originar din Shanghai și cândva fusese membru al partidului. Soția lui și copiii adulți erau încă înscriși în partid și supraviețuiseră declarând că el murise. Nu-i văzuse de zece ani. Sarah îi intui profunda tristețe când îi spuse acest lucru. Bănuia că avea în jur de șaizeci de ani și zâmbetul lui dureros, prin care parcă își cerea scuze, îl făcea să-i fie simpatic.

— Înțelegi, din punct de vedere oficial, eu nu exist.

— Cu ce te ocupai înainte, Cheng?

— Înainte? Mi se pare că a trecut atât de mult timp de-atunci, încât parcă ar fi fost precedenta încarnare. Predam fizică nucleară la Universitatea din Shanghai, dar vărul meu, care ne va adăposti câteva zile, este agricultor. A fost eliberat din comunitatea agricolă de reeducare și acum are voie să-și desfășoare propria activitate productivă.

Satul era o îngrămădire de construcții din lemn, într-o depresiune înconjurată de dealuri. Vărul lui Cheng era un chinez gras, cu un aer rustic și cu o mustață deasă, pe oală; cicatricea de pe fața lui, ca și cuțitul înfipt în brâul ce-i încingea mijlocul îl făceau să semene cu un bandit. Soția lui era și ea durdulie și tare veselă. Amândoi râdeau mult și îi primiră pe Cheng și pe Sarah cu căldură. Se înserase și Sarah

socoti că nimeni altul nu o văzuse sosind pe europeancă. Fără îndoială, va pleca tot pe întuneric. Cheng parcase camionul fermei într-o curte împrejmuită de ziduri, în care se afla un jeep al armatei americane.

— Vino, îi spuse lui Sarah. Am o surpriză pentru dumneata.

Porni înaintea ei, intrând în casă. Încăpătoarea cameră de zi era iluminată de lămpi de petrol - nu exista electricitate - şi fusese întinsă o masă ca pentru un banchet. Boluri şi perechi de beţişoare erau dispuse în jurul unor platouri aburinde, încărcate cu carne de porc, peşte și orez. Un chinez îmbrăcat într-un chimono lung şi negru se ridică în picioare şi Sarah făcu un pas înapoi.

— Ben! Cum Dumnezeu ai ajuns dumneata aici? exclamă, îmbrăţişându-l.

— Am fost adus aici de prietenii noştri, ca şi tine. O sărută părinteşte. Îmi pare rău că lucrurile au ieşit atât de prost. După ce ne vom afla cu bine înapoi, în Hong Kong, va trebui să încercăm din nou.

Sarah îi zâmbi, dar nu spuse nimic. Ultimul lucru pe care avea intenţia să-l facă dacă ar scăpa teafără de acolo era „să încerce din nou".

— Amicul Cheng pare să fie în stare să tragă sfori pretutindeni... Este oare unul dintre lideri?

— Nu, dar este în strânsă legătură cu ei.

Din sticle de piatră se turnă *mao-tai,* şi Sarah luă paharul pe care i-l oferi rumenul văr al lui Cheng. Toţi ceilalţi beau în cinstea a ceva, și ea li se alătură, simţind cum rachiul îi arde gâtlejul ca un diluant de vopsea. De jur-împrejurul ei, feţe de chinezi zâmbeau în lumina galbenă a lămpii, atmosfera era încărcată de fum şi plină de râsete. Probabil că zgomotul se răspândise în tot satul - de fapt, întregul sat părea să se afle în acea încăpere. Sarah luă încă un *mao-tai* ca să-şi ascundă disperarea, căci îndoielile ei în legătură cu echipa asta începeau să se adâncească şi să devină permanente: poate că ei urau Beijing-ul, dar erau oare nişte lideri credibili ai unei revoluţii?

Când sună telefonul, Luther sări în Skoda lui bej și se îndreptă cât putu de repede spre postul de poliție aflat la o depărtare de cinci mile. Mesajul codificat transmis de Zhang îl aștepta. Se așeză într-o încăpere înăbușitoare, cu o foaie de hârtie divizată în pătrate pentru a descifra textul cifrat, punând fiecare filă a acestuia pe un geam, în așa fel, încât să nu rămână nici o urmă pe vreun carnet. Era caracteristic pentru Zhang - ar fi putut să telefoneze, folosind un circuit sigur, dar profita de orice prilej ca să facă viața obositoare. Măcar nu fusese leneș cu informațiile culese, și Luther abia reuși să-și ascundă bucuria triumfului față de polițistul care îi aduse ceaiul.

Dăduseră iar de urma lui Cable, care se îndrepta spre sud, călătorind cu trenul. Un ofițer de poliție care, într-o gară, făcea un control de rutină al pașapoartelor străinilor, îi recunoscuse fotografia când aceasta le fusese transmisă - din nefericire cu o oră sau două mai târziu - de către *Gonganbu.* Își amintea că pașaportul îi aparținuse unei canadience cu numele de Hart, deși nu reținuse unde anume se ducea... dar asta ar fi trebuit să fie suficient. Nu exista decât o linie de cale ferată. În timp ce cerea o legătură telefonică prin care să-l contacteze pe șeful poliției din Liuzhou, Luther zâmbea în sinea lui.

După ședința de dimineață cu Clayton, Mary Devereux rămase în celula ei, petrecându-și o vreme citind. Trecu de la un roman polițist de Ngaio Marsh la *Pilgrim's Progress,* dar nu se putea concentra asupra cuvintelor. Se simțea pustiită sufletește, zdrobită de toți și de toate. Viața ei se desfășura foarte bine - serviciul era un succes, figura pe lista de avansări, și era îndrăgostită de Chang Xhisin. Acum totul fusese distrus. După o judecată în fața curții marțiale, o vor da afară din Wren; Chang Xhisin nu se va învoi să plece în Anglia împreună cu ea după cele întâmplate, probabil că nu va mai voi s-o revadă vreodată pe Mary. Oriunde ar încerca să se ascundă, oamenii o vor depista și vor râde de ea pe la spate.

Nu știa cum îl cheamă pe ticălosul cu păr argintiu care o anchetase,

dar simţise imediat că el era cel care se afla în spatele a tot ce i se întâmplase și cuprinsă un val de furie, își dori să-l poată strânge de gât. Apoi, când retrăi seria de lovituri din noaptea precedentă, mânia lăsă locul lacrimilor. Încercă să gândească raţional, dar umilirea era totuşi prea crudă pentru a putea s-o suporte.

Nu luase o hotărâre bine definită, dar de cum scoase din plicul de plastic o pereche de colanţi, ştiu ce trebuia să se întâmple. Ca în transă, îmbrăcă lucrurile curate, își perie sistematic părul și se rujă puţin, recăpătând un oarecare respect de sine, apoi legă un capăt al materialului negru de barele grilajului montat sus, pe peretele celulei; ajunse la ele cu oarecare greutate, căci se aflau mult deasupra capului ei. Stând tot în picioare pe scaun, își înnodă zdravăn celălalt capăt în jurul gâtului. Când ajunse aici, totul deveni remarcabil de uşor. O clipă șovăi, amintindu-și de o copilărie petrecută într-o atmosferă de intensă credinţă anglicană și întrebându-se dacă ar trebui să spună o rugăciune, sau să-și facă semnul crucii, sau ce altceva. Dar nu făcu nici una, nici alta, izbi tare cu piciorul în scaun și se smuci cu o bufnitură, apoi începu să caște gura, încercând să respire, când trupul îi căzu pe o distanţă de aproximativ o jumătate de metru. În ciuda șocului, rămase îndeajuns de conștientă ca să-și dea seama că picioarele ei nu puteau atinge pardoseala și să simtă cum fâșia de țesătură care o sufoca i se strângea în jurul gâtului. Trupul i se contorsionă și se zbătu convulsiv, în timp ce plămânii ei se luptau instinctiv să inspire aer; durerea din gâtlej și din piept spori, atingând o culme a chinului și ochii fură gata să-i iasă din orbite, dar pe urmă apăsarea păru să scadă și, cu un uşor suspin, Mary Devereux alunecă în inconștiență.

28

Mesagerul veni la Ruth Foo, în Macao, în zorii zilei următoare. Era un chinez în vârstă, îmbrăcat cu pantalonii scurţi albaştri şi flanela de corp ale unui marinar, cu picioare uscăţive cafenii ca lemnul de mahon, dar vorbind ca un om instruit. Amănuntul o făcu pe *amah*[31] să devină atât de bănuitoare încât, atunci când el îşi făcu apariţia la uşa bucătăriei, nu vru să-l lase să intre; dar bărbatul scoase la vedere un plic sigilat şi insistă, declarând că avea să aştepte până îi va fi dat doamnei Foo. Ruth era încă în dormitorul ei, silindu-se să se scoale şi să trăiască viaţa unei zile normale, aşa cum făcuse în fiecare dimineaţă de când dispăruse Ben. Recunoscu imediat sigiliile - *pecetea* imprimată în ceara roşie fusese gravată pe inelul cu sigiliu, pe care îl purta el încă din ziua în care îl întâlnise pentru prima dată - şi în timp ce deschidea plicul avu impresia că-i alunecă dintre degete. Cinci minute mai târziu se afla faţă în faţă cu bătrânul, afară, pe terasă, unde nu puteau fi auziţi de servitori.

— De unde ai obţinut asta?

Vocea îi tremură uşor când arătă spre hârtia crem, grosolană, şi pecetea de ceară ruptă.

Bătrânul făcu o plecăciune.

— Din însăşi mâna soţului dumneavoastră, doamnă. El şi englezoaica aceea tânăra Cable - avea dificultăţi cu numele de familie

---

[31] Denumire dată în China unei doici sau guvernante (n. t.).

al lui Sarah, pronunţându-l „Kabul” - se află acum în grija mişcării „Zece Octombrie”. Sunt în siguranţă, dar la trei sute de mile în interiorul ţării... iar zona de coastă e plină de trupe. Sperăm că prietenii dumneavoastră englezi și americani să poată lua eventual măsuri în vederea transportului lor.

— Transport? se miră Ruth, încruntându-se.

— Poate un avion?

— Oh, înţeleg.

Chinezul se grăbi să explice:

— Îndrăznesc să spun că i-am putea scoate de acolo pe soţul dumneavoastră şi pe domnişoara Kabul fără nici un ajutor, dar ar dura câteva săptămâni. Nu-i uşor să ascunzi o europeancă înaltă... şi e posibil ca timpul să nu ne ierte. Mă tem că există forţe puternice care îi hărţuiesc și ei sunt ameninţaţi de mari primejdii.

Ruth Foo trăise ca o chinezoaică îndeajuns de mult ca să-și ascundă bucuria la aflarea veştii că Ben era în viaţă. Rămase în picioare, în capotul ei lung, privind grav o joncă motorizată care trecea pe sub podul ce se întindea peste port. Ar fi vrut să trateze situaţia aceasta într-o manieră chinezească.

— Doreşti puţin ceai?

Bătrânul înclină capul cu respect, și ea intră în casă pentru câteva minute, strigându-l în dialect cantonez pe slujitorul familiei. Când reveni, îl pofti politicos pe chinez să ia loc lângă ea, pe banca din colţ, la umbra unor cireşi.

— Cum te numeşti, prietene?

— Vă rog să-mi spuneţi Ling Boda. Așa sunt cunoscut în cadrul mişcării.

Ceainicul de porţelan fusese pus pe o masă în faţa lor, şi Ruth umplu două boluri delicate, albastre cu alb.

— Îţi mulţumesc, Ling, că mi-ai adus veşti despre soţul meu, dar ce-mi sugerezi să fac eu acum?

— Credem că în interiorul serviciilor de informaţii din Hong Kong lucrează un spion chinez, aşa că nu vrem să ne asumăm riscuri. Mă

puteți îndrepta către cineva într-un post foarte mare, cineva într-un post atât de important încât să fim siguri că nu este tocmai acel spion... și să-l rog să mă ajute să-i scoatem de-acolo pe soțul dumneavoastră și pe domnișoara Kabul?

Ruth cugetă asupra propunerii, apoi îi zâmbi.

— Desigur... chiar asta ar trebui să fac.

Intră în casă și luă un telefon portabil, apăsând tastele pentru a forma numărul de la birou pe care i-l dăduse Rumbelow. Tresări mirată când îi răspunse un glas necunoscut, un glas de bărbat, evident nu un secretar. Peste un minut vorbea cu cineva care spunea că se numește Clayton.

În dimineața aceea, Foo și Sarah fuseseră și ei treziți devreme. Cheng părea îngrijorat.

— Pe vale urcă încoace vehicule militare - ale armatei și ale poliției. Trebuie să plecăm pe dealuri.

Nimeni nu irosi cuvinte de rămas-bun. Trecură în fugă prin vasta încăpere, încă plină de fumul și mirosul de alcool din noaptea precedentă, urcând direct în vechiul jeep american. Ieșiră din sat ca din pușcă, într-un nor de praf, străbătând serpentinele strânse ale drumului noroios care pătrundea în munte pe o distanță de trei mile, apoi Cheng îl părăsi, înaintând în zigzag printre bolovani până fu nevoit să se oprească.

Duse jeep-ul într-o viroagă și cei trei fugari coborâră. Dinspre vale nu puteau fi văzuți, apărați fiind de o creastă de bolovani imenși. Când se ghemuiră cu toții în dreptul unei despicături, reușiră să vadă satul - colibe mici, adunate ciorchine pe câmpie, ca niște machete. Patru camioane vopsite în culori de camuflaj se opriseră la marginea satului și în jurul clădirilor se formase un cerc de siluete - furnici negre care se strângeau lent spre centru, soarele sclipind pe căștile de oțel și pe arme.

— Ce vor face când vor descoperi că am plecat?

Sarah aproape că-și auzea bătăile inimii, și își simțea încordarea

trupului. Cheng nu răspunse; stătea în picioare ca fascinat, cu chipul rigid, în timp ce ochii lui urmăreau cu atenţie evenimentele ce se desfăşurau în vale. Personajele acelea mici se îndreptară direct spre casa în care locuiseră Sarah şi Foo. Se auziră strigăte slabe şi o rafală de armă automată. Deodată, Sarah văzu bărbaţi şi femei care erau înşiraţi în stradă, şi fum înălţându-se din clădirea albă. Oare vărul lui Cheng dăduse foc propriului său cămin pentru a crea o diversiune sau era o răzbunare a armatei?

Răspunsul veni când şi din alte case izbucniră flăcări. În curând ardea întregul sat, sătenii stând neajutoraţi alături, pe câmpurile lor, în timp ce soldaţii aruncau în foc grenade ca să contribuie la distrugere. Exploziile produceau jerbe de scântei roşii şi un pămătuf de nor dens şi negru se înălţa încet spre cerul albastru. Sarah privea îngrozită: dacă ei le făceau aşa ceva unor oameni nevinovaţi care îi adăpostiseră, ce le-ar face lor, ei și lui Foo? Șase sau șapte siluete mici erau mânate cu vârful puştii şi silite să urce într-un camion: distanţa prea mare nu-i îngăduia să vadă cine erau. Cheng continua să urmărească scena cu stoicism, folosind din când în când un binoclu.

— Îl iau cu ei pe vărul meu, zise cu un glas dogit, care nu trăda nici o emoţie.

— Îmi pare foarte rău.

Foo arătă cu mâna în jos, spre satul incendiat.

— Nu mi-am dat seama de riscul pe care și-l asumau vărul dumneavoastră și toţi ceilalţi.

Cheng se întoarse cu spatele spre ea.

— Erau conștienţi de pericol... și răspunderea îmi revine mie. Dar în curând ticăloșii aceia vor fi aici, sus, căutându-ne pe noi.

Foo dădu aprobator din cap, fără a manifesta nici o teamă.

— Putem risca să utilizăm jeep-ul? Nu vor auzi motorul?

Cheng dădu din cap.

— Nu, suntem mult prea departe. Veniţi repede, trebuie să ne mişcăm cât de iute putem.

Ruth Foo și bătrânul Ling făcură traversarea spre Hong Kong pe *A-ma* și o mașină guvernamentală îi întâmpină la marginea cheiului; Roper și Clayton, care se înapoiaseră de la Londra în seara precedentă, la o oră târzie, îi primiră într-un birou de pe Peak. Ruth îl simpatiză imediat pe Nick, după cum nu-i venea să se încreadă în Clayton.

— Adică vreți ca noi să ne ducem cu un elicopter sau cu un avion ușor și să-i luăm de-acolo? reacționă Roper îndată, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale lui Clayton.

— Întocmai. Domnul Ling zice că poate aranja o întâlnire și mișcarea „Zece Octombrie” va avea grijă că Sarah și soțul meu să aștepte acolo de acum în douăzeci și patru de ore sau oricând propuneți dumneavoastră.

Clayton interveni pe un ton grav:

— Nu-i chiar atât de simplu. Bineînțeles că vom ajuta dacă vom putea, doamnă Foo, dar se presupune că noi suntem o țară prietenă... A zbura în spațiul aerian al Chinei mână-n mână cu acești disidenți ar putea avea drept consecință serioase probleme diplomatice.

Roper înălță din umeri.

— Numai dacă suntem prinși, Gerry.

— Asta-i o posibilitate pe care nu o putem trece cu vederea.

Dezaprobarea lui Clayton se simțea în atitudinea lui glacială: nu se vorbește așa în fața unor străini.

„Dumnezeule, încrezut mai e omul ăsta!” gândi Roper. Se întoarse spre Ruth Foo.

— Înțelegeți, doamnă Foo, că toate acestea trebuie să le discutăm între noi și că e necesar să ne facem un mic calcul. Există vreun loc unde puteți rămâne pe insulă... undeva unde vă voi contacta mai târziu?

— Soțul meu posedă un mic apartament pe Shek Tong Tsui, în apropiere de universitate. Ne vom duce acolo și vă voi lăsa numărul de telefon.

În timp ce aceeași mașină neagră îi ducea pe Ruth și pe Ling Boda

înapoi pe Peak, Ivor Thomas trăgea chiulul. Vreme de câteva zile citise dosare în biroul lui provizoriu, situat pe chei, și decise că, pe durata câtorva ore, nu i se va simţi lipsa. Așa că se înapoie la apartamentul său și își schimbă hainele, îmbrăcându-se civil - o cămașă sport și niște pantaloni largi, demodaţi. Când ieși din clădire și făcu semn unui taxi Datsun care tocmai trecea, părea să nu fie conștient de cele patru perechi de ochi care îl urmăreau din diverse puncte de observaţie de pe stradă. Îl urmăriră într-o Toyota albă, prăfuită, neremarcată în traficul acela intens, până când taxiul lui se opri în apropiere de debarcaderul Outlying Islands. Când îi plăti șoferului, Ivor Thomas nu părea să se grăbească; dar apoi, în mod inexplicabil, cei patru urmăritori experimentaţi ai Secţiei Speciale îl pierdură.

Tot restul zilei nu mai fu văzut. Pe la șase seara, microfoanele din apartamentul lui și telefonul începură să capteze vorbe, iar aparatele din apartamentul de deasupra porniră automat înregistrarea pe bandă. Cei doi poliţiști chinezi care moţăiseră acolo încă de dimineaţă îl sunară pe șeful lor, care îi raportă timid lui Clayton. Acesta se înfuriase când ei îl pierduseră pe Thomas, și le strigă prin telefon că aveau să plătească din greu dacă se va mai întâmpla așa ceva. Dar cu ce se îndeletnicise Thomas în cele șapte ore în care lipsise?

Peste o jumătate de oră, Gatti și Roper i se alăturară lui Clayton în încăperea care fusese biroul lui Tom Rumbelow. Amiralul se înapoiase la Washington pentru câteva zile, lăsând serviciul în sarcina lui Gatti. Nu se schimbară politeţuri preliminare.

— Ce facem în legătură cu Foo și Cable? întrebă de-a dreptul Clayton, punându-și picioarele pe măsuţa pentru cafea - deocamdată, acesta era teritoriul *lui* și îi plăcea să arate că putea face acolo tot ce poftea.

— Nu am încredere în mișcarea „Zece Octombrie”, zise Gatti. Dacă trimitem la faţa locului un elicopter, probabil va constata că ei nu se

află la întâlnire şi pe urmă se va pomeni antrenat într-un schimb de împuşcături cu Armata Populară de Eliberare. Nu-i vom scoate din China pe Foo şi pe Sarah... şi vom avea o dispută îndrăcită cu chinezii.

Clayton bombăni şi se întoarse plin de speranţă spre Roper.

— Tu ce zici, Nick?

— Nu sunt de acord. Nu se poate să nu încercăm să-i salvăm. Amândoi sunt în primejdie, undeva în inima Chinei, şi se desfăşoară o hăituire masivă. Dacă acţionăm în următoarele douăzeci şi patru de ore, am putea să-i scoatem în ultima clipă.... după aceea, cine ştie? Dacă sunt arestaţi, mai devreme sau mai târziu vor spune atât unul, cât şi celălalt - mai multe decât ar trebui şi bănuiesc că chinezii vor aranja un proces demonstrativ pentru a-i da peste nas guvernului nostru... ca să ne înveţe să nu ne mai amestecăm în treburile interne ale Chinei.

— Un vot pentru, unul împotrivă.

Clayton şedea cu vârfurile degetelor împreunate, semănând cu un judecător.

— În oricare dintre cazuri, oare putem avea *încredere* în individul acesta, Ling? Nu cumva e un impostor?

— A adus o scrisoare scrisă de mâna lui Foo, cu sigiliul lui personal.

— Asta nu-i foarte concludent, replică Gatti.

— Oh, nu știu... cred că pentru mine e destul de concludent.

Clayton se aplecă înainte, studiind harta Chinei care acoperea masa, depășind-o și întinzându-se și pe pardoseală.

— Nu trebuie, desigur, să ne lăsăm judecata întunecată de considerente personale. Îi aruncă o uitătură urâtă lui Roper, al cărui chip se posomorî: de unde dracu' știa Clayton despre el și Sarah? Dar, din punctul meu de vedere, cea mai rea situaţie ar fi ca ei să fie prinşi vii. Anchetă. Proces. Foarte dăunător.

— Prin urmare, la ce concluzie ajungeţi? întrebă Gatti pe un ton îngheţat.

— Stabiliţi o întâlnire şi vom trimite acolo un elicopter, noaptea,

cu patru tipi duri de la SBS[32]. Ar trebui să fie capabili să-i scoată teferi de acolo pe încântătoarea Sarah şi pe octogenarul Foo. Dacă sunt probleme, vor putea cel puţin să se asigure că nici unul dintre ei nu supravieţuieşte arestării.

Nick Roper ridică iute privirea, uitându-se la el îngrozit şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Dumnezeu ştie ce am face în acest caz cu elicopterul şi cu echipajul lui, dar îndrăznesc să afirm că diplomaţii ar putea găsi câteva minciuni pe care să le debiteze chinezilor.

Gatti dădu energic din cap.

— E prea periculos, mult prea periculos.

— Eşti învins, Bob, şi depăşit prin numărul de voturi. Nu-i tocmai atrăgător, dar cea mai primejdioasă abordare constă în a-i lăsa să cadă în mâinile celor de la *Gonganbu.* Nu puteam risca aşa ceva. Clayton se ridică. Întocmiţi un plan împreună, da, Nick? Vorbeşte cu cei din echipa SBS. Până mâine la zece vreau să văd ceva pus pe hârtie.

---

[32] *Special Brigade Service* - Serviciul Special de Desant (n. t.).

29

Sursa de informaţii dinspre Hong Kong către Luther părea să sece, dar el continua să fie convins că o vor prinde pe Sarah... şi presupunea că ea era împreună cu Foo, deoarece amândoi urmăreau probabil un traseu ilegal, organizat de opoziţia aceea nu prea bine închegată şi cu scurgeri de informaţii. Dar avea îndoieli serioase în privinţa loialităţii forţelor de securitate de la Liuzhou - în ultima vreme prea des fusese trădat de ineficienţa lor sau de-a dreptul prin piedicile pe care i le puneau. Așa că Luther plecă el însuși din Hanzhou spre sud-vest, îmbarcat de şuierătorul Zhang în avionul particular al ministrului. Acesta era un mic aparat cu reacţie, bine dotat cu lambriuri de lemn, fotolii de pluş roşu şi omniprezentele şervete de spătare. Dezavantajele erau lipsa la bord a alcoolului şi interzicerea fumatului.

— Lui Qiao Shi nu-i place mirosul de tutun stătut, explică Zhang pe un ton plin de importanţă, abia ascunzându-şi încântarea la gândul că Luther se va enerva până la aterizare în lipsa uneia din dezgustătoarele lui Gitane.

După incendierea satului, Cheng conduse camionul spre est, de-a lungul unor drumuri noroioase, printre dealuri. Sarah şedea lângă el în partea din faţă a jeep-ului, iar Foo se întinsese confortabil în spate. Tăcerea era încordată şi în curând ea simţi că trebuie să-i pună capăt.

— Ce li se va întâmpla vărului dumneavoastră şi soţiei lui?

Cheng strânse cu putere volanul şi continuă să privească drept

înainte.

— Vor fi executaţi. Adăpostirea unui terorist constituie o crimă gravă.

Se exprima pe un ton foarte detaşat, de parcă s-ar fi referit la nişte persoane total necunoscute.

— Îmi pare rău. Vă asumaţi riscuri mari pentru mine şi pentru domnul Foo.

— Amândoi v-aţi asumat un mare risc venind să ne ajutaţi.

— Dar a fost inutil... n-am făcut absolut nimic folositor. Venirea mea aici n-a avut nici o valoare.

Chipul cafeniu şi ridat se întoarse pe jumătate spre ea; părul rărit al lui Cheng flutura în vânt în timp ce el conducea.

— Pentru noi a fost important că aţi *vrut* să veniţi... Avem o disperată nevoie să stabilim un contact cu guvernul dumneavoastră şi cu Statele Unite. Data viitoare, măsurile noastre de securitate vor fi mai bune, vă făgăduiesc; data viitoare va trebui să realizăm ceva... Zi de zi învăţăm câte ceva din greşeli.

„Dar cu ce preţ?!”, gândi Sarah. Poate că în China existau atât de mulţi oameni, încât ei acordau o mai mică valoare vieţii? Alungă întrebarea aceasta şi scrută drumul din faţa lor: era pustiu până la orizont, o fâşie degradată de pământ bătătorit şi aşchii de lemn galbene, mărginită pe ambele laturi de coline joase. Departe, spre sud, vedea roşul intens şi auriul unei pagode. Jeep-ul trecu hurducându-se pe lângă o turmă de porci care păşteau, păziţi de un adolescent care asculta un radio cu tranzistori.

— Încotro ne ducem de astă dată? întrebă ea.

— Către alt sat. Sper să existe un răspuns la cererea noastră. Oamenii dumneavoastră vor trimite un avion?

— Habar n-am. S-ar putea să se teamă prea mult de o confruntare cu China. Cât de departe de Hong Kong ne aflăm acum?

— Nu prea departe... la aproximativ trei sute de mile.

— În cazul acesta e posibil să trimită.

Tang Tsin ştia că membrii familiei lui muriseră. Nu-i spusese nimeni, dar în adâncul inimii lui pur și simplu ştia. Se împlineau șapte zile de când nu mai fusese hărţuit: gata cu interogatoriile, gata cu tortura. Nu era nemulţumit de el însuşi. Le vorbise o mulţime despre Mark, dar nu pomenise nimic despre „Zece Octombrie” - rămăsese loial. O dată ce-l lăsară în pace în celula lui, se bucură de singurătatea aceea, mulţumindu-se cu regimul de orez și apă. Avea timp să se gândească, să se roage şi să se pregătească de moarte. Celula lui se afla sub nivelul solului, dar avea o fereastră îngustă, foarte sus pe perete, şi în fiecare dimineaţă soarele pătrundea oblic în încăpere vreme de aproximativ o oră - când nu ploua. Tang Tsin se miră cât de mult putea el preţui ceva ce, cu o lună în urmă, ar fi considerat ca fiind de la sine înţeles.

În Hong Kong, Gerald Clayton continua să se mişte cu viteza fulgerului. Roper își petrecu jumătate din noapte studiind cu atenţie hărţi împreună cu un tânăr locotenent de marină pe nume Carstens. Își prezentară concluziile lui Clayton şi lui Gatti la ora zece dimineaţa.

— Nu-i nici pe departe atât de lesne pe cât ne închipuiam, declară Nick pe un ton categoric.

— Ce vrei să spui?

Poate că Clayton avea dubii în legătură cu recuperarea afurisiţilor ălora doi, dar dacă decidea să facă asta, nu se aştepta la piedici.

— Foo și Sarah tocmai au plecat dintr-un sat din apropiere de locul acesta, spuse Nick, arătând pe hartă. La est de Liuzhou, la aproximativ două sute de mile depărtare de coastă şi la mai *bine* de trei sute de mile de aici.

— Asta nu-i deloc departe.

— Mă tem că este, domnule Clayton. Fapt e că acolo nu există nici un aeroport sau pistă de aterizare, aşa că nu putem utiliza un avion uşor. Prin urmare, va trebui să fie un elicopter... dar în Hong Kong nu există elicoptere altele decât Westland Lynx-uri, folosite de Corpul de

Aviaţie al Armatei. În port se află o fregată și multe dintre aceste nave au actualmente un elicopter, dar asta nu are.

— Oh, zi-i înainte, îl îndemnă Clayton, căscând. Care-i problema?

— Lynx-ul are o rază de zbor de numai aproximativ două sute de mile. Noi trebuie să acoperim o distanţă de mai bine de șase sute - dus și întors.

Înainte ca Clayton să apuce să explodeze, marinarul interveni:

— Sunt Carstens, domnule, de la SBS. Există o soluţie, dar e complicată.

— Da? Care? întrebă Clayton, uitându-se enervat la ostaș.

— S-ar putea improviza o pistă de aterizare pe fregata care se află în port, domnule... până diseară. Pe urmă am putea naviga în josul coastei, la circa treizeci de mile în larg, cu unul din elicopterele armatei, până într-un punct situat în linie directă cu Liuzhou.

— Vrei să folosim *o fregată*... Pentru numele lui Dumnezeu, asta ar trebui să fie o operaţiune secretă!

— Nave vin și pleacă tot timpul, domnule; până în 1997 încă mai avem dreptul de a utiliza portul Hong Kong. Într-un fel, folosirea unei nave de asemenea dimensiuni ar fi chiar o acoperire foarte bună... ar semăna cu o manevră de rutină.

Buzele lui Clayton se strânseră într-o linie dură. Părea pe jumătate convins.

— Și pe urmă?

— Zburăm în interiorul ţării cu rezervoare de combustibil suplimentare, în așa fel încât să mărim raza de zbor până la patru sute de mile, și păstrând o altitudine joasă pentru a minimaliza riscul de a fi depistaţi. Cu puţin noroc, am putea intra și ieși într-un răstimp de patru ore.

— Treaba asta s-ar putea face imediat, la noapte?

— Dacă ambii comandanţi, al armatei și al marinei, sunt de acord și obţin de la forurile superioare toate aprobările necesare, da, s-ar putea.

— Ralph - locotenentul Carstens - i-a sondat deja, domnule

Clayton, adăugă Roper. Nu-i chiar atât de simplu cum mi-ar plăcea mie şi nu există nici o marjă pentru erori. Dar nu văd nimic mai bun. Singura alternativă este să-i lăsăm pe Foo şi pe Sarah să meargă pe jos sau să ia o căruţă cu boi.

— Nu, zise Clayton, dând din cap. Asta chiar că nu-i posibil. Cable nici n-ar fi trebuit să se afle în China. Nu ştiu pentru ce a acceptat să ajungă în situaţia asta.

— Pentru că Tom Rumbelow i-a ordonat să se ducă acolo. Barnie Mason, adjunctul lui Rumbelow, care stătuse tăcut într-un colţ, vorbi pentru prima oară. Ea a fost de părere că era o nebunie, şi tot aşa am considerat şi eu.

Clayton pufni pe nas.

— Nici unul dintre voi nu sunteţi copii - tot nu pricep de ce n-aţi protestat mai tare -, dar nu-i acum momentul pentru o anchetă.

Îi aruncă lui Mason o privire aspră şi mâinile lui schiţară un gest ciudat ca şi cum ar fi rupt gâtul unui pui de găină.

— O să vină şi asta, mai târziu. Deocamdată trebuie s-o scot de acolo - nu pot să-mi asum riscul ca un ofiţer din SIS să fie arestat şi dus în faţa tribunalului. Putem totodată să-l luăm şi pe Foo, de vreme ce este împreună cu ea.

— Asta înseamnă că mergem înainte? întrebă Roper, începând să ruleze hărţile cu zona de coastă. Dacă-i aşa, avem al dracului de multe de făcut... şi Ling Boda va trebui să le trimită prietenilor săi un mesaj pe unde scurte.

— Într-un cod folosit o singură dată, sper, nu-i aşa? Sigur că da... mergeţi înainte.

În timp ce grupul se împrăştia, Clayton atinse uşor braţul marinarului.

— Mai stai doar o clipă, locotenente, după plecarea celorlalţi.

*

Cheng nu-i duse pe Sarah şi pe Foo în alt sat. Se opriră la o fermă

izolată, spre sfârşitul după-amiezii, când alţi câţiva simpatizanţi ai mişcării „Zece Octombrie” oferiră o masă frugală, constituită din orez și carne de porc. Însă de data asta Cheng nu-și asumă riscuri: gata cu alcoolul şi cu sărbătorile. Sarah intuia că era îngrijorat, că se aflau doar cu puţin înaintea urmăritorilor. În timp ce mâncau, el intra şi ieşea întruna din curtea fermei, ca o lăcustă, uitându-se în sus, spre cer. La un moment dat ieşi până la jeep, pe care-l ascunsese într-un şopron fără pereţi şi cu acoperiş de paie, şi îşi folosi aparatul de radio cu unde scurte, punând în funcţiune motorul ca să obţină suficient curent.

— De ce face asta, Ben? întrebă ea. Pentru ce fac ei toţi asta?

— Este ca în Europa de Est... E o formă de răzvrătire împotriva regimului de la Beijing. Într-o bună zi, Cheng și prietenii lui îi vor da jos pe cei de la putere.

— Dar e ceva foarte dezorganizat. Tot efortul acesta de acum, ca să ne ducem înapoi la Hong Kong, iar importanta întâlnire pentru care am venit nici măcar n-a avut loc!

— Asta nu mi s-a mai întâmplat până acum, Sarah... Treburile care s-au încurcat s-au petrecut în altă parte în China, s-a creat o panică în organizaţie, nici însuși Cheng nu ştie ce anume a cauzat-o.

— Hm...

Sarah lăsă pe masă beţişoarele și împinse deoparte farfuria cu carne de porc grasă, neputând să se silească s-o înghită, în ciuda foamei.

— Cum apreciezi şansele noastre, Ben?

— Cam cincizeci la cincizeci, răspunse el zâmbind voios. Dacă ne prind, pe mine mă vor împuşca, desigur. Și pe Cheng. Tu ai putea să scapi cu un timp petrecut în închisoare sau într-un lagăr.

— Splendid!

Sarah schimbă subiectul - devenea prea deprimant.

— Ţi-e dor de Ruth?

— Bineînţeles, şi de copii.

— Niciodată nu vorbeşti despre ei.

— Mă gândesc la ei în permanenţă. Chinezilor nu le stă în obicei să discute despre rudele lor.

— Nici chiar cu cineva care ar putea să aibă parte de acelaşi pluton de execuţie ca şi dumneata?

Foo râse, dar Cheng se înapoie înainte ca el să apuce să răspundă. Afară începuse să plouă şi îmbrăcămintea udă leoarcă a lui Cheng îi accentua înfăţişarea posomorâtă.

— Va fi în noaptea asta, în apropiere de locul în care ne aflăm.

Vorbea ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe el însuşi.

— Marina voastră trimite un elicopter.

Sarah îi simţi îngrijorarea.

— Şi care e vestea cea proastă?

— Armata şi poliţia se află de jur împrejurul nostru. Prietenii mei cred că Beijing-ul e hotărât să ne găsească... şi cei de-acolo mai dispun încă de douăsprezece ore în care să dea de noi.

Amiralul se înapoie la Hong Kong în după-amiaza aceea, în primul rând îi telefonă lui Clayton şi peste o jumătate de oră se întâlniră într-un loc în apropiere de rezervorul de la Upper Aberdeen, amândoi conducându-şi personal maşinile. Clayton sosi primul şi parcă lângă apa cenuşie şi vălurită. Când ajunse şi americanul, Clayton veni să se aşeze pe scaunul din faţă al Chevrolet-ului.

— Ai călătorit bine, Erwin?

— Aşa şi-aşa. Cei de la Washington abia aşteaptă să utilizeze mişcarea „Zece Octombrie” ca sursă de informaţii. Nu sunt foarte dornici să le acordăm ajutor şi mângâiere... cel puţin nu înainte ca ei să fie oricum în pragul victoriei.

— Oamenii mei sunt mai flexibili, dar e multă nervozitate la gândul de a-i supăra pe chinezi.

— Mda.

Erwin Smith îşi aprinse un trabuc şi arătă cu mâna spre coasta golaşă a dealului şi către cerul rece.

— Un loc nenorocit, ăsta.

Dintr-o pungă de piele fină scoase o bucată subţire de hârtie, de calculator. Purta antetul STRICT SECRET - UMBRA, urmat de o scrie de simboluri şi numere, după care textul se transforma în cuvinte cu mai multe spaţii libere.

— Este copia unei interceptări făcute acum douăzeci şi patru de ore... o telegramă codificată din partea agenţiei de ştiri China Nouă de aici, către Beijing.

Clayton fluieră încetişor.

— Este texul materialului pe care l-am alcătuit împreună cu Nick Roper şi care a ajuns, printr-o scurgere de informaţii, la Thomas.

— Întocmai. Mai ai oameni care-l ţin sub urmărire pe ticălosul ăla?

— Desigur, dar el e tare iscusit în a-şi pierde urma.

— Cred că în curând va fi timpul să-l arestăm?

— De acord, Erwin... de îndată ce-i recuperăm pe Foo şi pe Cable.

— Rămâne pe noaptea asta?

Clayton dădu afirmativ din cap.

— Şi cine răspunde de operaţiune?

— Pilotul este unul dintre marinarii noştri, pe nume Carstens.

— Şi ştie că Foo şi Cable nu trebuie să fie lăsaţi în viaţă în China? Că trebuie făcute toate eforturile pentru a-i scoate pe cei doi de-acolo, dar că dacă apare vreo problemă...

Clayton schiţă un mic zâmbet dur.

— Are instrucţiuni în acest sens.

Fregata ridică ancora de cum se întunecă, cu Lynx-ul fixat provizoriu pe puntea de la prova şi acoperit cu o pânză groasă. Ralph Carstens, un sergent şi alţi doi marinari stăteau pe bănci în jurul pereţilor despărţitori ai unei cabine din apropiere, îmbrăcaţi în blugi, cămăşi sport negre şi pantofi negri de pânză. Toate însemnele britanice fuseseră îndepărtate de pe elicopter, iar ei nu aveau să poarte nici unul. Primiseră ordine ca, dacă lucrurile nu s-ar desfăşura cum trebuie, să se înapoieze spre coastă pe jos; numai ca ultimă soluţie trebuiau să se predea şi să recunoască faptul că făceau parte

din forţele speciale britanice. Purtau cu toţii cuţite cu teacă, dar în elicopter se aflau deja patru pistoale mitralieră „Heckler and Koch”, numeroase magazii de muniţie și diverse grenade cu gaze paralizante, fumigene și de luptă.

O ușă de oţel ovală se deschise în peretele cabinei și Nick Roper își făcu apariţia, ducând în echilibru o tavă cu cești aburinde. Oferi cafea tuturor celor de faţă și se așeză lângă Carstens. Cei doi bărbaţi studiară harta desfășurată pe puntea de lemn. Treaba părea destul de ușoară. În timp ce trecea pe lângă insula Stonecutters și se îndrepta spre larg, toate luminile exterioare ale fregatei, cu excepţia celor de navigaţie, erau camuflate. Zgomotul motoarelor se auzea peste ape, dar silueta neagră și dantelată a carcasei sale se contopea deja cu coasta Chinei.

30

Mesajul codificat transmis pe unde scurte trecu de la Hong Kong în prăvălia unui măcelar din Hainan, la casa unui profesor din Liuzhou și apoi purtat și înmânat direct lui Cheng. Luarea de la sol a celor doi era programată să aibă loc între orele două și trei noaptea. Cu un ceas înainte de miezul nopţii, Cheng îi duse cu mașina pe Foo și pe Sarah la aproximativ zece mile depărtare de clădirea fermei aceleia primitive, farurile galbene luminând în zigzag un drumeag cu denivelări, în timp ce jeep-ul încerca să evite gropile; apoi el părăsi drumul și se îndreptă către coama unui deal nu prea înalt - o pată mai întunecată ce se profila pe un cer fără lună. Motorul scrâșni chinuit când Cheng trecu în viteza întâi, roţile derapând pe pietrișul alunecos, apoi prinzând teren urcară încet. Cheng opri pe un mic platou, verificându-și poziţia cu harta și busola la lumina unei lanterne. Toţi trei coborâră înţepeniţi din mașină, uitându-se la marea de întuneric care-i înconjura din toate direcţiile.

— Acesta-i locul corect? șopti Sarah. De unde știi?

— L-am mai folosit și alteori și o dată am fost aici pe lumină de zi.

Cheng arătă către o altă pată de întuneric mai intens - un triunghi ce se contura în contrast cu cerul, la o depărtare de câteva mile.

— Acela e Vârful celor șapte Dragoni și noi trebuie să ne aflăm la vest faţă de el.

Foo apăru lângă ei, strângând un sac gol în jurul umerilor ca să se apere de frig.

— Oare ne vor găsi?

Cheng chicoti.

— Cine? *Gonganbu* sau oamenii voştri?

— Elicopterul de la Hong Kong.

— Sper. Am o lanternă cu infraroşii cu care să-i ghidez. Mişcarea „Zece Octombrie” nu-i chiar o adunătură de amatori, aşa cum poate v-aţi închipuit.

Scotoci într-un dulăpior din partea din spate a vechiului jeep al armatei americane şi scoase din el o valijoară. Începu să sufle un vânt, şuierând straniu printre stânci şi sporind frigul. Sarah şi Foo reintrară în jeep, traseră în sus capota de pânză jerpelită şi se ghemuită unul lângă altul în întuneric, sorbind ceaiul verde abia călduţ dintr-un termos. Cheng se lăsă pe vine pe o movilă de pământ, la aproximativ zece metri departe de ei, meşterind cu lanternele lui. În întuneric, albul dinţilor îi strălucea sub buzele răsfrânte într-un zâmbet.

Clayton şi amiralul sosiră cu o limuzină Lincoln lungă şi neagră chiar înainte de miezul nopţii. După o convorbire telefonică, marinarii de la poarta *Tamar*-ului lăsară maşina să intre şi-l îndrumară pe şofer spre o poartă bine iluminată, aflată la o depărtare de o sută de metri. Cei doi bărbaţi fură întâmpinaţi de către un subofiţer Wren, care îi conduse în josul unor trepte de beton, până la o sală destinată echipamentului de comunicaţii. Membra corpului de femei al marinei britanice făcuse parte din echipa lui Mary Devereux şi ştia cine este Clayton: în ciuda salutului corect, antipatia de gheaţă a femeii era aproape tangibilă.

În vasta încăpere subterană, atmosfera era tot atât de rece ca şi aerul condiţionat. Cu feţele reflectând lumina verzuie dată de ecranele calculatoarelor, toate cele douăsprezece persoane - membre Wren şi matrozi - ştiau că Mary Devereux fusese incinerată în acea după-amiază la Cape Collinson, într-o capelă ticsită de lume, textul serviciului divin fiind citit de tatăl ei văduv - un bătrân gârbovit, trecut de şaptezeci de ani, care îşi plătise el însuşi biletul de avion pentru a veni până acolo. Se purtase cu o demnitate simplă, care,

adăugându-se scurtei cuvântări ţinute de una dintre colegele-ofiţer ale lui Mary, storsese lacrimi multora dintre membrii de obicei duri ai congregaţiei navale.

La capătul buncărului de beton, trei ofiţeri stăteau în picioare lângă o hartă de perete a Chinei luminată din spate. Un bărbat în cămaşă, pe umăr cu cele trei trese aurii ale gradului de comandant, dădu mâna cu amiralul şi cu Clayton. Arătă spre o linie roşie care apărea pe harta iluminată, trasată de un computer ascuns, şi care începea din Marea Chinei de Sud şi urca încet în ulteriorul Chinei.

— Elicopterul a decolat acum o oră, domnule Clayton, şi ar trebui să ajungă la punctul de întâlnire peste aproximativ cincizeci şi cinci de minute. Zboară la mică altitudine, cu motoarele amortizate, şi nu comunică nimic prin radio.

— Cum e vremea?

— Înnorată... ceea ce este bine, deoarece înseamnă că nu se vede luna. Puţin vântoasă, dar în esenţă tocmai bună pentru această operaţiune.

— Vor reuşi să găsească locul?

— Ar trebui să fie foarte uşor. Locotenent-comandantul Roper s-a dus împreună cu ei, astfel că el şi Carstens să poată compara indicaţiile chinezilor în legătură cu configuraţia terenului atunci când vor fi în măsură s-o vadă efectiv. Ei doi au mai făcut un mic zbor până la coastă înainte de plecarea lui Carstens în misiunea reală.

— Vor exista vreun fel de lumini care să-i ghideze la coborâre?

— Chinezii spun că au câteva lanterne cu infraroşii - imposibil de văzut în jur de la sol, dar băieţii noştri le vor depista cu ajutorul ochelarilor pentru infraroşii.

— Pare perfect.

Amiralul se uită întrebător la Clayton, şi cei doi bărbaţi se retraseră într-o discuţie secretă, ceva mai departe de ceilalţi.

— Thomas a aflat ceva despre toate astea?

— Doar că va avea loc o asemenea operaţiune, pentru a-i menţine credibilitatea dincolo... şi din volumul de comunicaţii militare prin

radio dintre Liuzhou și Beijing; ei oricum bănuiseră deja ce se întâmplă. Dar fără nici un detaliu... vreau ca treaba asta să izbutească. Avem o mulțime de alte lucruri cu care să-l prindem pe tovarășul Ivor.

— Oare este un „tovarăș”, Gerry? L-au convertit sau e vorba pur și simplu de un șantaj?

Clayton se încruntă, arătând semnificativ cu bărbia spre capetele înclinate deasupra ecranelor de calculator din jurul lor.

— E doar un șantaj, cred eu. A cedat când a fost supus interogatoriilor, în Coreea, și de atunci ei l-au ținut sub puterea lor, dar nu putem discuta despre asta aici.

— Să mai rămânem?

— Numai până îi vor fi luat de la sol, zic eu... nu ești de aceeași părere, Erwin? O să cer să ni se aducă puțină cafea.

Pe coama de deal de la est de Liuzhou, Cheng și cei doi fugari se ghemuiau lângă latura ferită de vânt a jeep-ului - capota de pânză li se părea prea ruptă pentru a le oferi cât de cât un adăpost. Cheng dispusese cele trei lanterne cu infraroșii într-un triunghi ce se întindea pe aproximativ douăzeci de metri, marcând o zonă plată de la sol: erau acționate, dar fasciculele lor erau invizibile cu ochiul liber. Un nor gros ascundea luna. Din când în când se ivea câte un petic de senin care lăsa să răzbată o rază de lumină cenușie, ce contura în argintiu dealurile unduitoare. Dar în cea mai mare parte a timpului, în jurul lor era doar întuneric și tăcere.

Sarah se simți înconjurată de brațul lui Foo și se ghemui mai aproape.

— Dumnezeule, tare-i frig! Chiar crezi că ne vor găsi?

— Înainte de a muri cu toții înghețați? Sper al dracului de mult să ne găsească. Tăcerea asta și lipsa unor lumini de jur-împrejur dau de bănuit... Trebuie să existe vreun sat sau două prin apropiere.

Trupul lui Sarah se încordă.

— Vrei să spui că armata e mai aproape de noi decât s-ar părea?

— Sper să nu fie așa, Sarah.

Ea se ridică încet în picioare și scrută cu atenție întunericul, arătând apoi spre sud.

— Presupun că marea se află într-acolo? Nu pot vedea nimic mișcându-se la sol. Dar nici elicopterul nu-l văd. Oh, Ben, oare vor veni cu adevărat?

Ceasul de la mâna lui Sarah arăta ora două și patruzeci și șapte când, sub geamătul vântului, auzi zgomotul slab al unui motor. La început, șuieratul și rafalele din jurul ei făcură ca zgomotul să se apropie și apoi să dispară, dar pe urmă el deveni un zumzet continuu, înăbușit.

— Ei trebuie să fie! aproape strigă Sarah, cu un sentiment de ușurare. Îi auzi, Ben?

Acum toți trei se ridicaseră în picioare, continuând să stea strânși unii într-alții din cauza vântului, străduindu-se să vadă în întuneric.

— Lanternele mai funcționează? întrebă Foo, părând nervos.

Cheng răspunse răstit ceva în dialect cantonez, ceva ce evident însemna „bineînțeles”. Vreme de aproximativ cinci minute, zgomotul ritmic deveni tot mai puternic, dar în întunericul catifelat ei nu reușeau să vadă nimic. Apoi norii lăsară să se strecoare câteva raze de lună și Sarah se agăță de mâna lui Foo, arătându-i o mică siluetă neagră care se deplasa pe cer.

Ralph Carstens cerceta solul cu ajutorul binoclului cu infraroșii, lăsându-l pe sergentul său, care stătea pe scaunul din dreapta, al copilotului, să se ocupe de comanda elicopterului ce înainta smucit. Puternicele rafale de vânt le încetiniră zborul, făcând ca menținerea cursului să fie dificilă; iar zgomotul elicelor nu le îngăduia membrilor echipajului să-și vorbească decât prin microfoanele prinse de bărbiile lor și prin căști. Ceilalți doi marinari sc aflau jos, în cală, legați cu chingi de pereții acesteia pentru a rezista când podeaua de oțel sălta în sus și-n jos după cum elicele pierdeau din forța ascensională,

regăsind-o în momentul următor.

— Acolo, jos! Glasul lui Carstens se auzi insistent printre pârâiturile din căștile tuturor. La aproximativ zece grade spre babord. Ne fac semne cu lumini de pe coama unui deal.

— Fir-ar al dracului, nu pot să văd nimic! Sergentul avea un pronunțat accent din Glasgow. Picături de sudoare îi brobonau fruntea în timp ce se lupta cu manetele de comandă. Iisuse, da' puternic mai e vântul ăsta! Nu putem folosi de pe acum reflectorul?

— Peste două minute, răspunse Carstens. Apoi se adresă caporalului de dedesubt. Duncan? Așteptă să audă printre pârâituri confirmarea faptului că îl auzea celălalt. Când voi da ordinul, fii gata să concentrezi reflectorul asupra porțiunii plate a coamei, la circa zece grade spre babord. Pasagerii noștri ar trebui să ne aștepte acolo... am nevoie ca terenul să fie iluminat înainte de a putea să aterizez.

Peste douăzeci de secunde dădu ordinul, și fasciculul de lumină albă trecu peste coasta colinei presărată cu bolovani și brăzdată de umbrele întunecate ale unor viroage. Pata ovală de lumină se fixă pe un platou pustiu, pe creasta dealului, scoțând în evidență o siluetă neagră care trebuia să fie jeep-ul care-i aștepta.

— Iată-ne, prieteni!

Ralph Carstens preluă comenzile și aparatul plană în loc. Prin instalația de intercomunicație, dădu ordine cu glas încordat:

— Deschideți ușa! Pregătiți armele! Coborâm.

Lynx-ul începu să coboare, încă zgâlțâindu-se sub rafalele șuierătoare ale vântului... Reflectorul se legăna atât de mult încoace și-ncolo, încât lui Carstens îi era aproape imposibil să concentreze pata de lumină pe terenul pe care și-l alesese.

— Vreau să decolez de aici peste douăzeci de secunde așa că luați-i la bord pe pasagerii noștri de îndată ce atingem solul. Pe urmă stingem toate luminile și ne înapoiem spre coastă cât se poate de repede. S-a înțeles?

Ascultă cele trei confirmări mormăite, apoi reglă maneta și continuă să coboare.

Toţi cei patru bărbaţi se simţeau atât de încordaţi, încât coborârea părea să se desfăşoare cu încetinitorul, până când deodată, elicopterul se izbi uşor de coama dealului și o explozie de praf alb și lumină strălucitoare izbucni pe ferestrele carlingii. Ușa calei era deja deschisă, iar cei doi tineri marinari se ghemui lângă ea, unul lăsând în jos o scară scurtă, în timp ce celălalt se uita prudent afară, strângând în mâini pistolul-mitralieră. Carstens coborî treptele de la puntea de comandă şi veni lângă ei.

— Unde sunt? Prin lumina orbitoare a reflectorului elicopterului nu reușea să vadă nimic, așa că-l stinse, sări jos, la sol, alergă câţiva paşi în întuneric. Domnişoară Cable? Domnule Fo strigă insistent. Sunteţi acolo? Cuvintele îi fură smulse de vânt şuierător și el strigă din nou, mai tare. Cable? Foo? Mă auziţi

Unul din marinari se strecură după el, încălţămintea lui de pânză nefăcând nici un zgomot pe stâncă.

— Unde dracu’ sunt, domnule? Ce nu-i în ordine?

În răgazul dintre două rafale de vânt, cei doi oameni auziră semnalul ceasului digital al lui Carstens dând ora: trei fix. Norii goneau pe cerul întunecat când, deodată, se despicară lăsând să se vadă luna. O lumină cenuşie, palidă, scoase în evidenţă câţiva bolovani și niște siluete la o depărtare de aproximativ o sută de metri.

— Dumneata ești, Foo? strigă iar Carstens. Ce dracu’ vă reţine? Ești rănit? Ai nevoie de ajutor ca să te miști?

Se auzi un fluierat uşor și brusc fu orbit, întregul univers părând să explodeze într-o flacără albă. Silueta lui întunecată încremeni în loc, uluită, când trei fascicule de reflectoare se abătură în jos cu o precizie sălbatică.

Carstens continua să stea fascinat, ferindu-şi ochii, când prima rafală de împușcături îl culcă la pământ. În timp ce cădea, auzi strigăte, păcănitul unor arme automate și duduitul unei mitraliere de mare calibru. O lungă limbă de flacără galbenă ilumină marginea platoului când cineva trase cu un Kalaşnikov, dezvăluind prezenţa unor siluete cu capetele acoperite de căști, strânse în grupuri printre

stânci; focosul trecu șuierând pe lângă Carstens și explodă în motorul principal al elicopterului, sfărâmând elicele și ucigându-l pe loc pe copilot. Lynx-ul izbucni în flăcări care se răspândiră șovăielnic până când ajunseră la rezervoarele de combustibil. Urmă bufnitura a două explozii și întregul aparat dispăru într-un glob de foc portocaliu, însoțit de un zgomot infernal.

Îngenunchind lângă Ralph Carstens și apărându-și fața înnegrită de fum de căldura arzătoare, caporalul de marină știu că era singurul supraviețuitor: cămașa locotenentului era îmbibată de sânge, iar fața îi fusese rănită de un glonț. Caporalul se ridică anevoie în picioare, aruncându-și pistolul-mitralieră și înălțând mâinile, dar focurile nu încetară. Scoase un țipat de durere când o duzină de gloanțe îi sfâșiară pieptul și abdomenul, azvârlindu-l pe spate, către infernul de flăcări, ca pe un manechin de cârpă. Îmbrăcămintea începu să-i fumege și să se topească în vreme ce o cenușă încinsă la roșu plutea în jurul lui. Dar în momentul acela el era deja mort.

31

Trecuseră doar trei minute de la primele împușcături când un fluierat răsună din nou și focul încetă, lăsând în urmă un puternic miros de cordită și vălătuci de fum albăstrui ce pluteau prin fasciculele de lumină ale reflectoarelor. Vâlvătaia din mijlocul platoului scădea deja în intensitate, carcasa neagră a elicopterului profilându-se pe limbile de foc ce se mai auzeau încă trosnind. Un european înalt și un ofițer chinez ieșiră din spatele unui șir de bolovani. Luther își împinse mai sus pe cască ochelarii speciali împotriva luminii prea puternice și celălalt bărbat făcu același lucru. Înaintară prudent spre epavă, dar era clar că nu exista nici un supraviețuitor. Luther izbi cu cizma primul cadavru pe care-l întâlni, răsturnându-l cu fața în sus.

— Nici un fel de uniformă, dar evident sunt englezi sau americani.

— Sper că filmul va ieși bine la developare.

Ofițerul chinez era tot atât de prudent față de Luther pe cât era față de cenușa fierbinte care plutea în aer. Se mirase când dăduse în *Tewu* de un european; și fusese cu atât mai mirat aflând că trebuia să primească ordine de la Beijing prin intermediul lui.

— Așa va fi.

Luther roti o privire triumfătoare peste scena operațiunii îndeplinite, bucurându-se de acest nou succes care îl apropia și mai mult de evadarea lui finală. Dar fața de celălalt jucă rolul slujitorului credincios al statului.

— Te-ai descurcat bine tovarășe! Voi avea grijă ca totul să fie adus

la cunoştinţa comandantului diviziei dumitale.

Vorbea ca și cum ar fi avut într-adevăr această intenţie.

Se făcuse ora şase dimineaţa până să admită Clayton că încercarea de salvare eşuase. Amiralul plecase cu paşi grei să se culce de îndată ce aflase că elicopterul nu raportase o decolare reuşită; luase Lincoln-ul, lăsându-l pe Clayton să-şi găsească taxi care să-l ducă înapoi la hotelul său. Dar Gerald Clayton rămase, continuând să spere. Chiar şi când speranţa muri, tot nu-i venea să creadă. Planul fusese foarte simplu - cum fusese posibil să dea greş o asemenea operaţiune care mai reuşise de sute de ori până atunci? Oare marinarii erau morţi sau în închisoare? Ce se întâmplase cu Foo şi cu Sarah? Nedumerit şi mânios, se uita fix la linia roşie care şi acum brăzda harta Chinei, conştient de ostilitatea din jurul lui. Toţi cei din sala de comunicaţii ştiau că patru marinari pieriseră într-o misiune imaginată de nişte nebuni incompetenţi. *Tamar* era un spaţiu îndeajuns de mic pentru ca bărbaţii şi femeile care şedeau la pupitre numai la vreo doi metri mai încolo să-i cunoască pe cei care se aflaseră în elicopter, chiar dacă se presupunea că operaţiunea fusese secretă: jucau tenis cu soţiile lor, îşi trimiteau copiii la aceleaşi şcoli. Trăsniţii de pe Peak atingeau un nou nivel de nepopularitate şi în fruntea lor afla trăsnitul cu păr argintiu care le era şef. Chiar şi Clayton, cu toată pielea lui groasă, nu se simţea în largul său.

La şase şi jumătate plecă, fierbând de furie, după un scurt meci de strigăte cu Brimson, căpitanul *Tamar*-ului. Revenit la hotelul Mandarin, dădu drumul televizorului înainte de a se lungi pe pat ca să doarmă o oră. Ştirile dimineţii transmise din China arătau masive revolte pentru hrană într-un oarecare oraş provincial de care el nu auzise niciodată - în Wuhan. Toate astea le mai văzuse: studenţi şi muncitori cu expresii de ură implacabilă, adolescenţi cu feţe tinere, nevinovate, strigând împotriva nedreptăţilor şi azvârlind cu sticle în clădiri oficiale - oficialităţile înseşi nu se vedeau nicăieri -, apoi ostaşi cu căşti măslinii repezindu-se la ei cu bastoane ameninţătoare,

retrăgându-se și trăgând cu muniţie adevărată, nu pe deasupra capetelor răzvrătiţilor, ci de-a dreptul în trupurile lor. Cumplita violenţă manifestată de ambele părţi era urmată de o tăcere apăsătoare și de imaginile unor pieţe pustii, presărate cu grămăjoare lipsite de viaţă, de un alb îmbibat cu sânge.

Cearta lui Clayton cu Paul Brimson își arătă roadele câteva ore mai târziu, când Ivor Thomas sosi la biroul lui provizoriu pentru a-şi desfăşura activitatea zilnică. Părăsi uşurat autobuzul aglomerat, prezentă permisul de liberă trecere la poarta principală și la scurt timp după ora opt și jumătate trecu grăbit prin bază. Cabina de pe partea dinspre chei părea un sediu ciudat pentru un viitor căpitan cu responsabilităţi în domeniul serviciilor de informaţii, dar el nu se plânsese. Securitatea lui depindea în cea mai mare măsură de un masiv lacăt de aramă. Thomas fu surprins când găsi lacătul dispărut și uşa deschisă, dar adevăratul șoc veni când păşi în încăpere. Cabina era deja ocupată de Brimson, în uniformă de gală, și de un civil cu înfăţișare extenuată și încărunţită înainte de vreme.

Până să spună Thomas ceva, Brimson se ridică și-i făcu semn să ia loc pe un scaun de lemn de lângă birou.

— Bună dimineaţa, Ivor, dânsul este domnul Clayton, de la Londra. Dorește să stea de vorbă cu dumneata.

Abia acum remarcă Ivor Thomas un al treilea personaj, în colţ: un alt civil care, după îmbrăcăminte, putea fi un american. În timp ce se aşeza pe scaun, faţa lui Thomas trădă brusca încordare: în ochi i se citea spaima, iar pe frunte i se zbătea o venă.

— Nu înţeleg, Paul? Căpitanul nu reacţionă la prea evidenta utilizare a numelui său de botez, ci continuă să se uite drept prin Thomas. Ce dracu' înseamnă toate astea?

Brimson se ridică și civilul cu păr argintiu îi luă locul la birou. Îl sfredeli pe Thomas cu privirea până când velşul își feri ochii, stânjenit.

— Ivor, băiete! zise civilul cu o ironie grosolană și cu o intonaţie

dispreţuitoare, imitând accentul galez. Vezi tu, vrem să stăm de vorbă cu tine. Credem că ai fost un băiat rău, Ivor. Credem că ești un mic rahat ticălos care ne-a trădat pe toţi.

— Nu pricep, spuse iar Sarah. De ce au aterizat unde nu trebuia?

Toţi trei continuau să stea ghemuiţi lângă jeep, pe întuneric privind cum vâlvătaia se domolea cu încetul pe coama unui deal la o depărtare de aproximativ trei mile. Cu o jumătate de oră înainte văzuseră cu groază cum silueta neagră a elicopterului coborâse pe o altă colină decât a lor - mult prea departe pentru ca strigătele lor să poată fi auzite fiind imediat înconjurată de fulgerele roșii ale focurilor de armă. Peste câteva secunde urmase zgomotul exploziilor, apoi lumina aceea portocalie, când aparatul luase foc.

Benjamin Foo îi înconjură umerii cu un braţ liniștitor.

— Nici eu nu înţeleg. De ce au aterizat acolo? Pentru ce îi aștepta miliţia? Doar dacă nu cumva noi ne aflăm unde nu trebuia?

Se auzi un bombănit mânios dinspre Cheng,

— Nu. Nu, sunt sigur că ne aflăm la locul corect... și dacă am fi fost acolo, acum am fi fost cu toţii morţi.

Sarah tremura de frig, de teamă și de oboseală.

— Ce dracu' facem acum?

Cheng se duse să stingă luminile de aterizare - o siluetă încovoiată, învinsă, tăcută și nedumerită. Cel care luă hotărârea fu bătrânul Foo.

— Trebuie să găsim ceva mai multă benzină și să ne îndreptăm spre coastă. Dacă vedem semne de armată sau de poliţie, abandonăm jeep-ul și mergem pe jos.

Îi strigă ceva lui Cheng în dialect cantonez și primi un răspuns înăbușit.

— Zice că în canistre avem destul combustibil pentru încă două sute de mile. Sper să aibă dreptate. Nu vreau să depind de englezi sau de mișcarea „Zece Octombrie”... În următoarele patruzeci și opt de ore vom învinge sau vom pierde prin propriile noastre mijloace.

Toţi trei urcară iarăși în jeep. De astă dată, la volan trecu Foo;

eliberă frâna de mână și începură să alunece la vale. Norii se risipiseră și luna dădea suficient de multă lumină pentru a le permite să înainteze ocolind bolovanii fără a aprinde farurile. Foo nu porni nici motorul, coborând coasta întunecată a dealului în tăcere. Cei trei fugari priveau încordaţi înainte, fără o vorbă. Văzuseră forţa urmăritorilor lor la o depărtare de numai trei mile: cât de aproape erau acum?

Nick Roper se înapoie la Hong Kong în dimineaţa următoare, la ora zece. Își petrecu o jumătate de oră singur cu Clayton și cu amiralul, dar el cunoştea chiar şi mai puţine amănunte decât ei. De îndată ce elicopterul se îndreptase spre uscat, fregata zăbovise în zonă, la douăzeci de mile în largul coastei chineze, rotindu-se într-un cerc cu rază mică până când cei de pe *Tamar* își recunoscuseră eșecul și-i ordonaseră să se înapoieze. Baliza de localizare de pe coada elicopterului continuase să transmită semnale până după ora trei noaptea, apoi se oprise brusc. Din partea lui Carstens nu se primise nici un mesaj radio.

După un somn de două ore, Nick se duse la Gatti, la baza navală. Amândoi își petrecură o mare parte a după-amiezii într-un birou mic, urmărind interogatoriul lui Ivor Thomas printr-un sistem de televiziune în circuit închis. Thomas se afla într-o încăpere situată ceva mai departe, pe același coridor, împreună cu Barnie Mason și un ofiţer de marină pe care nici unul dintre ei nu-l recunoscu. Cei trei bărbaţi stăteau în jurul unei mese, toţi în cămașă, și Thomas arăta ca un om hăituit. Ochii lui erau plini de spaimă, dar din procesul verbal al anchetei aveau să rezulte numai declaraţii categorice prin care nega că ar fi avut vreodată de-a face cu China Roșie.

— Asta nu poate continua la nesfârşit, zise Gatti, căscând. Sunt îngrijorat în legătură cu Sarah. Ce crezi că li s-a întâmplat?

— Sunt și eu îngrijorat. Foo va trebui să fie al dracului de isteţ ca să găsească o cale de scăpare acum, când poliţia și armata sunt atât de aproape pe urmele lor. Dar nu există nimic ce am putea face... nu

știm unde se află ei și nu avem nici un mijloc dacă ei nu folosesc radioul prietenilor lor chinezi.

— Foo și Sarah sunt prea raționali ca să riște așa ceva. Pun pariu că de acum înainte se vor ține departe de revoluția lui Fred Karno.

— Și el? întrebă Roper, arătând spre micul televizor alb-negru.

Gatti înălță din umeri.

— Va ceda. Nu ești de aceeași părere?

— Posibil. E cam al dracului de târziu pentru Sarah și Foo.

32

Merseră cu mașina toată noaptea, fără oprire. Cheng conducea acum jeep-ul prin păienjenișul de drumuri pavate sau de pământ care alcătuiau reţeaua de comunicaţii a Chinei, îndreptându-se spre est şi nu spre sud, așa cum ar fi trebuit ca să ajungă la mare. Spera că în felul acesta va reduce riscul de a fi depistaţi, deoarece armata avea să se aştepte ca ei să pornească spre sud, pe drumul cel mai scurt. În afară de această precauţie elementară, renunţară la orice altă încercare de a se ascunde. Simpatizanţii de la Beijing ştiau în linii mari unde se aflau ei - singura speranţă era să se deplaseze cât mai repede cu putinţă şi, să ajungă pe coastă chiar la est de Hong Kong.

La volan era Cheng când ajunseră la o zonă întinsă de drum asfaltat, şi, pentru prima dată, putură să înainteze rapid, deşi cu nu mai mult de șaizeci de mile pe oră. Un şir de lămâi dintr-o specie umbroasă, care mărginea drumul, începu să treacă fulgerător pe lângă ei, în întuneric, cu o viteză tot mai mare. Şoseaua îngustă se desfășura înainte în linie dreaptă, pustie, cu excepţia slabelor lumini roşii din spatele unui camion greu. După câteva minute depăşiră vehiculul acela hodorogit şi norul lui de gaze de eșapament, motorul jeep-ului gemând din cauza efortului; şi continuară goana printr-un sat adormit; cauciucurile huruiau pe caldarâmul cu denivelări, iar lumina galbenă a farurilor trecea repede peste siluetele lungi și scunde ale unor colibe sărăcăcioase.

Mai tot timpul călătoreau în tăcere, deoarece urletul vântului care sfâșia capota de pânză era asurzitor. Curentul rece le fură căldura

trupurilor, iar jeep-ul nu avea nici un sistem de încălzire. Sarah tremura de frig când ajunseră iar la o bucată de drum neasfaltat şi fură nevoiţi să reducă viteza. Pe o distanţă de câteva mile, drumul se desfăşura paralel cu o cale ferată. Un lung tren de marfă tocmai trecea zăngănind, tras de o locomotivă cu abur. Sarah îi invidie pe fochiştii care stăteau în picioare pe platformă, în lumina roşie a focului de la cazan. După trei ore, dâre de lumină violetă şi cenuşie începură să se ivească la orizont. Cheng încetini, ieşi de pe carosabil şi opri jeep-ul într-un pâlc de arbori.

— Am parcurs aproape două sute de mile. Acum vom dormi până se întunecă iar.

— Vrei să zici că e prea riscant să călătorim la lumina zilei? întrebă Sarah, pierzându-şi curajul. Sperase că vor ajunge la mare în noaptea aceea. De fapt, unde ne aflăm, Cheng? Cât mai avem de mers?

Cheng căută cuvintele potrivite, părând nedumerit, apoi se întoarse spre Foo, adresându-i un torent de vorbe în chineză, atât de repede, încât Sarah nu reuşi să înţeleagă nimic.

— Spune că mai sunt aproximativ o sută de mile, Sarah. Ne duce pe un drum în arc de cerc să traversăm râul Pearl la nord de Canton şi să pornim apoi către sud pentru a ajunge la coastă. Există o „celulă" a opoziţiei, între Swatow şi Hong Kong, şi el are de gând să le ceară celor de acolo să ne facă rost de o barcă pentru ultima bucată de drum.

— Încă *o sută de mile?*

Foo nu putea să vadă faţa lui Sarah în întuneric, dar ştia că femeia era uluită.

— Cât va dura asta, Ben?

Avu loc un alt schimb de cuvinte şi Sarah îşi dădu seama că înţelegea chiar şi mai puţin, deoarece ei trecuseră la dialectul din Shanghai.

— Zice că le putem face într-o zi.

— Încă o zi în care ei să ne poată găsi!

— Ţara asta e mare... ceea ce constituie o problemă, dar şi un

avantaj. Face să le fie greu să ghicească unde ne aflăm.

— Totuși, situația aceasta mă sperie, Ben și unde vom găsi benzină - și alimente - fără a ne da de gol? Acum nu mai suntem în munți.

— Cheng zice că există simpatizanți pe care ne putem baza și care ne vor da tot ce ne este necesar. Socotesc că trebuie să avem încredere în el.

Deodată, Sarah își aminti de Cheng Huiqing, de aura lui de tristețe și curaj care o impresionase atât de puternic atunci când îl întâlnise prima oară. Amândoi erau oameni viteji, chiar dacă neobișnuita mărime și complexitate a Chinei îi învingea adesea.

— Bineînțeles că voi avea încredere în el, spuse ea pe un ton calm.

În Hong Kong, ziua următoare fu un coșmar de suspiciuni și temeri. Roper și Gatti își petrecură o mulțime de timp împreună, frustrați de faptul că nu aveau nimic util de făcut. Doborârea elicopterului în apropiere de Liuzhou nu fusese relatată în presa chineză, dar mesajele interceptate din comunicațiile radio ale Armatei Populare de Eliberare confirmau că toți membrii echipajului fuseseră uciși. De asemenea, lăsau să se înțeleagă că Foo și Sarah scăpaseră prin fugă, deși nu se preciza cum anume.

Clayton se întorsese la Londra, lăsându-l pe adjunctul lui Rumbelow - pe cenușiul Barnie Mason, omul pe care nu-l cunoștea nimeni - ca șef interimar al bazei. Mason avea treizeci și cinci de ani și un stagiu de numai șase luni în Hong Kong, așa că îi era greu să-l împiedice pe amiral să-l trateze ca pe un băiat de serviciu. Poate că acesta era motivul pentru care, între momentele în care lua parte la ședințele de interogare a lui Ivor Thomas, dispărea în vastul și noul său birou și se îndeletnicea cu alte probleme în care CIA era mai puțin implicată. În cele din urmă convocă spre sfârșitul după-amiezii o ședință cu echipa care se ocupa de Scorpion. Nick Roper îl luă și pe Gatti în Toyota lui închiriată. Strada periferică din Stanley era ticsită de *amah* care își aduceau copiii de la școală acasă sau se înapoiau de la cumpărături, neavând habar de dragonul care se trezea din somn

în interiorul ţării și de nefericiţii occidentali care erau târâţi implacabil într-un haos pe care nu-l puteau stăpâni. În timp ce străbăteau centrul insulei, Roper îi întinse lui Gatti un ziar - era *Standard* din ziua aceea, deschis la pagina şapte.

Gatti aruncă o privire asupra scurtei informări care anunţa execuţia, la Beijing, a doi sabotori terorişti. O fotografie neclară arăta două siluete omenești - un bărbat şi o femeie - contorsionate, cu braţele legate la spate şi ridicate până la nivelul umerilor, stând în picioare într-un camion, împreună cu o jumătate de duzină de poliţişti înarmaţi. Fuseseră împușcaţi în public - se spunea în articol - pe un morman de gunoi, la marginea oraşului.

— Sunt sigur că cel din stânga este Tang Tsin, zise Roper.

— Îmi pare rău.

— Bănuiesc că a trăit clipe grele... probabil n-a regretat că moare. În fotografia aia pare foarte calm, deloc speriat. Dar aş vrea ca eu să-mi fi dat seama de primejdie. Aş fi putut să-l scot din ţară înainte să fie arestat.

— Nu te învinovăţi, Nick. Era conștient de riscul pe care și-l asuma... voia să facă asta.

Gatti se uită în jos, la zgârie-norii albi de ia mijlocul coastei și la portul ce strălucea în lumina asfinţitului.

— Sărman nenorocit... mă întreb ce le-a spus înainte să moară.

— La fel mă întreb și eu.

Sarah și Foo își petrecură o zi ce părea să nu se mai sfârșească ascunși într-un șopron, undeva la nord de Canton: renunţaseră să se mai frământe în legătură cu locul exact în care se aflau. Jeep-ul era camuflat sub un maldăr de crengi și paie. Nu se vedea nici o fermă și nici un sat, dar Cheng plecase de lângă ei, lipsind câteva ore, și se întorsese cu o canistră cu benzină și o pungă cu orez fiert. Când se întunecă, porniră iar pe niște drumuri mai circulate, trecând pe lângă biciclete care mergeau clătinându-se și depășind camioane încărcate cu produse agricole.

Parcurseră aproximativ cincizeci de mile, când dădură de un deal și zăriră în fața lor o îngrămădire de lumini. Cheng reacționa imediat, semnaliză la stânga și coti pe un drum de pământ mărginit de bambuși. Se opri când ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi văzuți și se înapoie la drum pe furiș, însoțit de Foo. Uitându-se cu precauție printre tulpinile de bambus, reușiră să vadă un șir de vehicule care stăteau în așteptare, farurile lor luminând o barieră vărgată în alb și roșu, precum și oameni în uniformă și două mașini cu faruri cu lumină albastră intermitentă,

— Oare asta e acolo întotdeauna, sau ne caută pe noi? întrebă Foo, vorbind foarte încet, deoarece punctul de control se afla la o depărtare de numai o sută de metri.

— E pentru noi. Trebuie să părăsim jeep-ul și să mergem pe jos.

Cheng adoptase dialectul din Shanghai, simțindu-se ușurat că nu mai era nevoit să depună eforturile chinuitoare de a-i vorbi în engleză lui Sarah, a cărei exprimare în dialect cantonez i se părea tot atât de greoaie.

— Vino.

Se înapoiară la drumul nepavat și conduseră vehiculul pe o distanță de încă aproximativ o milă mai departe de șosea, apoi cotiră într-o zonă cu noroi mocirlos, trestie și bambuși. Jeep-ul se adânci până la osii și ei îngrămădiră deasupra crengi și frunze ca să-l ascundă.

Toți trei se traseră după aceea înapoi și se uitară unii la alții.

— Poate că vreme de câteva zile nu îl vor găsi? zise Foo, părând că se îndoiește.

— Dar noi ce facem? întrebă Sarah.

Începuse să plouă și cămașa ei era deja udă leoarcă.

— Cheng ne va conduce pe poteci depărtate de drumurile principale și ne va găsi o barcă... trebuie să avem în continuare încredere în el.

— Sigur că da.

Sarah strănută tare.

— Nu încrederea în ei este problema, Ben, ci senzaţia că din clipă-n clipă s-ar putea să mor din cauza intemperiilor la care sunt expusă. Nu ştiu cum reuşeşti tu să rămâi atât de vesel. În închisoare, ar fi măcar cald şi uscat.

Simţi braţul bărbatului vârstnic în jurul ei, punându-i haina lui pe umeri.

— Nu, nu trebuie să faci asta.

În întuneric, el râse uşor.

— O vom folosi amândoi.

Cheng era deja o siluetă neagră, la vreo doi metri înaintea lor, conducându-i pe un alt drum de ţară, apoi strecurându-se, pe ocolite, de-a lungul făgaşului dintre câmpuri de orez pustii.

Stând gârbovit la masa goală, într-o cămaşă murdară care duhnea a transpiraţie, Ivor Thomas era şi el tot atât de obosit. În orbitoarea lumină albă vedea dublu, extenuat fiind de orele în care fusese interogat de diverse chipuri ascunse în umbră. Afară se întunecase şi el voia cu disperare să se întindă pe jos şi să doarmă. Deprimarea lui se transformă în deznădejde când văzu că echipa se schimbă din nou. Revenise bărbatul pe care el îl știa cu numele de Mason. Ceilalţi părăsiră încăperea.

— Probabil că ești obosit.

Torţionarul său îi oferi o ţigară. Thomas clătină din cap, dar pe urmă o luă și trase un fum când Mason i-o aprinse cu bricheta lui. Fuma rareori, dar era ceva cu care să-și ocupe mâinile tremurătoare.

— Ascultă, Ivor, am o problemă... China Roșie a reușit cumva să-și strecoare aici un spion și eu cred că tu ești acela.

Ridică o mână:

— Nu, încă nu spune nimic. Indiferent ce s-a întâmplat în Coreea, cu mulţi ani în urmă, sunt sigur că nu tu ai vrut asta. Cred că au găsit ei o cale prin care să te preseze, asta-i tot, şi-ţi garantez că nu vei fi acuzat de nici o crimă dacă mărturiseşti totul. Ar fi putut să i se întâmple oricăruia dintre noi, Ivor, dar eu trebuie să ştiu...

Thomas se prăbuși pe spătarul scaunului, cu ochii opaci pe chipul cenușiu.

— V-am spus tuturor adevărul… Am cedat când m-au interogat… n-a fost nici o tortură sau ceva de felul ăsta, dar m-au amenințat că o vor face şi mi-au spus că voi fi împuşcat. Eram mort de frică şi le-am spus totul despre încercarea de a-l salva pe Kang-Hong Cho…

Ochii lui implorau o încurajare.

— Dumnezeule, ei ştiau deja tot, ce rău am făcut cu asta?

— Atunci de ce te-au eliberat, iar pe Joe Zimmermann l-au ţinut închis zece ani?

Întrebarea lui Mason avea o nuanţă de asprime, deşi tonul continua să fie blând.

— Nu ştiu.

— Tu l-ai turnat pe Zimmermann?

— Am recunoscut că el era ofiţer în serviciile de informaţii a le marinei, nu un simplu matroz care se nimerea să navigheze cu nava aceea, dar am avut impresia că ei ştiau deja şi asta.

— Când ai fost eliberat, de ce ai spus că Zimmermann murise?

— Mi-au spus ei că murise.

— Cum? Era în viaţă când aţi fost luaţi prizonieri.

— Ei ziceau că el încercase să scape dintr-un lagăr și că fusese împușcat de paznici.

— I-ai crezut?

— Da.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că el ar mai fi putut să fie în viaţă? Că tu l-ai abandonat pur și simplu acolo?

— Nu, nu m-am gândit la așa ceva. Zău că nu m-am gândit.

Pentru prima oară, Thomas începu să plângă.

— E-n ordine, sunt un laş, după aceea îmi venea să mor de rușine, nu eram în stare să recunosc nici măcar în sinea mea ce făcusem, mă uram pentru fapta mea. Îmi pare rău… pur şi simplu nu ştiu cum s-a întâmplat.

— Nu cred.

Mason arătă cu mâna spre coridorul de afară. O femeie nevinovată s-a spânzurat acolo, Thomas, fiindcă am bănuit-o în locul tău. Expresia lui deveni amenințătoare, plină de dispreţ, în timp ce se sprijinea pe spătarul scaunului, aprinzându-și o altă ţigară, de astă dată fără a-i oferi una şi celuilalt.

— Să ştii că nu-ţi faci nici un serviciu. Dacă trebuie, eu pot să aştept toată noaptea, avem tot timpul din lume, dar vreau adevărul.

Deodată ridică glasul, strigând:

— Adevărul, Ivor, *adevărul!*

Thomas se prăbuși înainte, pe masă, legănând capul pe braţe şi, zguduit de plâns, trăgându-şi cu zgomot nasul, spuse:

— Ăsta este afurisitul de adevăr. Vocea lui sună dogit, înăbuşită de braţe, aproape de neauzit. Nu puteţi pricepe că și eu *sunt* nevinovat?

PARTEA A TREIA

HONG KONG

33

Sarah și Foo parcurseseră ultimele cincizeci de mile mergând pe jos. În acea primă noapte, umblară aproape jumătate din timp sprijinindu-se unul de altul, extenuaţi, în spatele siluetei întunecate a lui Cheng. În zori se culcară într-un crâng de bambuși foşnitori, la marginea unor orezarii plantate în tablă de șah - unele pătrate acoperite de apă, altele uscate - și rămaseră toată ziua ascunși. În cursul dimineţii, câteva femei îmbrăcate în chimonouri largi negre şi pantaloni veniră să planteze răsaduri de orez, încărcate pe o roabă, într-un maldăr de un verde intens, dar nimeni nu se apropie de crângul de bambuși. Cei trei fugari nu aveau nimic de mâncare, dar în sticla lui Cheng mai era apă. Mai tot timpul zilei, Sarah moţăi fără a-şi găsi odihna. La un moment dat se trezi şi îl văzu pe Cheng, îngenuncheat cu trupul drept, clipind în vreme ce stătea de pază uitându-se când într-o parte, când în cealaltă.

— Unde suntem? întrebă ea, somnoroasă.

— Undeva la est de Canton. Dormi, Sarah. Te trezesc eu dacă apare vreo primejdie.

*

O dată cu lăsarea nopţii porniră iar la drum. Din fericire nu era lună - întunericul înconjurător le dădea un sentiment de siguranţă în timp ce Cheng îi conduse milă după milă pe drumuri înguste și de-a lungul unor canale de scurgere, printre orezării, apa mustind sub

picioarele lor. După prima oră de mers începu să plouă, ceea ce făcea ca întâlnirea întâmplătoare cu patrule de frontieră să fie mai puţin probabilă, dar toţi trei fură udaţi până la piele. Încheiaseră călătoria plescăind prin noroi, cu hainele ude lipite de trupuri, poticnindu-se de oboseală în clipa în care Cheng aprinse fasciculul de lumină galbenă al lanternei lui pentru a găsi cărarea ce ducea spre o plajă pustie.

— Unde suntem? întrebă iar Sarah.

— Pe coastă, la vest de Swatow.

— Şi cât e ceasul? şopti Foo.

Clănţănea din dinţi şi părea gata să cadă din picioare; pentru prima dată îşi arăta vârsta.

La lumina lanternei, Cheng se uită la ceasul de la mână, apoi o stinse.

— Aproximativ cinci dimineaţa.

— Eşti sigur că ne aflăm unde trebuie... că de aici ne vor lua prietenii tăi?

Undeva, la nord de Canton, Cheng avusese o convorbire telefonică, sunând de la un post public de pe margine şoselei. Zicea că urma să-i ia o barcă, pentru a-i duce în Hon Kong, dar Foo era sceptic - tot ce atingea Cheng părea să se transforme în praf. Îndoiala din glasul lui nu putea fi ascunsă.

— Vor reuşi să ne *găsească*?

— Suntem la locul cel bun, se răsti Cheng, mânios. Dar bate un vânt puternic şi trebuie să ne adăpostim dacă nu vrem să murim.

Toţi trei merseră cu greu pe nisip până ajunseră la un perete de stâncă şi se ghemuiră lângă el, ferindu-se de ploaie şi de vânt. Era îngrozitor de frig şi în întuneric nu vedeau decât sclipirea unui val alb spărgându-se din când în când pe mal. Lanterna nu mai fu folosită, iar ei nu-şi vorbiră. Fuseseră extraordinar de norocoşi că, de la miezul nopţii, nu mai întâlniseră nici o fiinţă omenească, şi Cheng era hotărât să nu rateze şansa. Strângându-se lângă el în căutarea căldurii, Sarah simţi încordarea din trupul lui în timp ce se uita departe, spre

mare. Indiferent ce-ar fi putut să aranjeze, dacă un pescar sau o patrulă de pază a coastei ar fi dat acum din întâmplare peste ei, acesta ar fi fost sfârșitul lor.

Luther ştia că *era* terminat. Chiar dacă Scorpion ar supravieţui, chiar dacă Sarah şi Foo ar fi prinşi din nou, el pierduse încrederea ministrului. După ambuscada în care fusese atras elicopterul, se aşteptase ca Foo şi Cable să fie capturaţi în câteva ore. Când își dădu seama că ei scăpaseră, Luther ştiu că omuleţul acela abject nu va mai avea niciodată încredere în el - era un singur eşec, dar se adăuga celorlalte. Făcându-şi curaj pentru a supravieţui, o lăsase pe Josie în casa de pe malul lacului de la Hangzhou şi se înapoie direct la Beijing.

Umblând încoace și-ncolo prin apartamentul de la periferie, și simţea că urăşte mica încăpere meschină, cu mobilierul ei simplu, de lemn; dar potenţialele opţiuni nu arătau prea rău. Avea fonduri bănești în Hong Kong și șase pașapoarte diferite cu care să poată călători. Nu trebuia decât să iasă din casă... și să dispară. Pe chinezi îi va lovi apoplexia și vor fi hotărâţi să-l împiedice să stea de vorbă cu reprezentanţii unor servicii de informaţi i occidentale; nu vor ezita să trimită pe urmele lui un ucigaş. Dar el închiriase de ani de zile un apartament pe o stradă secundară din Causeway Bay, în chip de casă conspirativă personală: o noapte sau două se va ascunde, apoi... încotro? Prefera vestul Australiei. Va lua avionul până la Perth, va obţine la sosire viză pentru o lună şi după aceea va cere stabilirea definitivă - poseda aproape două sute de mii de dolari americani și va declara că intenţionează să înceapă o afacere pe cont propriu. De fapt, chiar avea să înceapă una - poate spionaj industrial sau pază împotriva spionajului industrial - care era aproape respectabilă. Singura problemă rămasă nerezolvată era Josie. Oare australienii o vor lăsa să intre în ţară? Tocmai decidea că - fir-ar al dracului! - bineînțeles că o vor lăsa, când sună telefonul.

Era ministrul - legătura nu i-o făcu nici o secretară, la aparat fiind induși individul acela, mânios și vorbind bălmăjit. Luther își imagină

ochii lui porcini holbându-se de furie în spatele lentilelor groase şi transpiraţia curgându-i pe faţă. Fără preliminarii, fără nimic din obişnuita politeţe, ci doar un ordin succint:

— Trebuie să-ţi vorbesc, vino acum!

Circuitul rămase mut şi Luther simţi un dezgustător tremur de teamă. Era o clipă de adevăr, un sfert de secol de încredere brusc spulberată, şi instinctiv înţelese că nu avea de ales decât între supravieţuire şi a se da la fund. Dacă s-ar duce la cartierul general al lui Qiao Shi, nu s-ar mai întoarce de-acolo. Oamenii lui l-ar aresta şi i-ar ancheta eşecurile, probabil l-ar acuza mai degrabă de trădare decât de incompetenţă. Dacă nu s-ar duce ei ar trimite în câteva ore un escadron de soldaţi să-l aresteze. Nu putea să-i telefoneze lui Josie, deoarece convorbirea i-ar fi ascultată; oricum, circuitele erau îngrozitor de proaste şi ar fi durat o oră până să capete o legătură. Trebuia să iasă din apartamentul acela și din țară acum, imediat, fără să fie recunoscut. Altă posibilitate de scăpare nu exista.

Luther păstra un paşaport vest-german pe numele de Hans Richter, ascuns sub o scândură desprinsă de pardoseală dormitorului, împreună cu o sticlă cu vopsea de păr pentru a deveni brunet, ceea ce îl făcea să semene cu un cu totul alt om. Își arse pașaportul suedez în soba din camera de zi, sfărâmând cenușa cu vătraiul, ca să nu lase nici o urmă - celelalte documente de călătorie ale lui se aflau în Hong Kong - și își întinse pe cap vopseaua de păr. Când părăsi apartamentul, coborî scara ce ducea la ușa dinspre curtea din spate, unde se aflau conteinerele de gunoi, simţind că nu îl remarcă nimeni. Nici vreun urmăritor care s-ar fi aflat în fața casei - unde luminile din apartamentul lui continuau să ardă și unde era parcată Skoda lui. Cu puţin noroc, ei nu se vor aştepta ca el să se mişte atât de repede. Banii necesari îi erau distribuiţi în pachete de bancnote prin toate buzunarele şi când începu lungul drum pe jos până la staţia centrală de autobuze, nu purta nici un bagaj. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă fusese luat de la Shoudu de o maşină guvernamentală cu şofer; acum nu era decât un fugar pe străzi.

Pe plaja de lângă Swatow ploaia încetase, dar vântul rece ca gheaţa răzbătea prin veşmântul de bumbac ud și Sarah nu putea să se oprească din tremurat. Foo şi Cheng stăteau ghemuiţi de o parte şi de alta a ei, privind spre mare, în întuneric. Nimeni nu se apropiase de ei; singurul semn de viaţă fuseseră luminile de navigaţie ale unor jonci, pâlpâind peste ape, pânzele lor, asemănătoare cu nişte aripi de liliac, fiind doar umbre puţin întunecate, profilate pe purpuriul de cerneală al cerului nocturn. De cum se iviră zorile, vântul căzu şi se lăsă o ceaţă groasă, împiedicându-i să mai vadă marea; fâşii de ceaţă cenuşie se învârteau în jurul lor ca nişte fantome.

— Oare ne va mai găsi barca, în condiţiile astea?

Sarah era prea înfrigurată și nefericită pentru a-şi ascunde îngrijorarea. Cheng nu răspunse și se cufundară iarăşi în tăcere. De când fugeau, lui Sarah nu-i fusese niciodată atât de teamă ca acum - dacă barca nu și-ar face apariţia, ei ar fi ţinte fixe în lumina dură a dimineţii, o occidentală şi doi străini pe o plajă expusă vederii; şi toţi figurau în capul listei de persoane căutate de poliţie.

Luther adoptă calea de rezolvare cea mai îndrăzneaţă - un autobuz de noapte, gol, din centrul oraşului până la Shoudu, unde cumpără un bilet numai dus către Hong Kong. Holul de așteptare era aproape pustiu - doar câţiva pasageri ghemuiţi pe bănci aşteptau primele zboruri din dimineaţa aceea. Mâinile îi transpirau şi gura îi era uscată când se apropie de postul de control al emigraţiei şi întinse sub geam paşaportul şi biletul, cât mai firesc cu putinţă. Oare erau mai mulţi paznici decât de obicei? La o depărtare de numai câţiva metri, doi soldaţi tineri căscau, îndreptând spre pardoseală ţevile Kalaşnikov-urilor lor, cu ochii obosiţi sub chipiele verzi, târşâindu-şi picioarele în papucii ieftini, de pânză, care în vremea din urmă dădeau întregii armate şi altor categorii militare o înfăţişare neglijentă.

Tânărul plictisit din cabina de control răsfoi repede paginile

pașaportului lui Hans Richter, fără să le vadă, și aplică ștampila pe una dintre ele, la nimereală, Luther trecu mai departe, la următoarea barieră - controlul securității. Oare faptul că nu posedă nici un fel de bagaj va atrage bănuieli?

Pe plajă, pe măsură ce se lumina mai mult, Cheng începu să devină neliniştit. Stătea la marginea apei, uitându-se intens în largul mării; mai sus de el, pe plajă, Sarah şi Foo stăteau ghemuiţi unul lângă altul, ca nişte piese de rezervă incapabile să facă ele însele ceva util, încă îngheţaţi în hainele lor ude. Calmul oriental al lui Foo i se părea lui Sarah liniştitor, braţul cu care el îi înconjura umerii o alină. Dar stresul din ultimele câteva zile îl costase. Faţa lui era cenușie de oboseală. Uneori Cheng era ascuns în ceaţă, alteori apărea prin golurile dintre vălătucii lăptoşi, sărind încolo și încoace ca o lăcustă. Sarah își dădea seama că și el începea să fie speriat, temându-se că și acest plan dăduse greş. După ce călătorise străbătând jumătate din China, într-o continuă încordare şi cu nervii solicitaţi la maximum, simţea că-i vine să plângă.

Când se auzi un ușor hârşâit, urmat de clipoceli și de scrâșnetul unor ghete pe nisip, ţinea ochii întredeschişi și la început nu observă nimic. Foo a trezit-o însă la realitate:

— Iată-i, Sarah! Sări în picioare, trăgând-o după el, dintr-o dată revenit la viaţă. Mişcă! Pentru numele lui Dumnezeu, mişcă! Ceaţa asta ne poate oferi strict răgazul necesar ca să dispărem din vedere înainte de a se lumina de ziuă, dar se cheamă că vom scăpa ca prin urechile acului.

Deodată ea văzu că pe plajă, împreună cu Cheng, erau trei persoane. Se aşteptase la o șampană sau la o barcă de pescuit, dar ei trăgeau din valuri o barcă mare de cauciuc gonflabilă. Când ceaţa se risipi în jurul ei, reuşi să distingă da motoare montate în afara bordului, rotite în sus în aşa fel încât elicele să nu se deterioreze; motoarele aveau o ciudată formă pătrată - trebuie că erau închise în cutii căptuşite cu scamă de bumbac pentru amortizarea zgomotului.

Unul dintre personaj se apropie, îmbrăcat în întregime în negru, ca un diavol dintr-un miracol[33]: costumul ud, gluga care-i acoperea capul, până și pielea din jurul ochilor și al gurii, totul era negru. Numai ochii și dinții îi erau de un alb strălucitor. Straniul efect era diminuat de ușor accent din Yorkshire.

— Sunteți Foo și Cable?

Sarah se uită la el, uimită.

— Ce dracu', care-i problema? Am întrebat: *voi sunteți Foo și Cable?*

Sarah făcu un efort să-și revină din uimire.

— Da. Da, noi suntem... dar mă așteptam la cineva de origine chineză?

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

— Nu înțeleg. Foo o trăgea deja spre barcă, privind îngrijorat spre cer.

— Prietenul nostru chinez a transmis un mesaj la Hong Kong. El a aranjat asta... nu v-a spus? Intrați odată în barcă și faceți întocmai ce vă spun eu. Timpul ne presează al dracului.

Cheng alerga pe lângă ei, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vedeți... suntem *în stare* s-o facem! Învățăm din greșeli. Spuneți-le celor din Hong Kong că învățăm și cum să distrugem comunismul. Spune-le, Sarah!

Tulburată, Sarah dădu afirmativ din cap, agățându-se de Foo. Stând în picioare, în valurile ce se spărgeau de mal, Cheng le strânse amândurora mâinile și se înclină politicos în timp ce ei se cățărau în barcă.

— Noroc! le strigă, încercând să acopere vântul. Spuneți-le că suntem serioși, spuneți-le să ne ajute!

Sarah și Foo se ghemuiseră pe scândurile de pe fundul bărcii, simțind stropii de apă rece ca gheața în jurul lor și un val

---

[33] Piesă de teatru în evul mediu (n. t.).

repezindu-se pe sub învelişul de cauciuc: barca se cabră şi cei trei marinari o împinseră către larg, în mare, urcând apoi şi ei, rostogolindu-se peste bord printr-o manevră bine antrenată, începură să vâslească energic, iar unul dintre ei porni motoarele, ceea ce produse o serie de pocnete slabe - amortizarea funcţiona.

— Sunt Cartwright, sergent în SBS, strigă bărbatul care le vorbise pe plajă. Aruncă spre ei două hanorace. Îmbrăcaţi-le, aici, afară, e al dracului de frig.

Când îşi trase peste cap obiectul acela, Sarah simţi o căptuşeală miţoasă şi călduroasă. Uitându-se în urmă, îl văzu pe Cheng care continua să stea în picioare la marginea apei, cu un braţ ridicat în semn de adio în timp ce-i privea cum dispar în ceaţă. Va reuşi oare să rămână în libertate?

Îi dădea o şansă de numai cincizeci la sută şi se simţi copleşită de un val de emoţie. În felul lui liniştit şi hotărât, el le salvase viaţa... ei şi lui Foo. Plecaseră într-o asemenea grabă încât nu avuseseră nici măcar timp să-i mulţumească.

34

Luther stătu timp de aproape trei ore în holul pentru plecări fără să fie deranjat în vreun fel, la început chinuit de teamă de fiecare dată când trecea o patrulă înarmată; dar își dădu treptat seama că fie că urmărirea încă nu ajunsese la aeroport, fie că deghizarea lui era bună. În cele din urmă, zborul lui decola de la Shoudu la ora șapte dimineața. Privind în jos, prin geamul oval al vechiului Iliușin, văzu acoperișurile aurite ale Orașului Interzis sclipind în soarele matinal, albastrul intens al Templului Cerului, parcul verde și lacul din jurul Palatului de Vară de la Wanshou Shan. Toate erau nespus de frumoase și făcuseră parte din viața lui vreme de treizeci de ani. Niciodată nu le va mai vedea. Cel puțin așa spera.

La cincisprezece minute depărtare de uscat, Marea Chinei de Sud era agitată de valuri mărunte. Barca se înclina neplăcut când aluneca în jgheabul dintre două valuri și Sarah simți că începe să-i fie greață. Ședea ghemuită lângă Foo, în apa înghețată care se scurgea într-o parte și-n alta pe fundul bărcii, iar cei trei stăteau pe vine în jurul lor. Bărbatul originar din Yorkshire și care purta numele de Cartwright se ocupa de cârmă. Poziția lui Sarah era atât de incomodă, încât se simți de-a dreptul ușurată când pârâitul slab al motoarelor se stinse și mișcarea de continuă schimbare a direcției încetini treptat. Își îndreptă trupul și se întoarse spre Cartwright.

— De ce ai oprit?

— Culcă-te! îi șuieră el printre dinți.

— Dar ce...?

În clipa în care-i simţi mâna pe cap, împingându-i-l în jos cu brutalitate, văzu şi copastia înaltă a joncăi de pescuit, la o depărtare de aproximativ o sută de metri. În ceaţă, aproape că se ciocniseră de ea, dar o rafală de vânt crease brusc un culoar liber între cele două ambarcaţiuni. Jonca se deplasa încet, trăgând în urma ei o lungă plasă de pescuit, şi la pupa înaltă stăteau două siluete omeneşti. Vorbeau într-un dialect *hakka* pe care ea nu-l înţelegea, dar îi auzea limpede.

— Oh, Dumnezeule! exclamă în şoaptă. Dacă se întorc spre noi, or să ne vadă!

Cartwright se lăsă să cadă lângă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *taci!*

Barca alunecă în spatele unui val şi jonca dispăru din vedere.

— Dacă stăm cu toţii jos, s-ar putea să nu ne observe.

Dar barca de pescuit reapăru legănându-se ca ameţită, stropindu-le feţele, şi Sarah îl văzu pe Cartwright ridicând liniştit siguranţa trăgaciului de la pistolul său mitralieră; acelaşi lucru îl făceau şi ceilalţi.

*

Spre amiază, Luther aterizase pe aeroportul Kai Tak şi ajunsese la Causeway Bay printr-o serie de călătorii încrucişate când cu taxiul, cu metroul sau cu minibuzele. Când închise în urma lui uşa micului apartament, era sigur că nu fusese urmărit. Apartamentul se afla la etajul şase al unui bloc vechi, în apropie de templul Tin Hau, ocupat de un larg spectru de europeni în continuă schimbare. Îl închiriase cu cinci ani în urmă ca mijloc de scăpare pentru situaţii de felul celei de acum, şi nimeni în afară Josie nu ştia de existenţa lui.

Avea acolo o cameră de zi mobilată doar cu două fotolii un televizor, un dormitor cu un pat de o persoană, o baie şi bucătărie în care se afla un dulap plin cu cutii de conserve. Când nu era acolo, scotea frigiderul din priză, dar acum îl puse în funcţiune şi un zumzet

liniştit umplu apartamentul. Când îşi aprinse o Gitane şi se duse să stea lângă fereastră, apărat de perdelele de plasă prăfuite, privind în jos spre mulţimea ticsită şi traficul aglomerat, se simţi anonim, în siguranţă. Suflând un inel de albăstrui cu miros pătrunzător, se întoarse spre televizor, apăsând tastele până când găsi un post la care se vorbea în engleză.

Luther se lăsă pe spate într-un fotoliu şi îşi alcătui în minte o listă a lucrurilor pe care trebuia să le facă. Va telefonă la băncile lui pentru a transfera majoritatea depunerilor în Australia, cerând totuşi zece mii de dolari în bani lichizi, care să poată fi ridicaţi pe bază de trată bancară de la o filială a băncilor din Hong Kong şi Shanghai situată la o depărtare de două intersecţii. Obţinerea unui bilet de avion până la Perth nu constituia nici o problemă. Problema era Josie. Voia s-o aibă cu el, dar ea se afla în Hangzhou. Pentru prima dată îi trecu prin minte că era posibil ca ea să fi fost arestată, dar alungă acest gând. Ea va fi în siguranță - era cetățean cu drepturi depline, avea propriul palmares ca spion - dar cum ar putea el s-o contacteze fără să riște? Cum ar putea s-o scoată din ţară?

Sunetul televizorului era dat la volum minim. Se transmitea un buletin de ştiri şi prezentatorul, o femeie eurasiatică superbă, îşi mişca buzele către el, pe tăcute, ca un peştişor într-un acvariu. Luther se uita neatent la ecran, cu gândul la Josie. Crainica, stând la un birou din studio, fu înlocuită de un film despre o revoltă din China, imaginea înclinându-se ca beată dintr-o parte în alta, ca și cum cameramanul ar fi fost lovit de o rachetă. Prezentatoarea de ştiri apăru iar pe ecran, fiind apoi înlocuită brusc printr-o fotografie care-i păru cunoscută. Reflecţiile lui Luther fură întrerupte de senzaţia acută a unui șoc psihic. Se uită la propriul lui chip. Căzu în genunchi în faţa aparatului şi mări volumul sonorului.

> *...de origine germană Manfred Luther* - prezentatoarea adoptase un ton grav - *călătorind probabil cu un paşaport suedez falsificat, pe numele de Ulf Ericsson, fugit de sub*

custodia Beijing-ului în timp ce aştepta să fie judecat pentru acuzaţia de a fi făcut trafic cu heroină în valoare de trei milioane de dolari Hong Kong. El le este cunoscut autorităţilor chineze ca un vechi traficant de droguri și se crede că acum s-ar afla în Hong Kong. Oricine care îl va vedea va trebui să ia legătura cu Poliţia Regală din Hong Kong, la...

Vocea dădu un număr de telefon și crainica eurasiatică apăru iar pe ecran.

Luther se lăsă să cadă în fotoliu, respirând greu, uluit, mânios, dar mai ales speriat. Spaima îi era chiar mai mare decât cea pe care o simţise la Beijing. Ticăloșii! Cum descoperiseră detaliile privitoare la paşaportul lui fals? Cum Dumnezeu ştiau unde se află el? Apoi zâmbi strâmb la gândul ironiei sorţii care făcea ca ei să încerce să folosească autorităţile din Hong Kong ca să le fie predat.

O dată trecuţi de jonca de pescuit și după ce motoarele suspendate fură pornite din nou, călătoria la Hong Kong decurse în liniște pentru Sarah și Foo. La douăzeci de mile în larg erau uzi și îngheţaţi, dar șalupa de patrulare a marinei se afla la locul de întâlnire prestabilit și îi luă la bord. Se instalară fiecare în câte o cușetă, sub punte, și se lăsară în voia somnului. Îi trezi un tânăr marinar, servindu-le o cafea fierbinte, în timp ce intrau în portul Hong Kong pe la mijlocul dimineţii. Soarele strălucea pe apă, feriboturile goneau ca săgeata între Central și Kowloon, înălţimile Peak-ului sclipind de mulţimea blocuri-turn albe, dar cu un halou de ceaţă pe creştet. Cu un sentiment de imensă uşurare, Sarah își trecu picioarele peste marginea cușetei și fu condusă până sus, pe chei, împreună cu Foo.

Îl sărută - „Am reușit, Ben. Îţi mulţumesc” - și se pomeni pe bancheta din spate a unei mașini, condusă de un matroz, care se îndreptă rapid către apartamentul ei de pe MacDonnell Road. Din nu se ştie ce motiv, Foo fusese luat în altă direcţie, dar ea se simţea şi acum prea extenuată ca să mai întrebe de ce. Nu dură decât câteva

minute până ajunse la blocul ei, unde şoferul - care până la urmă se dovedi a nu fi un matroz, ci un subofiţer, socotind după uniforma lui, cu o faţă cu trăsături inteligente - o conduse până sus, la apartamentul ei. O nedumeri faptul că el avea o cheie, apoi se enervă când văzu că omul părea să aibă de gând să rămână acolo.

— Cineva de la biroul dumneavoastră vine încoace să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară, dar s-au gândit că v-ar plăcea ca mai înainte să aveţi timp să faceţi o baie şi să vă relaxaţi. În frigider e şi câte ceva de mâncare. Aţi vrea să vă fac o cafea?

— O pot face şi eu, mulţumesc... asta e locuinţa mea, să ştii, replică ea, uitându-se cu înţeles spre uşă.

El înţelese.

— Îmi pare rău, domnişoară. Am ordin să rămân aici.

— Să rămâi aici? De ce?

— Ca să vă păzesc, domnişoară.

— Aşadar mă ameninţă o primejdie? Sau făcea obiectul unor bănuieli? se întrebă ea. Poate era chiar în stare de arest? Ce dracu' se întâmpla?

— Cred că este numai o chestiune de rutină, domnişoară.

Tânărul se instală pe o canapea de lângă uşă şi îşi scoase haina uniformei. Sarah văzu că purta un pistol într-un suport de umăr - nu avea de gând s-o părăsească până nu îi va da cineva ordin în acest sens. Intră în dormitor şi ridică receptorul telefonului, dar aparatul fusese deconectat.

Ca şi pe Sarah, pe Benjamin Foo îl miră primirea care i se făcu. Fu îmbrâncit într-o altă maşină - condusă tot de un subofiţer care, evident, nu era folosit de obicei ca şofer - şi se pomeni urcând în zigzag pe Peak. Îl irită faptul că era tratat astfel: după toate prin câte trecuseră el şi Sarah, era neplăcut să nu fie întâmpinat de prieteni şi colegi. Primirea de care avuseseră parte fusese rece, impersonală... şi planificată. Era ceva ca un fel de neîncredere, îi lăsa un gust amar. Încă mai căuta o explicaţie când maşina trecu printr-o intrare

dintr-un zid înalt. Uitându-se în spate, văzu două porţi de oţel închizându-se în urma lui.

Clădirea era o vilă albă, cu vedere spre port, cu o anexă modernă pe jumătate ascunsă printre copaci şi cu o antenă radio înaltă. Două femei tinere şedeau pe iarbă bând cafea din pahare de plastic. Foo îşi aminti că era una dintre clădirile de pe Peak folosite de CIA. Un bărbat scund şi îndesat, evident militar, dar în haine civile, deschise portiera maşinii şi îl conduse pe Foo înăuntru, printr-un hol răcoros pardosit cu mozaic, apoi într-un birou. Masă de lucru din lemn de trandafir şi masă de conferinţe, pereţi plini de rafturi cu cărţi, drapelul american cu franjuri aurii fixat într-un suport, în colţ - semnele distinctive, oriunde în lume, ale unui funcţionar american de rang înalt. Doi bărbaţi discutau cu glas scăzut lângă fereastră. Se întoarseră cu faţa spre el. Foo îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind şeful bazei CIA, amiralul Erwin Smith: scund, cu o faţă ca de vulpe, fără un zâmbet. Celălalt era un străin înalt, cu părul argintiu, dar abia trecut de patruzeci de ani. Costumul cu dunguliţe fine era impecabil: un om care îşi dădea multă silinţă ca să aibă o înfăţişare distinsă. Ochii lui erau şi reci, şi vicleni - Foo simţi instinctiv că nici nu-l simpatizează, nici nu are încredere în el.

— Vă rog să luaţi loc.

Felul de a vorbi al amiralului, lent, cu accentul statului Carolina, era prietenos, liniştitor, dar nici el nu-i inspiră încredere lui Foo.

— Ne pare rău că aţi trecut prin momente atât de grele.

Se aşezară în fotoliile de piele dispuse în cerc, privind afară, spre o peluză udată de câteva stropitoare automate. Parcă s-ar fi aflat într-un colţ al unui confortabil club oriental.

— Eu reprezint guvernul american şi mă numesc Smith. Nici o aluzie la adevărata lui funcţie. Dânsul este domnul Gerald Clayton, din Anglia.

Bărbatul cu păr argintiu zâmbi cu toată sinceritatea unui crocodil.

Deodată, Foo se simţi ameninţat.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Rumbelow?

— Este în permisie.

Era absolut absurd în momentul de vârf al unei crize.

— Aş vrea să vorbesc cu sir David Nairn.

— Nairn a avut un atac de cord.

Clayton arboră o expresie gravă, adecvată.

— Se află într-un spital din Londra.

Bănuielile lui Foo sporiră.

— Şi domnul Roper? Comandantul Gatti?

— Roper este într-o misiune de două zile la Tokyo. Gatti ia şi el parte la aceeaşi misiune.

Foo dădu din cap. Cei doi păreau să fi îndepărtat cu grijă orice alt membru englez sau american al echipei cu care avusese el de-a face... Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* Se petrecea ceva foarte ciudat. Dar păstră o atitudine aparent relaxată.

— Îmi pare rău să aflu aşa ceva despre David Nairn. Îi voi telefona mai târziu soţiei sale.

Se uită la ei, aşteptând. Clayton trebuia să aibă o funcţie foarte înaltă în SIS, iar micul amiral era şeful bazei CIA: lor le revenea sarcina de a da tonul.

Clayton avea un comportament straniu, parte linguşitor, parte agresiv.

— Regretăm profund că domnişoara Cable v-a pus într-o situaţie primejdioasă. A fost absurd din partea ei să întreprindă o călătorie în China sub o acoperire de turist atât de transparentă. De fapt, însuşi faptul de a se duce acolo a fost absurd din partea unei femei!

Vorbea ca şi cum ar fi dictat un memorandum.

Foo ridică o mână.

— O clipă. Nu înţeleg ce se întâmplă, nu pricep ce spuneţi. Din câte ţin minte, Sarah însăşi avea dubii în legătură cu plecarea în China, unde, ca femeie de rasă albă, era clar că va atrage atenţia în provincii - dar i s-a *ordonat* să se ducă acolo de către Rumbelow.

Clayton clătină din cap cu tristeţe.

— Mă tem că nu. Însă asta este acum o problemă de disciplină

internă. Ne ocupăm de ea.

— Dar sunt sigur că domnișoara Cable nu a greșit cu nimic. Este o tânără foarte curajoasă... și un excelent ofiţer de spionaj.

Clayton îi adresă un zâmbet compătimitor.

— Sunteţi generos că-i ţineţi partea. „Al dracului ticălos, face pe ocrotitorul!”, gândi Foo. Nici nu mă aşteptam la altceva... dar, din păcate, ştiu foarte bine care este adevărul.

Înainte ca Foo să-şi poată reveni din mirare şi să riposteze în vreun fel, amiralul adăugă:

— Să nu mai vorbim despre asta, domnule Foo. Avem de discutat altceva, mai important, mult mai important.

Foo îşi dădu seama că nu avea nici un rost să insiste - dacă Sarah era acuzată pe nedrept de tipii aceştia doi, el va trebui să se ducă în altă parte ca s-o apere. Acum trebuia să pară cooperant. Dădu din cap spre ei, cu o expresie impasibilă.

— Cum aş putea să vă ajut eu?

Urmă o lungă tăcere.

— Scorpion, zise într-un târziu amiralul. L-am identificat pe Scorpion.

Foo miji ochii. Brusc, simţi un nod în stomac.

— Vreţi să spuneţi că de astă dată *ştiţi* într-adevăr? După încercările acelea neizbutite?

În încăpere se lăsă tăcerea. Panorama portului, văzută prin fereastră, păru că încremeneşte brusc - feriboturile nemaimişcându-se pe apă, dârele de spumă albă din spatele lor aparent neclintite, ca şi fâşiile de vapori ale avioanelor cu reacţie din înaltul cerului albastru.

Clayton îşi pironi ochii asupra lui.

— Da, Foo. De data asta ştim.

35

Sarah tăcu o baie prelungită, își puse niște blugi și un tricou, și se așeză pe balcon, cu o ceașcă de cafea călduță. Ca să economisească timp la ședința în care urma să-și prezinte raportul, își făcu câteva însemnări cu privire la călătoria de coșmar întreprinsă în China împreună cu Foo, dar după ce trei ore se scurseră cu o încetineală supărătoare, începu să se întrebe dacă se va mai osteni cineva să treacă pe la ea. În cursul traversării mării, de la Swatow, se simţise extenuată - epuizată fizic și vlăguită emoţional - dar își revenea repede. Ar fi vrut să-l vadă pe Nick, să-i raporteze cuiva de la Peak, să-i telefoneze lui Nairn, să iasă din apartamentul acela care-i provoca o stare de claustrofobie. Pe la amiază fierbea de frustrare. Intră cu pași apăsaţi în camera de zi și i se adresă de-a dreptul paznicului, care îi zisese să-i spună „Brad”. Părea un nume foarte nepotrivit pentru cineva care arăta ca un bunic jucător de rugbi și cu convingeri de extremă dreaptă.

— Uite ce-i! se răsti ea. Nu pot continua așa. Există oameni cărora trebuie să le telefonez, ar trebui să-mi prezint raportul la birou. Oricum - tonul îi deveni aproape rugător o să înnebunesc închisă aici, sus. *Trebuie* să fac o plimbare.

Brad clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnișoară, nu puteţi părăsi apartamentul.

Avea ochi mici, duri și umeri pătraţi care lăsau să se ghicească doar extrem de puţin din forţa ce se ascundea în el.

— Vă rog să nu ne îngreunaţi sarcina.

— Dar nu aveţi nici un *drept* să mă ţineţi aici. Nu-i *legal.* Eu nu fac parte din marină şi nu mă aflu în stare de arest sau mai ştiu eu ce. Ori poate că asta-i situaţia?

— Din câte ştiu eu, nu, domnişoară. Ordinele mele sunt să vă ţin aici, atâta tot.

Cu aceste cuvinte, se instală iar pe canapea.

Sarah se prăbuşi într-un fotoliu, hotărându-se în sinea ei să se strecoare afară atunci când el va fi nevoit să se ducă la toaletă - şedea acolo de aproape patru ore şi cu siguranţă nu va putea să rabde la infinit! Când sosi momentul respectiv şi el dispăru în baie, ea se duse în vârful picioarelor la uşă şi desfăcu zăvorul, dar uşa de stejar masiv rămase neclintită. Izbi în lemn, dar uşa tot nu se deschise. Atunci văzu, mai jos, pe margine, o nouă broască de alamă - cineva montase în lipsa ei o broască de siguranţă. Oribilul Brad poseda o cheie, dar ea nu avea aşa ceva.

Uşa celulei lui Ivor Thomas fu deschisă în dimineaţa aceea de un tânăr pe care nu-l mai văzuse niciodată. Avea un chip sincer, iar surâsul lui era destul de prietenos, dar - ca şi temnicerul lui Sarah - cineva îl alesese pentru forţa abia ascunsă de costumul lui bine croit.

— Căpitanul Wells, domnule, se prezentă el pe un ton vioi. Marina militară.

Când se ridică anevoie de pe cuşeta lui, duhnind a sudoare uscată, Thomas era îmbrăcat tot în salopetă lui mototolită. Căscând, întrebă:

— Ce dracu' pofteşti?

— Mi s-a ordonat să vă însoţesc până la Londra, domnule. Avem locuri reţinute pentru mai târziu în după-amiaza aceasta, pe un avion RAF [34] cu plecare de la Kai Tak. Dacă mi-aţi da cuvântul dumneavoastră, în calitate de coleg ofiţer, să nu - păru stânjenit - să nu încercaţi să dispăreţi, domnule... ei bine, în cazul acesta ne-am

---

[34] Royal Air Force (lb. engl.) = Aviaţia Militară Britanică (n. t.).

putea lipsi de orice escortă.

În timpul în care stătuse închis, fața lui Thomas își pierduse culoarea sănătoasă, dar de astă dată tot se făcu stacojiu de mânie.

— Pentru ce v-aș da cuvântul meu în legătură cu indiferent ce? Răspunde-mi la asta! Am fost închis aici Dumnezeu știe de câtă vreme, fără nici o acuzație, fără a fi oficial în stare de arest. Am fost supus zile de-a rândul unor interogatorii umilitoare și nici până acum nu am vreun indiciu referitor la ce se petrece în realitate.

Se așeză iar pe cușetă.

— Așa cum am mai spus, cer să vorbesc la telefon cu sir John Rusbridger, la Londra. Este *dreptul* meu.

Tânărul marinar luă loc lângă el.

— Îmi pare rău, domnule, asta e cu neputință.

Deși era cu zece ani mai tânăr, schiță gestul de a înconjura umerii celuilalt cu un braț consolator, dar fu respins printr-o smucitură mânioasă.

— Ordinele precizează că trebuie să reveniți la Londra sub escortă.

— Și pe urmă ce se întâmplă?

Dintr-o dată, ochii lui Thomas îl implorară să-l liniștească. Tresele de contraamiral, casa în stil georgian din Tavistock, cu imensa ipotecă rămasă nerezolvată, respectul la care râvnise întotdeauna, dar pe care nu și-l câștigase niciodată - toate acestea dispăreau rapid. Știa că îl așteaptă dizgrația și simți iarăși frica intensă pe care o cunoscuse în Coreea și în timpul interogatoriilor din aceste câteva zile din urmă.

— Ce se întâmplă pe urmă, pentru numele lui Dumnezeu?

Stânjenit, marinarul își feri privirea:

— Sincer să fiu, nu știu.

De astă dată nu se mai osteni să folosească apelativul „domnule”.

— Și n-ar trebui să discut despre asta. Dar am lucrat o vreme la securitate... mă aștept să vă retragă din activitate cu o pensie redusă.

Era ceea ce-i ordonase Clayton să spună: *Vezi dacă înghite chestia asta. Vreau să fie atât de disperat încât, până ajunge la Londra, să accepte această soluție pentru a evita rușinea unei curți marțiale.*

Bineînțeles, în realitate nu am putea să-l aducem în fața tribunalului - de fapt nu a săvârșit nici o crimă - dar trebuie să-l scoatem din marină, să ne scăpăm de nenorocitul ăsta. L-am înhățat pentru un motiv fals, dar nu mai prezintă credibilitate ca ofițer, darmite în calitate de comandant; o pacoste. Pe un ton confidențial, marinarul adăugă:

— Eu, unul, n-aş opune rezistenţă, domnule. E mai bine decât o curte marţială.

Thomas dădu din cap fără să spună nimic. Era speriat și tulburat.

— Pot să mă spăl și să îmbrac niște haine decente?

Faţa lui era mânjită și umflată.

— N-aş vrea să fiu văzut aşa.

Se aşeză iar pe cușetă, cuprinzându-și capul în mâini.

— Nu-ţi face griji.

Deodată, umerii i se zguduiră de un suspin, ca acela al unui copil.

— N-o să-ţi fac nici un fel de necazuri.

*

Sarah nu vorbise niciodată cu adjunctul lui Rumbelow, cenușiul Mason, decât la telefon, așa că fu surprinsă când îl văzu intrând în apartamentul ei, la trei după-amiaza. Dar își reveni repede și se repezi la el, furioasă:

— Ascultă - indiferent cine ai fi - ce dracu' urmărești prin asta? Eu sunt un ofiţer în toată regulă în cadrul SIS, abia înapoiată după ce am fost pusă într-o situaţie intolerabil de primejdioasă de către un superior incompetent. Am de raportat lucruri de o importanţă vitală, am de rezolvat treburi personale și nimeni nu are dreptul să mă închidă aici în felul acesta!

Mason dădu să vorbească, dar ea i-o reteză scurt:

— Nu, n-am terminat... ai face al dracului de bine să asculţi ce am de spus! Nu am nimic să vă declar înainte de a fi liberă să vin și să plec de-aici aşa cum poftesc. Asta-i uşa mea de intrare și afurisitul meu de apartament, sau aţi uitat cu toţii amănuntul ăsta?

Mason trecu pe lângă ea, ieşi pe balcon şi se aşeză greoi pe un scaun. Încăperea prevăzută cu aer condiţionat era răcoroasă, dar afară atmosfera aproape că aburea de prea multă umiditate.

— *Okay, okay!* Încetează să strigi, pentru numele lui Dumnezeu… sau vrei să audă tot blocul?

— Puţin mi-ar păsa! Sunt tratată ca un criminal - cum vă aşteptaţi să reacţionez?

Cu un gest poruncitor, Mason arată spre scaunul de plastic de lângă el.

— Taci odată din gură şi stai jos! E un ordin.

Ea se supuse.

— Bun, şi?

— Îmi pare rău pentru toate misterele astea. Cât timp ai fost în China s-au întâmplat o mulţime de lucruri. Nairn a avut un atac de cord…

Sarah se făcu albă ca varul.

— Oh, Dumnezeule, nu! Cum se simte? Cumva a…?

— Nu, n-a murit. Se află la spitalul Charing Cross şi se reface bine. Îi enervează pe toţi cei din jurul lui. Dar Clayton este locţiitorul şefului de serviciu şi chiar acum se află aici, hotărât să pună capăt întregii situaţii.

— Clayton? Ştiam că va ajunge în postul ăsta într-o bună zi. Îngrozitor!

Mason înălţă din umeri şi îşi îngădui un foarte uşor zâmbet.

— Bănuiesc că va primi din partea tuturor premiul pentru „Rahatul Anului”, dar deocamdată el este şeful şi cel puţin acţionează hotărât. Rumbelow a fost suspendat din funcţie şi s-a înapoiat în Anglia… nu cred că-l vom mai vedea vreodată.

— Sfinte Dumnezeul! Bietul Tom!

Mason ridică iar din umeri.

— Un şef de bază neconvenţional poate fi atât primejdios, cât şi incapabil… gândeşte-te la felul în care te-a vârât pe *tine* în buclucul ăla.

„Tipul e tot atât de nemilos ca și Clayton”, gândi Sarah. Spera să fie tot atât de inteligent. Cu glas tare, replică:

— Totuși, este o modalitate urâtă pentru a sfârși... presupun că va fi dat afară cu un an mai devreme?

— Așa cred. Nu-i cine știe ce pierdere. Dar dă-mi voie să-ţi explic. Este foarte simplu. Clayton e pornit să ducă până la capăt treaba cu Scorpion și vrea pur și simplu să te ţină în afara oricărei primejdii - ar fi venit el însuși, dar mai întâi ascultă raportul lui Foo.

— De ce nu poate asculta raportul amândurora deodată?

— Chiar că nu știu.

— Și pentru ce aș fi eu ameninţată de vreo primejdie... ce li s-a întâmplat tuturor celorlalţi? Nick? Bob Gatti?

— Nick a fost cel care a insistat să fii scoasă din China... și care a organizat operaţiunea, atât încercarea ratată, cu elicopterul, cât și pe cea reușită, din noaptea trecută.

— Da, a fost uimitor. Încă mai sunt nedumerită... Cum s-a întâmplat?

— În momentul de faţă, disidenţii au la Hong Kong un tip, pe unul Ling Boda. El a primit un mesaj în care se spunea că veţi fi pe plaja aceea în dimineaţa asta, la ora cinci... și, pe Dumnezeul meu, chiar aţi fost.

— Poate că i-am judecat greșit... credeam că erau o glumă.

Mason dădu din cap.

— Așa am crezut și eu, dar sunt din ce în ce mai convins.

— Nick și Bob sunt pe-aici?

— Da, din câte știu eu.

Sarah căpătă o expresie visătoare.

— Dacă sunt obligată să rămân aici, ar fi plăcut să văd un chip prietenos.

— O să le spun... nu există nici un motiv pentru care să nu primești vizitatori.

Sarah îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— „Vizitatori”? Doar nu sunt în stare de arest, nu-i așa?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci pentru ce mi s-a tăiat linia telefonică?

— Nu ştiu. Voi încerca să remediez situaţia.

Sarah se uită cu atenţie la coasta colinei, mai jos de ei: tramvaiul de pe Peak urca anevoie pe şine, ieşind în soare după ce trecuse prin umbra copacilor; zgomotul circulaţiei şi zăngănitul tramvaielor umplea văzduhul, dar agitaţia de pe malul apei era ascunsă de blocurile-turn albe de unde nu se vedea nici un semn de viaţă omenească, ca în desenul unui arhitect. Se întoarse brusc către Mason:

— Nu eşti sincer cu mine... îmi ascunzi ceva.

El oftă.

— *Okay.* Putem bea o bere sau altceva?

— Nu, până nu-mi spui adevărul.

— Foarte bine. Este extrem de simplu, Sarah. Ştim cine este Scorpion şi vrem să te ţinem în afara primejdiei până va fi arestat.

— *Știți?* Este un *el* sau o *ea?*

— N-a fost Mary Devereux, dacă la asta te referi.

— Mary? Pentru ce pomenești de Mary?

— Oh, desigur... asta s-a petrecut când erai în China. Am descoperit că întreţinea o legătură amoroasă de natură lesbiană, şi asta nu era prima - minţise la toate interogatoriile ei de validare în post, deoarece n-ar fi fost acceptată şi ar fi dat-o afară din Wren. Ne-am gândit că era posibil ca ea să fie expusă șantajului și am anchetat-o - doar o treabă de rutină, zău așa.

Sarah simţi brusc că-i vine greaţă.

— Oh, Dumnezeule!... Sărmana, biata Mary. Cum se simte acum?

— Situaţia asta a deprimat-o foarte mult. S-a spânzurat în celulă.

Se lasă o lungă tăcere. Deodată, Sarah vorbi în șoaptă:

— Ce mod de a muri... oribil și inutil...

Mason înălţă din umeri.

— Toată treaba asta e putredă. O fi Clayton un ticălos, dar măcar este competent... și încearcă să rezolve lucrurile până la capăt.

Clipi misterios din ochi.

— Piesa lipsă a venit din partea unei mici englezoaice. Copila a fost împuşcată în urmă cu circa şase luni, în timp ce încerca să treacă graniţa din partea cealaltă, şi a fost găsită de soldaţi nepalezi. Când şi-a revenit în simţiri, la spital, poliţia a interogat-o - rutina obişnuită - şi poliţista din WPE[35] a avut isteţimea de a-şi da seama că povestea ei putea să prezinte interes. După câteva săptămâni de birocraţie, raportul a sosit la noi de la filiala din Hong Kong a serviciului britanic de investigaţii speciale.

Urmă o nouă tăcere.

— Continuă! zise Sarah, pierzându-și răbdarea. Relatează-mi ce a avut fata aceea de spus.

Barnie Mason zâmbi cu şiretenie.

— Voi face ceva mai mult decât atât, Sarah. La subsol se află o maşină şi noi doi ne vom duce la plimbare. O s-o vizităm pe micuţa Tang Ah Ming. Vei auzi totul cu urechile tale.

— Nume, îi spuse amiralul lui Foo. De nume avem nevoie.

Se aflau iarăşi în birou, după o scurtă călătorie cu maşina până la o casă conspirativă de pe cealaltă parte a colinei Peak, pe strada Mount Kellett. Lui Foo i se îngăduise să-i telefoneze lui Ruth, care acceptase cu greu ca înapoierea lui la Macao să fie amânată cu douăzeci şi patru de ore. În casa aceea bine păzită o ascultase pe fetiţa de origine chineză, în vârstă de paisprezece ani - numai parţial mirat de povestea ei, deoarece începuse el însuși să întrevadă adevărul în cursul periplului său prin China. Nu resimţea nici un sentiment de triumf la descoperirea acelui adevăr. Era ceva posomorât, urât, tragic.

— Ce fel de nume? întrebă.

— Nume cu care să zăpăcim Beijing-ul.

Clayton îşi permise un uşor zâmbet dur.

---

[35] Women Police Corps (lb. engl.) = Corpul de Femei al Poliţiei Britanice (n. t.).

— Principala sarcină a lui Scorpion este să dea Beijing-ului ordinul dumitale de luptă. Numele și adresele unor lideri ai disidenței, în așa fel încât aceștia să poată fi arestați și băgați la închisoare sau executați.

— Știu, încuviință Foo, vorbind calm. Aș vrea să nu fie așa.

— Acum, că știu cine este Scorpion, vreau să-l alimentez cu o doză masivă de informații false. Să-i zăpăcim de-a binelea pe cei de la Beijing, să-i facem să aresteze pe cine nu trebuie, să distrugem și mai mult credibilitatea guvernării lui Li Peng. Să creăm un infern, să-i facem poporului dumitale o adevărată injecție de energie înainte de a-l aresta pe ticălos. Pe urmă, el poate continua o bucată de vreme... sub controlul nostru.

— Așadar, protejăm conducerea mea? Vreți numele unor oficialități pe care opoziția ar dori să le vadă înlăturate din calea ei? Să utilizăm *Gonganbu*-ul pentru a-i distruge pe dușmanii noștri?

— Întocmai așa.

— Dați-mi câteva ore. Ling Boda se mai află încă în Hong Kong și mi-ar plăcea să mă consult cu el. Sunteți de acord?

Clayton și amiralul schimbară o privire.

— Absolut! zise Clayton, învârtind între degete un stilou cu o eleganță studiată. Te va escorta cineva.

36

Când se lăsă întunericul, Luther începu să se simtă mai în siguranţă. Afară, strada era intens luminată şi încă şi mai aglomerată. Se uită cu invidie la tinerele cupluri de chinezi şi europeni care alergau să-şi petreacă seara la cinema şi restaurante. Dar când se lăsă iar să cadă în fotoliu cu lămpile şi cu televizorul stinse, prin fereastră nu putea să vadă decât un cer ce se întuneca treptat, particule de praf ce reflectau lumina galbenă a lămpilor cu vapori de sodiu şi culorile firmelor cu neon în toate nuanţele curcubeului. Avea nevoie de Josie, dar cel puţin se simţea în siguranţă acolo, în întuneric - o vulpe ascunsă în vizuina ei. Apartamentul îl închiriase sub un nume fals, plătind întotdeauna chiria în avans din contul unei bănci locale deschis pe acelaşi nume - „D.V. Miller”, deoarece credea că era mai bine să sune a englez sau a american. Avusese atât de multă grijă să ascundă apartamentul - şi rarele vizite făcute pentru a strânge facturile de energie electrică, sau pentru a aduna rezerve de alimente - încât era convins că chinezii nu ştiu de existenţa lui. În ciuda sentimentului de frustrare cauzat de necesitatea de a sta zăvorât, era în siguranţă atâta vreme cât nu ieşea afară. Avea nevoie să facă acest lucru numai de două sau de trei ori; pentru a-şi lua banii lichizi de la bancă şi pentru a se sui într-un taxi până la aeroportul Kai Tak, spre a prinde zborul la care îşi rezervase deja un bilet către Australia. Dar prima dată scopul avea să fie totuşi acela de a-i telefona lui Josie. Nu putea să rişte s-o sune din apartament, deoarece nu încăpea nici o îndoială că linia din Hangzhou era ascultată, ceea ce le-ar permite să

dea de urma numărului de aici şi pe urmă de adresa din Hong Kong.

La zece fix se duse în baie şi îşi lipi cu grijă puţin păr fals pentru a obţine o mustaţă pe oală gen „Viva Zapata”. Grosolană, dar de efect. Când adăugă o şapcă de dril şi o pereche de ochelari cu ramă groasă de baga, fu mai mult sau mai puţin de nerecunoscut. Fără nici un zgomot, ieşi din casă. Croindu-şi drum prin mulţime către staţia de metrou Tin Hau, traversă spre Kowloon, schimbând la staţia Amiralităţii, şi găsi, lângă hotelul Peninsula, o cabină telefonică pentru convorbiri internaţionale. Pentru numărul său din Hangzhou nu se puteau forma cifrele direct, aşa că fu nevoit să-i ceară operatoarei să-i facă legătura, punând în fantă monede Hong Kong cu duiumul în aşa fel încât să poată vorbi cât de mult ar fi necesar fără să fie întrerupt. Se decisese asupra unui mesaj rapid: *Eu sunt. Vei ghici unde mă aflu. Vin mediat.* Avea să-l repete, apoi va pune receptorul în furcă. Josie va înţelege. Chiar dacă era supravegheată, se pricepea să dispară şi să-şi găsească drumul către graniţa cu Hong Kong-ul. Ca şi Luther, poseda mai multe paşapoarte false şi, dacă avea cât de cât minte, va înfrunta canalizarea pentru ape uzate şi va parcurge ultima bucată a traseului traversând înot un colţ al portului, pentru a evita o cercetare atentă din partea oficialităţilor într-un punct de traversare.

— Vă rog să aşteptaţi, domnu’ solicitant.

Intonaţia cantoneză a operatoarei pârâi pe circuit şi Luther auzi un pocnet când se făcu legătura. Postul chemat începu să sune. Cabina de sticlă se afla pe o stradă cu circulaţie intensă şi procesiunea nesfârşită ce trecea pe lângă el nu-i dădea nici o atenţie. Numărul mare de oameni care mişunau prin Central şi prin Kowloon oferea întotdeauna o bună acoperire. Semnalul de apel continuă să sune aproximativ două minute, apoi auzi iarăşi glasul cântat al operatoarei:

— Îmi pare foarte rău, domnu’ solicitant, nu răspunde, încercaţi mai târziu.

Degetele lui Luther băteau darabana pe geamul ferestrei cabinei.

— Nu... este urgent. Vă rog, încercaţi în continuare.

Apelul continuă să sune vreme de încă două sau trei minute, după

care operatoarea interveni din nou:

— Îmi pare foarte rău, domnu' solicitant, tot nu răspunde.

Întrerupse legătura. Timp de câteva secunde, Luther rămase cu receptorul în mână cu o expresie de îngrijorare.

Casa conspirativă era o vilă de periferie, pe strada Mount Kellett, solidă și confortabilă. Polițiștii în haine civile care păzeau locuința erau discreți, dar clădirea avea totuși aerul unei instituții. Sarah și Mason se duseră acolo cu Ford-ul lui Fiesta, și parcară pe aleea circulară, așternută cu pietriș, din fața ușii de la intrare. Polițistul în cămașă care îi pofti înăuntru făcu din examinarea legitimației de securitate a lui Mason un adevărat spectacol, deși trebuie să-l fi văzut de nenumărate ori. Fură conduși în bucătărie - toată numai în plăci de faianță albă și oțel inoxidabil, semănând cu o cantină particulară - în care o tânără chinezoaică îmbrăcată în albastru și cu un șorț alb, de măcelar, pregătea prânzul.

— Cum se simte Ah Ming astăzi? întrebă Mason.

Chinezoaica își luă un aer solemn.

— Exact la fel, domnule. Mă tem că e foarte deprimată. A trecut prin momente grele.

— A fost în stare de inconștiență mai mult de o săptămână, îi explică Mason lui Sarah. Chinezii au împușcat-o când încerca să treacă granița dinspre Guandong - a avut noroc că a scăpat cu viață. Gloanțele au nimerit-o în umăr și-n coapsă, fără să atingă vreun organ vital. Șocul a ținut-o în nesimțire o vreme atât de îndelungată. Când și-a revenit, i-a istorisit povestea ei polițistei Wu, aici de față, care de atunci a rămas mereu cu ea.

— Încerca să evadeze după ce majoritatea membrilor familiei sale au fost arestați, adăugă polițista Wu. Este fiica unui important funcționar din *Tewu,* pe nume Tang Tsin.

— *Fiica* lui?

Sarah își trecu degetele prin păr și înălță privirea spre cer, așa cum făcea când era nedumerită.

— Aici, în Hong Kong? M-ai uluit... nu înţeleg.

Mason se sprijini de masă din oţel inoxidabil, evitând cu grijă un tocător plin cu arpagic și varză chinezească.

— Fata care a încercat să fugă era Ah Ming - copilul mai mare al lui Tang Tsin. Credem că, din motive de securitate, el și-a trimis familia într-un loc, la ţară, în afara Beijing-ului, acum aproximativ şapte luni, când a simţit pentru prima oară că era posibil să fie bănuit. Soţia lui, fiica Ah Ming şi fiul său Kwai-lan - au plecat cu toţii să locuiască la nişte rude, undeva în provincie.

— Îmi amintesc.

— Asta ştiam şi noi. Ceea ce nu ştiam a fost că temerile lui Tang erau îndreptăţite. Era într-adevăr bănuit şi se afla sub supraveghere, aşa că după câteva luni întreaga lui familie a fost arestată. Locuiau la o fermă izolată, nu într-un sat, aşa că nu prea exista riscul ca el să afle. Ferma nu avea telefon, iar cei de la *Gonganbu* i-au silit pe soție și pe copii să continue să-i scrie lui Tang săptămână de săptămână, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu s-a dus niciodată să-i *vadă?*

Mason dădu din cap.

— M-am gândit și eu la asta... dar în majoritatea timpului Tang credea că se află sub supraveghere. Trebuie să i se fi părut raţional să nu-i viziteze ca să nu-i conducă la ei pe cei care-l supravegheau. Voia ca ei să fugă dacă el ar fi fost arestat.

Sarah își roti privirea prin bucătărie: liniștitor de banală - farfurii, cuţite, o raţă nefericită pregătită pentru cuptorul electric. Prin fereastră vedea un aspersor care uda peluza.

— Fata ştie ce s-a întâmplat cu ceilalţi membri ai familiei ei? Sau Clayton păstrează secretul în privinţa asta până va stoarce de la ea toate informaţiile posibile?

Mason o privi în ochi. Până acum ea nu-i observase niciodată cu adevărat: erau de un albastru deschis, pătrunzători, dar surprinzător de plini de înţelegere.

— Ştie. I-am spus eu că tatăl ei a fost un reprezentant curajos al

celor care doresc să elibereze China... şi că a fost executat. Copila a avut o atitudine foarte „chinezească”, foarte stoică în faţa acestei situaţii.

— Şi ce e cu ceilalţi?

— Nu ştim cu certitudine, dar se prea poate ca şi soţia lui Tang să fi fost împuşcată... în China lucrurile se petrec într-un mod atât de tainic încât e posibil să nu aflăm niciodată. Ah Ming a fugit dintr-un lagăr, dar fratele ei mai e probabil acolo... I-am spus fetei - adăugă Mason după o scurtă tăcere - că nu cred că este probabil să-i mai vadă vreodată pe vreunul dintre ei.

— Sărman copil!

Câteva clipe, Sarah se simţi copleşită de tristeţea tuturor acestor întâmplări. Încă un şir de pierderi şi suferinţe pentru care Scorpion şi stăpânii lui trebuiau să răspundă.

— Doar paisprezece ani şi singură pe lume! Ce se va întâmpla cu ea?

— Vreun cămin pentru copii timp de un an sau doi, o şcoală sau un liceu tehnic, pe urmă va trebui să-şi câştige singură existenţa, la fel ca orice copil refugiat. De-a lungul anilor au existat destul de mulţi dintr-ăştia.

— Mergem sus? întrebă poliţista vioaie. Ah Ming aşteaptă şi după prânz vreau să continuu s-o învăţ să joace table - pare să-i placă puţin.

Urcară toţi trei la primul etaj, intrând într-o încăpere mare, cu vedere spre grădina din spate. Era mobilată confortabil, cu fotolii moderne, iar uşile erau deschise către un balcon prevăzut cu o copertină vărgată în roşu şi alb. Printr-o arcadă, Sarah văzu două paturi de câte o persoană.

— Dorm şi eu aici, sus, şopti poliţista Wu. Se teme să rămână singură noaptea.

Ridicând glasul, îi vorbi lui Ah Ming în dialect mandarin, apoi în engleză.

— Avem câţiva vizitatori, surioară.

Micuţa chinezoaică părea pierdută şi nefericită. Avea o constituţie fizică delicată, ca o păsărică, părând mai mică decât cei paisprezece ani ai ei. Şedea pe un scaun cu spetează dreaptă, picioarele neatingându-i prea bine pardoseală, cu mâinile împreunate în poală; privea în jos, şi părul lung, legat în coadă de cal, îi cobora peste umăr. Purta o pereche de blugi şi o cămaşă sport albastră. Când înălţă faţa spre poliţista Wu, păru mai puţin speriată, dar nu zâmbi.

— Dă-i drumul, domnişoară Wu, zise Barnie pe un ton calm. Ca de obicei.

Încordarea şi tăcerea mormântală a fetei părură să li se transmită tuturor celor din cameră. Nu se auzea nici un zgomot, în afară de cel al aspersoarelor pe peluza de un verde închis de afară. Poliţista chineză se aşeză pe un scaun, lângă Ah Ming, şi îi vorbi blând în dialect mandarin. După câteva fraze se întoarse, spre Barnie.

— Acum, domnule Mason, o întreb despre călătoria până la ferma de la periferia Beijing-ului.

Îi puse fetei o întrebare în dialect mandarin, aşteptă răspunsul, rostit cu glas monoton şi posomorât, apoi traduse.

— *Era ferma unchiului meu. El cultiva orez şi creştea porci*.

Chestionarul de rutină fusese repetat de câteva ori.

— *Noi nu voiam să plecăm, dar tata ne-a forţat. Am călătorit cu trenul şi unchiul meu ne-a întâmpinat cu un camion al comunităţii...*

— *Era un loc dezgustător, lipsit de confort şi cu closet de pământ, urât mirositor, în loc de toaletă. Singura apă curentă o găseam la o ţeavă verticală, nu exista nici un duş sau sală de baie...*

— *Tata a rămas acolo o săptămână, cât timp ne-am instalat...*

— *Da, îmi amintesc data. Ne-am dus acolo pe paisprezece octombrie, iar tata a plecat pe douăzeci.*

De data aceasta poliţista Wu repetă întrebarea în dialect mandarin, iar fata răspunse mai amănunţit:

— *Am plecat într-acolo pe paisprezece octombrie. Ţin minte pentru că era ziua mea de naştere. Împlineam paisprezece ani şi tata făgăduise să ne ducă la restaurantul Grădina cu Lotuşi din apropierea casei*

noastre din Beijing. A anulat promisiunea.

Sarah se uită țintă în ochii lui Mason.

— De la paisprezece până pe douăzeci octombrie, repetă el calm. Tang Tsin se afla la țară... la treizeci de mile în afara Beijing-ului, fără telefon, cu totul rupt de lume. Ții minte rapoartele?

Şocul fu ca o lovitură de ciocan în piept, care aproape că-i opri bătăile inimii. Sarah simţi că îi vine ameţeală. Silueta ghemuită a lui Ah Ming părea să tremure ca un miraj. Simţi cum mâna lui Mason îi strânge cu putere braţul.

— Oh, Dumnezeule! Gâtlejul îi era uscat şi cuvintele i se auziră ca o şoaptă. Doamne, fă să nu fie adevărat!

37

Lui Luther îi trebuise numai douăzeci de minute ca să facă traversarea la Kowloon, dar călătoria înapoi dură mai mult de o oră, deoarece, ca să-și acopere urmele, trecu din metrou la minibuz, apoi la tramvai. Revenit în apartament, încuie de două ori ușa, își turnă un coniac și se culcă pe pat. *De ce* nu răspunsese Josie la telefon? Unde *era* ea? Casa se afla într-un ghetou al Partidului și nu avea nici un alt loc în care să se ducă. Încercă să fie calm, dar nu se putea împiedica să se simtă îngrijorat și speriat în legătură cu ea... și cu el. Instinctiv, știa că ar fi trebuit să părăsească Hong Kong-ul imediat, să plece spre Australia, să pună încă trei mii de mile între el și foștii lui stăpâni. Dar nu putea s-o părăsească în felul ăsta pe Josie. Prea multă loialitate îi dovedise ea, prea multă iubire necondiționată. În timp ce zăcea acolo, gândurile îi deveneau din ce în ce mai confuze - o senzație neobișnuită și înspăimântătoare. În curând se cufundă într-un somn agitat, lăsând lumina aprinsă.

În dimineața următoare se adună în biroul amiralului grupul de linșare: Erwin Smith, Gerald Clayton și, împotriva voinței lui, Benjamin Foo. Un steward îmbrăcat în alb servi o cană cu cafea aburindă, aroma pătrunzătoare umplând încăperea, și amiralul își aprinse un trabuc mic, lăsându-se pe spate în fotoliul de piele, ca și cum i-ar fi plăcut să plănuiască distrugerea altei ființe omenești.

— Mi-ai făcut rost de câteva nume, Foo?

Chinezul părea și acum extenuat după încercările prin care trecuse

pe continent şi stânjenit de faptul că era amestecat treburile acestor doi bărbaţi duri. Îşi petrecuse noaptea în clădire şi încă nu o văzuse pe Ruth.

— Întocmai aşa cum ai cerut, domnule amiral. Am ales şase - cinci sunt bărbaţi care ocupă posturi înalte în armată şi administraţie, celălalt este o femeie care e comandantul un circumscripţii de poliţie. Arestarea lor îi va ajuta pe prietenii mei din China, deoarece toţi aceştia ne fac greutăţi şi retragerea lor din circulaţie va produce multă zăpăceală.

— Asta-i o treabă bună, Foo, zise Clayton, părând sincer recunoscător. Următoarea întrebare este cum înscenăm lucrurile.

Foo ezită, sorbind o gură de cafea fierbinte. Băutura asta îi displăcea profund, dar nimeni nu-i oferise ceai.

— Mă gândeam că eu aş inventa o întâlnire cu el - astăzi dacă nu vi se pare prea brusc - şi aş discuta despre cum ar putea stabili comunicaţii regulate cu oamenii aceştia? Cum evităm un alt eşec? Zâmbi trist. Cred că ar merge, nu?

Amiralul îi întinse o mînă hotărâtă, de fermier.

— Dă-mi să văd lista.

Foo scoase din buzunarul interior foaie de hârtie albă, împăturită şi i-o oferi, Erwin Smith o studie gânditor.

— E-n ordine, mi se pare perfect.

I-o trecu lui Clayton.

— Tu ce zici, Gerry?

Clayton parcurse foaia cu privirea, până jos.

— Excelent. Dar ai mai putea adăuga vreo două, nu-i aşa, Foo? Să profităm de prilej la maximum?

— Dacă doriţi.

Amiralul lansă în aer un inel de fum de ţigară.

— Ia ascultă, Ben! Folosea în mod intenţionat numele de botez al lui Foo, un gest de încredere, ca să-i arate că Foo era un amic. Cum se face că pari atât de al dracului de nefericit şi-aşa mai departe?

Foo răspunse pe un ton posomorât, lipsit de orice emoţie:

— Oamenii aceştia sunt chinezi de-ai mei. Se împotrivesc mişcării noastre, dar nu sunt nişte monştri. S-ar putea ca unii dintre ei să moară în urma celor ce vom face - ceea ce este contrar tuturor principiilor pentru care luptăm noi.

Se uită pe rând la cei doi bărbaţi, cu o expresie impasibilă.

— Dar voi face ceea ce-mi cereţi.

— La dracu', Ben! Cred că înţelegem cum te simţi, dar ticălosul ăsta a creat un adevărat infern încercând să-şi acopere urmele - familia lui Gatti, târfa aceea din Wren, care s-a dovedit o lesbiană...

Accentul tărăgănat din Carolina se stinse în timp ce amiralul căuta în minte numele femeii.

— Comandantul Devereux, interveni Clayton, politicos.

— Da, Devereux. Trist caz. Pe urmă, tipul ăsta, Thomas, nu poate fi prea încântat că e dat afară din maşinăria voastră, deşi nu pare să fie tocmai omul potrivit pentru a conduce o navă purtătoare de rachete. Şi Dumnezeu ştie pe câţi dintre prietenii tăi din China i-a trădat acest Scorpion.

Un alt inel de fum albăstrui pluti spre tavan.

— Nu crezi că nemernicul îşi *merită* pedeapsa?

— Este un trădător, indiferent din ce motiv, şi trebuie să fie oprit. Cu asta sunt de acord.

— Bun. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, pune un pic de avânt în treaba asta. Fă-l pe Nicolas să *creadă* în aceste *nume,* Foo, fiindcă la Beijing *nume* se aşteaptă.

— Hai, să vedem cum îl poţi întâlni fără a-i trezi bănuieli, propuse Clayton, abătându-i cu îndemânare de la supărătoarele probleme de principiu către probleme de ordin practic, mai liniştitoare.

O bătaie în uşă îi întrerupse.

— Intră! mârâi amiralul, contrariat.

În încăpere îşi făcu apariţia o tânără îmbrăcată în uniforma marinei americane.

— Ce este, Deborah? Am spus să nu fim deranjaţi.

Fata roşi puţin.

— Îmi pare rău, domnule. Dar la telefon e domnul Mason, colegul domnului Clayton, și cere să vorbească de urgență cu dânsul.

Luther se trezi devreme, încă nervos și leoarcă de transpirație. După ce se bărbieri, își aranjă deghizarea și riscă iar să iasă în stradă, ascuns în spatele ochelarilor lui cu ramă groasă de baga și cu lentile negre, cu șapca de pânză trasă mult pe frunte. La bancă era coadă, și trebui să aștepte, târșâindu-și picioarele înainte. Se simțea expus prin faptul că - înalt fiind - ieșea în evidență față de comercianții chinezi care plăteau depunând săculeții cu încasările din noaptea precedentă. Momentul și locul erau prost alese - ar fi trebuit să se ducă la o bancă din Central fiindcă acolo nu existau alți europeni. Funcționarul de la ghișeu avea cei zece mii de dolari americani gata pregătiți pentru el și nu-i ceru nici un document de identitate în afară de libretul de bancă. Aplică ștampila CONT ÎNCHIS, pe fiecare pagină și i-l înapoie. Luther înghesui teancurile de bancnote într-o geantă de piele îngustă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Următorul, vă rog!

Pe trotuarul aglomerat, Luther șovăi. Orice minut în afara apartamentului său era un risc. Toți polițiștii din Hong Kong și toți spionii chinezi îl căutau. Trebuia să supraviețuiască până la zborul de a doua zi dimineața și cel mai rațional lucru pe care îl avea de făcut era să se ducă de-a dreptul înapoi. Dar gândul la Josie nu-i dădea pace. Se strecură prin mulțimea care se revărsa pe stradă, în timp ce clopoțelele tramvaielor răsunau furios că să-și facă drum. Dincolo de templul Tin Hau găsi un șir de cabine telefonice și intră într-una pentru convorbiri internaționale.

Lucrurile se petrecură exact ca în noaptea precedentă: chemarea operatoarei, ca să-i dea legătura, îndelunga așteptare, sunetul soneriei, dar nici un răspuns. Nefericit, Luther părăsi cabină și se depărtă în grabă. La câțiva metri în josul străzii simți o mână înșfăcându-l de braț. Poliția? Cuprins de panică, se smulse din strânsoare și repezi pumnul, simțind că se izbește de un os.

Apoi văzu fața bătrânei cu nasul sângerând și cercul de chipuri chinezești revoltate, auzi strigătele furioase și zări mâini agitându-se.

— Sunt banii dumitale... i-ai lăsat în cabina telefonică. Asta-i toată mulțumirea cu care mă aleg? Ești cumva nebun?

Luther își reveni repede și îi oferi batista să-și șteargă sângele. Făcu o plecăciune adâncă și își ceru scuze în dialect cantonez, dându-i câteva bancnote Hong Kong din buzunar. Ea le numără rapid, dădu din cap și mulțimea începu să se împrăștie. Luther se grăbi să se îndepărteze, intrând pe o stradă secundară, respirând anevoie și neputându-și stăpâni tremurul mâinilor. Acesta era ultimul risc pe care și-l putea asuma. Își câștigase propria-i libertate, dar o pierduse pe Josie. Când văzu șuvoiul neîntrerupt de avioane care decolau de pe aeroportul Kai Tak, aflat în cealaltă parte a portului, aproape că-i venea să plângă de frustrare.

38

Sarah petrecu o noapte agitată în apartament, cu Brad pe o canapea, lângă uşă. Lui părea să nu-i fie deloc greu să rămână treaz, deşi atunci când se sculă ea, în jur de şapte, constată că fusese înlocuit de un marinar mai tânăr şi mai prietenos.

— Mă numesc O'Neill, doamnă. Avea un zâmbet larg şi un accent de Liverpool. O să-ncerc să nu vă stau în drum.

Sarah înălţă din umeri - nu avea nici un rost să mai protesteze. Benjamin Foo sosi la opt şi ea îl strânse îndelung în braţe: pieptul lat şi chipul ridat, de chinez, erau liniştitoare când totul era atât de dat peste cap. Se instalară pe balcon, amândoi ocolind problemele care le stăpâneau în realitate gândurile.

— Acum te simţi bine, Sarah?

— Sunt *okay,* Ben, dar mă simt ai dracului de nefericită.

El îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Ştiu. După ce toate astea se vor termina, peste o zi-două, vrei să vii să stai la noi, în Macao? Câteva zile, sau mai mult dacă-ţi place.

— E drăguţ din partea ta, Ben... dar încă nu s-a terminat.

Simţi că i se umplu ochii de lacrimi şi, având-ul pe Foo s-o consoleze, părea firesc să le lase să curgă.

— Pur şi simplu nu sunt în stare să fac faţă situaţiei.

Nu peste mult timp, Foo se ridică şi-i bătu uşor braţul cu palma.

— Trebuie să plec, Sarah, dar mă voi întoarce ca să te iau cu mine la Macao. În curând, îţi făgăduiesc.

După plecarea lui, Sarah intră în dormitor şi se uită în curtea, din

faţa blocului până când apăru el. Îl aştepta o maşină a marinei şi ea continuă să-l urmărească din ochi până ce vehiculul se depărtă şi se făcu nevăzut la colţul străzii.

O oră şi jumătate mai târziu, Benjamin Foo sosi pe insula Lantau. Putea fi zărit de departe, depăşindu-i cu capul şi umerii pe ceilalţi chinezi din mulţimea care se revărsa coborând pasarela. Asta făcea ca poliţistului de la Secţia Specială care stătea ghemuit pe acoperişul unui depozit de mărfuri din apropiere să-i fie mai uşor să-şi focalizeze videocamera. În partea din spate a furgonetei ruginite ce se afla în celălalt capăt al cheiului, Clayton şedea pe o ladă de portocale, în faţa a două ecrane video. Îşi schimbase costumul Savile Row cu o pereche de pantaloni din piele de căprioară tot atât de impecabili şi o cămaşă din pânză de camuflaj. Ecranele erau legate prin radio la cele două camere de luat vederi, una care continua să-l urmărească pe Foo, cealaltă maturând suprafaţa golfului de pe o colibă aflată ceva mai departe, pe raza perimetrului său. O cască îi permitea să audă semnalul de la ieşirea unui mic microfon-nasture, cusut pe cămaşa lui Foo; semnalul era de asemenea înregistrat pe bandă. Câteva radio-emiţătoare, radio de buzunar, obişnuite, îl legau de toţi cei care făceau parte din echipa de supraveghere. Mason se descurcase bine instalând toate astea doar în douăzeci şi patru de ore.

Foo mergea acum de-a lungul potecii de beton care urmărea larga curbură a plajei - o semilună de nisip argintiu, spălată de valurile mării, ce se întindea în dreapta lui. Era o dimineaţă însorită, foarte călduroasă şi cerul albastru se reflecta pe suprafaţa apei. Golful era presărat cu şampane. În stânga lui, Foo trecu pe lângă mici restaurante chinezeşti în aer liber, cu copertine din împletituri de trestie, câteva locuinţe părăginite şi o platformă de beton - construită ca un amvon - pentru Paza de coastă, acum pustie, clopotul ei de alarmă atârnând în jos, tăcut. Trei poliţişti chinezi era răspândiţi de-a lungul plajei - o fată şi doi tineri, toţi în blugi obişnuiţi şi în bluze sport.

Uşa furgonetei se deschise fără zgomot şi Barnie Mason se strecură lângă Clayton. Spaţiul acela închis era înăbuşitor. Clayton dădu din cap în chip de salut, o broboană de transpiraţie picurându-i de pe nasul patrician.

— Îmi pare rău că-i atât de strâmt aici, dar cel puţin am scăpat de nenorocitul ăla de Smith.

Se uită atent la ecrane. Pe cel de-al doilea apăru un personaj singuratic, foarte mic, îndreptându-se de-a lungul plajei către Foo.

— Se vor întâlni peste aproximativ cinci minute, şopti, ca şi cum cel pe care-l urmărea - aflat la o depărtare de cel puţin o milă - ar fi putut să audă. Foo îi va înmâna lista, iar el va fi în drum spre China peste o oră sau două. Şi vom avea dovezi cu duiumul.

— Şi ce se va întâmpla pe urmă?

Clayton nu răspunse - brusc, când cele două siluete se întâlniră, amândoi nu-şi mai dezlipiră ochii de pe ecrane.

— Iartă-mă... ce-ai zis?

— Ce se întâmplă pe urmă?

— Cred că-l vom aresta pe ticălos, nu eşti de aceeaş părere? O vreme, chinezii nu-şi vor da seama şi vreau să-ncep să storc de la el toate informaţiile posibile.

Cam în acelaşi timp, Luther urmărea un desen animat cu pantera roz, în chinezeşte. Nu avea nimic altceva de făcut şi aci televizorul funcţiona permanent. Aerul din micul apartament îmbâcsit de fum albăstrui de Gitane şi de vapori de coniac. Încercase a treia oară să-i telefoneze lui Josie, dar tot nu-i răspunsese nimeni şi se temea să mai încerce încă o dată înainte de lăsarea nopţii. De fiecare dată când ieşea din apartament îşi asuma un risc enorm. Reţinuse două locuri pentru zborul de două zi seara către Perth. Evită să se gândească la alegerea pe care va fi nevoit s-o facă dacă până atunci tot nu va fi vorbit cu Josie, dar în adâncul inimii lui ştia că o va abandona. Gândul acesta era dureros, fiindcă ţinea foarte mult la fată. Dar dacă trebuia să aleagă între Josie şi supravieţuire... alungă gândul acesta.

Cei zece mii de dolari de la bancă se aflau într-o geantă diplomat, pe pat; celelalte fonduri ale sale erau deja în Australia. „De ce să nu pleci în seara asta?”, părea să spună absurdul personaj roz de pe ecran. Dar el avea să facă un ultim efort; avea nevoie de Josie și Josie avea nevoie de el; voia ca ei doi să înceapă o nouă viață împreună. Luther era atât de adâncit în gândurile sale, încât nu auzi soneria la intrare. Deveni conștient de ea treptat - un zgomot mânios, care izbucnea în explozii prelungite. Îi trecu prin minte că, deoarece nu avusese nici un vizitator până acum, nu-l auzise niciodată... și cine oare să-l viziteze acum?

Străbătut de un fior de teamă, stinse televizorul și, cu pași nesiguri, în vârful picioarelor, intră în dormitor. În pistolul automat Luger pe care-l ținea acolo încăpea o magazie cu treisprezece focuri. Îl cântări în mână și eliberă siguranța. Se simți puternic tentat să nu deschidă pur și simplu ușa, dar dacă vizitatorii nepoftiți erau un grup de oameni de-ai lui Qiao Shi, oricum aveau s-o spargă cu lovituri de picioare. Se opri chiar în prag, dar alături de ușă și strigă:

— Cine e?

Zgomotul soneriei încetă și auzi un răspuns înfundat, ininteligibil.

— Cine e? întrebă din nou și când ea îi răspunse, îi recunoscu imediat glasul.

Scoase lanțul de siguranță, răsuci zăvorul și o văzu stând acolo, în picioare, cu părul său negru strălucitor, zâmbindu-i cu surâsul ei imens, de vietnameză.

— Slavă Domnului! exclamă, cuprinzând-o în brațe.

Ea râse ușor:

— M-am gândit că nu crezi în el, Luther!

Și Sarah își petrecu o parte din zi uitându-se la televizor. Plictisită, după o vreme începu să nu-și mai găsească locul și O’Neill ieși din locșorul de lângă ușă. Ca și Brad, purta o uniformă de subofițer, dar el era mult mai tânăr și avea acea înfățișare proaspătă, curată pe care ea o mai văzuse și alteori la marinari: un chip deschis și păr negru

ondulat. De asemenea, părea remarcabil de bine clădit, cu un piept lat şi bicepşi ce se umflau sub cămaşa aceea albă şi perfect scrobită. Ar fi putut s-o domine pe Sarah fără nici un efort şi ea ştia asta - de aceea se afla el acolo.

— Pot să vă aduc o cafea, doamnă?

Un zâmbet prietenos, dar şi siguranţă de sine dată de toţi muşchii aceia.

— Nu, mulţumesc, O'Neill... Ascultă, nu pot continua să-ţi spun aşa, care e numele dumitale de botez?

— Patrick, doamnă. Prietenii mei îmi spun Pat.

— *Okay,* Pat... Prietenii mei îmi spun Sarah.

— Da, doamnă. Mai e ceva ce pot face pentru dumneavoastră?

În afară de a mă lăsa să plec din propriul meu apartament, ca orice alt membru obişnuit al societăţii care nu este închis în puşcărie sau într-un azil de nebuni?

— Ţi-ai adus ceva de citit, Pat? Toate cărţile mele au fost distruse într-un incendiu pe Cheung Chan.

O'Neill scotoci în buzunarul hainei de la uniformă, care atârna într-un cuier, dincoace de uşă. Nu scoase din el o revistă uşor porno, ci un volum broşat, cam mototolit, al romanului „Mândrie şi prejudecată”.

— Ăsta v-ar fi bun, doamnă? Mie îmi place Jane Austen.

O vreme, Sarah stătu pe balcon, încercând să-şi concentreze atenţia asupra cărţii, dar se simţea prea nervoasă şi iritată. Cum ar fi putut să se relaxeze când secundele se scurgeau întruna fără să ştie când avea să se producă acel cataclism? În apartament nu rămăsese nimic de mâncare, dar spre seară sosiră câteva recipiente de plastic de la un restaurant chinezesc care servea preparate pentru acasă. O'Neill le răspândi pe toată masa din bucătărie.

— Sper că vă plac abalonele[36] şi mugurii de fasole.

---

[36] Moluște comestibile, cu o cochilie în formă de ureche, cu interior sidefiu (n. t.).

În timp ce despacheta două perechi de beţişoare din plastic, își dezvălui iar toţi dinţii în zâmbetul acela larg al lui. Arăta formidabil de chipeş - ar fi putut să facă o avere ca playboy pentru femeile bogate de vârstă mijlocie și disperate. Continuând să se simtă nervoasă, Sarah se aşeză pe un scaun lângă el.

— Cu ce te ocupi în mod normal, Pat?

— Sunt scriitor, doamnă. Conduc o secţie în cadrul biroului căpitanului, pe *Tamar*... doar administraţie de rutină, genul ăsta de treburi.

— Securitate?

— Şi ceva dintr-asta, doamnă, da.

Sarah își roti privirea prin bucătărie. O folosise rareori, doar pentru a prepara o gustare de dimineaţă, și abia dacă observase cât de prost finisată era: frontul de lucru scump, placat cu furnir de stejar, între care se vedeau goluri; crăpături în tencuiala de pe pereţi. Cu cinci ani în urmă n-ar fi arătat deloc așa. Locuința aceasta fusese făcută ca să dureze aproximativ zece ani - întreprinzătorul voia să-și recupereze banii înainte de 1997.

— De mult eşti aici, Pat?

— De doi ani, doamnă. Ne place locul.

— Așadar ești căsătorit?

— Oh, da, doamnă.

Sarah își zise în gând că o să ţipe dacă el o să-i mai spună iarăși așa.

— Avem doi puşti. Şi un apartament frumos în Kowloon.

— De ce sunt ţinută închisă aici?

Tânărul nu fu luat pe nepregătite.

— Închisă, doamnă? Bineînţeles că nu. Același zâmbet copilăresc. Treaba mea este să vă păzesc până când se termină operațiunea aceasta.

— Așadar pot ieși afară, să mă plimb?

— Aş prefera să n-o faceţi, doamnă.

— Păcat.

Sarah deschise frigiderul, scoase o sticlă de vin alb și umplu două

pahare mari. Credea că el avea să refuze să bea dacă l-ar întreba, dar bunele maniere și firea lui deschisă îl vor face să accepte dacă apărea cu băutura în fața lui. Avea dreptate. Lăsându-l pe O'Neill să-și răsucească între degete paharul cu vin muscat, ieși pe furiș din încăpere și intră în dormitor, unde găsi sticla cu nembutal. După incidentul de pe Cheung Chan, medicul formației Wren îi dăduse câteva pilule de somnifer ușor, dar adăugase și micile capsule galbene, pentru cazul în care ar fi simțit nevoia să fie moleșită de-a binelea. Sarah nu folosise decât două din ele.

Revenind în bucătărie, mai turnă vin, stând cu spatele spre O'Neill, și adăugă în paharul lui conținutul a cinci capsule. Pulberea se dizolvă aproape imediat. El păru să nu observe vreo diferență. Bău doar jumătate din pahar, ca și Sarah, așa că sticla era încă pe jumătate plină când trecură în camera de zi și se așezară pe canapea. Era în jur de ora zece. O'Neill se lăsă pe spate și închise ochii.

— Drace, vinul ăsta e tare!

După un sfert de oră de știri la televizor, el adormise și începuse să sforăie.

Sarah știa că el ținea cheile de la ușă pe un lanț prins de centură, dar dacă ar încerca să le ia, era convinsă că el s-ar trezi. Așa că intră în dormitor și închise ușa cu zăvorul. Încalță o pereche de pantofi de pânză, legă bine șireturile, cu dublu nod, și își puse un tricou peste cămașă. În buzunarul blugilor ei mai erau câțiva dolari în bancnote. Când stinse lumina și deschise ușa spre balcon, constată că afară era frig - oare ar trebui să-și ia și un hanorac? Nu... ăsta ar putea s-o încurce în mișcări.

Apartamentul se afla la etajul șaisprezece și balconul îngust era înconjurat de o balustradă de oțel. Când se uită în jos, la felinarele de pe stradă și la luminile roșii ale stopurilor mașinilor care treceau ca săgeata printre blocurile-turn, Sarah simți că-i vine amețeală și se prinse cu mâinile de balustradă, să-și recapete echilibrul. Soluția consta în a nu se uita în jos. Își pironi privirea pe balconul identic al apartamentului următor. Distanța dintre ele era de numai vreun

metru, dar dacă ar fi căzut printre ele ar fi nimerit drept în curtea de beton din faţa blocului; şi până jos ar fi ajuns îngrozitor de vătămată, lovindu-se de toate celelalte balustrade de oţel. Încercând să respire regulat, stăpânindu-şi teama, Sarah trecu peste balustradă şi stătu cu picioarele vârâte la baza ei, ambele mâini ţinând atât de strâns bara superioară, încât i se umflară venele. O distanţă de nici măcar un metru, dar ea era absolut îngrozită. Cu faţa la perete, întinse braţul stâng, căutând pe pipăite şi cu nervozitate balustrada celuilalt balcon. Apoi piciorul stâng, ca să aibă câte o mână şi câte un picior pe fiecare parte, rămânând cu picioarele larg desfăcute, cu greutatea într-un echilibru instabil la o înălţime de aproape treizeci de metri deasupra solului. Acum mai lipsea doar ca cineva, dedesubt, s-o vadă şi să cheme poliţia, dar spera că se află bine ascunsă în umbră.

Continuă să se deplaseze, mutând mâna şi piciorul drept, mişcându-se încet şi cu mare grijă. Ştia cum să procedeze, dar gâfâia, transpirând din abundenţă, şi când în sfârşit se caţără peste balustradă şi ajunse teafără cu amândouă picioarele pe celălalt balcon, îşi simţea inima bătând nebuneşte. Uşurată, îngenunche cu capul şi braţele lipite de plăcile reci - în parte pentru a nu fi văzută, în parte ca să nu ameţească stând în picioare într-un spaţiu atât de îngust -, până când reîncepu să respire normal. Uşa cu geamuri către celălalt apartament părea să fie bine închisă şi se temu că va fi nevoită să se înapoieze, trecând iar peste golul acela. Dar când strecură o carte de credit în crăpătura dintre ochiul de geam şi cadrul, zăvorul sări înapoi cu un pocnet şi uşa se deschis cu uşurinţă. Ea se strecură înăuntru pe tăcute, dar dormitorul era pustiu; tot aşa şi restul apartamentului. Nu exista nici un mobilier - Sarah nu ştia că locuinţa aceea nu era ocupată. Luni de zile după aceea avea să aibă un coşmar în care, după groaza de afară, intra pe furiş în apartament, şi îl găsea un O'Neill aşteptând-o zâmbitor. Dar el nu se afla acolo, iar uşa de la intrare era închisă doar printr-o broască yale. O trase fără zgomot în urma ei, apăsă butonul de chemare a liftului şi coborî în goană spre garaj, evitând intrarea principală de la parter. Cine ştie ce paznici puteau fi

acolo?

După aceea totul decurse uşor. Urcă rampa, ieşind din garaj, şi chemă un taxi care tocmai trecea pe acolo.

— Stanley, indică ea direcţia.

Se strecură pe bancheta din spate şi se instală în colţ, în timp ce Datsun-ul ţâşni din loc, făcând să zăngăne pe panoul de bord toate mărunţişurile obişnuite: un ventilator electric, talismane taoiste şi un televizor miniatură.

*

Sarah părăsi taxiul printre tarabele goale ale pieţei din Stanley şi parcurse pe jos restul drumului până la casa lui Gatti. Ştia că trebuia să se ducă acolo, dar habar nu avea ce urma să facă o dată ajunsă. Strada era întunecată. De o parte vedea marea cenuşie, dincolo de contururile fantomatice ale unor arbori; de cealaltă se înşiruiau case tăcute. La cea a lui Gatti se vedea o lumină slabă în spatele perdelelor de la parter. Sarah se opri, apoi deschise hotărât poarta şi apăsă butonul soneriei de la intrare. Nu Gatti fu cel care deschise uşa, ci Nick Roper.

39

Sarah își aruncă brațele pe după gâtul lui Nick și îl sărută, izbucnind în lacrimi de fericire și teamă.

— Oh, Nick, bietul meu iubit!

El o strânse la piept, cu zâmbetul acela binecunoscut, patrician, parte vulnerabil, parte superior.

— Slavă Domnului că te-au lăsat să ieși... De când tu și Foo v-ați înapoiat din China, am tot încercat să te pot vedea.

Ea se desprinse din îmbrățișare.

— Lasă asta, iubitule. Trebuie să stăm de vorbă. Unde e Bob?

— A fost convocat la Peak acum o oră. (Păstra aceleași intonații elegante, bostoniene, deși glasul îi trăda nervozitatea.) De atunci nu l-am mai văzut.

— Așadar suntem singuri?

— Bineînțeles. O trase iar spre el și o sărută. Oh, Sarah, mi-a fost dor de tine.

Ținându-se de mână, intrară în camera de zi, ale cărei uși cu geam erau deschise spre balcon, perdelele fluturând la suflul brizei ca mișcate de niște ființe nevăzute.

— Stai jos, Nick. Am ceva să-ți spun.

Sarah stătea în picioare, cu spatele spre fereastră, rotindu-și privirea prin încăpere, peste fotoliile albe, moderne, peste capacul de plastic fumuriu al combinei muzicale și fotografiile soției lui Gatti și ale copiilor. Locul era nepotrivit, total nepotrivit, dar cu atât mai rău. Nick zâmbea, așteptând: părea mai frumos ca niciodată, cu un profil

bine cizelat, încărunţit la tâmple, cu ochii obosiţi, exprimând o oarecare îngrijorare. Bătu uşor cu palma canapeaua, lângă el.

Sarah dădu din cap.

— Nu, Nick. Trase adânc aer în piept. Știu totul. Vorbea lent dar cu multă hotărâre. *Știu.*

În lungă tăcere care urmă, auzea ticăitul ceasului din alamă de pe poliţa şemineului, dar timpul stătea în loc. Înainte ca ea să mai poată spune ceva sau să-l atingă, Nick păli şi holbă ochii, uluit. Vreme de o clipă, ea îşi aminti de căţeluşul ei Oscar care fusese călcat de o maşină când ea avea nouă ani. Îl găsise în şanţ - scâncind, fără nici o rană vizibilă, dar distrus pe dinăuntru - şi îl alintase până când încetase să mai respire, un ghem mic cu ochi cafenii îndureraţi, care se uitau la ea la fel ca ai lui Nick acum, ca şi cum ea ar fi avut cumva posibilitatea de a-l salva. Apoi Nick îşi feri privirea şi capul îi căzu în piept. Se ofili sub ochii ei. Nu rezistă. Nu negă nimic. Abia dacă reacţionă. Când vorbi, glasul îi suna dogit, ca al unui străin.

— De când ştii?

— O zi sau două. Atâta tot.

— Cine mai ştie?

Înainte de a răspunde, Sarah tăcu câteva clipe. Asta era - trădarea încrederii ei, nesupunere faţă de lege, sfârșitul vieţii în cadrul serviciului. După aproape zece ani, nu îl va mai vedea niciodată pe Nairn. Era chiar posibil ca ea să sfârșească la închisoare.

— Clayton şi amiralul. Toţi cei care contează. Eşti terminat, Nick. Îmi pare rău.

Se uită la ea în tăcere.

— Cum? Nu-mi vine să cred... *Cum?*

— Tang Tsin.

— Tang Tsin?

— Mai precis, fiica lui Tang Tsin - amicii tăi au dus-o într-un lagăr, dar ea a fugit spre Hong Kong în urmă cu aproximativ o lună. Ne-a spus o mulţime de lucruri, dar în special că între paisprezece şi douăzeci octombrie, anul trecut, tatăl ei se afla împreună cu familia

lui la o fermă situată la treizeci de mile în afara Beijing-ului și că în răstimpul acesta el n-a plecat deloc de acolo. Niciodată, nici măcar o singură dată. Îți amintești aceste date? A fost săptămâna în care tu ai raportat că ai avut două întâlniri-cheie cu el. Era o minciună, Nick, nu-i așa?

El nu făcu nici o încercare s-o contrazică sau să explice.

— Tu n-ar trebui să te afli aici.

În cele din urmă, Sarah se așeză lângă el.

— Nu, la naiba, sigur că n-ar trebui să fiu aici. Mă vor răstigni când vor descoperi asta - dar voiam să ai o șansă.

El continua să se uite fix în pardoseală, ca un manechin de ceară, de parcă ar fi fost în transă.

— De ce?

— Ce întrebare a naibii de prostească! Fiindcă pentru mine ești *important*.

Îi înconjură umerii cu un braț. Ar fi vrut foarte mult ca el să fie puternic - bărbatul pe care-l iubise ea -, dar, sub ochii ei, el se transformă într-o ruină umană. Ea era cea puternică, așa fusese întotdeauna, de aceea rămăsese singură, de aceea avea să rămână mereu singură.

— Nu înțeleg, Nick. Mă străduiesc să nu mă gândesc la tot răul pe care l-ai făcut. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* Cum s-a întâmplat? Aveai totul - lumea la picioarele tale. *De ce* ai făcut asta?

— Aș vrea și eu să știu.

Tonul de autocompătimire pasivă fu prea mult pentru ea. Îl plesni peste față cu toată puterea, lăsându-i pe obraz o urmă alb-roșie, apoi îi înșfăca umerii și-l scutură violent.

— Fir-ar al dracului, să nu-mi vorbești mie așa! Nu ăsta ești tu cel adevărat. Pentru numele lui Dumnezeu, Nick!

El o privi în sfârșit în ochi, părând rușinat și speriat.

— M-ai ținut în brațele tale, ai făcut dragoste cu mine, *știu* cum ești. Cel puțin credeam că știu. Erai cel mai captivant bărbat din câți am cunoscut vreodată... Acum nu știu *cine* ești, Nick. Este o pierdere

atât de a dracului de ruşinoasă!

Îşi repezi mâinile spre cer.

— Ca să te protejeze, cineva i-a înjunghiat pe copiii celui mai vechi prieten al tău, Nick. Doi băieţei nevinovaţi. Înjunghiaţi de moarte înainte să fi avut timp să trăiască realmente.

Deodată începu să strige pătimaş:

— Acolo sus, Nick, chiar în casa asta. Toată suferinţa şi groaza aceea... pentru *tine,* Nick! Nu înţeleg. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Ochii lui o implorau.

— N-am vrut să se întâmple asta.

Revenea la viaţă, dar era gata să izbucnească în lacrimi.

— Jur că n-am vrut. N-am *vrut* ca ei să mă protejeze, nu în felul acesta, dar nu aveam nici o putere. Mă ignorau. Când i-au ucis pe Sue şi pe băieţi, am fost pe punctul de a mă preda, dar ei au zis că dacă fac aşa ceva, te vor lua pe tine... Au atacat cu bombe incendiare locuinţa de pe Cheung Chan, în chip de avertisment. Totul a fost un coşmar.

— Nici pentru noi, ceilalţi, n-a fost foarte amuzant. Sărmana Mary Devereux...

— Şi de ea mi-a părut rău.

— Ţi-a părut rău? Dar nu-i de ajuns să-ţi *pară rău*.

Brusc, Sarah încetă să mai strige la el şi se ridică în picioare, cu gândurile învolburate, confuze. O parte din ea nu suporta să-l atingă, o parte ar fi vrut ca el s-o posede atunci şi acolo, înainte de a fi prea târziu, o parte ar fi dorit să-l consoleze ca pe un copil.

— Nick!

Se strădui să vorbească pe un ton calm, să-şi menţină glasul sigur, netremurat:

— Te-am iubit. Încă te mai iubesc. Dacă încerci, ai putea pur şi simplu să pleci în China. Niciodată nu te voi mai vedea... dar asta e ceea ce trebuie să faci.

Tăcu, aşteptând un răspuns care nu veni, şi repetă cuvintele şi mai insistent:

— Asta este ceea ce trebuie să faci... *înțelegi,* Nick?

Începu să plângă pe tăcute.

— Oh, Dumnezeule, mă doare, mă doare foarte mult, ticălos ce ești... Trebuie să știu de ce, de ce s-a întâmplat asta? *Pentru ce?*

Când sosi Gatti, amiralul și Clayton stăteau la intrarea în clădirea CIA. Biroul personal al lui Gatti fusese întotdeauna într-una dintre anexe și el uitase cât de elegantă putea să arate clădirea principală. Fusese construită în anii douăzeci, de un negustor de ceai. Accesul era asigurat printr-un coridor de-a lungul căruia se înșiruiau coloane de marmură, lămpi ascunse scoteau în evidență bolta de piatră de deasupra lor. Pașii lui răsunau pe dalele pardoselii în timp ce cei doi bărbați se întoarseră spre el să-l salute.

— Bob... îți mulțumesc că ai venit.

Amiralul îi făcu semn să intre într-o încăpere laterală în care, în afară de o masă simplă, pentru tratative, și două fotolii cu spătar drept, nu exista nici un alt mobilier. Camera era folosită de membrii personalului care, deținând posturi mai puțin importante, lucrau în birouri comune, pentru convorbiri cu agenții de informații. Clayton rămase afară, iar cei doi americani se așezară în fotolii, unul în fața celuilalt.

Nici un fel de preliminarii, nici o pregătire blândă, prealabilă.

— Îmi pare rău că eu sunt cel care trebuie să-ți spună, Bob.

Amiralul se uită țintă în ochii lui Gatti.

— Trădătorul este Roper. Va fi arestat în noaptea asta, la tine acasă.

Gatti păru mai curând nefericit decât surprins.

— Am început să mă tem că-i așa încă de acum câtva timp, domnule. Dumneavoastră de când știți?

— Nu de mult, Bob. Trebuie să-ți fie greu să accepți... ați fost multă vreme prieteni.

— Mai mult decât prieteni - îmi era ca un frate. Nu-i numai greu de acceptat... este *imposibil.* Dar știu că e adevărat, începusem să

intuiesc asta... fără nici un motiv, fără nici o dovadă, pur și simplu un presentiment. Nu știam ce să fac.

Buzele i se strâmbară într-un ușor zâmbet trist.

— Acum nu trebuie să fac nimic, nu-i așa?

— Nu ești *înverșunat,* Bob?

Bărbatul mai vârstnic știa că era timpul să plece, dar era intrigat și îngrijorat.

— Sue și băieții au fost uciși pentru a-l proteja pe el, știi bine. De aceea vreau să rămâi aici cât timp noi, ceilalți, îl declarăm vinovat. O implicare personală are întotdeauna rezultate proaste.

— Nu sunt înverșunat, ci doar nefericit și tulburat. Știu că este adevărat, dar omul acesta nu e acel Roper pe care l-am cunoscut eu pe mare. Nu este acel Roper pe care îl cunoșteam cu un an sau doi în urmă. Nu înțeleg... trebuie să aflu *de ce?*

— Cu toții vrem asta, bătrâne prieten. Poate când vom discuta cu el...

Gatti clătină din cap cu tristețe.

— Poate. Însă aș prefera să vin cu dumneavoastră acum, domnule. Nu voi face nici o nebunie, aveți cuvântul meu. Știu că ne-a trădat pe toți, dar nu-l învinovățesc pentru Sue și pentru băieți... Sunt sigur că n-a știut. Omul ăsta e cu siguranță bolnav, iar eu i-am fost prieten.

Buzele subțiri ale amiralului se strânseră.

— Atunci vino, Bob. Ăsta-i un teritoriu nou pentru mine - niciodată n-am avut în echipaj un agent informativ dușman - și presupun că tu ai putea fi de ajutor.

Lincoln-ul lung, negru aștepta la treapta de jos a scării. După căldura dogoritoare a zilei, aerul nopții părea rece. O rază de lumină a lunii se anină de un șir de conifere ce se legănau amenințător în vânt. Gatti, Clayton și amiralul urcară în partea din spate a mașinii, un ecran de sticlă, acum închis, izolându-i de șofer.

— Arestarea o va face poliția, explică Clayton, deoarece ne aflăm pe teritoriu britanic... dar va fi pus sub jurisdicție americană. Acum ei încep operațiunea.

Gatti văzu în minte o armată de Land-Rover-e din care se revărsau poliţişti chinezi înarmaţi ce-i înconjurau casa. Părea ceva ireal... dar sângele şi suferinţa aveau să fie îndeajuns de reale dacă Nick ar încerca să fugă. Se aşeză pe un scaun rabatabil, în faţa celorlalţi, bucuros că avea o scuză pentru a nu vorbi. În torsul lin al motorului, maşina porni pe alee şi porţile de oţel se deschiseră alunecând silenţios.

40

Statură mult timp în tăcere, în camera de zi a lui Gatti, însă nefăcând parte din ea. Ordinea specifică marinei era străină de emoţiile furtunoase ce treceau ca un fulger de la unul la celălalt. Fantomele copiilor lui Gatti încă mai ţipau de durere și atât Nick, cât și Sarah se temeau să le audă. Ea rămase pe marginea canapelei, iar el se lăsă să alunece pe pardoseală, rezemându-și capul în poala ei și întinzându-și picioarele încrucișate către vatra rece a șemineului, ca și cum s-ar fi simţit cât se poate de în largul său. Ea se aplecă să-i sărute fruntea și își petrecu degetele prin părul lui. Încăperea se afla parţial în umbră, fiind luminată de două lămpi de masă făcute din vaze chinezești decorate cu dragoni verzi și aurii. Sarah turnase whisky în două pahare mari. Ar fi putut să fie o pereche de îndrăgostiţi relaxându-se înainte de culcare, simţindu-se îndeajuns de bine unul în compania celuilalt pentru a nu simţi nevoia să vorbească.

— De ce, Nick? întrebă ea iarăși. Nu înţeleg.

Vorbea blând, ca și cum ar fi putut sta acolo, ghemuiţi, unul într-altul, toată noaptea, dar ea ştia că nu dispuneau de mult timp.

— Nu avem destulă vreme, zise el, înălţând spre ea privirea plină de tristeţe. Oricum, am trăit atât de mult cu minciuna asta, încât m-am obișnuit să nu vorbesc despre ea. Nu știu dacă aș putea.

— Nu fi absurd, Nick, protestă Sarah, stăpânindu-și iritarea. Vorbim despre întreaga ta viaţă.

Aproape că adăugă *și s-ar putea să nu fi rămas mult din ea,* dar își înghiţi cuvintele.

Se lăsă din nou o lungă tăcere.

— *Okay*.

Nick sorbi din whisky-ul lui și oftă.

— Eu cred în dreptate... asta-i tot. Când eram copil, locuiam cu ai mei într-o casă mare din Boston și vedeam adesea vagabonzi căutând mâncare în cutiile de gunoi de pe stradă. Ştiam că nu era bine, că societatea ar fi trebuit să fie altfel... cred că acela a fost începutul. O privi în ochi, sfidător. Ştiu că sună absurd, ridicol și așa mai departe - râzi!

Ea îl mângâie iar pe păr.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să râd, Nick - cei mai mulţi dintre noi am simţit așa ceva.

Își aminti de cursul de pregătire de la Edge la recrutarea agenţilor secreţi. *Există trei motivaţii pe care le puteţi exploata: una legată de ideologie, o alta de psihologie și personalitate, iar o a treia de ordin financiar. În general, nu te poţi baza decât pe cea de-a doua și cea de-a treia. Banii pot cumpăra aproape orice. Defectele de personalitate putând fi găsite întotdeauna - nerecunoașterea talentului, abateri de la comportamentul sexual normal, spirit de aventură, resentimente împotriva unui șef care împiedică o avansare, o depresie interioară care se exteriorizează prin ură împotriva colegilor, a soţiilor sau a societăţii în general. Dar motivaţia ideologică trataţi-o întotdeauna cu suspiciune.* Acest ultim sfat părea să-i răsune în creier.

— Te rog iubitule, continuă; asta are o foarte mare importanţă.

Atunci zăgazurile se deschiseră și el vorbi fără întrerupere mai bine de o oră. Cheia părea să fie amărăciunea - își ura familia, nu-l putea suferi pe fratele lui mai mare, Ian -, dar totul se împletea cu teoria marxistă pe care o citise, adolescent fiind, la universitate. Accesele de autocompătimire o făceau pe Sarah să i se încreţească pielea, însă acum el redevenise vechiul Nick, sigur de sine și încrezător, râzând de el însuși, dar în fond foarte serios.

— M-am gândit într-adevăr extrem de profund la toate astea, să știi - simţeam că aveam de *ales*.

Râse cu amărăciune.

— Credeam sincer că Marx a prezis viitorul și voiam să fac parte din el. Mă simțeam și mândru, și compătimitor, trecând de partea celor care urmau să câștige - oare asta ajută la mai buna înțelegere a situației?

Schiță un zâmbet silit, apoi continuă însă să turuie, vorbind mult prea repede.

— Înainte de Yale, m-am dus timp de un an la Princeton - ți-am pomenit vreodată despre asta? - și acolo se află acel student german pe care-l chema nu altminteri decât Luther. Manfred Luther. La prima vedere nu era un tip preocupat de politică, dar când a văzut că pe mine mă interesa, m-a dus la întruniri, m-a prezentat unor persoane.

— Ce fel de persoane?

La început doar studenți cu vederi de extremă stângă. Mai apoi, diplomați chinezi de la Națiunile Unite, ceea ce părea destul de firesc, deoarece ne aflam la New York, iar ei locuiau în același oraș. Erau, bineînțeles, slujbași în serviciile de informații. Chinezii păreau cumva mai acceptabili decât rușii, care la vremea aceea reprezentau marele dușman.

— Dar tu nu aveai nimic de oferit?

— Nu. Și nici n-am avut timp de doi ani de zile. Ei țineau pur și simplu legătura cu mine. Lucrul acesta trebuia să rămână secret, dar îmi erau adevărați *prieteni*.

Înainte de a se putea controla, Sarah simți că disprețul începe să i se citească pe față.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu... niciodată n-o să înțelegi!

Ochii lui Nick se aprinseră de mânie și sfidare.

— *Niciodată* nu vei înțelege, repetă el. Împărtășeam o aceeași credință în viitor... și ei mă ajutau să mi-o păstrez, chiar dacă nu aveam nimic de oferit. Asta contează enorm când totul în jur este ostil lucrurilor în care crezi tu.

Până acum, amândoi menținuseră o atmosferă calmă, domolind

vulcanul de patimi puternice care clocotea chiar sub suprafață. Dar de astă data Sarah explodă.

— *Împărtășeați o credință în viitor?* Tu și o mână de spioni *împărtășeați o credință în viitor...* așa că tu îți trădezi prietenii și țara? Te implici atât de profund încât e necesar să fie *uciși* oameni pentru a te apăra pe tine? Astea-s prostii, Nick! Prostii cu care te amăgești al dracului pe tine însuți... și tu știi asta! Ei te foloseau pur și simplu.

El roși - de mânie sau de rușine?

— N-a fost așa. Eu am *ales* să țin legătura cu ei pentru că credeam că, sub Mao, China pornise pe drumul cel bun. Luther era un adevărat prieten și eu am păstrat contactul cu el - un alt occidental care făcuse aceeași alegere constituia un fel de liniște. Mai târziu am decis să-i ajut prin diverse modalități mărunte. Ca ofițer în cadrul marinei, nu aveam nimic de oferit, așa că m-am îndreptat către serviciile de informații deoarece... și ziceau că aș avea mai multă influență, ceea ce era adevărat.

— Mai multă influență? Ce vrei să spui?

— Slujba asta de acum este prima în care le-am fost de un oarecare folos din punct de vedere al activității de spionaj.

— Știu.

Buzele lui Sarah se strânseră într-o linie dură.

— Ți-a îngăduit să ne dai, pe Foo și pe mine, în mâinile lor.

— N-am vrut să...

Dar ea îi reteză vorba, pufnind pe nas, și continuă mânioasă:

— Ești mândru de tine, nu-i așa, Nick? Să trădezi un bătrân cumsecade și pe fata pe care o iubeai?

Se întrerupse, furioasă.

— Te-am iubit, ticălosule, am avut *încredere* în tine. Niciodată nu voi uita clipele în care erai în mine, când mă strângeai cu atâta putere încât aproape că mă durea. Niciodată nu m-am simțit atât de dorită... dar *tu* la ce te gândeai? Îți imaginai cum ai fi simțit trupul meu când aș fi fost moartă?

Era gata să izbucnească în lacrimi, dar ochii îi ardeau.

— Ei bine... *asta* îți imaginai? Ei ne-ar fi împușcat pe amândoi... nu-ţi dai seama?

Se uită la ea cu o expresie defensivă.

— Dar *tu* nu-ţi dai seama că eu v-am salvat pe amândoi, în China?

— Pentru Dumnezeu, nu-mi veni cu chestia asta!

— Elicopterul a fost ideea mea, târfă proastă ce eşti! Ceilalţi v-ar fi abandonat, dar eu i-am convins să fie de acord și am organizat totul.

— Şi la ce dracu' a folosit? A fost un eşec, nu?

El părea doar parţial prezent, privind în gol, vorbind cu un glas monoton.

— Pe urmă, unul din contactele mele chineze, o vietnameză, insista mult să capete amănunte ca ei să vă poate prinde, pe tine şi pe Foo. Prietenii voştri stabiliseră un punct de aterizare în apropiere de Liuzhou şi ziceau că vor folosi balize cu infraroşii care să ne ghideze, aşa că eu le-am dat chinezilor alte coordonate, pentru un loc situat la o depărtare de trei sau patru mile, le-am spus să utilizeze lămpi cu infraroșii, și am trimis elicopterul tot acolo.

— Chinezii l-au spulberat și patru oameni de pe *Tamar* au fost *uciși,* Nick.

— Dar *tu,* Sarah, ai rămas în viaţă. Dacă n-aş fi procedat aşa, acum te-ai fi aflat în închisoare, în China... Poate că ai fi fost deja moartă. Marinarii aceia pentru care îţi faci atâtea griji aveau ordin să vă împuște, pe tine și pe Foo, dacă s-ar fi ivit probleme, așa încât să nu puteţi fi supuși unor interogatorii și aduși în faţa tribunalului.

Sarah se trase înapoi, oripilată.

— Nu te cred. Asta-i ridicol - cine le-ar fi dat un asemenea ordin?

— Clayton l-a dat. Voia să evite încurcături, probleme diplomatice.

Se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu-i doar o invenţie de-a ta? E chiar adevărat, nu-i tot o închipuire tâmpită?

Deodată, încordarea păru să mai slăbească, în încăpere atmosfera deveni mai puţin tulbure - când își concentra atenţia asupra altcuiva, Nick mai reușea încă să fie raţional; numai atunci când privea în

propria-i minte o lua razna.

— Este chiar adevărat, confirmă el calm. Dacă eu n-aș fi făcut să rateze operaţiunea, v-ar fi împuşcat.

— În cazul acesta îţi mulţumesc.

Cuvintele nu păreau deloc potrivite şi fură urmate de o lungă tăcere. Bineînţeles că era adevărat. Clayton ar fi făcut orice pentru a aplana lucrurile, pentru a rămâne „curat” şi pentru ca să capete postul lui Nairn. Nick se uita la ea cu un aer nefericit. Deodată ea vru să-l strângă în braţe, dar între ei există o prăpastie.

— Mai e ceva, zise el într-un târziu.

— Ce anume?

El ezită şi când se întoarse spre ea, în lumina lămpii, faţa lui era palidă și răvășită. Parcă era de ceară.

— Cu trecutul şi educaţia mea şi cu o carieră strălucită în marină, mi s-a sugerat ca peste un an sau doi să-mi dau demisia şi să candidez pentru Congres.

— Senatorul Roper? Preferatul tuturor, dar cu o legătură telefonică personală cu China Roșie?

Sarah strâmbă din gură, dar imediat întrezări schema. Era posibil ca ei să-și fi dat seama de potenţialul lui încă de pe când era student la Princeton - fatala combinaţie dintre înfăţişare, distincţie şi talent pe de o parte, şi o personalitate viciată, jumătate slabă, jumătate arogantă, pe de alta. Sărmanul Nick, îl manipulaseră tot timpul. Oftă.

— Așadar, tu credeai în Mao, iar ei păreau să creadă în tine? Oh, Nick, prostul naibii... Încă mai crezi?

Brusc, pieri orice slăbiciune și autocompătimire. Ea se afla din nou în prezenţa bărbatului de care se îndrăgostise - încrezător în sine, puternic, plin de compasiune, viril; chiar şi chipul lui părea mai puţin răvășit. Nick vorbi foarte liniștit, cu calm, și ea știu că de astă dată o făcea cu deplină sinceritate.

— Da, încă mai cred. Niciodată n-am încetat să cred. Este singura modalitate pentru realizarea unei societăţi bazate pe dreptate.

— Cum ai putut să trăiești cu mine timp de un an și să-mi ascunzi

asta?

— Bănuiesc că aveam grijă să ne ţinem departe de politică, nu? Tu eşti o femeie foarte atrăgătoare, Sarah... ne doream şi aveam nevoie unul de celălalt, aveam extrem de multe lucruri în comun.

— Dar m-ai *înşelat!*

— Îmi displăcea profund aspectul ăsta, mărturisesc sincer.

Dar oare totul putea fi atât de simplu?

— Ei ţi-au spus să te culci cu mine, Nick? Eram şi eu doar o altă sursă?

— Nu, zău că nu, nimic de felul acesta. Zâmbi silit. Ca să fiu cinstit, n-am fost cine ştie ce spion pentru ei. Abia începusem să le transmit câteva copii ale unor documente, acum un an sau doi, când mi-am dat seama că nu prea mulţi dintre ei mai erau marxişti convinşi.

Apoi avu o bruscă izbucnire de amărăciune:

— Eu credeam, dar oare credeau şi *ei?* Nu erau cumva doar amatori de putere care mă foloseau pentru scopurile lor personale?

— Şi atunci, pentru ce dracu' ai făcut-o?

— Am început ca simpatizant, nu ca spion. Eram gata să ajut prin mici servicii, dar nu voiam să fiu spion.

Clătină din cap, nefericit.

— Simţeam că făceam rău unor persoane din jurul meu, unor oameni pe care-i respectăm. Am *încercat* să mă opresc... şi atunci au acţionat ei agresiv. Ziceau că, dacă aş continua să cooperez, m-ar sprijini în carieră şi m-ar proteja, dar că altminteri m-ar distruge.

Înălţă din umeri.

— Am fost tulburat, ajungând pe punctul de a le cere încă de atunci să recunoască faptul că toate astea nu erau decât un bluf... dar ştiam că *nu erau* un bluf.

Schiţă zâmbetul acela al lui uşor cinic, râzând iar de el însuşi.

— Cred că aş fi putut accepta să *mor* pentru cauză, dar să mă duc pur şi simplu într-un penitenciar federal mi se părea cumva mai degrabă de prost gust... cu atât mai mult când cei care aveau să mă vâre la puşcărie erau aşa-zişii mei tovarăşi.

— Vrei să spui că te-au șantajat?

Sarah ar fi vrut să creadă asta, avea o imensă nevoie de un motiv ca să nu-l dispreţuiască.

— Presupun că da, dar asta din cauză că la momentul acela nu aveau nişte lideri buni. Am *ales* să fiu alături de ei, Sarah. Așa am ales și nu îmi este rușine. *Sunt* marxist, Sarah, și sunt mândru de asta. Aş vrea doar să nu te fi dezamăgit... Întotdeauna am sperat că, în vreun fel, cândva, noi doi aveam să împărţim aceleaşi idealuri, să le realizăm împreună.

— Glumeşti, desigur, mormăi ea.

— Nu, *speram* asta și mă urăsc pentru faptul că te-am dezamăgit. Mă urăsc eu însumi mult mai mult decât m-ai putea urî tu vreodată.

„Nu conta prea mult pe asta”, gândi ea, dar îl sărută iar și îi mângâie tandră fața răvășită, însă, deodată, nu se știe ce instinct o îndemnă să se ridice în picioare. Străbătu camera și se uită cu prudență afară printr-o despicătură a perdelelor. Fereastra lăsa să se vadă doar o fâșie îngustă din grădina din fața casei - cenușie și pustie. Dar ea lăsase deschisă poarta din zidul acela înalt și prin ea văzu umbre mişcându-se.

— Așteaptă aici, șopti pe un ton imperios.

Trecând pe coridor, închise ușa dinspre camera de zi și stinse lumina, așa că atunci când va deschide ușa de intrare în casă să nu poată fi văzută. Ușa se deschise fără zgomot și Sarah se îndreptă cu grijă spre poartă, pășind silenţios în picioarele goale. Uitându-se precaut afară, văzu forma întunecată a unei dube la aproximativ douăzeci de metri în josul străzii și siluetele negre ale unor oameni înarmaţi, ale căror căști luceau în lumina lunii, în timp ce ei se răspândeau pe teren fără să vorbească.

41

Sarah numără șaisprezece siluete, fiecare cu câte o armă automată cu magazia de muniţie scurtă și groasă și cu ţeava scurtă - poate un pistol-mitralieră Armalite sau Uzi? Închise fără zgomot ușa și se înapoie în fugă în cameră. Nu era timp pentru sentimente sau explicaţii. Își duse un deget la buze.

— Să nu scoţi un sunet, Nick. Trebuie să pleci... poliţia e afară.

— Îi aşteptam.

Se uită la el cu ochi mari.

— Doar nu vrei să spui că ai de gând să renunţi pur și simplu? N-aş suporta aşa ceva... eşti un om bun, Nick. Nu pricep cum poţi să crezi toate astea - poate că idealurile acestea se vor realiza cândva -, probabil că n-o să te mai văd niciodată, dar pleacă, pleci pur și simplu, treci peste graniţă. Cu siguranţă ai un contact chinez aici?

— Oamenii mei erau o fată vietnameză şi tipul acela, Luther, acelaşi care m-a recrutat la Princeton, însă am și un contact pentru cazuri de urgenţă, un director de la Banca Chinei.

— Atunci pleacă, Nick... ieşi prin spate, treci peste zid, apoi prin cimitir, până la terenul de joacă pentru copii. Dacă te somează, ai face mai bine să te predai - ei sunt înarmaţi. Dacă nu te somează, s-ar putea totuși să reușești.

El se ridică în picioare, își scoase din buzunarul pantalonilor un revolver mic și-l învârti stângaci între degete, ca și cum n-ar fi ştiut la ce să-l folosească, apoi și-l înfipse în centură. Ea nu spuse nimic.

— De ce faci asta, Sarah?

— Pentru că te iubesc.

Dar nu era adevărat... fuseseră împreună vreme de un an, însă el era deja un străin.

— Îți mulțumesc, iubito. Îți mulțumesc pentru tot. Îmi pare rău. Din nou același zâmbet ușor, trist și plin de amărăciune. Ce al dracului de tâmpit sună să spui așa ceva. Ce al dracului de tâmpit mod de a sfârși!

Apoi ieși pe ușa bucătăriei și dispăru din vedere, ascuns de tufișurile din grădină. Cu pași lenți, Sarah reveni în camera de zi, își termină whisky-ul și se așeză într-un colț, așteptând poliția. Cinci minute mai târziu auzi pietrișul scârțâind sub cizme grele și bătăi puternice în ușa din față.

În Causeway Bay, Josie se rostogoli mulțumită de pe trupul lui Luther, odihnindu-și capul în îndoitura brațului acestuia. Micul și atât de perfect cizelatul corp de anamită[37] părea fragil, de parcă ar fi putut fi zdrobită de constituția lui musculoasă, de saxon. Luther o ținu strâns în brațe, în timp ce ea îi zâmbea, uitându-se în sus, spre el,

— Ești *foarte* puternic, chicoti ea, suspinând când mâna lui îi mângâie fesele mici. Ești *foarte* puternic, repeta ea, chicotind, întoarce-te pe burtă, să te masez pe spate ca să adormi.

El se execută, sprijinindu-și capul pe brațe. Se simțea extenuat. Încheieturile degetelor lui Josie începură să-i frământe mușchii umerilor, degetele ei alunecând senzual de-a lungul spinării. Cu o mișcare scurtă, fără să se oprească, ea întinse brațul în jos, către veșmintele ei mototolite, și trase mâna ținând strâns un stilet subțire, ascuțit ca un brici. Îngenunchind călare pe el, ridică arma cu amândouă mâinile și, simțind că mișcările liniștitoare încetaseră, el dădu să întoarcă spre ea capul. Când Josie înfipse pumnalul cu toată puterea, el scoase un strigăt și trupul îi zvâcni violent - o dată sub

---

[37] Persoană originară din regiunea Anam, a Vietnamului (n. t.).

șocul tăieturii și din nou când oțelul subțire îi pătrunse în inimă. Nu curse nici o picătură de sânge până când ea își apăsă genunchiul în șalele lui, ca să tragă afară lama... și atunci țâșni pretutindeni.

Luther mai încercă să se întoarcă iar cu fața în sus, să spună ceva, dar nu reuși să scoată decât un gâlgâit înfundat, în timp ce și mai mult sânge îi ieșea, spumos, din gură. Puterile îi scădeau rapid, ochii lui se holbau la ea, nedumeriți și plini de suferință; apoi deveniră opaci și capul i se rostogoli peste marginea patului. Femeia sări jos și își adună îmbrăcămintea înainte de a se îmbiba de sângele tot mai abundent. Apoi întoarse hotărâtă spatele și reveni agale în încăperea principală... Uitându-se afară printre stinghiile oblonului, constată că dincolo de crestele acoperișurilor de vizavi se arătau deja semnele premergătoare zorilor. O lumină cenușie îi scoase în evidență trăsăturile feței - de o netezime de alabastru, rigide, triste. Nu va plânge, deși îl iubise atât de profund pe cât era ea în stare să iubească orice altă ființă. Se supusese... și acesta era lucrul cel mai important.

În urmă cu șase ani nu fusese nici o dificultate când „cadrul" în uniformă neagră o alesese dintr-o unitate militară vietnameză pentru a fi instruită în vederea muncii de spionaj. Tuyet era tot atât de inteligentă pe cât era de mlădioasă și ucigătoare... și încă plină de ură pentru că părinții și toate rudele ei muriseră în infernul unui atac cu napalm, în timpul războiului împotriva americanilor. De la Hanoi fusese trimisă să joace rolul unei animatoare într-un bar din Hue, unde prinsese în capcană inși care urmăreau să submineze guvernul și „ademenise" cu entuziasm spioni americani - mulți dintre aceștia erau luați apoi pentru interogatorii îndelungate, dar pe unul sau doi îi ucisese ea însăși. Când ofițerul politic chinez îi ordonase să câștige încrederea și afecțiunea lui Luther, la început totul nu fusese decât o nouă însărcinare. „Este un membru al Partidului și un agent de informații pe care ne putem baza, Tuyet, dar nu este chinez. Niciodată nu ne putem încrede pe deplin într-un european, așa că vei lucra împreună cu el, vei trăi cu el și îl vei urmări." Chinezul avea o pronunție foarte șuierătoare și trăsături delicate, destul de frumoase,

sub un păr cărunt. Se numea Zhang. „Vei şti întotdeauna cum să mă contactezi aici, şi mai târziu ne vom duce cu toţii în China, unde vom avea locuinţe la Beijing şi în Hangzhou. Îmi vei prezenta rapoarte din trei în trei luni sau imediat dacă el dă semne de neloialitate.”

În seara aceea Luther intrase în bar pentru prima oară - înalt şi blond, cu o înfăţişare şi un miros mult mai plăcute decât ale europenilor cu care se obişnuise ea. Era atât de înalt şi de puternic încât putea s-o ridice în aer pe animatoarea Josie cu un singur braţ şi fără nici un efort vizibil. I se păru de o mie de ori mai atrăgător decât se aşteptase. Dar niciodată nu uitase prima ei loialitate faţă de Partidul care-i eliberase patria şi o scăpase pe ea de viaţa de ţărancă trudind pământul; Partidul care, într-o bună zi, avea să-i salveze pe toţi ţăranii de corvoada şi exploatarea lor.

Cu gesturi pline de dispreţ adună documentele lui - bilete de avion, declaraţiile bancare şi scrisorile, îndesate toate în geanta subţire de piele care conţinea mai mulţi bani decât văzuse ea vreodată. Lista cu nume scrise în caractere chinezeşti nu însemna nimic pentru ea, aşa că o aruncă în vasul de toaletă şi trase apa. Ştia destule ca să înţeleagă că şi mai mulţi bani aşteptau în Australia şi că ea avea deja un bilet cu care putea să zboare acolo, dar gândul de a-l folosi nici nu-i trecu măcar prin minte. De îndată ce-i va fi posibil, avea să ia avionul înapoi, spre Shanghai. Aproape că se luminase de ziuă când formă numărul de telefon al aeroportului.

Sarah îşi îndreptă umerii şi deschise uşa de la intrare. Nici urmă de Clayton sau de amiral, ci doar un sergent din cadrul poliţiei chineze, flancat de doi poliţişti de grad inferior.

— Domnu’ Lopel, vă rog?

Sergentul îşi prezentă legitimaţia, deşi toţi erau în uniformă - pantaloni scurţi kaki şi chipie negre cu cozoroc. Toţi fură corecţi, nici o aluzie în legătură cu faptul că toată casa era acum înconjurată de oameni cu veste antiglonţ şi arme automate.

— Domnu Roper a fost aici, dar a plecat… cam acum o oră, minţi

ea, mirată că vorbea atât de convingător.

Chinezul păru nedumerit, apoi strigă către ceilalţi un ordin răstit, în dialect cantonez. Bărbaţii trecură pe lângă ea, un poliţist urcând în fugă spre etaj şi scoţând în acest timp la vedere un revolver; ceilalţi doi ridicară revolverele la nivelul umărului şi deschiseră uşa dinspre bucătărie izbind-o cu piciorul. De afară se auzeau zgomote de paşi ce alergau, un păcănit metalic când armau pistoalele-mitralieră şi dintr-o dată casa păru plină de siluete cu căşti pe cap. O ţeavă de revolver îi atinse obrazul când ea încercă să se ferească din calea lor. Sarah simţi o picătură de sânge prelingându-i-se pe faţă.

În pragul uşii îşi făcură apariţia Clayton şi Gatti. Englezul se uită la ea cu o expresie de parcă ar fi vrut s-o ucidă.

— Cable? Ce dracu' cauţi aici?

Dar Gatti se repezi înainte şi o înconjură cu braţele, tamponându-i tăietura de pe obraz cu batista.

— Ei, fetiţo, ce s-a-ntâmplat? Ești sigură că nu te-a rănit?

Ea se smuci, eliberându-se.

— La naiba, bineînțeles că nu m-a rănit... doar nu-i un monstru!

— Presupun că l-ai avertizat?

Clayton tremura de mânie şi nu-i aşteptă răspunsul.

— Ne vom ocupa de tine mai târziu, fata mea. După ce vom termina, o să doreşti să-ţi fi pus singură capăt zilelor, ca Devereux.

Poliţiştii chinezi se răspândeau afară, în grădină, strigând unul către celălalt în timp ce căutau.

— Ştii unde s-a dus?

Sarah îi înfruntă privirea.

— Habar n-am.

— De ce dracu’ nu l-ai convins să se predea?

— Am încercat.

Nu se ştie ce instinct de autoconservare o îndemnă să mintă din nou şi de astă dată vorbele sunară chiar ca o minciună.

— Dar n-am reuşit.

Se prăbuşi pe aceeaşi canapea pe care îl consolase pe Nick, însă de

data aceasta Bob Gatti o consolă pe ea, îi înconjură umerii cu brațele lui puternice și ea închise ochii, recunoscătoare.

— Oh, Bob, îți mulțumesc. Ce se petrece? Mi-e atât de teamă pentru Nick!

— Ai și de ce.

Oare ce însemna asta? Care erau adevăratele sentimente ale lui Gatti? Oare îl iubise și el pe Nick? Se simțea oare chiar mai trădat, chiar și mai pângărit decât Sarah? În casa aceasta, în care muriseră copiii lui? Nick le făcuse amândurora foarte mult rău. Sărmanul Nick... Apoi Gatti se ridică în picioare și o conduse afară, în grădină. Polițiștii plecaseră, dar unul din reflectoarele lor fusese lăsat într-un colț, trimițând lumina pe tufișurile care se zbăteau în vânt ca niște suflete chinuite. Dinspre coasta colinei, dinspre cimitir și terenul de joacă al copiilor de dincolo de zid se auzeau scrâșnete de cizme pe pietriș și strigăte slabe. La casele din josul văii se aprindeau lumini, iar proprietarii ieșeau afară, curioși.

— Ce-ai vrut să spui, Bob? întreba ea, strângându-i mâna cu putere.

— Ar fi trebuit să se predea. Asta ar fi iscat o mulțime de discuții, însă ei ar fi fost nevoiți să-l aducă în fața tribunalului acolo, în America, și să-l bage la închisoare pe câțiva ani. Dar amiralul nu-i de părerea asta.

— Vrei să zici că ar prefera să nu-l prindă viu? întrebă Sarah, vorbind cu mare stăpânire de sine, uimită de lipsa de emoție cu care rostea cuvintele.

— Bineînțeles. În felul acesta nu există nici o situație penibilă, nici un scandal, nici o agitație în Congres. În curând totul va fi mușamalizat și uitat.

Ea înghiți cu greu.

— Asta ar fi chiar cel mai bine pentru el. Acum s-a terminat cu minciuna - nu sunt sigură că ar putea să trăiască împăcat cu propria-i conștiință.

— Aș vrea să aibă această șansă.

— După tot ce s-a întâmplat?

Stăteau unul lângă altul, în timp ce zgomotele vânătorii continuau să se audă în depărtare.

— Pe tine te-a trădat mai mult decât pe oricine altul, Bob.

— Nu, Sarah, el a fost *folosit*. Noi toţi am fost folosiţi. E greu de recunoscut, dar acesta-i adevărul.

— Încotro se duc ei?

— Către mare.

— Crezi că într-acolo a plecat Nick?

— Sper al dracului de tare că nu. Dacă s-a îndreptat către interiorul ţării, va avea o şansa, dar dacă-l prind în apropierea ţărmului, s-a zis cu el.

42

În timp ce fugea, groaza lui Roper fu înlocuită de un soi de euforie. Cine știe de ce, poliția nu înconjurase cu totul casa, așa că atunci când sări peste zidul grădinii în cimitir, acesta era pustiu. Își scoase pantofii și goni fără zgomot printre pietrele funerare, julindu-și genunchiul drept într-un colț, pe întuneric, până când dădu de un zid masiv, de cărămidă, prea înalt ca să poată fi escaladat. Bezna prin care înainta îl făcea să se simtă mai în siguranță, dar îl și împiedica să-și dea seama de împrejurimi, deși acum vederea i se adaptase la întuneric. Înaintă puțin câte puțin de-a lungul zidului, pietrișul de pe potecă tăindu-i dureros picioarele încălțate numai în ciorapi, până când un dreptunghi de un cenușiu mai pal îi arătă drumul de ieșire.

Poarta metalică se deschise cu un scârțâit care-l făcu să încremenească, însă strigătele și celelalte zgomote ale urmăririi se auzeau din stânga lui. Cu puțin noroc, îl căutau în direcția greșită. Ajungând pe terenul de sport, își puse iar pantofii, fiindcă pe iarbă nu avea să facă zgomot, și se rezemă de un copac ca să-și revină după efortul primei goane. Trebuia să se depărteze întruna, dar în ce direcție? Roper își făcu socoteala că ei se vor aștepta ca el să se îndrepte către drumurile ce duceau înapoi, spre centrul insulei, dar în satul Stanley peninsula se îngusta până la o lățime infimă - dacă stăteai deasupra pieței, puteai să vezi apă pe ambele laturi. Ei puteau să blocheze cu ușurință trecerea pe acolo. Nu, calea de salvare consta în a se depărta de ei - polițiștii făceau atâta zarvă încât era lesne să știi unde se află - și a găsi o ambarcațiune. Zâmbind în sinea lui, pe

întuneric, Nick Roper se simţea mai încrezător, aşa cum nu mai fusese de mult. Avea un obiectiv simplu - să plece în China - și știa cum să-l realizeze. Pornind peste câmp, se pomeni în faţă cu o vagă formă albă şi se izbi de un stâlp pentru ţintă; rezultatul fu că timp de câteva minute îi sângeră nasul, dar el continuă să alerge, economisindu-şi energia, până când ajunse la un drum pavat. În stânga lui se înălţa, întunecată, o umbră mare şi ameninţătoare. Trebuie să fi fost zidul închisorii din Stanley. Asta nu-l tulbură - nu acolo se ducea el.

Coti la dreapta şi începu să alerge la vale, fără a părăsi iarba de pe marginea drumului. Strigătele şi fluierăturile care răsunau din când în când se auzeau acum de foarte departe. Era conştient de o zonă care strălucea de lumină - să fi fost reflectoare? lumini casnice, aprinse de locuitori intrigaţi? -, însă aceasta se afla la o depărtare de cel puţin o jumătate de milă. Nu se auzeau lătrături de câini - dacă ticăloșii ăia proşti ar fi folosit copoi, el n-ar fi avut nici o şansă, dar poate că nu se gândiseră la asta, poate că își închipuiseră că el va renunţa uşor? Dacă n-ar fi fost Sarah, poate că s-ar fi predat, dar acum își revenise după primul şoc. Își alungă din minte sentimentul de vinovăție și tulburarea. Își slujise cauza cu cinste, nu exista nimic de care să se ruşineze... și va supraviețui.

Marea clipocea calm pe St. Stephen Beach. Cele câteva clădiri cu vedere spre plajă erau cufundate într-un întuneric deplin. Roper porni la drum de-a lungul ţărmului, se împiedică de o frânghie de amarat, până când găsi un şir de bărci trase pe o fâşie de nisip. Acum norii se mai destrămau din timp în timp, lăsând să treacă câte o rază de lună. Se uită pe furiș este umăr, dar pe toată plaja nu exista nici un semn de viaţă - continua să fie singur și în siguranţă. Avea exact atâta lumină cât să-i îngăduie să vadă bărcile: mici carcase din fibră de sticlă, folosite de *gwailos* înstăriţi pentru plimbări la a căror plăcere se adăuga pescuitul. Una din ele conţinea două vâsle, pe care şi le puse pe umăr în timp ce le cerceta pe celelalte. Căuta una cu motor suspendat, care să nu fie blocat sau legat cu lanţ pentru a-l face

inutilizabil.

Găsi așa ceva într-o barcă de la capătul șirului. Briceagul lui reteză barbeta și barca i se păru grea când se aplecă s-o lase la apă; dar când începu să alunece, în cele din urmă, se depărtă atât de repede că trebui să alerge ca să-i apuce pupa, intrând până la genunchi în valurile puţin adânci. O dată trecut peste bord, vâsli cu una dintre lopeţi până când ajunse să salte în sus și-n jos la aproximativ două sute de metri de uscat. Roti în jos motorul suspendat și trase de manivelă ca să-l pornească. Porni la a treia încercare - totul îi mergea bine în noaptea asta - și se ghemui peste cârmă, îndreptând barca spre largul mării.

După ce plecase poliţia, lăsând afară doar doi oameni înarmaţi, casa rămase tăcută. Clayton reveni pentru scurt timp, continuând să pară mânios, dar nu-i dădu nici o atenţie lui Sarah; iar Gatti plecă împreună cu el. Dintr-o dată singură, Sarah începu să simtă binevenita extenuare de după încordarea și emoţia dureroasă din ultimele câteva ore. Slavă Domnului, se terminase, încă se mai afla singură în camera pustie când auzi de afară trântindu-se portiera unei mașini și pași pe pietriș. Nu urmă nici o bătaie în ușă - probabil că poliţia lăsase deschisă ușa de la intrare - și tresări surprinsă când își făcu apariţia Benjamin Foo. Trupul lui înalt se încovoie când privi cu atenţie în încăperea întunecată și în ochi i se citi o profundă îngrijorare.

— Îmi pare rău, Sarah. Pot fi de folos cu ceva?

Fără o vorbă, intrară în bucătărie pentru ca ea să facă o cafea, apoi se așezară amândoi la masa rotundă din lemn de brad, ţinând în mână două căni aburinde. Foo puse cu blândeţe mâna pe braţul ei; Sarah nu observă cum el își lăsă cana neatinsă și o puse jos cu grijă, undeva unde să simtă mai puţin aroma care-i displăcea atât de mult. Urmă o lungă tăcere, dar ea se simţea alinată de prezenţa acelui bătrân înţelept și puternic. Indiferent ce avea să aducă viitorul, deocamdată era nespus de bucuroasă că el se afla acolo.

— Trebuie că te doare mult, Sarah... știu cum este să fii trădat. Tu ești foarte curajoasă.

— Oare? Sunt prea obosită ca să mai pot gândi.

Se făcuse deja două noaptea, dar cum să poată dormi?

Și dacă-i vorba, *unde* ar fi putut să doarmă? Nu aici, în casa în care muriseră soția și copii lui Bob - aici n-ar putea dormi niciodată. Locul acesta îi făcea pielea de găină.

— Sper să scape, zise Foo.

— Așa și eu.

O nouă tăcere.

— Ce va face Clayton? întrebă el. Adică, în legătură cu tine.

— O să mă concedieze, asta o să facă. Ar prefera să mă ardă de vie, dar cu siguranță va avea grijă să fiu dată afară din serviciu. De fapt, nu pot să-l învinovățesc, date fiind împrejurările.

Foo îi cuprinse mâna într-a lui și ochii i se umplură de compasiune.

— O să văd ce pot face. Rumbelow aproape că te-a ucis trimițându-te la Beijing, așa că Clayton ar trebui să-ți fie dator - deși mă îndoiesc că el ar vedea lucrurile în felul acesta - însă tu n-ai greșit cu nimic și ei nu au cum să nu țină seama de tot ce-ai făcut în China.

— Am avut o relație amoroasă cu un bărbat care s-a dovedit a fi un trădător... și pe urmă l-am avertizat, îndemnându-l să plece înainte ca ei să-l poată aresta. Probabil că prin asta am devenit complice sau așa ceva. Și-apoi, hotărât lucru, e ceva ce mă face total nefolositoare ca agent de informații - știam ce făceam, Ben.

El oftă.

— Cred că ar trebui să dormim puțin, Sarah.

— Nu aici, Ben... sunt prea multe amintiri.

— Da, cu siguranță. O să te duc cu mașina înapoi, la apartamentul tău.

— Nu cred că aș putea să dorm în noaptea asta - nu izbutesc să nu-mi fac griji în legătură cu Nick.

— Afară domnește o liniște ciudată... cred că el a reușit.

— Chiar crezi asta?

Încercă să se ridice în picioare, dar se clătină. Foo o prinse în braţe şi o sărută pe frunte.

— Trebuie să dormi, Sarah, ești moartă de oboseală. Vino… mașina mea e în faţa casei.

Roper întoarse barca spre est, ocolind pe la sud coasta peninsulei Stanley. Toate temerile îi dispăruseră. Se simţea euforic şi convins că putea să ajungă în China dacă ar urma o curbă care să treacă pe lângă Tung Lung Chau şi Tai Long Wan. Asta însemna aproximativ cincisprezece sau douăzeci de mile, pe o noapte întunecoasă. Cu cât se depărta de uscat, cu atât mai mari erau valurile, dar mica barcă aluneca peste ele cu uşurinţă, coborând în jgheaburile dintre ele şi împroşcându-i faţa cu stropi. Începu să fredoneze încetişor, doar pentru el, *Estul e Roşu,* zâmbind în noapte faţă de ironia situaţiei. Cine ştie peste ce avea să dea ca refugiat în China, însă era sigur că ei vor avea grijă de el. Încordarea i se risipise şi începu să se simtă de-a dreptul optimist.

În ciuda tuturor celor întâmplate, Sarah aţipi în timp ce străbăteau insula cu mașina; se trezi o dată sau de două ori și, după ce văzu fața lui Foo luminată de beculeţele albastre de pe panoul de bord, se ghemui din nou în pernele moi ale banchetei de piele. El parcă pe strada MacDonnell și încercă s-o poarte pe braţe în blocul de locuinţe, dar ea dădu din cap, protestând cu glas somnoros:

— Nu, Ben, nu este nevoie. Oricum, eu sunt prea corpolentă pentru așa ceva.

Ajunși în apartamentul ei, Sarah își azvârli pantofii din picioare și se lăsă să cadă pe pat, așa îmbrăcată cum era. Îi trecu brusc un gând prin minte:

— Cum am intrat aici?

— Mi-au dat ei cheile tale… le voi pune pe masa asta de toaletă.

Moţăind, ea se întoarse pe o parte și mormăi:

— Şi ce s-a întâmplat cu O'Neill?

— Își îngrijește o mare mahmureală și o și mai mare lovitură dată cu piciorul în fund.

În timp ce o învelea cu pledul, zâmbetul binecunoscut al lui Foo îi încreţi pielea în jurul ochilor.

— Uită de O 'Neill... acum trebuie să dormi.

Ea îl simţi cum îi cuprinde capul în căuşul palmelor, mângâindu-i apoi faţa și părul. În pofida tumultului din mintea ei, a temerilor, a opţiunilor, a suferinţei, în câteva minute se cufundă în somn.

Barca lui Roper înainta cu opt noduri pe oră când intră în canalul dintre Noile Teritorii şi insula Steep. Motorul suspendat emitea un sunet liniștitor, iar el găsise încă o canistră cu benzină într-un dulap de sub pupa. La patru spre ziuă, întunericul nopţii ajunsese la maximum de profunzime. Din experienţa a numeroase nopţi de veghe petrecute pe mare, ştia că aceasta era ora de minimă activitate, când dorm până și suferinzii de insomnie, și cei predispuși spre sinucidere, când orice fiinţă face o pauză, simţindu-se extenuată, înainte de a se hotărî să lupte în continuare vreme de douăzeci și patru de ore. Luminile din Central și Kowloon erau acum în afara razei vizuale, dar chiar și în vibrantul Hong Kong deveniseră mai palide înainte de a dispărea în spatele promontoriului.

Carcasa din fibră de sticlă se izbi pe neașteptate de o epavă scufundată. Impactul îl azvârli cu capul înainte pe fundul bărcii, ceea ce-l făcu să se aleagă cu o julitură pe frunte. Când își reveni, lumina lunii era suficientă pentru a-i îngădui să vadă colţul unei grinzi de lemn, neagră și smolită ca o traversă de cale ferată, trecând cu aproape treizeci de centimetri prin prova despicată. Înjură printre dinţi, tulburat, și instinctiv își adună puterile ca s-o împingă înapoi, afară din barcă. Efortul îl făcuse să transpire, dar grinda se deplasă în cele din urmă, făcând o și mai mare deschidere în copastie. Când obiectul care o astupase se depărtă plutind pe apă și când apa rece a mării năvăli în barcă, Nick își dădu seama de greșeală.

În câteva secunde barca se scufundă, dispărând sub el. Roper se îndepărtă înot, constatând că apa nu era chiar atât de înghețată cum se așteptase; își scoase pantofii și îi vârî în buzunarele pantalonilor. După câteva mişcări de braţe, se descotorosi de haină, apoi porni cu toată puterea spre linia întunecată a ţărmului.

43

Sarah dormi agitat, frământându-se și răsucindu-se, chinuită de coşmaruri. Din când în când se trezea pe jumătate, scăldată în sudoare, conștientă de propriul ei glas care striga de groază. O dată văzu lângă pat două siluete cețoase, care se aplecau spre ea îngrijorate, și își dădu seama că erau Ruth Foo și soțul ei. Prinse crâmpeie de conversaţie: „Copiii sunt bine, Ben… i-am spus lui David ce se petrece şi el a primit lucrurile cu mult curaj… a avut mare grijă de mine, fiul lui taică-su… micuţa Hannah era prea mică pentru a înțelege… nu, nu, rămâi aici atâta timp cât va avea ea nevoie de tine, sărmana copilă. Ai de plătit o datorie.” Sarah se strădui să se trezească de-a binelea, dar recăzu într-un delir de întuneric învolburat, un îngrozitor tărâm de gheață și spaimă, care se transformă apoi într-un cimitir în care ea zăcea într-un sicriu, cu trupul contorsionat și în putrefacţie, dar deasupra ei plutea chipul lui Nick, zâmbitor, încrezător, cu ochi radioși, însă pe urmă închiși strâns, când spinarea i se arcui și capul îi zvâcni spre spate, clipele de stare - plăcută și de perfectă liniște fiind brusc eclipsate de un râs, batjocoritor și de țipătul ei de groază la vederea capului lui Nick, acum cu o expresie feroce, înnebunită, sub o şapcă chinezească verde cu o stea roșie, rotindu-se ca într-un caleidoscop printre alte fețe - cea a lui Nairn, a lui Clayton, a tatălui ei, a lui Mary Devereux - cu trăsăturile schimonosite de durere, vânăt și înecându-se în timp ce se zvârcolea la capătul unei frânghii.

Sarah fugea să scape, încercând să se depărteze de ei, dar o

urmăreau cu toţii. Ea gâfâia de teamă, repezindu-se să se ascundă într-o clădire care izbucni în flăcări și din care ieși împleticindu-se pentru a se pomeni prinsă în capcana unui labirint de sârmă ghimpată, ţepii sfâșiindu-i carnea, îmbrăcămintea arzând încă în timp ce alerga dintr-o parte în alta, până când se împiedică și căzu în întunericul nesfârșit al unei gropi adânci. Când scoase un ţipăt, întunericul explodă, transformându-se într-o lumină strălucitoare din mijlocul căreia privea cu răutate faţa lui Nick, de o paloare cadaverică și plină de sânge.

— E-n ordine, Sarah, sunt aici, nu te teme!

Era glasul lui Foo, scăzut și calm, și ea deschise ochii, simţindu-se ușurată. Lumina soarelui se strecură printre zăbrelele oblonului, proiectând pe pereţi un desen în dungi; auzea larma traficului de afară, și zgomotul intens al unui avion care decola. Foo se aplecă spre ea, zâmbindu-i, și Sarah văzu că el se schimbase - asta trebuie să se fi întâmplat în China, dar până acum ea nu observase. Aceiași ochi plini de umor, aceeași tărie sufletească, dar părul cărunt albise la tâmple, iar pe chipul lui ridurile se adânciră.

— Cât timp am dormit?

— Cam paisprezece ore - acum e cinci după-amiază. Cum te simţi?

— Nu rău. Ezită. S-a întâmplat ceva?

El se așeză pe pat și dădu din cap.

— Nu. El pare să fi dispărut fără urmă.

— Slavă Domnului!

Foo prepară puţin ceai și ea îl bău, dar nu era în stare nici măcar să se gândească să mănânce ceva. Încercă o baie fierbinte, aburind de uleiuri vegetale, însă nu reuși să se relaxeze. În curând se îmbrăcă și Foo o duse cu mașina sus, pe Peak. Parcurseră poteca de picior ce ocolea vârful, privind în jos spre panorama portului, a cărui apă albăstruie era străbătută de-a lungul și de-a latul de dârele lăsate de nenumăratele jonci cu motor și feriboturi. Foo cumpără *South China Morning Post,* dar în paginile ziarului nu se pomenea nimic despre

evenimentele ce avuseseră loc în noaptea precedentă în Stanley. La capătul vestic al Promenadei Guvernatorului, se opriră să se uite îndepărtări, spre conturul verde și încețoșat al insulei Lantau, și el îi înconjură umerii cu brațul.

— Îmi pare râu că lucrurile au luat întorsătura asta, Sarah... am văzut că te atașaseși foarte mult de el.

— Eram îndrăgostită de el, dacă asta e ceea ce vrei să spui, dar uneori simțeam că există ceva ce nu era tocmai în ordine.

Zâmbi cu amărăciune.

— Acum îmi dau seama de ce.

Merseră o bucată de vreme în tăcere.

— Presupun că n-a avut încotro, dar m-a zguduit până în adâncul ființei. Treaba asta afurisită pare să atragă foarte mulți oameni care nu se pot privi în față, care nu pot trăi decât apărați de o miasmă de minciuni și închipuiri. Eu am nevoie de mai multă *sinceritate* în viața mea, Ben... de cineva în care să pot avea cu adevărat încredere, de un cămin așa cum trebuie - un centru de liniște, în ciuda uraganului din jurul lui. Bănuiesc că sună caraghios ceea ce spun...

— Bineînțeles că nu, asta e ceea ce dorim cei mai mulți dintre noi - și tu *vei găsi* acest lucru, Sarah, poate atunci când te vei aștepta mai puțin.

— Oare îl voi găsi, Ben?

Un brusc imbold o făcu să izbucnească în râs și să-l sărute.

— Să știi că nu mă pot lămuri dacă ești un escroc bătrân sau cel mai bun și mai înțelept om pe care l-am cunoscut vreodată.

Crețurile din jurul ochilor lui Foo se adânciră, dar el nu răspunse, și pe urmă lui Sarah îi reveni în minte fața răvășită a lui Nick și se pomeni că arată dincolo de port, spre China.

— Crezi că a reușit? O fi pe undeva pe-acolo?

— Așa sper.

— Ce vor face ei cu el?

— Dacă sunt recunoscători, presupun că-i vor da un apartament mizerabil în Beijing și vreo slujbă guvernamentală. E greu să mi-l

imaginez trăind ca un chinez - fără confort, fără maşină, fără bani, indiferent ce îşi închipuie el că crede... şi nu va fi în siguranţă când vor cădea comuniştii.

— Bănuiesc că nu, dar cât de mult va dura până *atunci?*

— Probabil câţiva ani. Asta nu-i Europa şi armata mai are încă o mare putere într-o ţară în care omul cu o bicicletă este invidiat pentru „bogăţia” lui de către cel care nu are nici măcar o pereche de pantofi... dar acum nimic nu ne poate opri. Nimic.

— De ce este asta atât de important, Ben - vreau să spun, pentru tine. Ştiu că, oarecum de neînţeles, tu simţi că aparţii acelei ţări, dar n-ai *trăit* în China de pe vremea când erai copil, iar blestematul acela de pământ a tot fost într-o continuă frământare încă dinainte de a te fi născut.

El se uită o vreme spre continent, apoi dădu din cap şi se întoarse spre ea cu un zâmbet trist:

— Presupun că tocmai din cauza asta este important, nu?

Atrăgătoarea vietnameză fu printre primii pasageri care urcară la bordul avionului spre Shanghai al companiei aeriene Cathay Pacific. Zece minute mai târziu, avionul gonea de-a lungul pistei construite în port, cu valurile mării clipocind pe o latură, înălțându-se apoi abrupt, pentru a evita colina Peak. Majoritatea pasagerilor erau turiști europeni. Josie refuză cu o fluturare a mâinii paharul cu șampanie rece și pâinea prăjită garnisită cu creveţi pe care i le oferea stewardul. Survolau Causeway Bay și faţa ei era lipsită de orice expresie. De data aceasta nu simţea nici o bucurie a victoriei, nici o senzaţie euforică, ci doar un amestec de uşurare și de infinită tristeţe.

La Londra era deja seară și șuvoiul traficului rutier se scurgea peste podul ce traversa Tamisa în dreptul Parlamentului și pe lângă lespedea de beton a clădirii Century House de pe Westminster Bridge Road. Cartierul general al Serviciului Secret Britanic era încă în plină activitate și aceasta era prima vizită a lui Nairn după atacul lui de

cord. Venise la ora trei, fiind adus de la Chiswick cu binecunoscutul Rover albastru închis, și dictase câteva solicitări de rapoarte. Vorbise cu Clayton la telefon și aflase că bănuielile lui cu privire la Roper fuseseră îndreptățite. Acum stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se în jos, la circulaţia de pe stradă, așa cum mai făcuse de o mie de ori. Ușa către biroul secretarei era închisă și el se afla singur în încăpere. Apăsă tastele interfonului, formând numărul șefului personalului.

— Nairn la aparat. Am răsfoit câteva hârtii - sunt de acord cu următoarea numire în post a lui Goddard, la Cairo și cu cea a lui Cable la Londra. Vei primi asta în scris, dar mi-ar plăcea să-i anunți pe amândoi mâine. *Okay?*

Așadar, asta era o treabă făcută. Avea de condus un întreg serviciu, dar găsise câteva minute pentru Sarah. Printr-o trăsătură de condei, putea acum s-o depărteze de furia lui Clayton, să-i dea o șansă cinstită dacă ea prefera să lucreze în continuare în cadrul serviciului. Dar după ce el ar pleca și Clayton ar rămâne la conducere? *Dacă* Clayton ar rămâne la conducere... dar cine altul mai intra în discuție în afară de el? Se simțea foarte obosit, iar când își aprinse pipa, tutunul avu un gust amar și-l făcu să tușească. Oftă - moartea este modalitatea prin care natura îți spune s-o iei mai încetișor - și luă o hotărâre. Ridică receptorul telefonului roșu, federal, și formă numărul secretarului de cabinet.

— Aici Nairn. Dânsul este la birou?

După o pauză i se făcu legătura.

— Robin? Sunt David Nairn... da, mă simt mult mai bine, mulțumesc. Uite ce-i, trebuie să vin să te văd în legătură cu problema succesorului meu.

David ascultă o vreme.

— Tot ce spui e foarte amabil din partea ta... da, poate mă vei convinge să rămân, dar între timp am face mai bine să rezolvăm treaba asta. Eu sunt bun de cimitir, iar tu ai nevoie aici de cineva în putere. Mulțumesc... mâine la unsprezece e perfect.

Totuși puse jos receptorul, trist. Oare luase într-adevăr o decizie? Muncise în acest serviciu atât de mult timp, fusese la conducerea lui atâta vreme, încât nu-și putea imagina o viață fără el. Dar străbătu încăperea și deschise ușa, cerând să i se pregătească mașina. Deocamdată, nu-și dorea decât să doarmă.

În noaptea aceea Foo rămase iar în apartament, moţăind pe canapea. Fură amândoi treziţi brusc din somn când, la cinci dimineaţa, telefonul începu să sune. Răspunse el şi Sarah ieşi din dormitor îmbrăcând capotul şi căscând.

— Cine e, Ben? Ce Dumnezeu mai vor acum?

În lumina ce venea prin uşa dormitorului, faţa lui părea încordată.

— Este în legătură cu Nick. Aproape că a ajuns în China, cu o barcă, dar se pare că a dat de necaz şi a ieşit la mal la nord de golful Clear Water. A stat ascuns toată ziua într-o colibă de pe ţărm, dar când s-a înserat au apărut pescarii cărora le aparţinea şi el a intrat în panică. A tras în ei - oamenii și-au închipuit că el făcea contrabandă, și unul din ei a dat fuga la un post de poliție. De atunci el stă pitit în colibă. Este înconjurat de poliție, dar nu vrea să iasă.

Sarah se aşeză greoi pe un scaun, cuprinzându-și capul în mâini.

— Nu, Ben, spune te rog că nu-i adevărat. Începu să plângă. Vrei să zici că se afla la doar câteva mile să fie în siguranță?

— Da.

Expresia lui Foo era sumbră.

— Aproape reușise.

44

Sarah și Foo sosiră la șase dimineața; șuvițe fantomatice de ceață matinală se învălătuceau dincolo de geamurile mașinii. Trecuseră prin două blocade rutiere și remarcaseră că ultima milă de drum fusese nefiresc de tăcută și că în cele câteva case nu se vedea nici o lumină. Probabil că fuseseră evacuate de poliție - nu va exista nici un martor al acestui ultim act. Mercedes-ul lui Foo se hurducă în semiîntuneric de-a lungul drumului până când ajunseră la un dâmb înierbat care îl despărțea de mare. Aproximativ douăzeci de polițiști chinezi stăteau prin preajmă, îmbrăcați cu veste antiglonț și înarmați cu pistoale-mitralieră Armalite sau cu carabine mai vechi.

— Fir-ar să fie! mormăi Sarah când îi văzu pe polițiști, precum și lungul șir de vehicule: o jumătate de duzină de mașini ale poliției, un camion cu echipament radio și o ambulanță.

În ultima oră se petrecuseră o mulțime de lucruri. În timp ce Foo parcă, un european în uniformă de inspector de poliție veni spre ei, ridicând o mână pentru a le impune să tacă.

— Sunt Parker, se prezentă el scurt, cu un accent care amintea mai mult de periferiile Londrei decât de comitatele din jurul acesteia. Ofițerul care răspunde de acest asediu.

Sarah tresări. Asediu? Era nevoie de un *asediu* pentru a-l aresta pe sărmanul Nick?

— Cine sunteți voi doi? Cine v-a dat voie să veniți aici?

— Eu sunt Sarah Cable, de la Serviciul Diplomatic. Își prezentă legitimația. Și dânsul este colegul meu, domnul Foo.

Parker pufni pe nas.

— Şi de ce dracu' vă aflaţi aici?

— Amândoi îl cunoaştem... ne-am gândit că am putea fi de ajutor,

Parker îi fu antipatic din prima clipă lui Sarah - avea un aer arogant. Nu se îndoia deloc că el avea să-şi facă datoria fără milă sau remuşcare. Îl simţi pe Foo că-şi pune braţul în jurul umerilor ei, dar i-l dădu la o parte şi urcă dâmbul până ajunse să stea în picioare pe creastă, reflectând asupra conţinutului ordinelor lui Parker. Oare trebuia să-l prindă pe Nick viu, în aşa fel ca ei să poată stoarce de la el toate informaţiile posibile? Sau temerile lui Gatti erau îndreptăţite? Oare faptul de a-l aduce în faţa tribunalului ar fi provocat prea multe neplăceri?

Deşi încă nu se luminase bine de ziuă, Sarah reuşi să vadă că se aflau la capătul unei peninsule golaşe din Noile Teritorii, nu departe de graniţa chineză. De la picioarele ei, terenul cobora către un ţărm aflat la o depărtare de aproximativ o sută de metri. Coliba de piatră era mică, cocoţată pe o limbă de pământ stâncoasă care înainta în mare. Era tăcută, scăldată în lumina albă a lămpilor cu arc, şi în ceaţa de dincolo de ea Sarah abia desluşea forma cenuşie a unei şalupe poliţieneşti, stând lângă ţărm, cu mitraliera de pe puntea de la pupă către mica clădire.

— Dă-te jos! strigă Parker. Acolo eşti foarte expusă!

Sarah nu-l luă în seamă, continuând să stea cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate, privindu-l sfidător. Nu credea că Nick ar împuşca-o. Nu credea că Nick ar fi în stare să împuşte pe nimeni. Coliba era un fel de cutie pătrată cu un acoperiş ascuţit din tablă ondulată, ca într-un desen de copil ce ar reprezenta o casă. Fasciculele orbitoare de lumină albă din jurul ei se reflectau de pe marea întunecată şi vălurită. La orizont, cerul trecea de la mov la un trandafiriu cu nuanţe portocalii. Avea să fie încă o zi foarte caldă.

În afara cercului de lumină, Sarah nu vedea decât umbre, contururile întunecate ale unor ţevi de mitralieră şi oameni ghemuiţi în spatele unor bolovani de pe panta dâmbului. Nu se auzea nici un

alt zgomot în afară de cel al valurilor clipocind pe stânci și zumzetul unui generator din camionul cu aparatură radio; dar atmosfera era atât de încordată încât părea încărcată cu electricitate. Sarah simţea acea tensiune prin rigiditatea întregului ei trup, prin crampele care îi strângeau stomacul. Părea să fie al dracului de multă putere de foc adunată acolo împotriva unui singur om speriat. Părea ireal ca el să se afle acolo, singur în coliba aceea tăcută. Sărmanul, bietul Nick! Își amintea blândeţea mâinilor lui, ardoarea din ochii lui - prea dornici, prea nesiguri. Atât de mult de dăruit, atât de multă compasiune, atât de mult talent, dar nici un tăiş ascuţit. Totul era prea al dracului de nedrept. Ea îl văzuse aşa cum voia el să fie - cu ea fusese îndeajuns de bărbat -, dar în adâncul fiinţei lui exista slăbiciunea de care se folosise ticălosul acela de Luther.

— Dă-te jos! şuieră iar printre dinţi inspectorul de poliţie, venit acum chiar sub ea, pe partea dâmbului opusă mării. Îţi ordon să cobori!

Sarah îi aruncă lui Parker o privire aspră, apoi se retrase cu câţiva pași și îngenunche între el și Foo. La orizont, cerul strălucea acum de o lumină roșie ca sângele - în curând avea să se facă ziuă.

— Așadar amândoi îl cunoașteţi?

Parker vorbea iritat, ridicând capul deasupra crestei și îndreptându-și binoclul spre colibă. Dumnezeu știe de ce, *gândi* Sarah - clădirea era atât de aproape încât și fără el îi puteai vedea orice detaliu luminat de reflectoare.

Sarah confirmă, dând din cap.

— Aşa este.

— Cum este înarmat?

— Când a părăsit casa din Stanley avea un revolver, un Smith and Wesson obișnuit, calibrul 38, și câteva cartușe.

Parker mormăi.

— Este primejdios?

— *Primejdios?!* Sarah explodă. Sfinte Dumnezeule, nu! Este blând și... ezită, sfâșiata între loialitatea față de bărbatul care o ţinuse în

brațele lui și posibilitatea de a-i salva viața. În cele din urmă vorbi foarte calm: Și, probabil, speriat de moarte în momentul de față.

— M-aș aștepta ca el să se predea fără a opune rezistență.

Glasul lui Foo suna dogit.

— Atunci pentru ce dracu' n-a făcut-o? Trebuie să știe că suntem aici... Sunt deja douăzeci și patru de ore de când stă ascuns în coliba aia.

— I-a mai rămas puțină mândrie, șopti Sarah. Doar puțină.

— Mândrie?

Parker aproape că scuipă, disprețuitor.

— Ticălosul ăla este un afurisit de trădător. Mi-ar plăcea să-l văd spânzurat.

Se lăsă să alunece în josul dâmbului și se îndreptă cu pași apăsați către un grup de polițiști și civili adunați în apropierea camionului cu aparatură radio.

Luând un portavoce, se întoarse spre mare.

— Roper, aici este poliția britanică din Hong Kong. Ești înconjurat de oameni înarmați.

Glasul era metalic și, pentru mai multă claritate, el făcea câte o pauză între silabe.

— Repet, ești înconjurat de polițiști înarmați. Aruncă afară, pe fereastră, orice arme de foc ai, apoi ieși tu însuți cu mâinile ridicate deasupra capului!

Vocea metalică se reverberă printre stânci, în timp ce fuioare de ceață veneau dinspre mare, trasând desene stranii în jurul clădirii de piatră.

— Repet, ieși cu mâinile ridicate deasupra capului și nu ți se va face nici un rău.

Tăcere. Nimic nu se mișca în cercul acela amenințător. În cele din urmă, culorile stacojii și cenușii ale zorilor lăsară locul unei slabe lumini solare care deveni tot mai intensă, ca luminile ce se aprind într-un teatru. Dar coliba rămase tăcută, în aparență goală - actorul principal nu avea de gând să apară.

Către amiază, pe stâncoasa coastă nordică a golfului Clear Water era foarte cald. Parker se apropie de Foo şi Sarah, care găsiseră un petic de umbră lângă un bolovan.

— Aşa nu se mai poate continua, spuse el supărat. Cum voi doi îl cunoaşteţi, nu vrea unul dintre voi să-i vorbească prin portavoce?

Instinctul lui Sarah o îndemna să refuze. Era dreptul lui Nick să decidă el însuşi pentru sine: de ce să se alăture ea duşmanilor lui şi să intervină?

— Ce vrei să-i spunem? întrebă ea prudent.

— Aş fi crezut că e al dracului de evident. Spuneţi-i să iasă afară neînarmat şi să se predea. Dacă face asta, nu va păţi nimic. Dacă vom fi nevoiţi să intrăm noi şi să-l luăm....

Parker înălţă din umeri, lăsând fraza neterminată.

Câteva minute mai târziu urcau amândoi pe dâmb şi Sarah luă portavocea.

— Sunt Sarah, Nick.

Tonul metalic nu putea să sune decât neprietenos.

— Ascultă, te rog. Mă aflu aici, afară, împreună cu Benjamin Foo, şi amândoi vrem ca tu să ştii că dacă ieşi din casă cu mâinile ridicate, neînarmat, nu ţi se va face nici un rău. Nu vor trage, Nick, dacă ieşi acum afară.

Făcu o pauză, încurajată de mâna lui Foo pe braţul ei, şi încercă din nou:

— Sunt Sarah, Nick. Ei nu vor să te rănească, aşa că, te rog, aruncă-ţi afară revolverul, dacă îl mai ai, şi ieşi din casă cu mâinile ridicate. Eu sunt aici, aşteptându-te. Te rog, fă asta acum!

Ar fi vrut să adauge *te iubesc,* dar se bâlbâi în faţa bovinului Parker. Chiar înainte ca apelul ei să-şi fi stins ecoul departe, printre stânci, ştiu că era inutil. Şi iarăşi simţi îndoielile acelea sâcâitoare în legătură cu ordinele primite de Parker - poate că era *gândit* să fie inutil?

În tăcerea înconjurătoare, din colibă se auzi un fel de hârşâit, o pauză şi apoi explozia unei împuşcături. Glonţul şuieră sus, în aer -

nu fusese ţintit spre ei -, dar toţi se ghemuiră instinctiv. Sarah zâmbi și mormăi.

— Bravo ţie, Nick. E rândul tău, Parker.

*

La cinci după-amiază, Clayton și amiralul se instalară pe bancheta de piele din partea din spate a Lincoln-ului şi se ţinură zdravăn de chingile laterale când maşina porni să coboare în goană serpentinele strânse de pe Peak către tunelul din port.

— A durat destul de mult.

Accentul lui Clayton suna iar precum cristalul, cămaşa lui în dungi, proaspătă, și costumul tropical bleumarin fiind impecabile după o noapte ultraagitată.

— Sper să cedeze înainte de a se însera. Am izgonit din zonă reporterii și camerele de televiziune pe motiv că s-ar afla în primejdie, dar ei vor găsi un mijloc să se strecoare. Dacă povestea asta e sortită să sfârșească în chip de știre de prima pagină, ne-ar fi fost mai bine dacă el ar fi reușit să fugă în China.

Amiralul bombăni - întotdeauna era greu să știi ce gândea.

— Presupun - pronunţia moale și tărăgănată din Carolina îl făcea să pară aproape adormit - presupun că polițiștii tăi pot să-i pună capăt repede dacă le dăm acest ordin?

Până și nemilosul Clayton fu luat puţin prin surprindere.

— Acesta este un teritoriu britanic, spuse cu emfază. Individului trebuie să i se dea o șansă decentă pentru a se preda.

— Da, desigur. (Dar era clar că amiralul voia să spună *de ce?*) O să-i dai și lui Cable o șansă decentă?

— Nu te înțeleg, Erwin.

— Ești sigur de asta, Gerry? Ea este un bun agent de informaţii. Ai fi de-a dreptul nebun dacă ai pierde-o.

Pentru un om cu experienţă de viaţă, gândi Clayton, amiralul era incredibil de naiv dacă își închipuia că, exagerând accentul de ţăranoi,

ar putea să dea impresia de onestitate simplă care să-i ascundă lipsa de sinceritate.

— S-a purtat de o manieră absolut intolerabilă.

— Haida-de, Gerry! I s-ar fi putut întâmpla oricui. Aş lua-o ca pe o mare amabilitate personală dacă i-ai trece-o cu vederea. De acord?

— O să mă mai gândesc la asta. Care-s ultimele ştiri din China?

— Revolte pentru mâncare, frământări, o răzvrătire a armatei la Shansi. Bănuiesc că prietenii lui Foo fac agitaţie cât pot... dar la Beijing domneşte o tăcere ciudată, circulă zvonuri despre ceva de amploare. Poate că Deng a murit în sfârşit? Se spune că o luptă pentru putere e pe cale să izbucnească între conservatori, adepţii unei politici de mână forte şi liberalii care vor să pornească pe calea Europei de Est.

— E oare posibil să fie adevărat?

— Dumnezeu știe, Gerry... bănuiesc că vom afla destul de curând. Poate că, la urma urmei, ei nici nu vor avea nevoie de revoluţia lui Foo. Indiferent de ceea ce se petrece, m-aş mira dacă echipa de la Beijing n-ar face pe ea de frică. Este al dracului de sigur că asta trebuie să fie situaţia.

Coliba cea mică părea să sclipească în arşiţa după-amiezii. Orele se scurgeau încet. Pe la șase, soarele mai coborâse, dar era încă destul de fierbinte pentru a o face pe Sarah să se simtă epuizată. O durea spatele din cauza prea îndelungatei şederi într-o singură poziţie. Ședea rezemată de un bolovan şi se mişca adesea, chinuindu-se, încercând să-și frece zona trupului mai afectată, în timp ce urmărea cum o nouă echipă de trăgători de elită îi înlocuia pe poliţiştii care fuseseră de serviciu în ultimele patru ore. Cât despre ea însăși, veghease acolo aproape douăsprezece ore și i se părea că durase cât o viaţă de om. Încordarea, soarele arzător, supravieţuirea cu bucăţele de hrană conservată şi cu apă călduţă - toate acestea lăsaseră urme. O usturau ochii de cât se uitase la colibă în lumina strălucitoare a soarelui şi mintea îi era epuizată de tensiunea emoţională. Cum

Dumnezeu putea Nick să suporte toate astea atâta timp? Se afla acolo, înăuntru, de aproape treizeci și șase de ore. Luptându-se să rămână treaz? Îngrozit? Fără nimic de mâncare? Probabil că avea puţină apă, căci altminteri ar fi leşinat până acum, dar mica clădire trebuie să fi devenit îngrozitor de urât mirositoare pe căldura asta. Încercă să-şi imagineze cum se simţea el. Oricât de singur, oricât de înspăimântat, era clar că până la sfârşit găsise în el însuşi un oarecare curaj. Voia ca el să se agaţe de acel curaj, să iasă afară, să trăiască... Chiar dacă va trebui să petreacă ani de zile în închisoare, într-o zi avea să-şi redobândească libertatea, să se uite dizgraţia - un nou început. *Nu fi prost, Nick. Renunță, pur și simplu... acordă-ți o șansă, pentru numele lui Dumnezeu!*

Nu i se ceruse să mai încerce să folosească portavocea... și nici Parker nu o folosise de vreo două ore. Sarah văzu că el era prins într-o discuţie tainică cu Clayton și cu amiralul. Când sosiseră, cei doi evitaseră să vorbească și cu ea. Apoi observă mişcare în jurul camionetei cu echipament radio și o dubă care sosi cu și mai mulţi poliţiști înarmaţi. Pregătirile erau evidente. Îl vor aresta. *Oh, Nick, afurisitule; prost afurisit ce ești... ieși afară înainte să fie prea târziu!* Simţea că-i vine rău, dar privea cu o fascinaţie morbidă cum poliţiştii chinezi își fixau vestele antiglonţ și își potriveau căștile de asalt. Înarmaţi cu pistoale-mitralieră când el nu avea decât un revolver mic - era absurd! Se concentra asupra lor cu atâta intensitate încât la început nu observă când ușa colibei se deschise brusc. Nu observă nici altcineva, deoarece ușa se afla în zona de umbră adâncă. Un strigăt slab scos de unul dintre poliţiştii chinezi îi atrase atenţia și priveliștea de sub ochii ei o făcu să încremenească.

Nick Roper stătea în picioare în pragul uşii, cu chipul cenușiu, răvășit, și cu zece ani mai bătrân decât atunci când îl văzuse ea ultima oară, cu mai puţin de două zile în urmă. Purta o cămaşă albă murdară, descheiată până în talie, și pantalonii mototoliţi ai costumului său gri. Se auziră păcănituri metalice când treizeci de arme bine unse se aţintiră asupra lui, cu treizeci de gloanțe pregătite de tragere, și

treizeci de oameni își repetară în minte obișnuitele ordine ale poliției: *La comanda „foc” trageți fără ezitare în mijlocul celei mai expuse zone a trupului.* O tăcere amenințătoare, nici un zgomot în afară de ușorul clipocit al valurilor pe stânci; generatorul murise ca și cum cineva l-ar fi deconectat, un sergent chinez în stânga ei tuși pentru a scuipa flegmă. Apoi nimic. Tăcere.

Nick stătu în picioare un timp ce păru foarte îndelungat - în realitate poate un minut: drept, mândru, ofițer de marină din cap până-n picioare. Sarah era prea departe ca să-i vadă fața, dar în timp ce se uita la cercul de oțel din jurul lui, rotind lent capul, în atitudinea lui se simțea un oarecare dispreț. *Oh, bravo, Nick!* șopti ea. *Arată-le, arată-le, dar pe urmă, pentru numele lui Dumnezeu, renunță!*

— Ridică mâinile, Roper! urlă Parker prin portavoce. Ridică mâinile și nu ți se va face nici un rău.

Nick continuă să stea acolo, apoi făcu un pas înainte. Soarele coborâse pe bolta cerească, dar lumina lui îi căzu pe fața a cărei expresie era un amestec de sfidare și uimire.

— Ridică mâinile! răcni iarăși Parker, glasul devenindu-i un țipăt. Chiar deasupra capului, pe urmă mergi încet înainte!

Dar în ciuda siluetei mânioase din josul dâmbului, ordinul era lipsit de orice convingere.

Ulterior au existat multe dezbateri cu privire la ce anume strigase Roper în chip de răspuns. Era un strigăt slab, abia mai tare decât un geamăt. Cert este că era batjocoritor, plin de dispreț. Dar nu există nici o controversă în legătură cu acțiunile lui. După lungă tăcere și mișcările acelea lente, urmă un icnet de uimire care se auzi când Roper își smulse brusc revolverul din centură, se lăsă în genunchi și îl îndreptă, ținându-l cu ambele mâini, drept spre Parker. Sarah nu avea să uite niciodată imaginea lui, cu capul aplecat, cu ambele brațe întinse înainte, ținând revolverul neclintit.

— Nu, Nick, *nu!* Se auzi ea însăși țipând când traseră în el, asurzită de păcănitul sacadat al armelor automate, închizând ochii la vederea trupului lui răsucindu-se sub grindina de metal încins și a micilor

nori de fum ce apăreau acolo unde gloanțele ricoșau pe colibă și pe stânci.

Deschise ochii și porni să fugă înainte, nedând atenție strigătelor mânioase ale lui Parker.

— Du-te înapoi, femeie, rămâi unde ești! Stai pe loc, îți zic!

Nick zăcea pe spate, zdrobit de peretele de piatră al colibei, cu pieptul - o hidoasă masă de un roșu întunecat. Pretutindeni era sânge. Sarah căzu în genunchi lângă el și îi cuprinse capul în mâini. Un singur glonț îi zgâriase pielea capului, altminteri fața îi era neatinsă, dar în ochi și în strâmbătura gurii nu exista decât uimire și o acută durere. Era deja mort.

— Oh, sărmanul meu iubit!

Îl legănă ușor, plângând fără zgomot până când îl simți pe Foo lângă ea.

— Sărmanul, bietul meu iubit.

Foo se aplecă să ridice revolverul, desfăcându-l cu un gest automat. Amândoi se holbară la cele șase spații întunecate. Nu era nici un glonte - magazia era goală.

— Iisuse Hristoase... trebuie să fi știut și el asta. De-a ce dracu' se juca?

— Voia să cadă luptând, Sarah.

Femeia continua să mângâie fața lui Nick.

— Cred că mă bucur... a fost mai bine pentru el, nu?

Foo dădu din cap cu un aer grav. Și el era gata să plângă, și ea îl iubi pentru asta.

— Așa a fost cel mai bine.

Nu se mai auzi nici un strigăt din partea lui Parker, iar polițiștii chinezi stăteau uitându-se cu respect, încleștându-și mâinile pe armele fumegânde. Sarah sărută fruntea lui Nick și Foo o trase încet, ridicând-o în picioare. Îl sărută și pe el, în timp ce o ținea strâns la pieptul lui.

— Ia-mă acasă, Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, du-mă, te rog, acasă!

POST-SCRIPTUM

Toate personajele și întâmplările din *Anul Scorpionului* sunt fictive, cu excepția lui Kang Sheng.

Kang Sheng s-a născut cu numele de Zhang Shaoqing în 1898, într-un orășel de pe coasta provinciei Shandon. În tinerețe a călătorit prin Europa, a studiat la Universitatea Shangda din Shanghai și s-a înscris în Partidul Comunist Chinez în 1924. Implicarea sa în mișcarea ilegală a dus la numirea lui la conducerea tuturor serviciilor de informații și de securitate din China, post pe care din când în când l-a pierdut, când era în dizgrație, dar pe care l-a ocupat mai mult sau mai puțin continuu până la moartea lui, în 1975. Kang Sheng nu a fost numai un maestru în materie de spionaj, ci și arhitectul programului de înarmare nucleară al Chinei, unul dintre instigatorii Revoluției Culturale, amantul lui Jiang Qing, soția lui Mao, și profund implicat, împreună cu ea, în luptele pentru putere din primii ani de după 1970. Deși puțin cunoscut în Occident, el este una dintre figurile-cheie în evoluția Republicii Populare Chineze. Binecunoscuta ambiție a lui Kang de a deveni succesorul lui Mao Tzedun a fost zădărnicită prin moartea lui (de cancer) în ziua de 16 decembrie 1975, cu nouă luni înainte de moartea lui Mao însuși, în septembrie 1976.

China posedă un uluitor sistem de servicii de securitate și informații secrete, care pot fi departamente ale Partidului, ministere guvernamentale sau incluse în Armata Populară de Eliberare. *Tewu* (Departamentul pentru Afaceri Speciale) a fost înființat de către

liderii Partidului, la Shanghai, în anii 1920 -1930. Condus la început de Ciu En-lai, a fost recunoscut de Kang Sheng, în 1938, ca fiind serviciul secret universal al Partidului. Mai târziu i s-au adăugat *Shehuibu* (Departamentul Afacerilor Sociale), *Diaochabu* (Biroul de Investigaţii al Comitetului Central), *Gonganbu* (Ministerul Securităţii Publice), ale cărui responsabilităţi includ aşa-numitul *Laogai* sau gulagul chinez, și *Qingbao* (Serviciul Secret Militar de sub conducerea Statului Major al Armatei Populare de Eliberare). Un nou Minister al Securităţii Statului, în stil KGB, numit *Guojia anquanbu (Goanbu)* a fost adăugat în 1983. Înciuda suprapunerii liniilor de responsabilităţi ale acestor foruri şi a rivalităţii dintre agenţi, până la urmă toate îşi înaintează rapoartele către Comitetul Executiv al Partidului Comunist Chinez.

CUPRINS

MICHAEL HARTLAND

THE YEAR OF THE SCORPION

